ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ் க்ரந்த லிபிகளில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

—:o:—

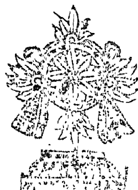
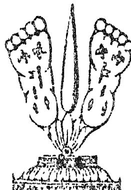
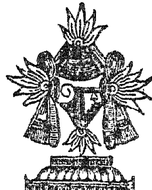
தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	,, ,,	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம்	,, ,,	0	1	6
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி		0	2	6
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்		0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	,, அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	9	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	7	0
திருவிருத்தம்	,, அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்.	1	14	0
திருவாசிரியம்	,, ,,	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி	,, ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை	,, ,,	0	3	0
சிறிய திருமடல்	,, ,,	0	3	0
பெரிய திருமடல்	,, ,,	0	5	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	,, ,,	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	,, ,,	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு	,, ,,	0	8	0
இராமநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்		0	8	0
பராசர விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0	7	0
ஷண்மத தர்ஸிநி		0	1	6
பெரிய திருமொழி க-முதல் கக, பத்துக்கள்		8	0	0
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம்		2	5	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி. க-உ. பத்துக்கள்.		2	0	0

இப்படிக்கு.

ரா- திருவேங்கடத்தானய்ய,

காரியதர்சி தநாதிகாரி.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:..

பெரியாழ்வார் திருமொழியின்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசவ்யாக்க்யாநாவதாரிகை.

ஶ்ரிய: பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ரக்ஷ்யமாக நினைத்துத் திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை.

ஶ்ரிய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்த காமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய், ஸர்வ ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன், தமக்கு ஸந்நிஹிதனான வளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதராகவும் அநுஸந்தித்து, ஸ்வஶேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்திவிஶேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்யவமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், "காலா

அரும்பதவிளக்கம்.

அரு. —திருப்பல்லாண்டுக்கும் மேல் திருமொழிகளுக்கும் ஸங்கதி அருளிச்செய்வதாக வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரஸக்த சங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார் (ஶ்ரிய:பதி யாயித்யாதி). (ஸந்நிஹிதனான வளவில்) என்றது - பெரியாழ்வாரை ஸர்வலமாக வல்லபதேவன் ஸதஸ்ஸில் தருளப்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே ஸந்நிஹிதனானபோதென்றபடி. (குழைச்சரக்கு) அஸாரவஸ்து; அதாவது - தனக்கு ரக்ஷகமல்லாதது.

ளூர் திருப்பல்லாண்டிலே ; (க) "அந்தியம் போதிலரியுருவாகி அரியையழித்தவனை - பல்லாண்டு பாடுதும்" என்றும், (உ) "இராக்கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ராதுர்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும், (ஈ) "மாயப்பொருபடைவாணனை" (ச) "ஐந்தலைய" இத்யாதிகளிலே

ஜீதமானவஸ்துகாலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ?" என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபய விபூதியுக்தனை நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவனை ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலேவந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரியும் ப்ரேமஸ்வபாவராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினூர் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும்(க)"அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்" என்றும், (உ) "இராக்கதர்வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ராதுர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணினவளவன்றிக்கே; (ஈ)"மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதும்" என்றும், (ச) "ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிறே.

ஆழ்வார்களெல்லாரும் (க்ருஷ்ணாவதாரம்) என்றவாறே போமண்டி யிருப்பர்கள். அதுக்கடி அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை பு

இவர் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணுவானென்னென்ன (ஆழ்வார்களித்யாதி). (செவ்வாய்க்கிழமை) என்ற

(க) தி-ப-சு. (உ) தி-ப-ரு.
(ஈ) தி-ப-எ. (ச) தி-ப-கo.

க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரசுரமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையி னாலேயும், இவ்வவதாரத்துக்கு ஹேதுவாக*படுத்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டருளின பெரியபெருமாள் †(க) "ஆலமாமரத்தி னிலைமேலொருபாலகனாய் ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினணை யான்" என்றும், (உ) "வையமுண்டாலிலைமேவு மாயன் மணி நீண் முடிப்பைகொள் நாகத்தணையான்" என்றும் கோயிலில் நின்றும் திருமாளிகையிலே புகுந்து வடபெருங்கோயிலுடையானாய்க் கண்

படப் பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப் பதே!" என்னும் இழவாலும், பரிவர்தேட்டமான அவதார மாகை யாலே, அத்தை அநுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலா லும். ராமாவதாரத்திலே தகப்பனார் சம்பராந்தகனாய் ஏகவீரனா யிருப்பா னொருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவை யெல்லாம் மிகையாம் படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொ ண்டு இருப்பர்கள்; ஆகையாலே எதிரிகள் என்கிற சப்தமில்லை. இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, தமப்பன் ஒருஸாதுவ்ருத்த(ர்)ன், பிறந்ததும் கம் ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அகத்தருகே, ஸ்ரீப்ருந் தாவநத்திலே எழும்பூண்டுக ளகப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும். ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழநிற்கில் பாம்பின் வாயிலே விழும்படியா யாய்த்து அவன்படி யிருப்பது; இப்படியானால் வயிறெரியாதிரார் களே இவர்கள்.

அவர்களெல்லாரையும் போலல்லவிறே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது—(ந) "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்கிறபடியே தான் பிற ந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன்

(அல்பகாலோபலக்ஷணம்). (இழவாலும் வயிற்றெரிச்சலாலும்) என்றவநந்தரம் "மண்டிப்போருவர்கள்" என்று அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. இரண்டும் அதுக்கடியென்று கருத்து. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் வயிறெரிகைக்கு ஹேதுக்களைப் பலபடியாக வ்யாவர்த்யபூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் (ராமாவதாரத்திலேஎன்று தொடங்கி-இவர்களென்றுமளவும்). (வன்னியம்) குறும்பு. (மார்வெழுத்துக்கொண்டு) தாஸ்யங்கொண்டு. (ச) "ஸர்வேஷ்வத்ய ஸஞ்சரஸ உரோவிர்யஸ்தமக்ஷரம்" என்னக்கடவதிறே.

ஆழ்வார்களோட்டை ஸாம்யத்தை அருளிச்செய்து விசேஷாகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (அவர்களெல்லாரையுமென்று தொடங்கி-நித்யமாயிறே

(க) அமல-க்ஷ. (உ) தி-மொ-டு-ச-உ. (ந) டு-ச-கo.
† குண்டலிதம் சிந்தநீயம். (ச)

வளர்ந்தருளுகையாலும்) (௧) "பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி" என்று கோயிலில் நின்றும் தங்கு வேட்டையாக எழுந்தருளித்திருக்கோட்டியூரிலே * உரகமெல்லணையானைப் கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், (௨) "அணிகோட்டியர் கோனபிமாந துங்கன் செல்வனைப்

இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிகொண்டிருக்க, (௩) "போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன்" என்னும்படி அவதாராநுபவமாகிற போக(ஸ்ரீ)த்திலொன்றும் நழுவாதபடி (௪) "கண்ணன்கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமேமுற்றூட்டாக அநுபவித்தாரிறே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவிலும்வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசித்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிறே இருப்பது.

ஆக இப்படி க்ருஷ்ணாவதாராநுபவாதிகளிலே ப்ரவ்ருத்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரில் நின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (௫) "ఏషనారాయణః శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవనికేతనః । నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాంపురీమ్— ஏஷநாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதநஃ। நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்" என்று க்ஷீராப்தியில் நின்றும் வந்துப் பிறந்தானாகவன்றோ ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறதென்னில், ஹிரண்யாஸுர பீடிதரானதேவர்கள் இங்கேதிரளவிருந்து தன்னையே ரக்ஷகனாக அபேக்ஷிக்க, க்ஷீராப்திநாதன், இவர்கள் கோஷ்டியிலே எழுந்தருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணினமை தோற்றும்படி உரகமெல்லணையானைப்பள்ளிகொண்டருளின ஸ்தலமாகையாலே அந்த ஐக்யத்தைப் பற்றவும், (௨) "அல்வழக்கொன்றுமில்லா

இருப்பதும் என்னுமளவும்). (புதுவையர்) வில்லிபுத்தூரார். அலாபக்லேசத்தால் ஸாதித்தப்ராவண்யாதிசயத்தைக் கீழருளிச்செய்து, வயிற்றெரிச்சலால் ஸாதித்த பரிவின் ஆதிக்யத்தைக் காட்டுகிறார் (இனியித்யாதி). ஆகையாலே திருப்பல்லாண்டிலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தை ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணினார். அந்த க்ருஷ்ணாவதாரம் திருவுள்ளத்தில் ஊற்றிருக்கையாலே இப்ப்ரபந்தத்தில் அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

(௪) "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன்" என்றும், (௬) "திருக்கோட்டியூர் மன்னுநாரணன்" என்று மிருக்கையாலே, அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி சங்கையை அநுவதித்து இரண்டுவகையாகப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆக என்று

---

(௧) ௨-திருவ-௫௯. (௨) தி-ப-௧௧. (௩) நா-தி-அ-௧௦.
(௪) ௧-௧-௧. (௫) ஹரிவம்ச-௫௫-௫௨. (௬) ௧-௧-௧௦.

போல'' இத்யாதிப்படியே இவ்வாழ்வாருக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், (க) "திருக்கோட்டியூரானே", "கன்றுகொண்டு விளங்கனி யெறிந்து" என்று இதுமுதலாகப் பலவிடங்களிலேயும் "அவனே இவன்" என்று ஆழ்வார்கள் க்ருஷ்ணாவதார கந்த(ஸ்)மாகத் திருக்கோட்டியூரை அருளிச் செய்கையாலும், (உ) *செங்கண்தோற்றிச் சிலைகுனித்த திருமதுரையிற் காட்டில் திருக்கோட்டியூர் உத்தேஸ்யமாகையாலும், ✻(க்ருஷ்ணாவதாரம் * (ங) ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளரச் செய்தேயும், (ச) "கஞ்சனும் காளியனும் களிறும் மருதுமெருதும் மடிய வஞ்சனையில் வளர்ந்தமணிவண்ணன்" என்று ஈஶ்வரத்வம் நடையாடுகையாலும்) மற்ற அவதாரங்களுக்குக் காலமும் நன்றாய் தாமும் ராஜகுலத்திலே அவதரிக்கையாலும், பந்துக்களும் ராஜாக்களுமாய் பலவான்களுமாகையாலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்குக் காலமும் த்வாபராந்தமாய் பந்துக்களும் ஸாதுக்களான ஆயராய், முளைப்பதெல்லாம் தீப்பூண்டுகளாகையாலே மங்களாசாஸநம் வேண்டுவது க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கே யாகையாலும், அந்த க்ருஷ்ணன் அர்ச்சாவதாரமாய் வணிகோட்டியர்கோன்'' என்று தமக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதாரகந்த(ஸ்த)மாக அருளிச்செய்தவிதில் விரோதமில்லை.

இப்படி க்ருஷ்ணாவதார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறவளவில் ருஷிகளைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகை யன்றிக்கே, பா(ஞா)வநா ப்ரகர்ஷத்தாலே கோ(ப)பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம்பண்ணி, யசோதாதிகள்சொல்லும் பாசுரத்தைத் தாம் அவர்களாகிப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

தொடங்கி - விரோதமில்லை என்னுமளவும்).

(ரு) "நான் மெலிந்தேன் நங்காய்" என்றது முதற்கொண்டு யசோதாதிகள் பாசுரமாக இவர் அருளிச்செய்யப் போமோவென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (கரையிலே நின்று) என்றது - க்ருஷ்ணனை பிள்ளையாகவும் பர்த்தாவாகவும் அநுபவிக்குமிடத்தில் போ(ரூ)க்தாக்களுக்குள்ளே கூடாமல் தடஸ்த்தரா யென்றபடி.

✻ குண்டலிதம் அசங்கிதம். (க) தி-மொ-கூ-ல-எ.
(உ) தி-ப-கஅ. (ங) தி-வா-உ-ரு. (ச) ச-ங-உ. (ரு) க-க-கூ.

நின்றவிடத்தில் அர்ச்சாவதாரம் அர்ச்சகபராதீநஸமஸ்தவ்யாபார மாய்ப் போருகையாலே மங்களாசாஸநம் மிகவும் வேண்டுவது அர்ச்சாவதாரத்திலே யாகையாலும், (க) * சென்னியோங்களவும் இவர்க்கு அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநம் நடக்குமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு.—க்ருஷ்ணாவதாரகந்த(ஸ்)மான திருக்கோட்டியூரில் அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் * வண்ண மாடத்தால்.

வ்யா.—(வண்ணமித்யாதி) (உ) "வண்ணநன்மணியும்" இத்யாதிப்படியே நாநாரத்நங்களாலே சமைந்து அழகும் நிறமுடைத்தாகையாலே தர்ஶநீயங்களான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன்) கண்ணில் ‡ கூர்மையுடையராய் நிபுணராயிருப்பாரா

அவ.—திருவவதரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாலநாதிகளை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தளறாயிற்றே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்.) (உ) "வண்ணநன்மணியும் மரகதமுமழுத்தி நிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர்" என்கிறபடியே நாநாவிதமான ரத்நங்களை அழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகையுடைத்தான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். (கண்ணன் கேசவன் நம்பி,

ஆக, இப்ப்ரவேசத்தால், (ங)" எத்திறம்" இத்யாதிகளாலே வித்த(ஸ்)ராம்படி ஸௌலப்யாதிகள் பூர்ணமானக்ருஷ்ண விஷயதாப்ரயுக்தமான ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமும், ஆழ்வார்களிற் காட்டில் ஏற்றம் சொல்லுகையாலே வக்த்ருவைலக்ஷண்யமும், ப்ரேமபரவசர்யத்தாலே தாயான யசோதாப்ரப்ரு(ஷ்)திகளுடைய பாசுரமாக இருக்கையாலே வந்த இன்சொல்லாகையாலே ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... *

அரு. —முதற்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) (வண்ணம்) அழகு. இத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (வண்ணநன்மணியு மித்யாதி).

‡ கூர்மை-ஸௌக்ஷ்ம்யம். ஸூக்ஷ்மதர்சிகளென்றபடி.

(க) ௫-௬. (உ) ௬-௭-௩. (ங) தி-வாய்-க-௩-க.

லே பரிக்ராஹ்யமான தேவகீபுத்ரரத்நம் த்ருஷ்டிகோசரமாகையாலே கண்ணனென்கிறார். (கேசவன் நம்பி) அவனுடைய ஸர்வகாரணத்வத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தையும்தாம் ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே அவன் போக்யதைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ப்ரஶஸ்தகேசன், கல்யாண குணபூர்ணன் என்கிறார். (பிறந்தினில்) இன்-இல்- பிறந்து- ஸ்ரீ மதுரையில் சிறைக்கூடம்போலே பொல்லாங்கில்லாதபடியாலே திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை இனிய இல்லிலே பிறந்தென்கிறார்; திருக்கோட்டியூரில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லமாட்டாரே, ஆகையாலே சிறைக்கூடத்தில் வ்யாவ்ருத்தி திருவாய்ப்பாடிக்குண்டென்கிறார். (எண்ணெய் சுண்ணமித்யாதி) எள்ளில் நெய்யையும் மஞ்சள்பொடியையும் ஒருவர்மேலே ஒருவர் தூவியென்னுதல்; ஒருத்தர்க்கு ப்ரதியாக ஒருத்தர் தூவியென்னுதல். (கண்ணன்முற்றம்) க்ருஷ்ணன் அவதரித்தபோதே க்ருஹநிர்வாஹகன்பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைக்கையாலே கண்ணன்முற்றமென்னுதல்; இடமுடைத்தான

ப்ரசஸ்தகேசனாய் பரிபூர்ணகுணனான க்ருஷ்ணன். (பிறந்தினில்) இன் - இல் - பிறந்து; ஸ்ரீமதுரையில் சிறைக்கூடம்போல் பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா உபலாலநத்துக்கும் யோக்யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனானவன் க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வளவிலென்னவுமாம். (எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர்தூவிட) எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. (கண்ணன் முற்றம்) க்ருஷ்ணனவதரித்தபோதே க்ருஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; (கண் நல் முற்றம்)

"இல்" என்று க்ருஹமாய், அதினுடைய இனிமையை வ்யாவர்த்த்ய பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதுரையிலித்யாதி). "பிறந்து" என்றது-பிறந்தபோதென்றபடி. (க) "க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம" - க இதிப்ரஹ்மணோநாம" என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு கேசவ பதத்துக்கும் இனில்பதத்துக்கும் அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). நந்தன் முற்றமென்ன வேண்டியிருக்க, கண்ணன் முற்ற மென்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). "கண்" என்றும், "நல்" என்றும் பிரித்து

(க) ஹரிவம்ச. விஷ்ணுப-கஙக-ஜஅ.

தர்சநீயமானமுற்றமென்னுதல். (கலந்தளறாயிற்றே) இவை தம்மிலே சேர்ந்து சேறாயிற்றென்கிறார்.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு.—இவ்வளவிலேயன்றி தம்திருவுளத்துக்குப் பொருந்த திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் ப்ரியம் கண்டபடியாலே ஸ்லாகிக்கிறார்.

வ்யா.—(ஓடுவாரித்யாதி) ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஒருப்ரயோஜநம் கருதாமல் ஸஸம்ப்ரமமாகஓடுவார், ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார், ப்ரியப்பட்டு கர்விப்பார். (நாடுவார்)"பிள்ளை எங்கே" என்று தேடுவார். (நம்பிரானெங்குற்றானென்பார்) "ராஜபுத்ரனுகையாலே இடமுடைத்தாய் தர்சநீயமான முற்றமென்னுதல். (கலந்தளறாயிற்றே) இவை இரண்டும் துவையுண்டு தன்னிலே சேர்ந்து சேறாய்விட்டது. (க)

மூ.—ஓடுவார் விழுவா ருகந்தா லிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரா னெங்குற்றா னென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டநின்று
ஆடுவார்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடுவார்) பிள்ளை பிறந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவார். (விழுவார்) ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார். (உகந்து ஆலிப்பார்) ப்ரீதராய், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொள்ளுவார். (நாடுவார்) "பிள்ளைஎங்கே? பிள்ளை எங்கே?" என்று தேடுவார். (நம்பிரானெங்குற்றானென்பார்)

அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார். (இடமித்யாதி). (இரண்டும்) என்றது - எண்ணெய் சுண்ணங்கள். ஸ்ரீபாகவதே, தசமஸ்கந்தே, பஞ்சமாத்யாயே, (க) "గోపికాః ప్రయుఞ్జానాశ్చిరం పాహీతి బాలకే । హరిద్రాచూర్ణతైలాద్భిస్సిఞ్చన్త్యో జనముజ్జగుః-தாஆஸிஷஃ ப்ரயுஞ்ஜாநாஶ்சிரம் பாஹீதிபாலகே। ஹரித்ராசூர்ணதைலாத்பிஸ் ஸிஞ்சந்த்யோ ஜநமுஜ்ஜகுஃ" என்றது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடுவாரித்யாதி). "உகந்து" என்றபதத்தை "ஓடுவார்" என்றவிடத்தில் அநுஷங்கித்துத் தாத்பர்யம் (பிள்ளையித்யாதி). "அளறாயிற்று"என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து "விழுவார்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஓடச்செய்தே யித்யாதி). (வழுக்கி) சறுக்கி. "ஆலிப்பார்" என்றதுக்குஆடுகையாலுல், "ஆடுவார்களும்" என்றத்தோடுபுநருக்தமென்று சப்தபரமாகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரீதராயித்யாதி).

(க) பாக-௧௦-ரு-௧உ-

எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே" என்பார், கண்டிருக்கச் செய்தேயும். (பாடுவார்களும்) ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவார்களும். (பல்பறைகொட்ட நின்றாடுவார்களும்) நாநாவிதமான வாத்யங்களைக் கொட்டுவார்களும், கொட்டுக்குப் பொருந்திநின்று ஆடுவார்களும்; அன்றியே, சிலர் தங்களுக்குத் தோற்றினபடி கொட்ட, சிலர் அநந்வயமாகக் கூத்தாடவென்னுதல். (ஆயிர்ருப்பாடியே) இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ருதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. (௨)

ஸ்வா. —மூன்றாம்பாட்டு. (பேணியித்யாதி) சீருடையபிள்ளை

கண்டிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, தங்களுக்குநிர்வாஹகரான ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனை முதன்மை தோற்ற "நமக்கு ஸ்வாமியானவன் எங்கே?" என்பார். (பாடுவார்களும்) ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடுவார்களும். (பல்பறை கொட்டநின்று ஆடுவார்களும்) பலவாத்யங்களும் கொட்ட, அதுக்குப் பொருந்தி நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன்றினபடியே கொட்ட, நிரந்வயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். "பாடுவார்களும்" இத்யாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. (ஆயிற்ருப்பாடியே) இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ருதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. (௨)

மூ. —பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆணொப்பா ரிவன்நேரில்லைகாண் திரு
வோணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. (௩)

வ்யா. —மூன்றாம்பாட்டு. (பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்

ப்ரீதிஜோனுவாகிறஇட மெங்கும் "உகந்து" என்று கூட்டுவது. (முதன்மை) ப்ராதாந்யம். (பறை) வாத்யம். பாகவதே, தசமஸ்கந்தே, பஞ்சமே (க) "ఆవాద్యన్త విచిత్రాణివాదిత్రాణిమహోత్సవే। కృష్ణే సర్వేశ్వరే జాతే నన్దస్య వ్రజమాగతే — அவாத்யந்தவிசித்ராணி வாதித்ராணி மஹோத்ஸவே । க்ருஷ்ணே ஸர்வேஶ்வரே ஜாதே நந்தஸ்யவ்ரஜமாகதே" என்றது அநுஸந்தேயம். (நிரந்வயமாக) வாத்யத்தோடந்வயமற. ஆயர்களென்னுமல் "ஆய்பாடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). ... (௨)

(க) பாகவ-௧௦-௫-௧௩.

பேணிப்பிறந்தினில் - சீருடையபிள்ளையென்று சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்தபோதை திவ்யசேஷ்டிதத்தைக்கண்டு கம்ஸபயத்தாலே பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (௧) "ഉപസംഹര - உபஸம்ஹர" என்ற போதே உகவாதார்காணாதபடி மறைக்கையாலும், ராமாவதாரம்போலே வளர்ந்தபின்பு பித்ருவசநபரிபாலநம்பண்ணுகையன்றி அப்போதேபேணிப் போருகையாலும். (பிறந்தினில்) வழியிலுள்ள வ்யஸந பாஹுள்யத்தை அறிந்தவராகையாலே, கம்ஸனுக்குப் பிழைத்து திருவாய்ப்பாடி புகுந்தபின்பு திருவவதாரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி "பிறந்தினில்" என்கிறார். (தாம் காணப்புகுவார்) அக்காலத்திலே பிள்ளை பெற்றவர்தாங்களும் ஹர்ஷாதிசயத்தாலே தம்தாம் † புத்ர முகம் காணுங்காட்டில் பிள்ளையைக்காணப்புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) சோபநம்சொல்லவேணுமென்கிறத்வரையாலேபுகுந்துசொல்லியும் சொல்லாதும் போதுவார். † (போதுவார்) (௨) "പുംസാം - பும்ஸாம்" இத்யாதி. இதென்ன அருமைதான்? (ஆணொப்பாரித்யாதி) ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம்போவார் இவனைப்பார்த்து "புமான்களில் இவனு

தினில்) சீருடைய பிள்ளைபேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை என்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது- சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (௧) "ഉപസംഹര - உபஸம்ஹர" என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பாடியிலே பிறந்தவளவில். கம்ஸனுக்குப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடியில் புகுந்தபின்பு காணும் இவர் பிறந்தானாக நினைத்திருக்கிறது. (காணத் தாம் புகுவார்) பிள்ளையைக்காண ஆசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) புக்குக்கண்டு புறப்படுவார். (ஆணொப்பாரித்யாதி) ஸாமுத்ரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, "பும்ஸ்த்வஸாம்ய

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பேணியித்யாதி) *சீர்பத தாத்பர்யம் (அவதரித்த வித்யாதி). * பேணிபத தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). மதுரையிலன்றோ க்ருஷ்ணன் பிறந்தது; இடைச்சேரியிலே பிறந்தானென்னவென்ன (கம்ஸனுக்கித்யாதி). (பிழைத்து) தப்பி. (ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம் போவார்) லக்ஷணசாஸ்த்ரஜ்ஞரென்றபடி. "ஆணொப்பார்" என்ற தினர்த்தம் (பும்ஸ்த்வ இத்யாதி). இப்பிள்ளையோடே பும்ஸ்த்வமாத்ரத்திலே ஸாம்

---

† (பா) பிள்ளைகளை. (௧) வி-பு-௫-௩-௧௩. (௨) ரா-அ-௩-௨௯

க்கு ஸத்ருரில்லை" என்பார்களும், "திருவோணத்தானுலகுஆளும்" என்பார்களுமாய், ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். திருவோணம்வைஷ்ணவநக்ஷத்ரமாகையாலே "திருவோணத்தானுலகு" என்று உபயவிபூதியையும் ஆளுமென்கிறார்களென்றபடி.

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (உறியித்யாதி) உறியின்மேலே வைத்த நறுநெய்யும் பாலும் தயிரும் உடனே த்ரவ்யகௌரவம் பாராதே அறுத்துக்கொண்டுபோந்து முற்றத்திலே உருட்டிநின்றாடுவார். (நன்றாகத்தூவுவார்) க்ரு (ஷ்) த க்ஷீர தத்யாதிகளை "பிள்ளைக்கு நன்மை

முடையவர்களில் இவனுக்கு ஸத்ருசரில்லைகாண்" என்பாரும், "இவனுடைய லக்ஷணமிருந்தபடியால் திருவோணத்தானை ஸர்வேஶ்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும்"என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, (ஆணொப்பான் இவன் நேரில்லை)என்று பாடமானபோது, ஆணொப்பு என்றது-ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பான் என்றது- ஒப்பால் என்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் என்பார்களுமானார்கள். ... ... * (௩)

மூ. —உறியை முற்றத் துருட்டிநின் றாடுவார்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. (௪)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாடுவார்.) நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதி பாரவஶ்யத்தாலே முற்றத்திலே உருட்டி நின்றாடுவார். (நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்) க்ரு (ஷ்) த க்ஷீர தத்யாதிகளை "பிள்ளைக்கு நன்மை உண்

யத்தையுடைய வர்களிலென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் ச (ஃ) காரத்தையும், "ஆயிற்று" என்றத்தை ஆனார்களென்றாக்கி, அந்த க்ரியையும் இப்பாட்டிலே கூட்டிக்கொண்டு அந்வயம் காட்டுகிறார் (புகுவாரு மித்யாதி). (௩)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (உறியையித்யாதி). "நறு நெய் பால் தயிர்" என்றத்தை காகாக்ஷிந்யாயேந "உறியை" என்றத்தோடே அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நறுவிதான இத்யாதி). தூவுகைக்கு ப்ரயோஜநம் கதநமுகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (க்ரு (ஷ்) தேத்யாதி.)

பாகவேணும்'' என்று தா (ர) நஞ்செய்வார். (செறிமென் கூந்தல விழுத்திளைத்து) செறிந்து மெல்லிதான குழல்கள் கட்டவிழும்படி ஸ்த்ரீகள் புறப்பட்டுஆடிலீலாபோகி(ழ்ரீ)களாக. (எங்குமறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே) திருவாய்ப்பாடியில் திருவாயர் முழுக்க க்ருத்யாZ க்ருத்யவிவேக சூந்யராநூர்களென்கிறார். ''ஆய்ப்பாடிஆயர்'' என்றது, வளர்ப்பும் மேய்ப்புமன்றியே ஜாதி ஆயரென்றபடி. ... ... (ச)

ஸ்வா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) ''தாள் கொண்ட'' என்று - கால்நீண்ட உறிகளைத்தங்கள்கையிலே தூக்கிநின்றாடு வார். பரிசுண்டாய் கூறியதான மழுக்களையும், அளவுண்டாய் நன்

டாகவேணும்'' என்று தாநம் செய்வார். (செறிமென் கூந்தலவிழுத் திளைத்து.) செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி அவிழும்படி ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணி. (எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே) திரு வாய்ப்பாடியிலுள்ள கோ(ரீ)பரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலை மண்டை யிட்டு க்ருத்யா zக்ருத்ய விவேக சூந்யராநூர்கள். சிலர் உறி யை முற்றத்தூட்டிநின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழுத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடி யாயர் - எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... ... * (ச)

மூ. —கொண்ட தாளுறி கோலக் கொடுமழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) கால்நெருக் கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்

''ஆய்ப்பாடி ஆயர், எங்கும், அறிவழிந்தனர்'' என்றந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடி யித்யாதி). ''எங்கும்'' என்றது - நந் தன் திருமாளிகையோடு அல்லாத விடங்களோடு வாசியற என்றபடி. (உகவை) ப்ரீதி. ''அறிவழிந்தனர்'' என்றத்தை எல்லாரிடத்திலும் அந் வயிக்க வேண்டுகையாலும், ''ஆடுவார்'' ''தூவுவார்'' ''அறிவழிந்தனர்'' என்று மூன்றந்வயமாகில் வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும் ஏகவாக்ய தயா அந்வயம் காட்டுகிறார் (சிலரித்யாதி). ''திளைத்து'' திளைக்க என்ற படி. (இப்படி) என்றது ஸ்பஷ்டார்த்தம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு (கொண்டதாளித்யாதி) (கால்) நெடுங்கயிறு. (நெருக்கம்) என்றது- * கொண்ட பததாத்பர்யம். இத்தால், தாள்களைக் கொண்ட உறியென்று சப்தார்த்தம். (பரிசு) அழகு. ''மழு'' கோடாலி

ருன தடிகளையும், மடலில்நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைக்கப்பட்ட ஶய்யையுமுடையராய்க்கொண்டு, முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லுதோன்றஸரஸவிவாத கோலாஹலராய் நெருங்கிப்புகுந்து நெய்யாடினார் இடையரெல்லாருமென்கிறார். (விண்டின்முல்லை) என்று பாடமானபோது, "விண்டு" என்று-குன்றாய், குன்றில்முல்லை நெருங்கப் பூத்தாப்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார்க்கு தோற்றுப்பல்லாயிறே யிருப்பது. அண்டர் என்று - தேவஜாதிகளுக்கும்பேர். (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (கையுமித்யாதி) வடதளஶாயிக்கல்லாத

களையும் ஜாத்யுசிதமான தடிகளையுமுடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச்சமைத்த சய்யையுமுடையராய்க் கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப்புகுந்துநெய்யாடலாடினார்களென்கை. (விண்டின்முல்லை) என்று பாடமானபோது,"விண்டு" என்று-குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே தோற்றுப் பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. (ரு)

௬. —கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பையவாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக் கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கையும் காலும் நிமிர்த்து) திருமஞ்சநம்

முதலான இருப்பாயுதம். (மடலில் நின்றும்) தாழைக்கொத்தில் நின்றும். "விண்ட" விகஸிதமான. முல்லையரும்புபோலே யிருக்கிற என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே யித்யாதி). மிண்டிக் கர்த்தம் (நெருங்கி) என்றது. "புகுந்து" என்றதுக்கு, ராத்ரிமந்தையிலே இருந்தவர்களெல்லாம் தங்கள் வேஷத்தோடேவந்து புகுந்தார்களென்று கருத்து. (தோற்றுப்பல்லர்) என்றது - சொரைவிரையைத் தோற்றினாற் போலே யிருக்கிறபற்களையுடையவரென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (இடைக்கூத்தித்யாதி). ... ... (ரு)

அரு. —ஆறும்பாட்டு. "பைய" என்றத்தை "நிமிர்த்து" என்றத் தோடேயும் கூட்டி தாத்பர்யம் (திருமஞ்ஜந மித்யாதி). (க) "காய்ச்சின

(க) உ-௩-ங.

தெல்லாமுண்டாகச்செல்லாநின்றதிறே. கடாரத்திலே மருந்துகளும் பரிமளத்ரவ்யங்களுமிட்டு ஸுகந்தவத்தாய்க்காய்ந்த நீரிலே திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் நிமிர்க்கவேணுமென்று தானே ப்ரார்த்தித்துத்தான் நிமிர்த்து, "நிமிர்த்தான்" என்று கொண்டாடி; மெள்ளத் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளி, குறுங்கண்ணுன பசுமஞ்சளைத் திருமேனியிலே சாத்திக் கையிலே மஞ்சளையெடுத்து "மெல்லிதான நாவை நீட்டியருளவேணும்" என்றுப்ரார்த்திக்க; இங்கேயும் மாத்ருவசநபரிபாலநம்பண்ணி யருளவேணுமென்று நாக்குக்கும் வாய்க்கும் வாசியறியாத பிள்ளைகளைப்போலே அங்காந்துகாட்டின நாவை வழித்தவளுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து விஶ்வரூபம் காட்டினுப் போலே இவளுக்குத் திருப்பவளத்துக்குள்ளே ஸமஸ்தலோகங்களையுங்காட்ட, இவளும் கண்டாளிறே; வடதளஶாயி திருவயிற்றுக்குள்ளே அகடிதகடநா ப்ரமாண ஸித்தமானதிறே இவள் கண்டது. (சு)

செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்நீட்டி, திருமேனியின் மார்தவத்துக்கநுகுணமாக நிமிர்த்து. (கடாரநீர்பையவாட்டி) திருமேனிக்கு அநுகுணமாக ஔஷதங்களும் ஸுகந்த த்ரவ்யங்களும் கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்ஜநத்தாலே திருமேனியலேயாமல் மெள்ளத்திருமஞ்ஜநம் செய்து. (பசும் சிறு மஞ்சளால்) இது கீழ்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணுன பசுமஞ்சளைச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். (ஐயநாவித்யாதி) அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவளுக்கு அதுக்குஉடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடையவாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஶ்வரூப்யம் காட்டினுப்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துதன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... ... * (சு)

நீரொடு செல்வி கடாரத்தில் பூரித்துவைத்தேன்" என்கிறபாசுரத்தையுட்கொண்டருளிச் செய்கிருர் (திருமேனிக்கித்யாதி). "பைய" என்றபதார்த்தம் (மெள்ள) என்றது. "சிறு" என்றபததாத்பர்யம் (குறுங்கண்ணுன) என்றது; நெருங்கின கணுக்களையுடையதான வென்றபடி. "ஐய" என்றபதார்த்தம் (மெல்லிதான) என்றது. (அங்காந்திட) திருப்பவளத்தைத்திறக்க. "ஏழு" என்றது உபலக்ஷணமாக (ஸகலலோகங்களையும்) என்றபடி. (அதுக்கடி) காண்கைக்கடி. ... ... (சு)

ஸ்வா. —ஏழாம்பாட்டு. (வாயுளித்யாதி). இனிமேல்கண்டவள் வார்த்தையிறே. இப்படிகண்டு (மு) வ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவளன்றியே "மடநல்லார்" என்றுஇவன் காட்டக்கண்டவர் களுமுண்டென்றுதோற்றுகிறது. இவன் "ஆயர்புத்திரனல்லன்" என் றும், "ஸ்வயத்நத்தாலே பேர் நினைப்பார்க்கு நிர்தேசிக்கவுங்கூட அரி யன்" என்றும், வ்யதிரேகத்திலே நிர்ணயமும் நிர்தேசத்திலே அரு மையையும் நடவாநிற்கச் செய்தேயும், "பரந்த சீரையும் பண்மையு முடைய பாலகன்" என்று நிர்ணயித்து, பின்னையும் "மாயன்" என் கையாலே ஆஶ்சர்யசக்தியுக்தனென்று இவள் சொல்லுகையாலே,

ரூ. —வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. (எ)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்) இப்படி திருப்பவளத்தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட பவ்யதையை யும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். (க) "வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள்" என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுபா (ஷா) ஷணத்திலேபலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது-இவள் கண்டவநந்தரம், அங்கு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ் ஸைக்கொடுத்துக் காட்டக்கூடுமிறே. (ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய் வம்) ஶ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேஶ்வரன். (பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்) பரம்பின கல்யாணகுணங் களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனான சிறுப்பிள்ளை. (மாயன்) ஆஶ் சர்ய சக்தியுக்தன். (என்று மகிழ்ந்தனர்) "மாதரே" இப்படி சொல்லி

அரு. —ஏழாம்பாட்டு. "நல்லார்" என்றதுக்கர்த்தம் (ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள்) என்றது. (அதாவது) என்றது - அவர்களும் காண்கை யாவ தென்றபடி. இதுக்கு (கூடும்) என்றத்தோடன்வயம். "பண்புடை" என்றதினர்த்தம் (நீர்மையுடையனான) என்றது. (நீர்மை) ஸௌலப்யம். "பாலகன்" என்றத்தால் ஸௌலப்யம் ஸித்தமாகையால் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். ... ... (எ)

(க) க-க-சு.

திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்த்ரீவர்க்கம் முழுக்க "மாயனுகையாலே ஸ்வலாப வித்திக்கு ஹேதுபூதன்" என்று மகிழ்ந்தார்களிறே. ... ... (எ)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளுமித்யாதி). இவர் மங்களாசாஸக பரராகையாலே அவதரித்தநாளையொளித்து பன்னிரண்டாநாளென்கிருர். (எத்திசையித்யாதி). எல்லாதிக்குக்களிலும் ஒருவர்க்கொருவர் மேலாகவேணுமென்று வெற்றிகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று மேலாக தோரணங்கள்நாட்டிக் கோடித்துக்கொடிகட்டி. (மத்தவித்யாதி) மத்த கஜங்கள் முதலானவை மறிந்து விழும்படியாக மலையைத் தாங்கின மைந்தனென்றது. (க) "ஸம்பவாமி யுகே யுகே"ப்படியே. மைந்து - மிடுக்கும், பிள்ளையும். (உத்தான மித்

மிகவும் ப்ரீதைகளானுர்கள் ஸ்த்ரீகளென்கை. "வாயுள்வையகம்கண்ட - மடநல்லாரான - மாதர் - மாயனிருடைப் பண்புடைப்பாலகன் - ஆயர்புத்திரனல்லன் அரும் தெய்வம் - மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்" என்றவாறு. ... ... (எ)

மூ. —பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்
எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை
உத்தானஞ்செய் துகந்தன ராயரே. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள்) பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாம்நாளான நாமகரண திவஸத்திலே. (எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து) எல்லாதிக்குக்களிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. (மத்தமாமலை தாங்கிய மைந்தனை, வர்ஷாபத்ரக்ஷணார்த்தமாக, மத்தகஜங்களையுடைத்தானபெரியமலையை எடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடராகையாலே, தத்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் அவ்வவஸ்துவுக்குநிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிறே ஆழ்வார்க்கு (உத்தானஞ்செய்து உகந்தனர் ஆயரே) இடையரெல்லாரும் ஸ்நே

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. *சயபதார்த்தம்(ஜயஸூசகமான). என்றது - புத்ரோத்ஸவத்தால் வந்த உத்கர்ஷஸூசகமான என்றபடி. (தோரணம் நாட்டி) என்றது - தோரணம் கட்டுகிற ஸ்தம்பங்களை நட்டென்றபடி. மத்தமா வென்ற தினார்த்தம்(மத்தகஜங்களை)என்றது. பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாநாள் பிள்ளை மலையை எடுத்தானென்னக் கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிருர் (பிற்பாடராகையாலே யித்யாதி). ... ... (அ)

(க) கீ-ச-அ.

யாதி) ஒருவர்க்கொருவர் கைகளிலே எடுத்து ஆயரெல்லாரும் உகந்து செல்லாநின்றார்கள். ... ... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பருவத்துக்குத்தகுதியல்லாதசக்தி விசேஷயான சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கிறார். *

ஸ்வா.—(கிடக்கிலித்யாதி) "கிடக்கில்" என்கையாலே ஓரிடத்தில் கிடவாமைதோற்றுகிறது. "தொட்டில்கிழிய உதைக்கும்" என்கையாலே திருவடிகளில் மார்த்தவத்துக்கு பயப்படுகிறார். (க)*தளிர் புரையும் திருவடிகளிறே. (எடுத்தித்யாதி) எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை முறியும்படி நோவப்பண்ணுகையாலே "இந்நோவு பிள்ளைக்கு

ஹாதிசயத்தாலே தனித்தனியே நந்தாம் கைகளிலேஎடுத்துக்கொண்டு ப்ரீதரானார்களென்கை. ... ... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊரடங்கலும் செய்த உபலாளந விசேஷங்களை அநுஸந்தித்து இனியரானார் கீழ்; இப்பாட்டில்-பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, திருத்தாயார் ஸங்கிஹிதரானவர்களுக்குச் சொன்ன பாசுரத்தை, அவளான பா(ஶு)வனையாலே தாம்அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

மூ. — கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். (கூ)

வ்யா. —(கிடக்கிலித்யாதி) தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாநிற்கும். (எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும்) "திருவடிகளின் மார்த்தவத்துக்கு இது பொறாது" என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொள்ளில் புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாநிற்கும். (ஒடுக்கிப்புல்கில் உதா

அரு. —ஒன்பதாம்பாட்டு. —கீழ்ப்பாட்டுக்களில் "வையமேழுங் கண்டாள்" "மகிழ்ந்தனர்மாதரே" என்றுமிப்படி அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் "நான்மெலிந்தேன் நங்காய்" என்றிருக்கையாலே ததநுகுணமாக ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (திருவவதரித்த வித்யாதி).

(வளர்த்தினால்) என்றது - கண்வளர்த்தினாலென்றபடி. (புடை) இடம். (பெயர்ந்து) பேர்ந்து. இத்தாலிருந்திடத்திலிராதே கிளம்பிக்

(க) தி-ரு-க.

பிகவுமுண்டாம்" என்று பிள்ளையுடைய சேஷ்டிதங்களை அமைத்து மார்வோடே அணைக்கில் வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். முக்த்த (?) சேஷ்டிதங்கள்பலவாகையாலே இவையெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப்போராதென்று போர இளைத்தேன். "நங்காய்" என்கிறது ஜாத்யேக வசநத்தாலே. நீங்களுமெல்லாம் பருவத்துக்குத் தக்க சேஷ்டிதங்களையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்த்துப் போருகிற பூர்ணைகளிறே. ... ... (கூ)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

த்தே பாய்த்திடும்) "இது அத்திருமேனியில் மார்தவத்துக்குப் பொறாது" என்று வ்யாபாரக்ஷமனல்லாதபடி ஒடுக்கி மார்விலே அணைத்துக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். (மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்) "இந்த சேஷ்டிதங்களையெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது" என்று நான் போர இளைத்தேன். "நங்காய்" என்று ஜாத்யேக வசநமாய் நங்கைமீரென்று; இப்படி நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களையுடைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை, ... (கூ)

அவ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றூர்க்கு ப(ஃ)லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ய. —செங்கெலார் வயல்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை
மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்
பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. (கo)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

குதித்தென்றபடி. "மிடுக்கிலாமையால்" என்றதுக்கு ப்ரேமாதிசயம் தோற்றும்படி சொல்லவேண்டுகையாலே ததநுகுணமாகதனக்குமிடுக்கிலாமையாலென்றுதே பிள்ளைக்குமிடுக்கிலாமையாலென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறூர் (இந்தசேஷ்டிதங்களையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்"மாதர்" என்று பஹுவசநமாகவிருக்கையாலே ததநுகுணமாக வருளிச்செய்கிறூர் (நங்காயித்யாதி). "நங்காய்" என்று ஸம்போதிக்கிறதுக்கு ஹார்த்தபா(வ)வமருளிச்செய்கிறூர் (நீங்களித்யாதி). ... ... (கூ)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெலித்யாதி) செந்நெலாலே நிறைந்த வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (க) "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி" என்று தொடங்கி, "மன்னு நாரணன்நம்பி" என்று நிகமிக்கையாலே ஸாதாரணாஸாதாரணவ்யாவ்ருத்தமான வாக்யத்வயகுண பூர்த்தியை, "மன்னுநாரணன்நம்பி" என்று அருளிச்செய்கிறார். (பிறந்தமை) பிறந்தப்ரகாரத்தை யென்றது-முற்பட்ட பிறப்பை ஒளித்துத் தாம்துடங்கின திருவாய்ப்பாடியில் பிறப்பை, கம்ஸநகரியில் நின்றும் போரப் பெறுகையாலே மறுபிறப்பாக நிகமிக்கிறார் (உ) "புநர்ஜாதம்" என்னக்கடவதிறே.

(மின்னித்யாதி) பட்டர்பிரானுகையாலே "மின்னுநூல்" என்கிறாராதல், (ந) "வேதப்பயன் கொள்ள வல்ல விஷ்ணு சித்தன்" என்று இவருடைய விஷ்ணு சப்தமும் அஸாதாரணமாக ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ரகாசிக்கையாலே மின்னுநூலென்கிறாராதல். "விஷ்ணுசித்தன்" என்று-விஷ்ணுவைத் திருவுள்ளத்திலே யுடையவராகையாலே மற்றொன்றறியாதவர். "விரித்த" என்கையாலே ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் மங்களாசாஸநபர்யந்தமாக விரித்தருளிச் செய்தாரென்கிறது. இம்மங்களாசாஸந தாரதம்யம் பலர்க்கும் உண்டாகையாலே "இப்பன்னு பாடல்" என்று வ்யாவர்த்திக்கிறது. "வல்லா

வ்யா.-பத்தாம்பாட்டு.(செந்நெலித்யாதி) செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனுய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயண சப்தவாச்யனாய் கல்யாணகுண பரிபூர்ணனானவன் திருவவதரித்தப்ரகாரத்தை. (மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த) பட்டர் பிரானுகையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடையராய், ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரனைத் தம்திருவுள்ளத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாளநாதிகளோடேகூட விஸ்தரேண அருளிச்செய்த. (இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெல்) சிவந்தநெல். திருப்பாற்கடலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளுகையாலே(அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்) என்றது. "பன்னுதல்" ஆராய்தலாய், அத்தால் பலிதார்த்

(க) க-க-க. (உ) ரா-பா-எஎ-ரு. (ந) உ-அ-கO.

ர்க்கு " என்றது-ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கென்றபடி; அதாவது-இவ் வபிமானத்திலே ஒதுங்கினார்க்கும் இப்பிள்ளையுடையஸ்த்திதி க(௯)ம ந சயநாதிகளால் இவரைப்போலே வயிறுமறுகவேண்டும் பாபமுமில் லை யென்கிறது. ... ... (க௦)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.— கீழ்த்திருமொழியிலே (க) " திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில் " என்று தொடங்கி, (உ)"திருக்கோட்டியூர் மன்னுநாரணன்நம்பி பிறந்தமை" என்று அவதார வ்யாபாரத்தையெல்லாம் அநுபவபூர்வகமாக வரு ளிச் செய்தார், இனிமேல் திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியளவாக

கில்லை பாவமே) ரஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞரானவர்கள் எப்போது மிருந்துசொல்லும்படியான இப்பாடலை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர் களுக்கு பகவதநுபவ விரோதியான பாபமில்லை. ... * (க௦)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி சீதக்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —கீழில்திருமொழியிலே, (க) " திருக்கோட்டியூர் கண் ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில் " என்று தொடங்கி, (உ) "திருக் கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை " என்று தலைக்கட்டு கையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்காலோபலாளநங்க ளோடே அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவனுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண் யத்தை தத்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே

த்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வமிதி யித்யாதி). சொல்லுவார்க்கென்று தே "வல்லார்க்கு" என்றத்தாத்பர்யம் (ஸாபிப்ராயமாக) என்றது. பிறந் தமையை "விரித்த" என்றுதொடக்கவயிப்பது. ... ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு. —சீதக்கடல் ப்ரவேசம் — வர்த்திஷ்யமாண ஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்(கீழித்யாதி). (திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை) என் றது- திருப்பாற்கடல் ஸ்த்தாநீயமான திருக்கோட்டியூரில் நின்றும் வந்த வதரித்தமையை யென்றபடி. (தத்காலோபலாளநங்கள்) என்றது - பன் னிரண்டுநாளில் உபலாளநங்களென்றபடி. பவளவாயித்யாதி ஸம்போத

(க) க-க-க. (உ) க-க-க௦.

அநுபவித்து அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை யசோதைப்பிராட்டி பாசுரத்தாலே விருப்பம் தோற்றவருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு. (சீதமித்யாதி) அகாத(ாத)மாகையாலே குளிர்ச்சி மாறாதிருக்கிற ஸமுத்ரத்தில். "கடலுள்ளமுது" என்கையாலே புறவமுதுதோன்றிற்றிறே. (க) *விண்ணவரமுதுண வமுதில் வரும் பெண்ணமுது. பரோபகார சிந்தை பண்ணுகையாலே இந்த தேவகியும் பரோபகாரமாக ஈஶ்வரனைத் திருவாய்ப்பாடி முதலாக எல்லார்க்கும் உபகரித்தாளிறே. இவ்வுபகாரம் கம்ஸபீ(ீ)தி மூலத்தப(ா)வயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில்நின்றும் திருமுடியளவாகஅநுபவித்து, அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள்பேசின பாசுரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். ... ... *

மூ. —சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி
கோதைக்குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்
பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்துகாணீரே. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி) அகாத(த)மாகையாலே குளிர்த்திமாறாதஸமுத்ரத்திலே தேவபோக்ய(ய)மாகப் பிறந்த அம்ருதம் புறவமுதாம்படி, (க) "அமுதில் வரும் பெண்ணமுது" என்கிறபடியே உள்ளமுதாகப்பிறந்த பிராட்டியோடொத்த தேவகிப்பிராட்டி. அதாவது - அவள் பரோபகார சீலையானப்போலே, இவளும் பரோபகார சீலையென்றபடி. (கோதை

நத்தோடே இத்திருமொழியை அருளிச்செய்து "யசோதைமுன் சொன்ன" என்று அவளுடைய வார்த்தையாக நிகமிக்கையாலே (அவள்பேசின பாசுரத்தாலே) என்றது. (ஆதரம்தோற்ற) என்றது - பவளவாயீர் என்று வர்ணித்துச்சொன்னபதத்தைப்பற்ற; "காணீர்" "காணீர்" என்ற த்வி(ரு)ருக்தியைப் பற்றவாதல். ... ... *

அரு. —முதற்பாட்டு.— "சீதக்கடல்" என்று சைத்யத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லுகையாலே சைத்யம்நித்யமென்றுவிவக்ஷித்து ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அகாதேத்யாதி). உள்பதத்துக்கு வ்யாவர்த்த்ய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (தேவேத்யாதி). (புறவமுதம்) பாஹ்யாம்ருதம். அத்துணைஸாரமென்றபடி. இங்கே தேவகிப்பிராட்டியை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(க) தி-மொ-சு-க-உ.

மாகையாலே. "உள்ளமுதன்னதேவகி" என்கையாலே வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தமாகக் கடவது. பிறப்பிக்கப்பிறந்த அம்ருத துல்யையான ஸாதுஜநங்களுக்கு அக்ரேஸரையான தேவகியார் புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்குப்போகவிட்ட. "போத்து" என்றது-போக்கினவென்றபடி. "அந்த" என்று சுட்டாகவுமாம். அன்றிக்கே, "போத்தந்த" என்று ஒருசொல்லாய்க்கிடக்கிறதாய், அத்தாலும்போகவிட்டென்றபடி.

(பேதை) பருவத்துக்குத்தக்க அறிவில்லாமை. (குழவி) பருவம். (பிடித்தித்யாதி) திருக்கையாலே திருவடிகளைப்பிடித்து. (க) "தேனே மலரும் திருப்பாதம்" என்று தன்திருவடிகளில் விழுந்தவர்கள் சொல்லக்கேட்கையாலே, "இது பரீக்ஷிக்கவேணும்" என்று திருப்பவளத்தில் வைத்தானென்னுதல்; *அழுங்குழவி போல்வார் விரும்புகையாலே தானும் தா(ధా)ரக போக்ய(భోగ్య)ங்களாக விரும்

க் குழலாளசோதைக்குப் போத்தந்த) பூமாலையாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டிக்கு, போகவிட்ட-வரவிட்டவென்றபடி. "போத்தந்த" என்று - ஒரு முழுச்சொல்லு.

(பேதைக்குழவி)(உ) "ముగ్ధస్మితః - முக்தஸ்மிதஃ" என்னுமாபோலே. (பேதை) பருவத்துக்குத் தக்கவறிவில்லாமை. (குழவி) பருவம். (பிடித்துச்சுவைத்துண்ணும்) திருக்கையாலேபிடித்துத்திருப்பவளத்திலே வைத்து ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும். (௩) "వటదళమధిశయ్య రఙ్గధామన్ శయిత ఇవార్ణవతర్ణకః పదాబ్జమ్। అధిముఖముదరే జగన్తి మాతుర్నిదధిథ వైష్ణవభోగ్యలిప్సయావా - வடதளமதிசய்ய ரங்கதாமந்! சயித இவார்ணவதர்ணகஃபதாப்ஜம்। அதிமுகமுதரே ஜகந்தி மாதும் நிததித வைஷ்ணவபோக்யலிப்ஸயாவா" இத்தால்(ச) "విష్ణోః పదే పరమే మధ్వ ఉత్సః - விஷ்ணோஃபதே பரமே மத்வ உத்ஸஃ" என்றும், (க) "தேனேமலரும் திருப்பாதம்" என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கையாலே திருவடிகளின் போக்ய(భోగ్య)தைதன்னைப்பரீக்ஷிக்கைக்காக, பருவத்துக்கு அநுகுணமான வ்யாபாரம் செய்வாரைப்போலே செய்தானுதல்;

"குழவி" என்றால் போராதோ? "பேதை" என்றும் விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன; ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் (முக்தஸ்மிதேத்யாதி). (என்னுமாபோலே) என்றவநந்தரம் "அருளிச்செய்தார்" என்றுசேஷம். சுவைத்துண்கைக்கு இரண்டுவகையாகப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-க-ரு-ரு. (உ) அதி-ஸ்த-கச. (௩) ர-ஸ்த-உ-ருச.
(ச) புருஷஸூ.

பிறனென்னுதல் ; அன்றிக்கே அந்தர்க்கத(ர்)மான வையமேழுக்கும் சிறைச்சோறு ஆக்கினானுதல், இவை புறப்படாமல் திருவிரலாலே கண் செறியிட்டானுதல். இவர் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டெல்லாம் தோற்றி, அநுபவிக்கிறாரிறே. (பாதக்கமலமித்யாதி) (க) * வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிய வேண்டுகையாலே இவர் காட்டக்காணவேணுமிறே. (உ) * வேதப்பயன்கொள்ளவல்லாரிவரிறே. (பாதமித்யாதி) திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோளென்கிறார். அறிவுடையார் காட்டக் காணவேணுமிறே.

"பவளவாயீர் வந்து காணீரே" என்று பின்பு மருளிச் செய்கையாலே ப்ரபத்தியின் மேலேறின ப(ங்)க்தியையும் ப(ங்)வ்யதையையு முடையவர்கள் நின்றநின்ற நிலைக்குள்ளேயுள்ளே புகுந்து தர்ஶிக்க யோக்யரென்கிறார். ... ... (க)

(ங)"வையமேழும் கண்டாள்" என்னும்படி திருவயிற்றில் கிடக்கிற லோகங்களுக்குச் சிறைச்சோறாக்கின ஞுதல். (பாதக்கமலங்கள் காணீரே) இப்படி இருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோள். கமலம் என்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையும், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. (பவளவாயீர்வந்துகாணீரே) பவளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையீர் வந்து காணுங்கோளென்று, யசோதைப்பிராட்டி, தான் அநுபவித்த அம்சத்தை ஸஜாதீயைகளாய் அநுபுபு(ബുഭൂ) ஷுக்களா யிருப்பாரையும் ஸலாகித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்தாராய்த்து. ... ... * (க)

(சிறைச்சோருக்குகையாவது) ஆக்குகை - நடத்துகையாய், சிறையிலேயிருக்கிறவர்களுக்கு சோறுநடத்துகை. அப்படியே உள்ளேயிருக்கிற லோகத்துக்குத் திருவடிகளில் தேனை புஜிப்பித்தானென்றபடி. இப்பாட்டிலே (ச)'ముగ్ధశ్శిశు ర్వటదళే శయితోzతితన్వా తన్వాఙ్గజాన్ నిబిభృతే సవికాస మేవ। ఐశీమిమాం తవతు శక్తిమతర్క్యతవ్యా మవ్యాజతః ప్రథయసే కిమిహాzవతీర్ణః- முக்தஶ்ஶிசுர் வடதளே சயிதோதிதந்வா தந்வா ஜகந்தி பிப்ருஷே ஸவிகாஸமேவ। ஐஶீமிமாம் தவது ஶக்திமதர்கிதவ்யா மவ்யாஜதஃ ப்ரதயஸே கிமிஹாவதீர்ணஃ" என்கிற ஶ்லோகமநுஸந்தேயம். ... ... (க)

(க) தி-வாய்-ச-ரு-அ. (உ) உ-அ-கO. (ங) க-க-ரு. (ச) அதி-ஸ்த-கச.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளில் அகவாயிலழகை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ். இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(முத்துமணியுமித்யாதி) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சிட்டாளாகையாலே திருவிரல்களுக்கும் மாறி மாறி ஒன்பதுவிரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும் மற்றை ஒருவிரலுக்கு ஸ்வர்ணவர்ணத்தையுமிட்டு அலங்கரித்து அவள் அநுபவித்த ப்ரகாரம் இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசித்து அநுபவிக்கிற இவர்க்கு தாத்காலிகமாய் தோற்றுகிறது. (முத்தித்யாதி) "முத்தும் மணியும் வயிரமும்" என்றது-நவரத்நத்துக்கு முபலக்ஷணம். ரத்நத்தளவிலன்றிக்கே தன் ப்ரேமத்தாலே முத்தை முற்பட இட்டு மாணிக்கத்தை இடுகையாலே "தத்திப்பதித்து" என்கிறது. "தத்தி" என்றது-தத்தவாய், மாறப்

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளிலகவாயை அநுபவித்தாராய்நின்றார்கீழ்; இப்பாட்டில் திருவடிகளில் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாப் போலெங்கும்
பத்து விரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலீர்வந்துகாணீரே (உ)

வ்யா.—(முத்துமித்யாதி.) திருவடிகளுக்குச் செம்பஞ்சுசாத்துகிறபோது ஒன்பது விரலுக்கும் நவரத்நவர்ணத்தையும், மற்றொரு விரலுக்கு ஸுவர்ண வர்ணத்தையும் பரபாக(ஶோபை)ம் தோற்ற மாறி மாறிச்சாத்துகையாலே நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனுடைய

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு. (அகவாயை) உள்ளங்காலை.

(செம்பஞ்சு) லாக்ஷாரஸம். (நவரத்நவர்ணத்தை) என்றது-நவரத்நவர்ணத்தையுடைத்தான த்ரவ்யாந்தரத்தையென்றபடி. (ஸுவர்ணவர்ணம்) என்றது. ஸுவர்ண ஸத்ருசத்ரவ்யாந்தர வர்ணமென்றபடி. (மாறிமாறிச் சாத்துகையாவது) வ்யத்யஸ்தமாகச் சாத்துகை. அதாவது - முத்துச்சாத்தின வநந்தரம் வஜ்ரத்தைச் சாத்தாமல் மணியைச்சாத்தி, அநந்தரம் வஜ்ரத்தையும், அநந்தரம் அதுக்குப்பரபாக (ஶோபை) மான பொன்னுமாக இப்ப்ரகாரத்தாலே விஸத்ருசங்களைச்சாத்துகை இது "தத்தி"

பதித்தென்றபடி. "வணங்கி" என்றது-வணங்கவென்றுப்போலே. "தலைப்பெய்தாப்போல்" என்கையாலே நீளமுடைத்தான பத்து நீல ரத்நத்தின் அக்ரத்திலே நவரத்நவர்ணத்தையும் பொன்னின் வர்ணத்தையும் சேர்த்தாப்போலே இருந்ததென்கை. ஓராபரணத்திலே நவரத்நத்தையும் முத்தையும் அழுத்திச் சேர அநுபவிப்பாரைப் போலே அநுபவித்து, இவை உபமாநம் போராமையாலே "மணிவண்ணன் பாதங்கள் பத்துவிரலும் ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே" என்கிறார். (ஒண்ணுதலீர்வந்துகாணீரே) ஒளியையுடைத்தானநெற்றியையுடையவர்களென்றபடி. நுதல்-நெற்றி.

"ஒண்ணுதல்" என்கையாலே ப்ரபத்திப்ரகாசகமான தா(ஸ்ய)ந்தியையுடையவர்களென்றபடி. ... ... (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. திருவுகிரை அநுபவித்துத் திருக்கணைக்காலே அநுபவிக்கிறார்.

திருவடிகளில் பத்து விரலும், முத்து மாணிக்கம் வயிரம்முதலான நவரத்நங்களையும் நல்லபொன்னையும் மாறி மாறிப்பதித்துச் சேர்த்தாப்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றுங் குறைவின்றிக்கே எங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய நுதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. "முத்தும் மணியும் வயிரமும்" என்றவிது - அல்லாத ரத்நங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நுதல் - நெற்றி. ... ... (உ)

அவ —மூன்றும்பாட்டு. திருவடிகளை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கணைக்காலினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ. — பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்தார வுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித் தளைநின் றிலங்கும்
கணைக்கா லிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. (௩)

என்றபதலப்யம். "தத்திப் பதித்து" ஒன்றைவிட்டு ஒன்றாக அழுத்தி. தலைப்பெய்கையினர்த்தம் (சேர்த்தாப்போல்) என்றது. "ஒத்திட்டிருந்தவா" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமுகேந ஸப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணத்திலித்யாதி). லக்ஷணம் - ஸாமுத்ரிகலக்ஷணம். "மணிவண்ணன் பாதங்களில் பத்துவிரலும் முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும் தத்திப்பதித்து தலைப் பெய்தாப்போலிருக்கிற தகங்களோடேகூடி எங்கு மொத்திட்டிருந்தவா காணீர்" என்றந்வயம். ... ... (உ)

வ்யா.—(பணையித்யாதி) பசுத்தமூங்கில் போலே யிருக்கிற தோளையுடையளுமாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சி. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது ப(ர்)த்ரு ஸம்ஸ்லேஷ யோக்யமான காலங்களிலும் பிள்ளையை அணைக்கையாலே. பிள்ளையை அணைத்து பிள்ளை வாய்வைப்பதற்கு முன்னே நெறித்துப் பாய்ந்த முலையைக் கொடுக்க, வயிறார உண்டுதிர்ப்பாளுய்க்கிடந்ததுகண்டு "இப்பிள்ளை" என்று ஸமுதாய சோபையை அநுபவிக்கப்புக்கு, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளில் ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளித்தளை சி(ஞ)த்தாபஹாரம்பண்ணச்செய்தேயும் அத்தைதஒழித்து அதுமிகையான திருக்கணைக்காலை அநுபவித்து, இது இருந்த ப்ரகாரத்தை அநுபவபோக்யரான நீங்களும் வந்து காணுங்கோளென்கிறார். "காரிகையீர்" என்கிறது காமதந்த்ரப்ரயத்தாலே வடிவழகில் வாசியறிந்து ஸ்நேஹிகளுமாய் அவயவாந்தரத்தில் போகமாட்டாத யுவதிகளை அழைத்துக் "காணிரோ" "காணீரோ" என்கிறார்.

"காரிகையீர்" என்கையாலே ப(ர)க்திபாரவச்யமுடையாரை அநுபவிக்க அழைக்கிறார். (௩)

வ்யா. — (பணைத்தோளிளவாய்ச்சி) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேய்போலேயிருக்குள்ள தோளையுடையளாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போக (ஸுக) பரவசையாயிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக் கொண்டு போருமவளென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. (பால்பாய்ந்த கொங்கை) ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிறமுலையை. (அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை) திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறாரவுண்டு, அத்தாலேஹ்ருஷ்டனுய்க்கிடந்த இப்பிள்ளையுடைய. (இணைக்காலி லித்யாதி) அந்யோந்யம் சேர்த்தியழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக்காலின் அழகிருந்தபடியை, அநுபவயோக்யரானவர்கள்வந்துகாணுங்கோள். (காரிகையீர் வந்து காணீரே) அழகுடையவர்களாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள். ... ... (௩)

அரு. —மூன்றாம்பாட்டு. "பணை" மூங்கில். இதின்ஸ்வபாவத்தைப் பற்ற தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பசுமைக்கு மித்யாதி). (சுற்றுடைமை) வர்த்து(ளு)ளதை. (ஆய்ச்சி) தாய். ... ... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைத்தாலே அநுபவித்து வந்தாம் திருமுழந்தாளை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா.—(உழந்திதப்பாதி) ஆயாவித்துக் கடைந்து ஒரோதடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த நெய்யை உண்ணக்கண்டு, “உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மியாது” என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து பயப்பட்ட உழற்றியாலே. “ஈர்த்து” என்றது-இழுத்தென்றபடி. “எழில் மத்து” என்று-எயிறு விளங்காநின்ற மத்தென்றபடி. மத்திலே சுற்றிக்கடைந்த பழந்தாம்பாலென்றபடி. நல்லதாம்பு நேரம் போது இவனை விடவேணுமே. அந்தாலே, கண்டதோர் கயிற்றை எடுக்கையிறே உள்ளது. தாம்பாலே ஓங்கினவளவிலே அடித்தாளாக நினைத்து பயத்தாலே தவிழ்ப்புகுந்தவாறே கோபத்தை மறந்து “தவழ்ந்தான்” “தவழ்ந்தான்” என்று தவழ்ந்து கன்றின பின்னை போனமுழந்தாளை வெறும்புறத்திலே அவள் அநுபவித்தப்ரகாரத்தை

அவ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காலி னழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமுழந்தாளினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—உழந்தாள் நறுநெய் யோரோதடாவுண்ண
இழந்தா ளெரிவினா லீர்த்தெழில் மத்தின்
பழந்தாம்பா லோச்சப் பயத்தால் தவழ்ந்தான்
முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்துகாணீரே. (ச)

வ்யா.—(உழந்தாள்) ஆயாவித்தவள். கறந்து காய்ச்சித்தோய்த்துக் கடைந்து வெண்ணெயாக்கி உருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்து வைத்த வருத்தத்தையெல்லாம் சொல்லுகிறது. (நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண) நறுவிதான நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷியாதபடி உண்ண. (இழந்தாள் எரிவினால் ஈர்த்து) “உண்டநெய் பிள்ளைக்குஸாத்மியாது” என்றுபிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து ப(ய)ப்படுகையால் வந்தவயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து. (எழில்மத்தின் பழந் தாம்பாலோச்ச) அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க. (பயத்தால் தவழ்ந்தான்). பயத்தாலே அத்தைத் தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய (முழந்தாளிருந்தவா காணீரே.) திருமுழந்தாளினழகிருந்த படியைக்

அரு.—நாலாம்பாட்டு. “ஈர்த்து” என்றதினர்த்தம்-(இழுத்து) என்றது. “ஓச்ச” அடிக்க உத்யோகிக்க. “உழந்தாள்” அசோதை என்று

தாழும் அநுபவித்து அநுபவ யோக்யரைக் "காணீர்" "காணீர்" என்று காட்டுகிறார்.

(முகிழ்முலையீர்) பத்யங்குரம். ... ... (ச)

அவ—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமுழந்தாளைவிட்டு திருத்துடையை அநுபவிக்கிறார். *

வ்யா.—(பிறங்கியவித்யாதி) விபரீதப்ரகாசகையான பேய்ச்சியுடைய முலையைச் சுவைத்து, (உண்டிட்டு) ஆஸ்வாதித்து, அமுது செய்திட்டு. (இட்டு) ஜகத்துக்கு உபகரித்திட்டு. (உறங்குவான்போலே) கண்வளருவாரைப்போலே ஆடப்பார்த்துக் கிடந்த ப்ரகாரத்

காணுங்கோள். (முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே.) முகிழ்த்தமுலையை யுடையீர் வந்து காணுங்கோள். ... ... (ச)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமுழந்தாளினழகை அநுபவித்த வனந்தரம், திருத்துடையினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.— பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்டு
உறங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை
மறங்கொ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்துகாணீரே. (ரு)

வ்யா.— (பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு.) க்ரௌர்யத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலையைப் பசையறச் சுவைத்து புஜித்து. "உண்டிட்டு" என்று-ஒரு முழுச் சொல்லு. (உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை) செய்த பராக்ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை.

டைய ஓரோதடாவுண்ண அவனை இழந்தாளாகவினைத்துளருவிறலீர்த்து எழில் மத்தின் பழந்தாம் பாலோச்சப் பயத்தால் தவிழ்ந்தான்" என்றன்வயம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு.—"பிறங்குதல்" ப்ரகாசமாய், அத்தை ஹேது பூர்வமாக வருளிச்செய்கிறார் (க்ரௌர்யேத்யாதி). "சுவைத்து" என்றும் "உண்டிட்டு" என்றும் சொல்லுகையால் பலித்தவர்த்தம் (பசையற) என்றது. (செய்த) இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம்- பூதநா நிரஸநார்த்தமாகச் செய்த பராக்ரமத்துக்கு இவனிடத்தில் ஸூசகமொன்றும் தெரியாதபடி யென்னுதல். பூதனையை நசிப்பிக்குமிடத்தில் ரக்தங்களை வற்றப்பண்ணுதல், மாம்ஸங்களை ஒழிப்பித்தல், அஸ்திகளைத் தளர்த்துதல் இவை

தைக்கண்டு "இப்பிள்ளை" என்கிருள். (மறங்கொளித்யாதி) பிள்ளையைச்சீறி வெகுண்ட மறத்தாலேயிறே ஹிரண்யனைப்பிளந்தது. இப்படி பிளந்தவனுடைய திருத்துடைகளை ரக்தஸ்பர்ஶத்தோடே காணீர் என்ருப்போலே இருக்கிறது. இப்போது இதுசொல்லுகிறது விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்யத்தாலும், தர்ம்யைக்யத்தாலுமிறே ; அன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாகத்தழுவுகிற போதைத்திருக்குறங்குகளைவந்து காணீரென்கிருரென்றுமாம்.

"குவிமுலையீர்" என்று பு(ம்)க்தி வர்த்த(ஷ)கராகிறவர்களை அழைக்கிருர். ... ... (ரு)

அவ.—ஆரும்பாட்டு. திருத்துடையை அநுபவித்து திருக்கடிப்ரதேசத்தை அநுபவிக்கிருர்.

ஸ்வா.—(மத்தவித்யாதி) மதித்த ஆனைகளையுடையஸ்ரீவஸுதே

(மறங்கொளித்யாதி) ப்ரஹ்லாத விஷயமான சீற்றத்தையுடையனை ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சுவடு தோற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்து காணுங்கோள். (குவிமுலையீர் வந்து காணீரே) குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (ரு)

அவ.—ஆரும்பாட்டு. திருக்குடையிலழகை அநுபவித்த வநந்தரம் திருக்கடி ப்ரதேசத்திலழகை அநுபவிக்கிருர்.

மூ.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை
சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில்
அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்
முத்தமிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்துகாணீரே. (சு)

வ்யா.—(மத்தவித்யாதி)மத்தக(ஜ)ஜங்களையுடையரான ஸ்ரீவஸு

யொன்றும் தெரியாதபடி யென்னுதல். "மறம்" கோபம். இது பகவத் விஷயத்தில் கோபமாகில் க்ஷமிக்கலாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆஶ்ரிதர் விஷயமானகோபமாக வருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). (அச்சுவடுதோற்றும்படி) அந்த அடையாளம் தோன்றும்படி. அதாவது-திருத்துடைகளைக் கண்டால் ஸந்நிவேச விசேஷத்தாலே அவனே இவனென்று தோற்றும்படியிருக்கை. "கிடந்த இப்பிள்ளையான மார்பைமுன் கிண்டானுடைய குறங்குகளை" என்றந்வயம். ... ... (ரு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு.—(திருக்கடி ப்ரதேசத்தில்) கடிப்ரதேசவர்த்தி பும்ஸ்த்வசிந்ஹமான அவயவ விசேஷத்தில்.

வர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத்தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகியுடைய திருவயிற்றிலே. (அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய அச்சுதன்) என்று அவதரித்த திருநக்ஷத்ரத்தை மங்களாசாஸநபரராகையாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய) என்கையாலே (க) "தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாம் - தேவகீபூர்வ ஸந்த்யாயாம்" என்கிறபடியே சேதநனைப்போலே கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹத்தாலே ஆவிர்ப்ப(ர்பூ)வித்தானென்கிறது. "அச்சுதன்" என்கிறது-ஆஸ்ரிதரை எல்லாநிலையிலும் நழுவவிடாதவனென்றபடி. முத்தம்—சண்ணம். முகிழ்நகை-மந்தஸ்மிதம். ... ... (௬)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடி ப்ரதேசத்தில் நின்றும்போந்து திருமருங்கினழகை அநுபவிக்கிறார்.

தேவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. (அத்தத்தினித்யாதி) அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸந பரராகையாலே விரோதிகள் அறிந்து அபிசரிக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி திருவவதரித்த நாளை மறைத்தருளிச் செய்கிறார். (தோன்றிய வித்யாதி) (க) "அச்யுதபாநுநா। தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்பூதம் - அச்யுதபாநுநா। தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே - கர்ப்பவாஸ தோஷமற ஆவிர்ப்பவித்து, ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். (முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே) முகிழா நின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்-சண்ணம், அதாவது - கடிப்ரதேசம். முகிழ்நகை - மந்தஸ்மிதம். ... ... (௬)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு.— திருக்கடிப்ரதேசத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமருங்கினழகையநுபவிக்கிறார்.

(பத்தாநாளிலே) என்றது- திருவோணத்திலென்றபடி. ரோஹிணியாயன்றோ திருநக்ஷத்ரமிருப்பது; இப்படி யருளிச் செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாஸநேத்யாதி). பிறந்த வென்னாதே 'தோன்றிய'' என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அச்சுதேத்யாதி). (முகிழாநின்ற) முகுளியாநின்ற; அதாவது- ஸங்குசிதமாகாநின்றவென்றபடி. ''நகை'' ஸ்மிதம். ... ... (௬)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு —(இருங்கையித்யாதி) (திருமருங்கின்) ஒக்கலையின்.

(க) வி-பு-௫-௩-௨.

வ்யா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரிதான கையையும் மதத்தையு முடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தாலே கொலை கருதிவந்த பாகனைக்கொன்று, ஆனையையும் நிரஸித்து, கொம்பைப்பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்தவிடத்தில் ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனென்னுதல்; ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் "மதம்பட்டது" என்று இழுத்துக்கொண்டுவிளையாடுகிறவர்களை, அவர்களைவிழுத்தள்ளி பறித்துக்கொண்டோடுகிறபரமனென்னுதல். இங்கு "பரமன்" என்றது-ஓட்டத்தில் மிக்கவனென்றபடி. பரமன்றன்னுடைய (நெருங்குபவளமும்)செறியக்கோத்த பவளமும் நேரிதானபொன்னாணும் முத்துவடங்களையுமுடைத்தான திருவரைக்கு மேலான திருமருங்குலை அநுபவிக்கிறார்.

(வாணுதல்) ப்ரகாசத்தையுடைய தா(ஸாந்தி. ... ... (௭)

மூ.—இருங்கை மதகளி றீர்க்கின் றவனைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெருங்கு பவளமும் நேர்நாணும் முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. (௭)

வ்யா.—(இருங்கையித்யாதி) பெரியதுதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தைத் தன்வசமாக நடத்தாநின்றுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல் - கொல்லுதல். (பறித்தித்யாதி) அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த உயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்களிலே, லீலோபகரணங்களிலே ஆனையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜமென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவர்களை, அடர்த்துப் பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரமனென்னுதல். (நெருங்கித்யாதி) நெருங்கக்கோத்த பவளவடமும், நேரிதான பொன்னாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடே சேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். (வாணுதலீர்

"ஈர்க்குகை"நடத்துகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (தன்வசமித்யாதி). (பாகனை) மாவுத்தனை. "கொண்டோடும்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்றி யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). "விளையாடுகிறவர்களிலே" என்றதுக்கு "திரிகிறவர்களை" என்றத்தோடந்வயம். (பண்ணி)என்றவநந்தரம் "இருக்கிறதென்னை" என்று கூட்டிக்கொள்வது. "வாள்" என்று

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்குலின் நின்றும் திருவுந்தியிலே போருகிறார். *

ஸ்வா.—(வந்தவித்யாதி) தன்னோடே விளையாடவந்த * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தைத்தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே வலிசெய்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானைக் கன்றுபோலே தானே ஓடிவிளையாடா நிற்பானாய், ஸ்ரீநந்தகோபரைக்கண்டால் விநயம்தோன்றநிற்கையாலே "நந்தன்மதலை" என்கிறது. இம்மதலைக்கு மிகவும் அழகியதாயிருக்கிற திருவுந்தியிருக்கிற ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார்.

"ஒளியிழை" என்றது - ஆத்மபூஷணம். ... ... (அ)

வந்து காணீரே) ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருவுந்தியினழகை அநுபவிக்கிறார். *

மூ.—வந்தமதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோல் தானேவிளையாடும்
நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய
உந்தியிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. (அ)

வ்யா.—(வந்தவித்யாதி) தன்னோடே விளையாடவந்த(க)* தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தானொருதலையாக நின்று பலாத்கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானைபோலே தானே ப்ரதா(ந)நனாய் விளையாடும். (நந்தனித்யாதி) இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ நந்தகோபர் ஸந்நிதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. (நன்றாமித்யாதி) மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; ஒளியையுடைத்தான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்துகாணுங்கோள். இழை-ஆபரணம். (அ)

கார்த்தியாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஒளிவிடாநின்ற வித்யாதி). (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.—(வந்தவித்யாதி). (திருவந்தி) திருநாபி.

(மதலைக்குழாத்தை) பிள்ளைஸமூஹத்தை. (முகிழ்த்த) என்றது-முகுளம்போலே உண்டாகா நிற்கிறவென்றபடி. இது க்ருஷ்ணன் பருவத்துக்கீடாக "தந்தக்களிறு" என்றதின் பலிதம். "நந்தன்மதலை" என்றதில் நந்தனுக்கு விதேயனென்று தோற்றுகையால் அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... (அ)

(க) ௩-௧-௧.

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுதரத்திலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.(அதிரும்கடலித்யாதி) கடல்நிறவண்ணனென்ன அமைந்திருக்கச்செய்தே "அதிரும்கடல்" என்று விசேஷிக்கையாலே இவனுடைய அடங்காமையும் தோற்றுகிறது. இப்பிள்ளையை ஆய்ச்சியானவள், (மதுரமுலையூட்டி) கட்ட நினைத்தவளாகையாலே இவன் அறிந்து ஓடாதபடியாக நினைத்து முலை கொடுத்தாளாதல்; கட்ட நினைத்தவளாகையாலே தான் கட்டவிழ்க்குமளவும் பிள்ளைக்கு தா(ஹ)ரகமாக அவனறியாமல் முலை கொடுத்தாளாதல். வஞ்சித்துவைத்து, பழுந்

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை அநுபவித்தவனந்தரம், திருவுதரத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.— அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை யாய்ச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப்படாமே பழுந்தாம் பாலார்த்த
உதரமிருந்தவாகாணீரே ஒளிவளையீர் வந்துகாணீரே. (௯)

வ்யா.—(அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை.) கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போலே ப்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனை. "கடல்நிறவண்ணன்" என்னவமைந்திருக்கச் செய்தே, "அதிரும் கடல்" என்று விசேஷிக்கையாலே - இவனுடைய அடங்காமையும் தோற்றுகிறது. (ஆய்ச்சி மதுரமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து.) பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக்கட்டத்தேடுகிறதறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. (பதரவித்யாதி.) தன்நினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளையும் பசுக்களையும் கட்டிப்பழகி ஒழிந்தசானமுட்டாய்க்

அரு. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (அதிருமித்யாதி) (நிறம்போலே) என்கிறவிடத்தில் விவக்ஷிதமான ஸாத்ருஶ்யத்தை விவரிக்கிறார் (ப்ரமஹரமான) என்று. அதிருமென்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச் செய்கிறார் (கடலித்யாதி). கோஷத்தாலே சலநம் தோன்றுகையால் இவனும் ஓரிடத்தில் நில்லாதே கைக்கடங்காதே திரிந்தபடி தோற்றுகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். இந்த அடங்காமை தாம்பாலார்த்ததுக்கு ஹேது வென்று திருவுள்ளம். "தாம்பாலார்த்த" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து வஞ்சநத்தைக் காட்டுகிறார் (மேலித்யாதி). "வஞ்சித்துவைத்து" என்றதைக்கடாக்ஷித்து "பதரப்படாமே" என்றதுக்கர்த்தம் (தன் நினைவித்யாதி). (தப்பாதபடி) என்றதுக்கு (கட்டின) என்றபதத்தோடேந்வயம். (பதருகை) தப்புகை. (ஒழிந்சானமுட்டு) ஒன்றுக்கும் உபயோகமில்லாத கயிறு. (௯)

தாம்பாலே கட்டின திருவுதரத்தைக் காட்டுகிறாள். "பிள்ளைக்கு ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று தான் ஸேவத்பதார்த்தங்களை †புஜிக்கையாலே இவள் முலைப்பாலும் மதுரமென்கிறது. பதரப்படாமை-தப்பாமை. "ஒளிவளை" என்று ப்ரகாசமான ஆபரணஹஸ்தம். ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தில் நின்றும் திருமார்பிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(பெருமாவித்யாதி) மிகவும் பெரிய உரலோடே கட்டுண்டிராநிற்கச்செய்தேயிறே இரண்டு பெரிய மருதுகளையும் தவழ்ந்து முறித்தது. முறிந்த ஓசையிலே புரிந்துபார்த்துச் சிரித்தபடி கண்டு "இப்பிள்ளை" என்றது. இப்பிள்ளையுடைய ஸ்ரீகௌஸ்து

கிடந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றின் தழும்பு காணலாம்படியிருக்கிற வயிற்றினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே) ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு, திருவுதரத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமார்பினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.— பெருமா வுரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. (௰)

வ்யா.—(பெருமாவித்யாதி). மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதுகளின் நடுவே சென்றுபுக்கு அவற்றை முறித்த முக்த(்)ஞன வனுடைய. (குருமா வித்யாதி) ஸ்ரேஷ்டமாய் ஸ்லாக்யமான ஸ்ரீகௌ

அரு.—பத்தாம்பாட்டு.—(பெருமாவித்யாதி) "பெரு" "மா" என்னும் சொல்லுகிற த்விருக்திக்குத்தாத்பர்யம் (மிகவும்பெரிய) என்றது. "பிணிப்பண்டு" என்றதுக்கர்த்தம் (கட்டுண்டு)என்றது. பிணிப்புண்டிருந்து மருதமிறுத்த வென்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாக்ஷித்து * அங்கு பததாத்பர்யம் (அத்தசையிலித்யாதி). பின்னை பததாத்பர்யம் (முக்த(்) ஞனை) என்றது. "குரு" என்று - குருவாய், "மா" என்று - மஹத்தாய் பலிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரேஷ்டமாயித்யாதி). குலாவியி

† (பா) புஜிக்கையாலே.

பம்போலே சிறந்து விளங்காநின்ற நீலரத்நமென்னுதல்; ஏதேனு மொரு ரத்நமாகிலும் திருமேனியின் ப்ரபை (ஒளி) யாலே நீலமாய்த் தென்னுதல்; ஏவம்ப்ரகாரமான திருமார்பைக் காணீரென்கிறார்.

"சேயிழை" என்று-பக்தி(ஒளி)ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம். (கo)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. திருமார்பில்நின்றும் திருத்தோளிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.-(நாள்களித்யாதி) திருவவதரித்தநாள் தொடங்கி சென்ற மாஸத்தை நாலென்பது, அஞ்சென்பது, ஒன்பதென்பது, இருபதென்பதாய் காலத்தை மயக்குகிறது, காலக்ருதபரிணாமசக்தியில்லாமையிறே; அன்றிக்கே இதுதன்னை த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரார்த்தமாகவும் மயக்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். (தாளித்யாதி) கண்

ஸ்தாபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்காநின்றுள்ள திருமார்வினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (சேயிழையீர் வந்து காணீரே) சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... (கo)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யநுபவித்தவநந்தரம், திருத்தோள்களினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—நாள்களோர் நாலைந்து திங்க ளளவிலே
தாளைநிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வளையெயிற் றாருயிர் வவ்வினான்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிகுழலீர் வந்து காணீரே. (கக)

வ்யா.—(நாள்களோரித்யாதி.) திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலைந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சென்றும், ஒன்பதென்றும், இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி அருளிச்செய்வது-மங்களாசாஸந பரராமையாலே த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. (தாளைநிமிர்த்தித்யாதி) தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற

னாத்தம் (அசைந்து) என்றது. ... ... (கo)

அநு.—பதினோராம்பாட்டு. (நாள்களோரித்யாதி) "நாலைந்து" என்று அநிகார்த்தம் தோற்றும்படி சொல்லுவானென்? ஒன்றைநிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார். (மாஸமித்யாதி). (மயக்கி) ஸந்தேஹிக்கும்படியன்றி அதியால்பத்திலே அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் செய்தானென்றால் த்ருஷ்டிதோஷமாமென்று கருத்து. "சா

வளருகிறவிடத்திலே சகடாஸுரன்வந்து கிட்டுகிறவளவிலே முலை வரவுதாழ்த்துச் சீறித்திருவடிகளை நிமிர்க்க, ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டின வனுகையாலே அவன் முடிந்தமை தோன்றச் சாடினனென்கிறார். (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள்கொளிந்யாதி) இதுக்குமுன்னே செய்ததை பின்னை அருளிச்செய்தது முன்புள்ள யுகங்களும் ப்ரகாசித்தபடியாலேயாதல்; அன்றியிலே அந்வயத்தை நினைத்தாதல். ஒளியையும் வளையையுமுடைத்தானஎயிற்றையுடைய பேச்சியுடைய. (ஆருயிர்வவ்விஞன்) முடித்தற்கரிய உயிரைவவ்விஞன். தோள்களிருந்த ப்ரகாரத்தை

சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் ஸ்தந்யார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ந(ஒடிந்து)மாகத் தட்டில்லையிறே. (சாடிப்போய்) என்றது - சாடிவிட்டென்றபடி.

(வாள்கொளித்யாதி.) ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரிய உயிரை அபஹரித்தவனுடைய. (க) "பேய்ச்சி பெருமுலையூடுயிரை வற்ற வாங்கியுண்டவாயான்" என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸநத்துக்கு முன்னே பூதநா நிரஸநமாயிருக்க, மாறியருளிச் செய்தது க்ரம விவக்ஷையாலன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணுமென்றறியாமை. எயிற்றை யுடையவளை "எயிறு" என்கிறது, "ஒண்டொடி" என்னுமாபோலே. (தோள்களித்யாதி.) அவள் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்ற வாங்குகிறபோது நெறித்ததோள்களினுடைய

கை" நலிகையாய், அதில் பலிதம் (கட்டழிய உதைத்து) என்றது.

"எயிறு" தந்தம். இத்தையுடையவளென்று லக்ஷணயா அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒளியித்யாதி). ஆர்-பூர்ணமாய், அத்தால்பலிதம் (முடித்தற்கரிய) என்றது. "வவ்வுகை" வாங்குகையாய் அர்த்தம் (அபஹரித்தவன்) என்றது. இதுக்குப்ரமாணம் (பேச்சியித்யாதி). "எயிற்று" என்றால் பூதனையைச் சொல்லுமோவென்ன; "தொடி" என்று-வளையாய், ஒள்ளிய வளையையுடைய ஸ்த்ரீயை "ஒண்டொடி" என்றுசொல்லுமாபோலே சொல்லுமென்றருளிச் செய்கிறார் (எயிற்றையித்யாதி) (நெறித்த) சலித்த. ... ... (கக)

(க) தி-மொ-க-ங-க.

வந்துகாணீரென்கிறார். வவ்வுதல்-வாங்குதலாய், அப்போது தெளித்த தோள்களிறே.

(சுரிகுழல்). தா (டா) ந்தரூப ப்ராபத்தி. ... ... (கக)

அவ.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருந்தோள்களில் நின்றும் திருக்கைத்தலத்திலே போகிறார்.

வ்யா.—(மைத்தடமித்யாதி) (மைத்தடங்கண்ணியசோதை) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி) பூ(஭ூ)ஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த நீலம்போலேயிருக்கிற

டைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கக)

அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற
செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை
நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய
கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கனங்குழையீர் வந்து காணீரே.

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி.) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; அஞ்ஜநாலங்க்ருதமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல். (அசோதை வளர்க்கின்ற.) இப்படியிருந்துள்ள கண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண்வாங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்,அவர்கள் கையில் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி.) பூ(஭ூ)ஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சீராட்டி வளர்த்த

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (மைத்தடங் கண்ணியித்யாதி) விசேஷண தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). "யசோதை" என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (வளர்ப்பாரித்யாதி). "தலையானசெய்" என்றபயித்து "நீலம்" என்றது - நீலோத்பலமாய், அதின் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூஸாரமித்யாதி). "அசோதைவளர்க்கின்ற" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவளித்யாதி). (சீராட்டி) லாள

நிறத்தையுடைய. (சிறுப்பிள்ளை) இவனுடைய அதிமாநுஷங்களைக் கண்டாலும் சிறுப்பிள்ளையாகவிறே இவள் நினைத்திருப்பது.

(நெய்த்தலைநேமியும்) கூரிய தலையையுடைத்தான நேமியென்னுதல். அவன் நினைவை அறிகையாலே *கருதுமிடம் பொருது, திருக்கையிலே நிற்கிற கூர்மையாதல்; ஆயுதஸாமாந்யத்தாலே நெய் என்னவுமாம்; திருக்கைகளோட்டை ஸ்பர்சமாகவுமாம்; (௧) "கையெல்லாம்நெய்" என்னக்கடவதிறே. (சங்கும்) ஆழ்வானைப்போலே போக்குவரத்துச் செய்யாதே இருந்த விடத்திலேயிருந்து கருதுமிடம் போரவல்ல ஓசையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமிறே. இவைதன்னை இவன்தான் ஒவ்வொருபோது காட்டக்காணுமிறே. "அப்பூச்சி

முசுமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றும்படி யிருக்குமாயிற்று.

(நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய) கூரிய நுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னுதல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; (௧) "கையெல்லாம் நெய்" என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே (௨) *கருதுமிடம் பொருது வந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின்றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோதசையிலே இவன்தான் இவளுக்கும் காட்டிக்கொடுக்கு

கம் பண்ணி. (முசுமுசுப்பு) ப்ரீதி. அதாவது- புஷ்டியாக வளருகை.

"நெய்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் கூர்மையென்றும், 'க்ரு(ஸ்)த மென்றும். முந்தினவர்த்தம் (கூரியவித்யாதி). "தலை" என்றதுக்கர்த்தம் (நுதி) என்றது. (நுதி) அக்ரமும். இரண்டாமர்த்தத்தை இரண்டு வகையாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆயுதஸாமாந்யத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (ஆயுதஸாமாந்யத்தாலே) என்றது - லோகத்தில் ஆயுதங்களுக்கு நெய் தடவுகிற ப்ரகாரத்தால் வந்த ஸாத்ருஶ்யத்தாலே யென்கை. (அணிந்திருக்கை) தடவியிருக்கை. (கையெல்லாம் நெய்) என்றது - "கையெல்லாம் நெய் வயிறுபிள்ளை பரமன்று" என்கிற திருமொழியில் பாசுரம். (௩) [illegible] - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம்" என்று உபஸம்ஹ்ருதமான திருவாழி திருச்சங்குகளை யசோதை காணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையுமித்

(௧) தி-மொ-௧0-எ-௩. (௨) தி-வாய்-௩0-௬-அ. (௩) வி-பு-ரு-௩-௧௩.

காட்டுகிறான்" என்று இவற்றையிறே எம்பாரருளிச்செய்தது. விலாவுதல் - வர்த்தித்தல். இப்படியிருக்கிற திருக்கைத் தலத்தை அநுபவிக்க வாருங்கோ ளென்கிறார்.

"கனங்குழை" என்றது - காதுப்பணியாய், ஸ்ரோத்ராக்களைச் சொல்லுகிறது. ... ... (கஉ)

அவ.—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தில் நின்றும் திருக்கழுத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(வண்டமரித்யாதி) பிள்ளை சிறுமல்நாட பூவைப்பல காலும் முடிக்கையாலே வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலி றே. தன்மகனை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர்

மிறே. (கைத்தலமித்யாதி) திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்துகாணுங்கோள். கனவிதான காதுப்பணியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். கநமென்று-பொன்னுகவுமாம். ... ... (கஉ)

அவ.—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனைக்
கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு
அண்டமும் நாடு மடங்க விழுங்கிய
கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. (கங)

வ்யா.—(வண்டமரித்யாதி.) பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும் முடிக்கையாலே மதுபானம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டுகள் படிந்து கிடக்கிற பூவோடே கூடின குழலை யுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு

யாதி). (கனவிதான) கனத்ரதான. (பணி) ஆபரணம். ... ... (கஉ)

அரு—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) "வண்டமர்பூங் குழல்" என்று நிரூபித்துச்சொல்லுகையாலே, இவள் எப்போதும் அலங் கரித்திருக்குமென்று தோற்றுகையாலே, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு, சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளைகளித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (அனுங்காமைக்காக) என்றது-பயப்படாமைக்காக வென்றபடி. (காலபுஷ்பம்) என்றது-தத்காலவிகஸித புஷ்பங்களென்ற

மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே "மகனாக" என்றது - இவளபிமாந மென்கிறார். (அண்ட மித்யாதி) அண்டங்களும் அண்டாந்தர்க(ர்)தமான சேதநாசேதநங்களும் திருவயிற்றில் ஒரு புடையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தான கண்டமென்கிறார்.

"காரிகையீர்" என்று ட(ஞ)த்தி பாரவஶ்யமுடையாரை அழைக்கிறார். ... ... (கரு)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு. திருக்கண்டத்தில் நின்றும் திருப்பவளத்திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.—(என்தொண்டையித்யாதி) ஆதொண்டைபோலேயிருக்

வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனுக்கு. இவர்அடியறிந்தவராகையாலே "மகனாகக்கொண்டு" என்கிறார்; அவள், "தன்மகன்" என்றிறே நினைத்திருப்பது.

(அண்டமித்யாதி.) அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலேஅடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; ஒன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். (கண்டமித்யாதி) இப்படியிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிருசிகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடைய ஸ்த்ரீகள். ... ... (கரு)

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு, திருக்கழுத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

௧௪,—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு
அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தொண்டை வாயால் தருக்கிப் பருகுமிச்
செந்தொண்டைவாய்வந்துகாணீரே சேயிழையீர்வந்துகாணீரே.

வ்யா. —(என்தொண்டையித்யாதி.) ஆதொண்டை போலே

படி. "குட்டன்" பிள்ளை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (மகனுக்கு) என்று.

"அடங்க" என்றதுக்கிரண்டர்த்தம்-அடங்கும்படியென்றும், எல்லாமென்றும். இவ்விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (அண்டத்தையு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ... ... (கரு)

அந.—பதினாலாம்பாட்டு. (என்தொண்டையித்யாதி) "தொண்டை"

கிற திருப்பவளத்தையுமுடையனும் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே க(ர்)வத்தையுமுடையனுமிருக்கிற பிள்ளையை "என்பிள்ளை" என்று அழைத்தெடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாம் அழகிதாயிருக்கிற தொண்டைவாயில் ஊறுகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவை வாயாலே இவனுடைய திருப்பவளத்தை நெருக்கிப் பருகப்பருக, பின்னையும் செந்தொண்டைவாயாயிருக்கிற ஆஶ்சர்யத்தை வந்து காணீரென்கிறார்.

சேயிழை- ப(ஃ)க்திப்ரகாஶகமான ஆத்மபூஷணம். ... (கரு)

அவ.—பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தில் நின்றும் போந்து திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாயசோபையை அநுபவிக்கிறார்.

யிருக்கிற திருப்பவளத்தையும் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனு யிருக்கிற இவனை என்னுடையவனென்று அபிமானித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாரும் அழகிய தொண்டைபோலேயிருக்கிற திருவத(ஃ)ரத்திலூறுகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத்தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாநம் பண்ணுகிற. "தருக்கிப்பருகும்" என்றது - செருக்கிப்பருகுமென்னவுமாம், (இச்செந்தொண்டைவாயித்யாதி)இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப்பின்னையும் சிவப்பு மாறாதேயிருக்கிற இத்திருப்பவளத்தை வந்துகாணுங்கோள் ; சிவந்த ஆபரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கரு)

அவ. — பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தினழகை அநுபவித்த வநந்தரம் திருமுக மண்டலத்தில் ஸமுதாய சோபையை அநுபவிக்கிறார்.

கோவைப்பழம். (ஸிம்ஹக்கன்று போலே) என்றது - ஸிம்ஹக்கன்றின் செருக்கு போலே யென்றபடி. "தொண்டைவாய்ச் சிங்கம்" என்றது- என்னுடையதென்று அபிமானித்தெடுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவென்று தோன்றுகைக்காக அத்தை முந்துற வ்யாக்யாநம் செய்தாரென்று கண்டு கொள்வது. "தருக்கி" என்றதுக்கு-நெருக்கியென்றும், செருக்கியென்றும் இரண்டு பொருள். இத்தை யதாக்ரமமாக வருளிச்செய்கிறார் (இடைப் பெண்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தொண்டை" என்ற போதே சிவப்பு ஸித்தமாயிருக்க, "செம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). "ஆய்ச்சியர் அத்தொண்டைவாய் அமுதாதரித்து" என்றந்வயம். ... ... (கரு)

அரு.—பதினைந்தாம்பாட்டு. (நோக்கியித்யாதி) "வாக்கும்" "நோக்

ஸ்வா -(நோக்கியித்யாதி). பிள்ளையைத்திருமஞ்ஜநம் செய்விப்பதாக உபக்ரமித்து திருமேனிக்குத்தகுதியாக மஞ்சட்காப்பும் நேராக வரைத்து மற்றும் வேண்டும் உபகரணங்களும் சேர்த்துவைத்துத் "திருமேனிக்குத் தகுதியோ" என்று இவற்றையும் பார்த்த அசோதை இம்மஞ்சளாலே திருநாவும் வழித்து நீராட்டுகிறபோது, அவளுக்கு வசவர்த்தியான குணங்களையுடையனுகையாலே பூர்ணனுக்கென்கிறது. மாதா முதலானுரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், "என்னைப்பாரீர்" "என்னைப்பாரீர்" என்கிறவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநயநங்களும், மந்தஸ்மிதம்பண்ண உபக்ரமிக்கிற திருவதரஸ்ப்புரத்தையும், அந்தஸ்ப்புரத்தையோடேகூடின மந்தஸ்மிதமும், ஒருவிசேஷண

மூ.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு
வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவாகாணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. (கரு)

வ்யா. —(நோக்கியித்யாதி) திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து, நேராக அரைத்தமஞ்சள்காப்பாலே திருநாவை வழித்து திருமஞ்ஜநம் செய்யும்படி விதேயதயாபூர்ணனை இவனுக்கு. (வாக்குமித்யாதி) மாதா முதலானுரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், "என்னைப் பாரீர் என்னைப்பாரீர்" என்ன, அவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநயநங்களும், மந்தஸ்மிதஞ்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திருவதரஸ்ப்பு(ஸ்பு)ரணத்தையும், அந்த ஸ்ப்பு(ஸ்பு)ரத்தையோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும்,

கும்" என்கிற ச(ச)சப்தங்களைக் கடாக்ஷித்து (ஸமுதாயசோபை)என்றது.

"நோக்கி" "நுணுக்கி" என்கிற பதங்களில் தாத்பர்யங்களைக்கடாக்ஷித்து "யசோதை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (திருமேனியினித்யாதி). (அதுக்கு) ஸௌகுமார்யத்துக்கு. (நேராக) ஸூக்ஷ்மமாக; வழுமூணவென்றபடி. "நீராட்டும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (விதேயதயா) என்றது. வாகா(ரா)திகளுடைய அழகு தோன்றுகைக்காக விசேஷித்தருளிச்செய்கிறுர். (மாதா முதலானுரையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் "இச்செந்தொண்டைவாய்" என்று அதரத்தை அநுபவித்தபடி சொல்லியிருக்கையாலே இங்கே "வாயும்" என்றதுக்கு (ஸ்ப்புரத்தை) என்கிறுர். [ஸ்பு²ரதோ ப⁴ாவ꞉-ஸ்பு²ரத்தா - ஸ்ப்புரதோ பாவꞏ-ஸ்ப்புரத்தா] சலநமென்றபடி.

மிட்டுச் சொல்லவேண்டாத திருமூக்கின் அழகு மிருந்தப்ரகாரத்தை அநுபவிக்க அழைக்கிறார்.

(மொய்குழலீர்) கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியாய் ப்ரார்த்தநாரூபையான ப்ரபத்திகள். ... ... (கரு)

அவ.—பதினாரும்பாட்டு. ஸமுதாயசோபையிலே அநுஸந்தித்த திருக்கண்களிலழகு பின்னாட்டுகையாலே மீண்டும் அது தன்னையே அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(விண்கொளித்யாதி) அவதாரங்களுக்கு ஹேது ஸாது பரித்ராணாதிகளிறே. விண்ணைத்தங்களுக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக் கொண்டிருக்கிற அமரர்களுக்கு வந்த க்லேசம் தீர்க்கும்போது அவர்க

(க) "மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன்" என்று நித்யஸந்தேஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற இச்சேர்த்தியழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கரு)

அவ.—பதினாரும்பாட்டு. ஸமுதாய சோபையின் நடுவே அநுபவித்த திருக்கண்களினழகு பின்னாட்ட, அத்தை அநுபவிக்கிறார். அது தன்னில் எல்லாவற்றுக்கும் பின்பநுபவித்தது திருமூக்கினழகிறே. திருமூக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டே; அத்தாலும், பாதாதிகேசமநுபவித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்ததாகையாலும் திருக்கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—விண்கொ ளமரர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கொள் வசுதேவர்தம் மகனாய் வந்து
திண்கொ ளசுரரைத்தேய வளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. (கசு)

வ்யா.— (விண்கொளித்யாதி). அவதாரப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணாதிக ளாகையாலே ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரக்ருதிகளால்வரும் துக்

அரு.—பதினாரும்பாட்டு. (விண்கொளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நயநத்தை அநுபவித்திருக்க "கண்களிருந்தவாறு" என்று புநः அநுபவிப்பானென்னென்ன (ஸமுதாயேத்யாதி). ஆனால் அத்தையும் அநுபவித்தால் நயநமே பின்னாட்டுவானென்னென்ன ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (அது தன்னிலித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-எ-எ-உ.

ளடியாக மண்கொள் வசுதேவர்க்கு வந்தக்லேசமும் தீர்க்கவேணு மென்றிறே அவர்க்கு புத்ரனாக முற்பாடுவந்தவரித்தது. அவர்கள் தங்கள் க்லேசம் தீர்த்தாராயிருப்பதும் இவர்க்லேசம் தீர்த்தாலிறே.

(திண்கொளித்யாதி) பின்பு திருவாய்ப்பாடியிலே கம்ஸாதிகள் தேய, வளர்ந்தது தன்க்லேசம் தீருகைக்காகவிறே. திண்மையாவது-கம்ஸன் முதலானாருடைய ஆஸுரபா(ஓ)வத்தாலும், ஜந்மத்தாலும், வந்த நெஞ்சில் வலி ; அதாவது - மாதாவென்றும், பிதாவென்றும் ஸ்வஸாவென்றும், பந்துக்களென்றும் பாராமல் கல்லிடைமோதியும், அல்பம் க்ருபைபிறவாத கம்ஸன்முதலான அஸுரர்களை வயிற்றெரி கொளுந்தி க்ஷயிக்கும்படியாகவிறே திருவாய்ப்பாடியிலே போய் வளர்ந்தருளுகிறதும். வளர்கின்றவனுடைய கடாக்ஷந்தான் அநு கூலவர்க்கம் தழைக்கவும் ப்ரதிகூலவர்க்க(ரூ)ம் முடியவுமாயிறே யிரு ப்பது.

கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீ வஸுதேவருக்குப் புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப் பட்டிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர் கள் துக்கம் தீர்க்கைக்காக முன்னே இங்கேவந்தவதரித்தானாய்த்து. (க) "தந்தைகாலில் விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்" என்னக் கடவதிறே.

(திண்கொளித்யாதி) காயப(ப)லமும் மநோப (ப)லமுமுடைய ரான அஸுரர்களானவர்கள் க்ஷயித்துச் செல்லும்படியாகத் தான்வள ராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுரவர்கம் க்ஷீண மாய் விட்டதிறே. (கண்களித்யாதி) இப்படி அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் க்ஷயிக்கவும் கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களினழகிருக்கிற படி.

(முன்னே) என்றத்தை (வந்தவதரித்து) என்றத்தோடன்வயிப்பது. முன்னே அவதரித்து என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னைப்பற்ற வித்யாதி). இதுக்குப்ரமாணம் (தந்தைகாலவித்யாதி).

திண்மை ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (காயேத் யாதி). "அசுரரை" என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். "தேயவளர்கின்றான்" என்கிற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி (இவனித்யாதி). கிழைக்கடா க்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி). ... ... (கரு)

(க) தி-மொ-அ-ு-க.

(கனவளை) ஸ்ப்ருஹாவஹமுமாய் மமதாவிஷயிஷ்டமுமான அநந்யார்ஹ சிந்ஹம். ... ... (கசு)

அவ. —பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களில் நின்றும் திருப்புருவத்தில் பெருகுகிறார்.

ஸ்வா. —(பருவமித்யாதி) திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி, பருவம் நிரம்பி ரக்ஷகனுசாதிருக்கச் செய்தேயும் பாரெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக நோற்றுப்பெற்ற. (உருவுகரிய வித்யாதி) மிக்கப்ரகாசத்தையுடைய நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புருவங்களில் அழகைக் காணீரென்கிறார். கீழ் "அழகையைக் காணுங்கோள்; பொன்னாலே செய்தவளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கசு)

அவ.—பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருப்புருவத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவின் வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற
உருவுகரிய வொளிமணி வண்ணன்
புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. (கஎ)

வ்யா.— (பருவமித்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே (க) *திண்கொளசுரரைத்தேய வளருகையாலே லோகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது. (திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற), லக்ஷ்மீதுல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்

அரு.—பதினேழாம்பாட்டு (பருவமித்யாதி,"பருவம்நிரம்பாமே" என்கிற விசேஷணத்துக்கு வ்யாவர்த்த்யத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஸ்வாநுபவப்ரதா(ஹ)நாதிமுகேந உஜ்ஜீவநம்விவக்ஷிதமானால் அதுஸந்நிஹிதர்க்கே ப்ராப்தமாகையாலே "பாரெல்லாம்" என்கையாலே விரோதி நிரஸநமே சொல்லவடுப்பதென்று அத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தீத்யாதி). பால்யம் தொடங்கி விரோதிநிரஸநம் பண்ணினத்தை இசைவிக்கிறார் (பூதநேத்யாதி). "வடிவு" என்றுஸ்வபா(ஹ)வமாய் பரோபகார சீலையான பிராட்டியைப்போலே இவளும் பிள்ளையைப் பெற்று லோகத்தை வாழ்வித்தாளென்கிறார் (லக்ஷ்மீத்யாதி). (இப்படி

(க) க-உ-கசு.

தன்னதேவகி" என்றத்தை "திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி" என்று சாப்தமாக வருளிச்செய்கிறார். திருவின் வடிவொக்குகையாவது-வை தர்ம்யத்தில் ஏகதேசத்ருஷ்டாந்தம்.

"பூண்முலை"என்றது - ப(்ர)க்தி ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம்; அதாவது பராவரகுருக்கள் ப்ரகாசிப்பித்ததிறே. ... (கஎ)

அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினின்றும் திருமகரக்குழையிலே போகிறார்.

படிக்கிடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கை யாலே - கீழ் "உள்ளமுதன்னதேவகி" என்றது - இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றதிறே.

(உருவித்யாதி) ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவை யுடையவனுடைய. (புருவமித்யாதி.)* மதநன் கருப்புச்சிலைபோலேயிருக்கிற திருப்புருவங்களி னழகைக் காணுங்கோள். ஆபரணாலங்க்ருதமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (கஎ)

அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமகரக்குழையி னழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணும் மலையும் கடலும் முலகேழும்
உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ண மெழில்கொள் மகரக்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. (கஅ)

க்கு) உய்யும்படிக்கு. "திருவின் வடிவொக்கும்" என்றவிசேஷணம் லோகமுய்யும்படிபெற்றதுக்கு ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். இங்கு இப்படி ஹேதுகர்ப்ப(்ப)விசேஷணமாகையாலும், "உள்ளமுது" என்கிறவிடமும் ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலும், இங்கே "திரு"என்கிறபதம் ஸ்பஷ்டமாகையால் " உ ள் ள மு து " என்கிறபதமும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றென்று ஆதலிக்கிறார் (திருவினித்யாதி).

" புருவமிருந்தவாறு " என்று சொல்லுகையாலே இந்தப்ரகாரத்தை விசேஷித்துக் காட்டுகிறார் (மதநனித்யாதி). (கருப்புச்சிலை) கரும்பு வில்லு. ... ... (கஎ)

அரு. —பதினெட்டாம்பாட்டு. (மண்ணுமித்யாதி) (திருமகரக்குழை) என்றது - மகரமத்ஸ்யம் போலேயிருக்கிற கர்ணபூஷணமென்றபடி. அவயவங்களை அநுபவிக்கிறப்ரகரணமாகையாலே திருக்காதில் ஆபரணங்களை அநுபவித்ததே திருக்காது அநுவித்ததென்று கருத்து.

ஸ்வா.—(மண்ணித்யாதி) ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூத(ஷ்ரு)ரங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமாகச் சூழ்ந்த ஸமுத்ரங்களும் மேலும் கீழுமான பதினாலு லோகங்களும். (உண்ணும் திறந்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு) மகிழ்ச்சியாவது – ஸம்ஸாரிகளுடைய பாபகரணங்கள் ஒடுங்கப் பெற்றோமென்கை. அழகிய நிறத்தையுமுடைத்தாய் கண்டவர்களுடைய சி(சி)த்தத்தை அபஹரித்தால் வாங்கவொண்ணாத திண்மையிறே.

(சேயிழை) பூர்வவத். ... ... (கஅ)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக்குழையில் நின்றும் திருநெற்றியிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(மண்ணுமித்யாதி). ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வதங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவளவில், "இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமே" என்னும் உகப்பாலே இதுவே தா(ஷ)ரகமாகத்திருவயிற்றிலேவைத்த பாலகனுக்கு.(வண்ணமித்யாதி). திருமேனிக்குப் பரபாக(ஷ)மானதிருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்தாந வைசித்ரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகரக்குழைகளான இவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; அழகிய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.... ... ... (கஅ)

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருநெற்றியினழகை அநுபவிக்கிறார்.

"உலகேழும்" என்றால் போராதோ? "மண்ணும்மலையும் கடலும்" என்றுசொல்லவேணுமோவென்ன இதுகளுடைய விசேஷங்களைக்காட்டிக்கொண்டு க்ரமநியாமகமும் காட்டுகிறார் (ஸர்வாதாரமித்யாதி). இப்படி விசேஷங்களைக் காட்டுகையால் இப்படிப்பட்டிருக்கிறவற்றை உண்ணுமவனென்று அவனுக்கு ஓரதிசயம் சொல்லிற்றென்று திருவுள்ளம். "வண்ணத்தையும் எழிலையும் கொள்ளாநிற்கிற" என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (திருமேனிக்கித்யாதி). "எழில்" அழகு. திண்மைக்குத் தாத்பர்யம் (கண்டவர்களித்யாதி). (கவருகை) வசீகரிக்கை. "சே" என்று- அழகு. "இழை" ஆபரணம். ... ... (கஅ)

ஸ்வா.—(முற்றிலுமித்யாதி) ஊரில் பெண்களாய் கொட்டகமெடுத்து விளையாடித்திரிகிறவர்களுடைய சிறுசுளகும், மணல்கொழித்துச் சோறிடுகிற சிறுபாத்ரங்களையும், அவர்கள் பேச்சுக்கொண்டுவிளையாடுகிற கிளி பூவைகளுமான லீலோபகரணங்களை இவர்கள் கையைப்பிடித்துப்பறித்துக் கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடுகிற பரமன்றன்னுடைய நெற்றியிருந்த ப்ரகாரத்தைக் காணீரோவென்கிறார்.

"நேரிழை" என்கையாலே-ஸம்ஶ்லேஷத்திலும் கழற்ற வேண்டாத ஆபரணங்கள். அதாவது - அத்யந்தம் ஸூக்ஷ்மரூபஜ்ஞாநமான ஆத்மபூஷணம். (கக)

மூ.—முற்றிலும் தூதையும் முன்கைமேல் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. (கக)

வ்யா.—(முற்றிலுமித்யாதி) கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல்கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற்சோறுக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேல் வைத்துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும்பூவையையும் பூவை-நாகணைவாய்ப்புள். (பற்றியித்யாதி) கையைப் பிடித்து, வன்மையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடும்தீம்பில் தலைவனானவனுடைய. (நெற்றியித்யாதி.) அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியி னழகைக் காணுங்கோள்; நுண்ணியதான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு நுட்பமாவது-தொழிலினுடையஸௌக்ஷ்ம்யமாதல்; ஸௌகுமார்யாநுகுணமான லாக(ஃ)வமாதல். (கக)

அரு. —பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (முற்றிலுமித்யாதி) "சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களை - முற்றிலுமென்று தொடங்கி" என்று அந்வயமுகேந அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கொட்டகமித்யாதி). (கொட்டகம்) சிறிய க்ருஹம். (முற்றில்) சிறு சுளகு. தூதையினர்த்தம் (சோறுக்குகிறவித்யாதி). (குறுவெயர்ப்பு) ஈஷத்ஸ்வேதம். (அரும்பின)அரும்புபோலேயுண்டாயிருக்கிற வென்றபடி. ஆபரணங்களுக்கு ஆகாரத்தில்ஸூக்ஷ்மதையென்று தோற்றுமைக்காக வருளிச் செய்கிறார் (ஆபரணத்துக்கியாதி). (தொழிலினுடைய) வேலையினுடைய. (ஸௌக்ஷ்ம்யம்) நேர்த்தி. ஸூக்ஷ்மபுத்திக்ருதமென்றபடி. (லாகவம்) கனமாகாமை. ... ... (கக)

அவ.—இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியில் நின்றும் திருக்குழ ஙிலே பெருகுகிறார்.

வ்யா.—(அழகியவித்யாதி) ஷோடசவர்ணியான பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட அழகியகோலை அழகிய திருக்கையிலேபிடித்து, திரு வடிகளில் சாத்தின வீரக்கழல், சிலம்பு, சதங்கை இவை முதலான வற்றின் த்வநியெங்கும் ப்ரகாசிக்க, துள்ளிப்போன இளங்கன்றுக ளும் த்வநிவழியே வரும்படியாக மறித்து ஸஞ்சரிக்கிறபோது திரு

அவ. —இருபதாம்பாட்டு. திருநெற்றியினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்குழலினழகை அநுபவிக்கிறார்.

மூ.—அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக்கொண்டு
கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்ப
மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்
குழல்களிருந்தவா காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. (உ0)

வ்யா.—(அழகியவித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக் கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும் படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. (கழல்களித்யாதி) கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிர ஓடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தி யிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க த்வநிக்க. (மழகன்றித்யாதி) இளங்கன்றுகளினுடைய திரள் களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளவ னுடைய. (குழல்களித்யாதி) (க) "நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்

அரு. —இருபதாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) "அழகிய" என்றத்தை கோலுக்கு விசேஷணமாகவும், "அம்" என்றத்தை "பொன்" என்றதுக்கு விசேஷணமாகவுமருளிச்செய்கிறார் (கண்டவர்களித்யாதி). "கன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "அங்கைக்கொண்டு" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கன்றுகளையித்யாதி). "மறித்துத் திரிவான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து சதங்கையின் த்வநிக்கு ஹேதுவரு ளிச் செய்கிறார் (கன்றுகளை மறிக்கைக்காக வித்யாதி). கழல் பதார்த்தம் (வீரக்கழல்) என்றது. இதொரு ஆபரணவிசேஷம். "மழ" என்றதுக் கர்த்தம் (இள) என்றது. (கைகழியப்போகாமல்) தூரப்போகாமல். (உ0)

(க) உ-சு-ரு.

வடிகளை அதிரவிட்டோடுகையாலே அசைந்து கவர்கிற திருக்குழல்களைக் காணீரென்கிறார். ப்ரஸஸ்தகேசனிறே.

(குவிமுலை) பூர்வவத். "காணீர்" "காணீர்" என்று இருபது ப்ரகாரமும், (க)* முடிச்சோதி ப்ரகாரம்போலே யிருக்கச் செய்தேயும் பாதாதிகேசமாக அநுஸந்தித்து, ப்ராப்யாநுரூபம் ஸ்வரூபமாகவும், ஸ்வரூபாநுரூபம் ப்ராப்யமாகவும் அநுஸந்தித்திறே இவையுடையவர்களை அழைத்து இருகால் "காணீர்" "காணீர்" என்றது. அவனுடைய உபேயபா(வ)வமும் உபாய பா(வ)வமும் அறியுமவர்களையென்னவுமாம். இப்படிகாட்டக் கண்டாலிறே மங்களாசாஸந † பரிபாகமாவது. (உ௦)

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(சுருப்பார்குழலி)பிள்ளைசிறுமல்காட † பூமுடிக்கையாலே வண்டுகள் பாறுமல் செல்லுமிறே. இப்படிப்பட்ட யசோதை பிள்

ளேடி" என்கிறபடியே அதிர ஓடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... (உ௦)

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன
திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன்
விருப்பாலுரைத்த இருபதோடொன்றும்
உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. (உக)

வ்யா.—(சுருப்பார் குழலியித்யாதி) மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுரும்பாரென்கிறவிது - "சுருப்பார்" என்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாநம் பண்ணுகைக்காக வண்டுகள்

அரு.—இருபத்தோராம்பாட்டு. (சுருப்பார்குழலியித்யாதி) "சுருப்பு-வண்டு, ஆர்தல் - படிதல்" என்றர்த்தமருளிச் செய்கைக்காக சப்த நிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (மெல்லொற்றித்யாதி). குழலிலே வண்டு ஆர்கைக்கு ப்ரஸக்தி பூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (குழலித்யாதி). முதற்பாட்டில் "கோதைக்குழலாளசோதை" என்றுமாலையை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையால் அது ஸார்வகாலிகமாகையாலே இங்கே "சுருப்பார்குழலி" என்று வண்டுகளை நிரூபகமாக வருளிச் செய்கையாலே

(க) தி-வாய்-ரு-க. † (பா) பரிகரமாவது. † (பா)காலபுஷ்பங்களை.

ளேயைக் கொண்டாடிப் பலர்க்கும் காட்டி (முன்சொன்ன திருப்பாத கேசத்தைத் தென்புதுவைபட்டன்) அவன் தான் ஶ்ரீ மதுரையிலே அவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தாப்போலேயிறே, இவர் தாமும் திருப்புத்தூரிலே அவதரித்துத் திருமாளிகையிலே போந்த படி. (பட்டன்) ப்ராஹ்மணோத்தமன்.

(விருப்பால்) யசோதை விரும்பினுப்போலன்றிறே இவர் விரு

எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி. (முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தை) அவதார ஸமகாலத்திலே தானுமநுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்துக் காட்டிச்சொன்ன பாதாதிகேசத்தை. (தென்னித்யாதி.) அழகிய ஶ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அத்யாதரத்தோடே அருளிச்செய்த.

அவளுடைய ஆதரத்தளவு மன்றிறே இவருடைய ஆதரம்; (க) "கோதைக்குழலாளசோதை" (உ) "பணைத்தோளிளவாய்ச்சி" (ங) "மைத்தடங்கண்ணியசோதை" இத்யாதிகளாலே யசோதைப் பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், (ச) "உழந்தாள் நறுநெய்" (ரு) "அதிருங் கடல்நிற வண்ணன்" (சு) "நோக்கி யசோதை" இத்யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், (எ) "மறங்கொளிரணியன் மார்வை முன் கீண்டான்" (அ) "இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை" (கூ) "சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாள்கொள் வளையெயிற்றுருயிர் வவ்வினன்" இத்யாதிகளாலே இவனுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகால சேஷ்டிதங்களு

எப்போதும் வண்டுகள் படிந்து கிடக்குமென்று திருவுள்ளம். "அசோதை முன்சொன்ன" என்று சொல்லி, இங்கே "விருப்பாலுரைத்த" என்று விசேஷிக்கையாலே அதுக்கு அநுகுணமாக (அத்யாதரத்தோடே) என்றது.

அவளிற்காட்டில் இவருடைய ஆதரம் அதிசயமாவானென்? ஸமமன்றேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவளுடைய வித்யாதி). இந்த ஆதராதிசயத்தை உபபாதிக்கிறார் (கோதைக் குழலாளென்று தொடங்கி, அருளிச் செய்தாராயித்தனை) என்றுமளவும். (நிரூபகமாக வருளிச்செய்த)என்றது (உத்தரகால சேஷ்டிதங்களும்) என்றதுக்கும் விசேஷணம்.

(க) க-உ-க. (உ) க-உ-ங. (ங) க-உ-கஉ.
(ச) க-உ-ச. (ரு) க-உ-கூ. (சு) க-உ-கரு.
(எ) க-உ-ரு. (அ) க-உ-கO. (கூ) க-உ-கக.

ம்பியுரைத்தபடி. (இருபதோடொன்று முரைப்பார்) பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தாலே உரைப்பார்; ஸாபிப்ராயமாக வுரைப்பார். இவருடைய அபிமாநத்தாலே (க)"சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு" மெல்லாய, அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச் செய்தேயும் * மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தசை பிறந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதிசயத்தாலே அருளிச் செய்தாராமித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க் கொண்டு அநுபவித்ததும், அவள் பாதாதி கேசமநுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுமானஇதுவே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். ஆகையாலே, "அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த" என்றருளிச் செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது.

(இருபதோடொன்று முரைப்பார்.) இந்த இருபத்தொரு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகச் சொல்லுவாரென்னுதல்; பா (ஞா) வபந்த (பந்த)மில்லையே யாகிலும் சப்தமாத்ரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல்.

ஆகில் இவர் யசோதையாக அருளிச் செய்தபடி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (யசோதை யித்யாதி). (இப்படி வந்தவற்றிற்கு) என்றது-யசோதாதிகளான ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளை வர்ணித்தும், அவதாராந்தரத்திலும் இவ்வவதாரந் தன்னிலுமுண்டான சேஷ்டிதங்களையும் சொல்லிக்கொண்டும், அவ்வவ்வோராகச் சொல்லும் பாசுரங்களாகச் சொல்லுகிறவற்றுக்கு மென்றபடி. (வகையிட்டுக் கண்டுகொள்வது) என்றது - மயர்வற மதிநலம் பெற்றவராகையாலும் தத்தத்பா (ஞா) வனையாலும் வந்ததென்று கண்டுகொள்வது. இந்த மயர்வறமதிநலமருளுகையே இப்படிதத்தத் பாவனையாகைக்கும் ஹேதுவென்று கொள்வது.

"விருப்பால்" என்றத்தை, "உரைப்பார்" என்றத்தோடே அநுஷங்கித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவித்யாதி). (ஸாபிப்ராயமாக) பா(ஞா)வபந்த பூர்வகமாக, அநுஷங்கியாமல் பக்ஷாந்தரம் (பா(ஞா) வேத்யாதி). விக(X)தமான குண்டட்டத்தை-தட்டுப்படுகையை யுடைத்தானதென்றும், 'அது' தன்னிலும், (உ)*ப்ரஜ்ஞாதித்வாத் ஸ்வார்த்தே அண்ப்ரத்யயமும், ஆதிவ்ருத்தியுமாய் வைகுண்டட மென்றதாகத் திருவுள்ளம் பற்றித்

(க) தி-பல்-கஉ. (உ)

என்கிற தேசத்திலே போய் அவர்களோடே மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெறுவார். (உக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

வ்யா.—மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம். — கீழே சீதக்கடலிலே திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தப்ரகாரத்தைத் தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவள் பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின

(போயித்யாதி) இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலேபோய் (க) "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே அவனை அநுபவித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு ஒருகாலமும்பிரிவின்றி இருக்கப்பெறுவர். (உக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

முதற்பத்து மூன்றாம்திருமொழி

மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம்.

வ்யா.—மாணிக்கங்கட்டி ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே - திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம் போலே மிகவும் விரும்பி அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவள் பிள்

தாத்பர்யார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இவ்விஷயத்தை யித்யாதி). (இவ்விஷயத்தை) இத்திருமொழி ப்ரதிபாத்யனைக்ருஷ்ணனை. வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தாலும் ப்ரதிபாத்ய ஸ்வபாவத்தாலும் ப(ஃ)லம் சொல்லுகிறார் (சூழ்ந்திருந்தித்யாதி).

"தென்புதுவைப்பட்டன், சுருப்பார்குழலி அசோதைமுன் சொன்ன திருப்பாத கேசத்தை விருப்பாலுரைத்த இருபதோடொன்றும் விருப்பாலுரைப்பார் வைகுந்தத்திலேபோய்தாமேஒன்றுவர்" என்றந்வயம். (உக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு-மாணிக்கங்கட்டிப்ரவேசம்.-*வண்ணமாடங்களிலேபிறந்தமையை அநுபவித்து, கீழில் திருமொழியிலே அவயவங்களை அநுபவித்து, மேலே தாலாட்டுகையால் வந்தக்ரமந்தோற்றவ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுகிறார் (கீழ்

(க) தி-பல்-கஉ. (உ) பாணிநி ஸூ. ரு-௩-௩அ.

ப்ரகாரத்தை தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி அருளிச்செய்கிறார்.

ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரன் யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்த்திதி க(X)மந சயநாதிகளைக்கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களாலானவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேஶானாதிகளுக்கும். இத்தையசோதைப்பிராட்டி மநோரதித்துக்கொண்டாளாக அவள் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தைத் தாமும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டருளி மிகவும் விரும்பி அவனுடைய நீர்மையையும் மேன்மையையும் அருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. ப்ரஹ்மா கிஞ்சித்கரித்த திருப்பள்ளித்

தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யநுபவித்துப்பேசுகிறார்.

ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய், நாராயண சப்தவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரன், யாதோரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்த்திதி க(X) மந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித் தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மநோரதித்துக்கண்டாளாகச் சொல்லித்தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவராகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அவ—முதற்பாட்டு.—அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனு

த்யாதி). (வளர்த்தி) கண்வளர்த்தி.

இத்திருமொழியிலே ப்ரஹ்மேஶாநாதிகள் கிஞ்சித்கரித்ததாயிருக்கையாலே இடைச்சேரியிலே அவர்களுக்கு வந்து அநுவர்த்திக்கக் கூடுமோவென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத் பரனித்யாதி). ப்ரஹ்மாதிகள் அநுவர்த்தநங்களை யசோதை அறியாதிருக்கத் தாம் அவளாகச் சொல்லுகிறவர் இப்படி சொல்லப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தையித்யாதி). "கோ - குடத்தைக் கிடந்தாய்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. ... ... *

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) முந்துற ப்ரஹ்மாவினுடைய கிஞ்சித்காரத்தை அருளிச்செய்கைக்கு நியாமகம் (அண்டாதிபதியான)

---

† (பா) மநோரதித்துக்கொண்டாளாக.

தொட்டிலை அங்கீகரித்து வர்ணிக்கிறார்.

ஸ்வா — (மாணிக்கமித்யாதி) ஷோடசவர்ணியான ஆணிப் பொன்னாலே நாநாவர்ணமாகவும், பிள்ளைக்குத் தகுதியாகவும் சமைத்த தொட்டிலிலே பதித்த மாணிக்க ஒழுங்குக்கு நடுவே வயிரம் முதலான நவரத்நங்களையும் பதித்து ப்ரஹ்மாவானவன் விரும்பிவர விட்டானென்கிறார். அருளப் பாடிட்டாலல்லது வரவும் அரிதிறே அவர்களுக்கு. † (அவர்கள் வரவிட்டவர்களுக்கு) உபஹாரத்தோடே வரும்போதாகிலும் வரலாம்போலே காணும். ஸ்வாதந்த்ர்யகாமரினுங் காட்டில் தச்சேஷபூதர்க்குள்ள ஏற்றம்பாரீர். "விடுதந்தான்" என்றது—தன் பக்கலில் நின்றும் அங்குத்தைக்கேயாமென்று நீக்கிவிட்டுத் தந்தானென்கிறது. "மாணி" என்றும்-சிறுமை; "குறள்" என்றும்-சிறுமை; சிறுமை பெரிதாம்படியான குறளாயிறே மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று இரந்தது. கௌரவம் யாசிதாந்தமாயிறே

டைய பருவத்துக் கநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி

ஆணிப்பொன்னால்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்

மாணிக்குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ (க)

வ்யா. —(மாணிக்கமித்யாதி.) இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத்தொடையாகக் கொண்டு ஒழுங்குபடக் கட்டி, "இதுக்குமேலே மாற்றில்லை" என்னும்படியான பொன்னாலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறியதாயிருந்துள்ள தொட்டிலை. (பேணியித்யாதி) ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். (மாணியித்யாதி) உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமநரூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற

என்றது. (பருவத்துக்கு) என்றது-பிள்ளையினுடைய பருவத்துக்கென்றபடி.

(பகைத்தொடை) பர பாக (ஜு?) ம். ஆணிசப்தார்த்தம் (இதுக்கு மேலித்யாதி) வண்ண மென்றதினர்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. மாணிசப்தார்த்தம் (ப்ரஹ்மசாரியாய்) என்றது. (இரப்பு) என்றது - இரக்கப்பட்டதை யென்றபடி. ... ... (க)

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

யிருப்பது. (வையமளந்தானே) இரப்புப்பெற்றவாறே பூரித்துத்ரிவிக்ரமனுனிறே. அளந்த போதை ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி ஸ்மரணத்தாலேயிறே ப்ரஹ்மா வரவிட்டதும். ... ... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ ருஷபவாஹநனும் வரவிட்டானென்கிறுர்.

ஸ்வா.—(உடையித்யாதி) உடையிலே ஆர்ந்த பொன்மணி முதலான ரத்நங்களோடே அலங்க்ருதமாகவும் மிக்கப்ரகாசத்தையுடைத்தானமாதளம்பூமுதலானபூத்தொழில்களையும் சேர்த்து. (இடைவிரவி

ஹர்ஷத்தாலே வளர்ந்து லோகத்தை அளந்த த்ரிவிக்ரமனுனவனே! தாலேலோ. ... ... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகணிதனுய் ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—உடையார் கநமணியோ டொண்மாதளம்பூ
இடை விரவிக் கோத்த வெழில்தெழ்கினோடும்
விடையேறு காபாலி யீசன் விடுதந்தான்
உடையாயழேலழேல்தாலேலோவுலகமளந்தானே தாலேலோ.

வ்யா.—(உடையித்யாதி) திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடும் நடுநடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்பூக்கோவையான

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உடையித்யாதி) (ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகணிதனுய்) என்றது-(க) "𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃- ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ் ஸேந்த்ர:" என்கிற ஶ்ருதியைப்பற்ற. * ஈஶபதத்தில் "𑌈𑌶-𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍇- ஈஷ்டே-நியமயதி-ஈஶ:" என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறுர் (ஈஶ்வராபிமாநியான) என்று.

"உடையார்கனமணியோடு இடைவிரவிக்கோத்தவெழில்தெழ்கினோடும் ஒண்மாதளம்பூ" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (திருவரையித்யாதி). (மணி) கிங்கிணி. "தெழ்கினோடும்" என்ற ஸமுச்சயம் இங்கும் அநுஷங்கித்தாரென்று கொள்வது. விரவியினர்த்தம் (கலசி) என்றது. "தெழ்கு" அரசிலைத்தொங்கல். அத்தை அருளிச்செய்கிறுர்(இடைச்சரிகை) என்று. "மாதளம்பூ" என்றது - இந்தப்பூக்களைப் போலே பண்ணின ஆபரணங்களையுடைத்தானதென்று விவக்ஷித்து பலிதார்த்தம் (அழகியவித்யாதி)-

(க) தை-நா-ஶி-க.

விக்கோத்த எழில்தெழ்கிஞேடும்) எழில்தெழ்கு-விளங்காநின்ற இடைச்சரி. (விடையித்யாதி) ருஷபவாஹநனும், கபாலநிரூபகனும், ஸ்வகோஷ்ட்டிக்கு நியந்தாவுமா யிருக்கிற ருத்ரன் விடுதந்தான். (உடையாய்) இவையெல்லாம் வரவிடுவதற்கு முன்னேயும் இவர்கள் தங்களையு முடையாயென்கிறார். (அமேழலமேழல்) "ஸாகரீ:,ஸாகரீ:-மாரோதீ:,மாரோதீ:" என்றுதாலாட்டுகிறார். தாலாட்டாவது-நாவசைதல். ஏல்-பொருத்தம். லோகத்தை அளக்கிறபோது "என்தலையில் மிதியாதேகொள்" என்றாரில்லையிறே. அறிந்தார்களாகில் தலைகீழாக நிற்கவும் கூடுமிறே. ... ... (உ)

அரைவடத்தை. (விடையித்யாதி). ருஷபவாஹநனும், கபால நிரூபகனும், ஸ்வகோஷ்ட்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். (உடையாயித்யாதி). ஒருவர் "என்னது" என்று வரவிடாத போதும் அவர்களோடு அவர்களுடைமையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள், தாலேலோ. (உலகமித்யாதி) திருவுலகளந்தருளின வ்ருத்தாந்தத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நாவசைத்தல். ... ... *(உ)

அவ. —மூன்றாம்பாட்டு. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களை எண்ணினால், பின்பு தன்னை எண்ணும்படியான முதன்மையையுடையனான இந்த்ரன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கபாலநிரூபகனாய்) கபாலத்தை நிரூபகமாக வுடையனாய். இன்னத்தை யுடையாய் என்னாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரித்யாதி.) கீழ்ப் பாட்டில் "மாணிக்குறளன்" என்றதுக்கு அநுகுணமாக "வையமளந்தான்" என்றதுக்கு ஸௌலப்யபரமாக வருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் "உடையாய்" என்றதுக்கநுகுணமாக "உலகமளந்தான்" என்றதுக்கு பரத்வம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி). (அடிப் படுத்தி) என்று சா (ஹ) ௫. திருவடிகளிலே படுத்தினவென்றும், நிலை நிறுத்தின வென்றும். (நாவசைத்தல்) என்றது - பிள்ளைகளைத் தூங்கப் பண்ணுகைக்காக நாக்கை அசைத்துக்கொண்டு சப்திக்கை யென்கை. (உ)

அ௩. —மூன்றாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) "இந்திரன் தானும்" என்று விசேஷித்ததைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ப்ரஹ்மேத்யாதி).

ஸ்வா.—மூன்றாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) என்தம்பிரானாய், (எழில் திருமார்வற்கு) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்பை யுடையவனுக்கு. (சந்தமித்யாதி) ஸமுதாயசோபைக்குத் தகுதியாய், செவ்வித்தாமரை போலே யிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனுக்கு. (இந்திரன்தானும்) அவர்களோடு ஸமனான தானுமென்றபடி. (எழிலித்யாதி) எழிலையும் ஓசையையுமுடைத்தான கிங்கிணியையும் தந்துவனாய் நின்றான். அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனாய் வந்து நின்றான். தாலேலோ. ... (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இவ்வளவேயோ தேவர்களெல்லாரும் உபஹாரபாணிகளாய் வந்தார்களென்கிறார். (க) "ఠ్కపాణిస్తు నోపేయా

மூ.—என்தம்பிரானா ரெழில் திருமார்வற்குச்
சந்தமழகிய தாமரைத் தாளற்கு
இந்திரன்றானு மெழிலுடைக் கிண்கிணி
தந்துவனாய்நின்றான் தாலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ.

வ்யா. —(என்னித்யாதி) என் தம்பிரானார் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. "என் தம்பிரானார்" என்கிறவிது - திருமார்பினழகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. (சந்தமித்யாதி) சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. (இந்திரனித்யாதி.) த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மையையுடைய இந்த்ரன் தானும், அழகையுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வநைச்யம் தோற்ற அதூர விப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான். தாலேலோ. (தாமரையித்யாதி) கிஞ்சித்கரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்த்ரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதாநரான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

சந்தமென்ற தினர்த்தம் (நிறம்) என்றது. (உ) "ఇది - పరమైశ్వర్యే- இதி - பரமைஶ்வர்யே" என்கிற தா (ధా) த்வர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (த்ரைலோக்யேத்யாதி). உவனாயென்றதுக்கர்த்தம் (ஸ்வநைச்யேத்யாதி).

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) இந்த்ரனுக்கநந்தரம் அவர்களைச் சொல்லுகையைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இந்த்ரனுக்கித்யாதி).

(க) (உ) ధాైది

ராஜாநம் தைவதம் குரும் - ரிக்தபாணிர்ந்து நோபேயாத் ராஜாநம் தைவதம்குரும்." என்கையாலே ராஜாவும் தெய்வமும் குருவும் இவனேயாகையாலே உபஹார பாணிகளாய்க் கொண்டு வந்தார்களென்கிறார்.

ஸ்வா.-(சங்கித்யாதி) சங்குகளில்வைத்துக்கொண்டு நன்றானவலம்புரியானதும். (சேவடிக்கிண்கிணியும்) பாதச்சதங்கைகளும். (அங்கைச்சரிவளையும்) அழகிய திருக்கைக்குத் தகுதியான சரிகளும் வளைகளும். (நாணும்) திருவரைநாணும். (அரைத்தொடரும்) அரைவடமும். (அங்கணித்யாதி) அழகியதாய், இடமுடைத்தான விசும்பில் அமரர்கள் போகவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி). சிவந்த திருக்கண்களையுடைய நீலமேகம் போன்றவனே! தாலேலோ. (தேவகிசிங்கமே)

மூ.—சங்கின்வலம்புரியும் சேவடிக் கிண்கிணியும்
அங்கைச்சரிவளையும் நாணு மரைத்தொடரும்
அங்கண்விசும்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட்கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ.

வ்யா.—(சங்கித்யாதி.) சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாய் மங்களாவஹமான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையும். "சேவடிக் கிண்கிணி" என்கையாலே, "கிண்கிணி" என்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. (அங்கைச்சரியித்யாதி.) அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளைகளும். திருமார்புக் கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நாணும், அரை வடமும். அன்றிக்கே, அரைத்தொட ரோட்டைச் சேர்த்தியாலே, நாணென்றது - அரைநாணாகவுமாம். (அங்கணித்யாதி). அழகியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வரவிட்டார்கள். (செங்கணித்யாதி.) ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரைபூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த திருக்கண்களோடே சேர்ந்த ஶ்யாமளமானவடிவையுடையவனே! தாலேலோ.

"வலம்புரி" என்றது-ப்ரதக்ஷிணாவர்த்தமான சங்கென்றபடி. "கிங்கிணி" என்றால் சதங்கையைச் சொல்லுமோவென்ன (சேவடியித்யாதி). (முன்கைச்சரி) முன்கை வளை. புஜ வளையென்றதுக்கர்த்தம் (திருத்தோள்வளைகளும்) என்றது. (அரைவடம்) அரையிலேகட்டி காலளவும் தொங்குகிற முத்துமாலை. (அரைநாண்) பொன்னரை நாண். "செங்கட் கருமுகிலே" என்ற சப்தார்த்தம் (ஓராபரணமுமித்யாதி). ... ... (

தேவகீபுத்ரனென்கிற ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். இது தான் ஶ்ருதி சோதி (ஸ்ஃஸ)தமுமாயிறே இருப்பது. ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரென்கிற இதேயிறே ஏற்றம். ... ... (௪)

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) எழில் விளங்காநின்ற திருமார்புக்கு. (ஏற்குமிவையென்று) சேருமிவையென்று. (அழகிய வைம்படையும்) அழகிய ஶ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (ஆரமும்) திருமுத்து வடமாதல்; திருக்கழுத்துக்குத் தகுதியான ஆபரணமாதல். (வழுவி லித்யாதி) கொடுத்துக்கொள்ளிலிறே வழுவாவது. வழுவற்றகொடையான். (வயிச்சிராவணன்) வைஶ்ரவணன். (தொழுதுவனாய் நின்றான்)

(தேவகியித்யாதி). தேவகிப்பிராட்டிவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிம்ஹக் கன்று போலே யிருக்கிற செருக்கையுடையவனே! தாலேலோ. (௪)

அவ.— அஞ்சாம்பாட்டு. உத்தரதிக்பாலகனாய் உதாரனான வைஶ்ரவணன் கிஞ்சித்கரித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று
அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு
வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்
தொழுதுவனாய்நின்றான் தாலேலோ தூமணிவண்ணனே தாலேலோ.

வ்யா. —(எழிலித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமிவையென்று. (அழகியவித்யாதி) அழகியதாயிருந்துள்ள ஶ்ரீ பஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணமும், (க) * கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. (வழுவித்யாதி) கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையுடையவனான வைஶ்ரவணன்.

அரு. —அஞ்சாம்பாட்டு. (எழிலித்யாதி) இந்த்ரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேவர்களெல்லாருடைய கிஞ்சித்காரம் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லியிருக்க, குபேரனை விசேஷித்தருளிச் செய்ததற்கு "வழுவில் கொடையான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (உத்தரேத்யாதி).

ஐம்படை யென்றதினர்த்தம் (ஶ்ரீபஞ்சாயுதம்) என்றது. "அழகிய" என்றத்தை "ஆரம்" என்றத்தோடும் கூட்டியருளிச் செய்கிறார் (கோலமித்யாதி). இல்லையாகில் திருமார்புக்கேராதிறே யென்று திருவுள்ளம். (கொடுத்துக் கொள்ளுதல்) ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுதல். (முசித்தல்) க்லேசித்தல். "வழுவு" என்றதுக்கர்த்தம் (குற்றம்)என்றது. தூய்மையினர்த்

(க) அமல-கூ.

இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று ப்ரபதநம்பண்ணி அதூரவிப்ர க்ருஷ்டனாய் நின்றான். த்ரவ்யஸாத்யமான வஸ்து வல்லவிறே. அஞ்ஜ லிஸாத்யமிறே. (தூமணிவண்ணன்) இவன் த்ரவ்ய ஸாத்யனல்லனென்றறிந்து தொழுதபின்பு திருமேனியிலுண்டான ப்ரகாசம் சொல்லுகிறது. நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையவன். (௫)

ஸ்வா.-ஆறும்பாட்டு. (ஓதக்கடலித்யாதி) அத்யந்தம் அகாத(ஸ்தா)மாய் அலை எறியாநின்றுள்ள ஸமுத்ரத்தில் நீர்மையை யுடைத்தான முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஒளியையுடைத்தான ஹாரமும்; முத்தாரமென்றபடி. (சாதிப்பவளமும்) முத்தின் இடையிலே நிழலெழும்படி கலந்து கோத்த சாதியான பவளமும். (சந்தச்சரிவளை

அரவை- "அரா" என்னுமாபோலே, "வைஸ்ரவணன்" என்கிறவித்தை- "வயிச்சிராவணன்" என்கிறது. (தொழுதித்யாதி) இத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு அதூரவிப்ர க்ருஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. (தூமணியித்யாதி) ஓராபரணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனே! தாலேலோ. ... ... (௫)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. பஸ்சிம திக்பாலகனாய் ஸமுத்ராதிபதியான வருணன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ. —

ஓதக்கடலி லொளிமுத்தினாரமும்
சாதிப்பவளமும் சந்தச் சரிவளையும்
மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ.

வ்யா.—(ஓதமித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலில் ஒளியையுடைத்தானமுத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்குப்பரபாக(ரஸ)மாம்படி ஆக்கனன்றிக்கே ஜாதியானபவளப் படியும். (சந்தச்சரிவளையும்) திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அழ

தம்(பழிப்பற்ற) என்றது. "வண்ணமென்றதினர்த்தம்(வடிவு)என்றது.(௫)

அ௫.—ஆறும்பாட்டு. (ஓதவித்யாதி) "கடலில்" என்றத்தையும், "வருணன்" என்றத்தையும் உட்கொண்டு இங்குவிசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் தோன்ற அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (பஸ்சிமேத்யாதி).

ஓதமென்றதினர்த்தம் (திரைக்கிளப்பம்) என்றது. (ஆக்கனன்றிக்கே) க்ருத்ரிமமன்றிக்கே. "சந்தம்" என்று - அழகாய், இத்தையருளிச்செய்

யும்) அழகு விளங்கா நின்றுள்ள சரியும்வளையும். (மாதக்கவென்று) மஹத்துமாய் தகுதியுமாயிருக்குமென்று. (வருணன் விடுதந்தான்) வருணன் கொண்டுவந்தான். (சோதிச்சுடர் முடியாய்) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய், சேஷித்வப்ரகாசகமுமாய், மிக்க ப்ரபை(ஔ)யையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையும், அதுக்குத் தகுதியாக அழகு விளங்கா நின்றுள்ள திருத்தோள்களையு முடையவனே! தாலேலோ. (௬)

ஸ்வா.—ஏழாம்பாட்டு. (கானாரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளர்ந்து தழைத்து பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட திருமாலையும். (வானித்யாதி) வானிலே ஆர்ந்திருந்த கற்பகம்போலே செழுமை குன்றுமல் பல மரங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரு

கியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வளைகளும். (மாதக்கவித்யாதி) பெருவிலையனாய், "அங்குத்தைக்குத்தகுதியாயிருந்துள்ளவை இவை" என்று வருணன் வரவிட்டான். (சோதியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. (சுந்தரத்தோளித்யாதி) ஆபரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ. (௬)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. திவ்யமஹிஷிகளில் ப்ராதாநையான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்ட உபஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

கானார் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
வானார் செழுஞ்சோலை கற்பகத்தின் வாசிகையும்
தேனார் மலர்மேல் திருமங்கை போத்தந்தாள் [லோ. (௭)
கோனே அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே தாலே

வ்யா.—(கானாரித்யாதி) தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தழைத்து பரிமளோத்தரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். (வானாரித்யாதி) ஆகாசப்பரப்

கிறார் (திருக்கைக்கித்யாதி). இங்கே (சரிகளும்) என்றது - முன்கை சங்கு வளைகள். (வளைகளும்) என்றது - சங்கு தோள்வளைகள். ஸமுத்ராதிபதி கொடுத்ததாகையாலே சங்கென்று சொல்லவேணுமிறே. "சோதிச்சுடர்" என்ற மிமிசைக்கர்த்தம் (மிக்கதேஜஸ்ஸூ) என்றது. ... ... (௬)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கானாரித்யாதி) "கான்" கானமென்றர்த்தமாய், இப்படி விசேஷித்துச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (தன்னிலத்திலித்யாதி). வாசிகையன்றபதத்துக்கர்த்தமருளிச் செய்

மரமே ஒருதோப்பாகப்பணைப்பதான கற்பகப்பூவாலே சமைத்ததிரு வாசிகையும். (தேனுரித்யாதி) தேன்மாறுதசெந்தாமரை மலர்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்டாள். "திரு மங்கை" என்கையாலே (க) "யுவதிஸ்ச குமாரிணீ-யுவதிஸ்சகுமாரிணீ" என்கிறபடியே பருவத்தால் இளையவளிறே. இவளிறேவரவிட்டாள். இவள் வரவிடுமதெல்லாம் அப்ராக்ருதமாயிறே யிருப்பது. அப்ராக் ருதர் கையிலேயிறே வரவிடுவதும். (கோனே) என்றது-உபய விபூ திக்கும் நிர்வாஹகனே! ஆயர் குலத்துக்கு நிர்வாஹக னென்னுதல். அழேலழேல் தாலேலோ. (குடந்தைக்கிடந்தானே) உபயவிபூதியை யும் நிர்வஹிப்பது, த்ருதீயவிபூதியிலே கண்வளர்ந்துபோலேகாணும்.

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு (கச்சித்யாதி) சாத்தின சிறுக்காம்பன்

படங்களும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற் பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். (தேனுரித்யாதி). தேன் மாறுத செந்தாமரை மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யாநிற்பா ளாய், (க) "யுவதிஸ்ச குமாரிணீ-யுவதிஸ்சகுமாரிணீ" என்னும் பருவத் தையுடையளான பெரிய பிராட்டியார் வரவிட்டாள். (கோனேயித் யாதி). எல்லாரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி ஸர்வ சேஷியாயுள்ள வனே! அழாதேகொள், அழாதேகொள் தாலேலோ. (குடந்தையித் யாதி). அந்த மேன்மைக்கு எதிர்த்தட்டான நீர்மை தோன்றத்திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! தாலேலோ. ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அநந்தரம் பரிகணிதையான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத் தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—

கச்சொடு பொற்சுரிகைக் காப்பு கனகவளை
உச்சிமணிச்சுட்டி யொண்டாள் நிரைப் பொற்பூ
அச்சுதனுக் கென்றவநியாள் போத்தந்தாள்
நச்சு முலையுண்டாய் தாலேலோ நாராயணா அழேல் தாலேலோ.

வ்யா.—(கச்சித்யாதி). திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான கச்சோடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய சுரி கையாகிற ஆயுதமும், திருவரைக்கு அநுகுணமாகச் சாத்தும் சிறுக்

கிளர் (திருநெற்றிமாலை)என்று. மங்கையான திருவென்றதுக்கர்த்தம் (யுவ திஸ்சேத்யாதி). (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கச்சித்யாதி) "பொற்சுரிகை" அழகியதான

(க)

சேலையின்மேலே கட்டின கச்சிலே சொருகினபொன்னாலே சமைந்த சிறுச்சுரிகையும். (கனவளையும்) திருக்கையிலே சாத்தஸ்ப்ருஹணீயமான வளையும். (உச்சிமணிச்சுட்டி) உச்சியிலே சாத்த ரத்நாலங்காரமான சுட்டியும். (ஒண்டாள் நிரைப்பொற்பூ) அழகிய திருவடிகளிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக்குப்பொற்பூ; அன்றியேஒள்ளியதாளையுடைத்தானபூவென்னுதல். "ஒண்டார்" என்று பாடமானபோது ஒழுங்குபடத் திருமுடியில் சாத்த ஒள்ளியதாரை யுடைத்தான பொற்பூவும். (அச்சுதனுக்கென்று) ஆஸ்ரிதரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதவனென்னுதல்; தன்படிகளொன்றும் நழுவவிடாதவனென்னுதல். (அவனியாள் போத்தந்தாள்) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். (நச்சுமுலையுண்டாய்) வெறும் புறத்திலே பேய்ச்சிமுலையென்ன அமையுமிறே; அதின்மேலே நஞ்சேற்றின முலையையிறே அமுது செய்தது. (நாராயணா) நாராயணனாகையாலேயிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகள் உபஹார பாணிகளாய் வந்ததும். அழேலழேல் தாலேலோ. (அ)

காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன்வளையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்நாலங்க்ருதமான சுட்டியும், ஒள்ளியதாளை யுடைத்தாய் திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச்சாத்துகைக்கீடான பொற்பூவும். (அச்சுதனித்யாதி). ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலமும் நழுவவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்டாள். (நச்சுமுலையித்யாதி). பூபா(ஃபா)ர நிரஸநம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டு, பூதனையை முடிக்கைக்காக அவளுடைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. (நாராயணாவித்யாதி.) உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டும்படி உபயவிபூதி நாத(ஃ)த்வ ஸூசகமான நாராயணசப்த வாச்யனானவனே! அழாதேகொள் தாலேலோ.

சூர்க்கத்தி. (சிறுக்காம்பன்சேலை) எழுத்துச்சிற்றாடை. நிரையென்றதுக் கர்த்தம் (ஒழுங்குபடச்சாத்துகை) என்றது. (ஒழுங்கு) வரிசை. கீழ்ப்பாட்டுக்களையெல்லாம் கடாக்ஷித்து நாராயண பதப்ரயோகதாத்பர்யம் (உபயேத்யாதி). ... ... (அ)

அ௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகையாலே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித்கரித்தபடியும், ஸ்ரீபூமிகளுடைய கிஞ்சித்காரம் சொல்லுகையால் நித்யவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் கிஞ்சித்கரித்தபடியும் அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் துர்க்கையினுடைய் கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? லீலாவிபூதியிலுள்ளாரோடே கூட்டியன்றோ சொல்லவடுப்பது என்ன ;உபய

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மெய்யித்யாதி) திருமேனியிலே மர்த்தி(ர்)க்கைக்காக சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூரப்பொடியோடே மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடைபரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குத் தகுதியாகச் சாத்துகைக்கு அஞ்ஜநமும், திருநெற்றி அழகு பெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தூரமும்.

(வெய்யகலைப்பாகி) ஸ்வாதந்த்ர்ய நிபந்தநமானகலைகளை நாவிலே

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப்போன பாந்த(ந்)வ விசேஷத்தாலே கீழ்ச் சொன்னவர்களெல்லாரிலும் வ்யாவ்ருத்தையான துர்க்கை, தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகப்பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச்சொல்லுகிறது.

மூ.—மெய்திமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்
செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சநமும் சிந்துரமும்
வெய்ய கலைப்பாகி கொண்டுவளாய் நின்றாள்
ஐயாவழேலழேல்தாலேலோ அரங்கத்தணையானே! தாலேலோ.

வ்யா.—(மெய்யித்யாதி). திருமேனியிலே மர்தி(ர்)க்கைக்கிடான சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்பூராதி ஸுகந்தத்ரவ்ய ஸமுதாயசூர்ணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்ஜநமும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்தூரமும்.

(வெய்யவித்யாதி) வெவ்விதான கலையை வாஹநமாக

வ்யாவ்ருத்தையாகையாலே தனித்தருளிச் செய்தாரென்றவதாரிகையிடுகிறார் (அவதாரேத்யாதி). ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உதவிக்கம்ஸன் நலிவுக்குத்தப்புவித்த அதிசயமும் சரீராநுபந்த(ந்)மும் விசேஷமென்று புரஸ்கரித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

திமிருபதார்த்தம் (மர்த்திக்கை)என்றது. நானப்பொடியென்றதினர்த்தம் (சந்தநேத்யாதி). "நானம்" நாற்றம். (க) "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட" என்ற ப்ரமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து "தடம்" என்றதுக்கு - நீட்சியு மர்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தித்யாதி).

(கலையை) ம்ருகத்தை. " வெய்யகலைப்பாகி " என்கிறபதம் சர்த்ரு

(க) அமல-அ.

நின்று நடத்துகையாலே "வெய்யகலைப்பாகி" என்கிறது ; அன்றியே வெவ்விய கலையை வாஹநமாகவுடைய விஷ்ணு துர்க்கை யென்னவுமாம். வெம்மை-அவளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமாகவுமாம். ஐயா! அழேலழேல் தாலேலோ. (அரங்கத்தணையானே)அவதாரகந்தமான உரகமெல்லணையானான அரங்கத்தணையானிறே. (க) "தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி" என்னக் கடவதிறே. ... ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வுடைய துர்க்கை(ர்)யானவள் கொண்டுவந்து அதுராவிப்ரக்ருஷ்டையாய் நின்றாள். (ஐயாவித்யாதி). ஸர்வஸ்வாமியானவனே! அழாதே கொள், தாலேலோ. (அரங்கத்தித்யாதி) அந்த ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கிடாகக் கோயிலில் திருவரவணையிலே பள்ளி கொண்டருளினவனே! தாலேலோ. அன்றிக்கே, "வெய்ய கலைப் பாகி" என்கிறது, வெம்மை -விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற ஸரஸ்வதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லாருக்கும் ப்ரதாநனாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியானவள் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய அதுக்குச் சேர நிர்வஹிக்கவுமாம். ... ... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சநவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொல் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே. (௧0)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வாசக பதமாகையாலே இது முந்தினதாய், அந்வயத்திலே மேல் பதங்களான "மெய்திமிரு" இத்யாதிபதங்களுக்கெல்லாம் இதுக்கநுகுணமர்த்தம் சொல்லிக்கொள்வதென்கிறார் (மேலடையவித்யாதி). யத்வா (வாக்யார்த்தமாக்கி) என்றது - இப்பாட்டுக்கு இப்படி அவதாரிகையாக்கி என்றபடி. (மேலடைய) என்றது - பதார்த்தமாகச் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாமென்றபடி. .. .. (௯)

(க) ௩-திருவ-௬௨,

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) ச(ஞ்)ங்க ரூபை யான பேச்சி முலையைத் தாய்முலைபோலே யுண்ட. (அஞ்ஜந வண் ணனை) விரோதி போகப் பெற்றோமென்று திருமேனி அஞ்ஜநம் போலே நிறம்பெற்றபடி. (ஆய்ச்சி தாலாட்டிய) யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை. (செஞ்சொலித்யாதி) இவர் தத்வநிர்ணயம் பண்ணினபின்பு திருமாளிகையிலுள்ளார்க்கு அத்யந்தம் அதிகு (ங்) ஹ்யமாயிருக்கிற வேதசாஸ்த்ரமெல்லாம் செவ்விதாய் தோற்றி இவர் திருவுள்ளத்தோடே அவர்களும் சேருகையாலே "செஞ்சொல்மறைய வர்" என்கிறது. (பட்டன்சொல்) ஆப்தவாக்யம். (எஞ்சாமை வல்லவர்க்கு) ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. எஞ்சல் - சுருங்கல். (இல்லை இடர்தானே) இடரில்லை என்னாதே, "இல்லை இடர்" என்கிறார்,

வ்யா.—(வஞ்சனையித்யாதி). (க) "தாயாய்வந்தபேய்" என்கிற படியே பேயான தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையை, அவள் தாயாய்வந்தாப் போலே தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை உண்ணுமாபோ லே உண்ணுநிற்கச்செய்தே அவள் முடியும்படியாகவுண்ட. (அஞ்சன வண்ணனை). விரோதிபோகப் பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே திருமேனியில் பிறந்தபுகரைச்சொல்லுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) மாதா வான யசோதைப்பிராட்டி தாலாட்டின படிகளை. (செஞ்சொலித் யாதி) யதாபூ(ஸ்ரு) தவாதியாகையாலே செவ்விய சொல்லை யுடைத் தான வேதத்தைத் தங்களுக்கு நிரூபகமாக வுடையவர்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ் வாரருளிச் செய்த சப்தத்தை. (எஞ்சாமையித்யாதி) ஸங்கோசமற

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) "வஞ்சனையால் வந்த" என்றும், "வஞ்சனையால் முலையுண்ட" என்றும் அநுஷங்கித்து ப்ரமாண மாகத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (தாயாயித்யாதி). "முலையுண்ட" என்ற வநந்தரம் "அஞ்ஜநவண்ணனை" என்றதுக்குப் பலிதம் (விரோதி யித்யாதி). (உ) "முப்பதும் தப்பாமே" என்றாப்போலே ஒருபாட்டு விடாமலென்றுதல், "இடர்போமோ, போகாதோ" என்கிற ஸம்ஶயமற என்றுதல் திருவுள்ளம்பற்றி (ஸங்கோசமற) என்றது. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) தி-மொ-க-ரு-௬. (உ) திருப்பாவை-௩௦.

(க) "த்ருஷ்டாஸீதா-த்ருஷ்டாஸீதா" (உ) "நம:-நம:" என்னுமாபோலே. ராவது - இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்காமையிறே. தானே போகையாலே இல்லையென்கிறார். ... ... (கo)

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா—தன்முகத்துப்ரவேசம். கீழேயசோதை "அழேல், அழேல்" என்ன, அழுதபடியாலே அழுகை ஆற்றுகைக்காக நிலாமுற்றத்தே கொண்டு புறப்பட்டு அம்புலியம்மானைக்காட்ட, அழுகையை மறந்து "அத்தைப்பிடித்துத்தா" என்ன; இவன் கன்றுமைக்காக "இப்போதே பிடித்துத்தருகிறேன்" என்று, இவள் "அம்புலி! வா, வா" என்று பலகாலும் அழைத்த பாசுரத்தாலே அவன் அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடு தோன்ற லீலாரஸம் கொண்டாடுகிற ப்ரகாரத்தைக்கண்டு "நாம் வேண்டாவென்று நியமிப்போமாகில் இவன் கன்றும்; இவன் தன்னை உளுக்கிக்கொள்ளவும் வேணுமே, உளும்போது மேன்மையும் நீர்மையும் நடக்கவேணுமே" என்று இவனுடைய லீலாரஸத்தை அநு

அதிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு ஒரு துக்கமில்லை. (கo)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து மூன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து நான்காந் திருமொழி

தன்முகத்து ப்ரவேசம்.

அவ,—கீழ்திருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய சைஶவாநுகுணமாக அழுகையை மாற்றிக் கண்வளரப் பண்ணுகைக்காகச்சீராட்டிக்கொண்டுதாலாட்டினப்ரகாரத்தை தத்பா(வ)வயுக்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல், தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமான பின்பு அவன்*நிலாமுற்றத்தே போந்து தவழ்ந்து புழுதியளைவது, சந்த்ரனை யழைப்பதானப்ரகாரத்தை, அவள் அநுபவித்து அவனுக்கு

அரு.—தன்முகத்து ப்ரவேசம்.—கீழ்தாலாட்டி, இங்கே சந்த்ரனை அழைக்கைக்கு பருவக்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி).

(க) ரா-பா-க-எஅ. (உ) திருமந்த்ரம்.

மதிபண்ணி "விண்டனில் மன்னியமாமதீ" என்று மங்களாசாஸநபரராய் சூழ்ந்திருந்தேத்துகிறவர்களையும் அழைக்கிறார்.

"மாமதி" என்றால் மதியையுடையவர்களைக் காட்டுமோவென்னில், (க)"विज्ञानं यज्ञं तनुते-விஞ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே"(உ)"तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः-தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேச:" என்கிறந்யாய

உகப்பாகச் சந்த்ரனை வரச்சொல்லித் தான் பலகாலும் அழைத்த ப்ரகாரத்தைத், தாமும் அநுபவபூர்வகமாகப் பேசி இனியராகிறார்.

பரமபதத்திலில் (ங) "अवाक्यनादरः - அவாக்யநாதர:" என்கிறபடியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவனன்றிக்கே தன்னோடொக்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வாந்தரமில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்யவஸ்தைகளை அடைந்து தத்ததவஸ்தாநுகுணமாகச்செய்த சேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்தால் *மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளியக்கண்டவர்கள் அதிலே வித்தராய் அநுபவிக்கச்சொல்லவேண்டாவிறே. மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்களையும்போலன்றிக்கே இவ்வவதார விஷயத்தில் அதிப்ரேமாதிசயத்தாலே கோ(ஸ்)பஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணி, இவ்வவதாரரஸமெல்லாம் அநுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் நழுவவிடாரிறே; ஆகையாலே, அவன்

பிற்பாடரான ஆழ்வாருக்குத்தத்காலம்போலே தத்பா(ஸ்)வயுக்தராய்க் கொண்டு பரத்வ ஸௌலப்யங்களைக் கண்டு வித்த(ஸ்)ராய்அநுபவிக்கக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி). (ங) "अवाक्यनादरः - ஸர்வமிதமப்யாத்த:" என்றதால் வந்த பெருமதிப்பால் அவாகித்வமும், அநாதரத்வமு மென்று திருவுள்ளம்பற்றி எடுத்த ஸ்ருதிக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெருமதிப்பனாயித்யாதி). (மெய்ப்பாடு) யாதார்த்த்யம். மற்றை ஆழ்வார்களைப்போலே இவரும் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே வித்த(ஸ்)ராய் அநுபவித்தாரென்று தாத்பர்யம். ஆனால்அவர்களைப்போலே ஓரோ சேஷ்டிதத்தை அநுபவியாமல் அவதாரமே தொடங்கி எல்லாசேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிப்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (மற்றுமுள்ளவித்யாதி).

(க) தை-ஆ-ரு. (உ) ப்ரஹ்மஸூ-௨-௩-௨௯. (ங) சாந்தோ-௩-௧௪-௨.

த்தாலே காட்டுமிறே. மங்களாசாஸந பரராயிருக்கிற திருவடியும் பெருமாள் திருவுள்ளம் கன்றுமைக்காக "இவ்வஸ்துவை உண்டாக்கி ப்பரியவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறதன்றோகார்யம், கடுக அழைத்தருளீர்" என்றானிறே. மங்களாசாஸநந்தான் அவன் யாதொன்றிலே உற்றகாலத்து அங்கு ரக்ஷிக்கவும் வேணும்; அதுகார்யமன்றாகில் விலக்கவும் வேணும். கார்யமன்றென்ன வொண்ணாதே; இது அவதாரகாலத்தில் மெய்ப்பாடாகையாலே.

"மன்னியமாமதியைப் பிடித்துத்தா" என்று அவன் சொல்லி ஆசரிக்கையாலே "ஆசார்ய முகத்தாலே ஆர்க்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாக வேணும்" என்று காட்டுகிற தென்னவுமாம். ஆசார்யன்றானும் மன்னிய மாமதியுடையவர்களையும் அழைத்துக்காட்டுமிறே.

அவ.—முதற்பாட்டு. "நான் உனக்கு அம்புலியம்மானைப்பிடித்துத் தருகிறேன்" என்று ஸ்த்தலாந்தரத்திலே கொண்டுபோய்வைக்க, அங்கே புழுதியைக் கண்டவாறே "அத்தை அளைந்து விளையாடுவது, பூர்வஸம்ருதியாலே அத்தைப் பிடித்துத் தரவேணும்" என்பதான ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். *

ஸ்வா. — (தன்முகமித்யாதி) தவழ்கையாலே உச்சிமணிச்சுட்டி முன்னே தூங்கத் தூங்க, தவழ்ந்துபோகையாலே திருவரையிலே

புழுதிபளைவது சந்த்ரனை அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களைத் தத்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே தாமும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார். *

மூ.—தன்முகத்துச்சுட்டித் தூங்கத்தூங்கத் தவழ்ந்துபோய்
பொன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியளைகின்றான்
என்மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதீ!
நின்முகம் கண்ணுளவாகில் நீயிங்கே நோக்கிப்போ. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னித்யாதி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக நாலும்படி கட்டின சுட்டியானது தவழுகைக்காகத்திருமுடியை நாற்றுகையாலே பலகாலும் அசையும்படியாகவும், திருவரையிலே

அரு.—முதற்பாட்டு. (தன்முகத்தித்யாதி) "தன்முகம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வெறும்புறத்திலித்யாதி). (நாலும்படி) தொங்கும்படி. (நாற்றுகை) சாய்க்கை. "தூங்கத்தூங்க" என்றவநந்தரம் "பொன்முகக்கிண்கிணியார்ப்ப" என்றர்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திரு

சாத்தின கிண்கிணித்வநிக்க, புழுதி அளைகின்ற ப்ரகாரத்தைக் கண்டு ப்ரியப்பட்டு "என்மகன் கோவிந்தன்" என்று, இவன் விளையாடுகிற தை "நோக்கிப்போ, நோக்கிப்போ" என்ன; அவன் நோக்காமை யாலே, உன் முகத்தில் கண்ணுளவாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற நீ இங்கே நோக்கிப்போவென்கிறார். நோக்காமைக்கடி உன்னு டைய அத்யந்தசைஶவமிறே. (க) "கதிர்ஞான மூர்த்தியனாய்" (உ)"உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்"என்னுமாபோலே நித்யவிபூதியி லும் த்ருதீயவிபூதியிலுமுண்டானஜ்ஞாநவிசேஷங்கள் தமக்கு விதேய மாகையாலே அவற்றைஅழைத்துஇவனுக்குஉணர்த்துகிறார். அழைக் கையாவது - அங்குத்தை படிகளைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே சேர்த்து உபதேசிக்கையிறே. அன்றிக்கே அவதாரத்திலே மெய்ப் பாடு தோன்ற அவன் நடத்துகிற லீலாரஸத்தைத்தாமும் கொண்டாடு கிறாரென்னவுமாம். ... ... (க)

சாத்திக்கிடக்கிறஅழகியமுகத்தையுடைத்தான கிண்கிணியானது த்வ நிக்கும்படியாகவும் தவழ்ந்துபோய்ப் புழுதியளையா நின்றான். "பொன் முகக்கிண்கிணி" என்றது - சேவடிக் கிண்கிணி யென்கிற பாதச் சதங்கையாகவுமாம். அதிறே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது. (என்மகனித்யாதி). என் பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய மநோ ஹாரிசேஷ்டிதத்தை. (இளமாமதி) இத்தைக்கண்டுகால்தாழ்ந்து நிற்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அதிமுக்த(ஸ்)னான சந்த் ரனே! "இளமாமதி" என்றது - இளமையால் மிக்க மதியென்றபடி. (நின்முகமித்யாதி) உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ. ... (க)

மூ.—என் சிறுக்குட்ட னெனக்கோரின்னமு தெம்பிரான்

தன்சிறுக்கைகளால் காட்டிக்காட்டி யழைக்கின்றான்

வரையிலித்யாதி). இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அர்த்தஸ்வாரஸ்ய முண்டென் று நியாமகம்காட்டுகிறார்(அதிறேயித்யாதி). "கூத்தினை" என்றதினர்த்தம்- மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை)என்றது. இளமை சொன்னதுக்கு ஹார்த்த(ஸ்) பா(வ)வம் (இத்தையித்யாதி). ஆனால் "மாமதி"என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இளமாமதியித்யாதி). ... ... (க)

(க) தி-வாய்-௬-உ-அ. (உ) தி-வாய்-௬-உ-ரு.

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) அந்த அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (எம்பிரான்) எனக்குப் புத்ரனாய் என் மலடு நீங்க அவதரித்த மஹோபகாரகன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் காட்டிக்காட்டி அழைக்கின்றான். (அஞ்சநமித்யாதி) என்சிறுக்குட்டனை அஞ்ஜநவண்ணனுடனோடே மாமதியான நீயும் விளையாட அறுதியிட்டாயாகில். (மஞ்சில் மறையாதே) மேகத்தில் சொருகாதே. (மாமதி மகிழ்ந்தோடிவா) முற்பட "இளமதி" என்று, இப்போது "மாமதி" என்கையாலே காலக்ருத பரிணமம் தோற்றுகிறது. அபிமத விஷயத்திலே ஓடிச் செல்லுமா போலே மகிழ்ச்சியோடே ஓடிவா வெனகிறார். ... ... (உ)

அஞ்சந வண்ணனோ டாடலாட வுறுதியேல்
மஞ்சில் மறையாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா. (உ)

வ்யா —இரண்டாம்பாட்டு. (என்சிறுக்குட்டன்) என்னுடைய சிறுப்பிள்ளை. (எனக்கோரின்னமுது) தன் பருவத்தாலும் சேஷ்டிதங்களாலும் அத்விதீயமாய் இனிதான அம்ருதம்போலே எனக்கு ரஸாவஹனானவன். (எம்பிரான்),எனக்குப்புத்ரனாய்வந்தவதரித்தும், தன் சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் அநுபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்குஉபகாரகனானவன். (தன்னித்யாதி) தனக்குத் தகுதியான சிறுக்கைகளாலே பலகாலும் உன்னைக்காட்டி அழையாநின்றான். (அஞ்சனமித்யாதி) கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனை இவனோடே விளையாடலாட வேண்டுதியாகில். (மஞ்சிலித்யாதி) மேகத்திலே சொருகி மறையாதே; வடிவாலும் குளிர்த்தியாலும் ஶ்லாக்யனான சந்த்ரனே! "நம்மை அழைக்கப்பெற்றோமே" என்று உகந்து ஆதரம் தோற்றக் கடுக நடையிட்டுவா. ... ... (உ)

அ௫ —இரண்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி)"குட்டன்" என்றபதத்தையும் "காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்" என்ற பதத்தையும் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தன்பருவத்தாலுமித்யாதி). "என்சிறுக்குட்டன் சிறுக்கைகளால் காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்" என்றதைத் திருவுள்ளம்பற்றி "எம்பிரான்" என்றதுக்கும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (எனக்குப் புத்ரனாயித்யாதி). "ஆடல்"-விளையாடல். ... ... (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. பிள்ளைமுகத்தில் குளிர்ச்சிக்கு சந்த்ரன் குளிர்ச்சி ஒவ்வாதென்கிறார்.

ஸ்வா.—(சுற்றுமித்யாதி) ப்ரபா(ரூ)வானுன ஒளிவட்டம்சுற்றுமெங்கும் சோதிபரந்து சூழ்ந்து. (எத்தனை செய்யிலும்) உயரத்தில் நின்று போக்குவரத்துச்செய்து திரியிலும். (என்மகன்முகம் நேரொவ்வா) என்மகன் முகத்தில் குளிர்ச்சிக்கும் ப்ரஸந்நதைக்கும் நேரொவ்வா. (வித்தகன்) ஸாமர்த்த்யமும் ஸர்வகாரணத்வமு முடையவன். (வேங்கடவாணன்) திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்கிற ஸுலபன். * கானமும் வாநரமுமானவற்றுக்கு முகம்கொடுத்து உன்னை அநாதரித்திறே அவன்வாய்திறவாதிருக்கிறது; ஆயிருக்கநீ அவன்அழைக்கவும்

மூ.—சுற்று மொளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்தெங்கும்
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகம் நேரொவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கடவாண னுன்னைவிளிக்கின்ற
கைத்தலம் நோவாமே யம்புலீ! கடிதோடிவா. (ரு)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அக்ஷயமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அகளங்கமாய்க்கொண்டு இடமெங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். (என்மகனித்யாதி) என்மகனுடைய ஸுவ்ருத்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு ஸர்வதா ஸத்ருஶமாகமாட்டாய். (வித்தகனித்யாதி) அழகாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் விஸ்மயநீயனாய், தார்மிகளான உன்போல்வாரை அநாதரித்து (க) * கானமும் வாநரமுமான வற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு திருமலையிலே வர்த்திக்கிற

அரு —மூன்றும்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) "ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து எங்கும் சோதிபரந்து எத்தனை செய்யிலும்" என்றதவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஒளியையித்யாதி). "சுற்றும் சூழ்ந்து" என்றத்தால் பலிதம் (அக்ஷயமாய்க்கொண்டு) என்றது; பூர்ணமாயென்றபடி. "எங்கும்பரந்து" என்றத்தால் பலிதம் (அகளங்கமாய்க்கொண்டு) என்றது. "என்மகன் முகம்-வேங்கடவாணன் விளிக்கின்ற" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து "வித்தகன்" என்றதுக்கர்த்தம் (அழகாலுமித்யாதி). அதிகாரிபுருஷர்களானகையாலே தார்மிகத்வம்பலிதம். "கைத்தலம் நோவாமே" என்கையாலே பலி

(க) ஈ-திரு-சஎ.

பெற்று வாராதிருக்கிறாயிறே. (உன்னை யித்யாதி) உன்னைக்குறித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாமே அம்புலீகடிதோடிவா. (௫)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) திருக்கையிலே *கருதுமிடம்பொருதும் திருவாழியையுடையவன். இடமுடைத்தான திருக்கண்ணாலே முழுநோக்காகப் பார்த்து மத்ய(ஸ்ம)பாங்கத்திலே யிருந்து உன்னையேகுறித்துக்காட்டும். (தக்கதறிதியேல்) கண்படைத்தாயாகில் இத்தை நீகாண்; கண்ணுக்குத் தகுதி இவனைக்காண்கைகாண். (சந்திரா சலம் செய்யாதே) எல்லாருக்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச்செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) நபும்ஸகத்வ

வன். உன்னை ஆதரித்து அழைக்கிற திருக்கைத்தலம் நோவாதபடியாக அம்புலீ! மிகவும் விரைந்தோடிவா. ... ... (௫)

மூ.—சக்கரக்கையன் தடங்கண்ணால் மலரவிழித்து
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண்
தக்கதறிதியேல் சந்திரா! சலம்செய்யாதே
மக்கள்பெறாத மலடனல்லையேல் வாகண்டாய். (௬)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையன்) (க)* கருதுமிடம் பொரும் திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். இத்தால் - நீ வாராதொழிந்தால் உன்னை சிக்ஷிக்கைக்கீடான பரிகரமுடையவனென்கை. (தடங்கணித்யாதி) இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னளவில் ப்ரீதிதோற்ற மலரப்பார்த்து. (ஒக்கலைமேலிருந்து) என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து. (உன்னையித்யாதி) வேறொன்றில் கண்வையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டுங்காண். (தக்கதறிதியேல்) உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். (சந்திரா சலம் செய்யாதே) எல்லார்க்கும் ஆஹ்லாதகரனாயிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. (மக்களித்யாதி) பிள்ளைகள் பெறாத வந்த்ய(ஸ்ர)

தம் (ஆதரித்து) என்றது. “விளிக்கின்ற” என்றதினர்த்தம் (அழைக்கிற) என்றது. ... ... (௫)

அரு—நாலாம்பாட்டு. (சக்கரக்கையனித்யாதி) “ஆழி கொண்டு உன்னை யெறியும்” என்றத்தை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). “சுட்டி” என்றதினர்த்தம் (குறித்து) என்றது. (உ) “ஜகதா-ஹ்லாதனே-சதி-ஆஹ்லாதகரே” என்கிற தா(த்வா)துவைப்பற்ற வருளிச் செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி). (வெறுப்புச் செய்யாதே) என்றது-இவனுக்கு வெறுப்புண்டாம்படி செய்யாதேயென்றபடி (வெறுப்பு)கோபிக்கை.

(க) தி-வாய்-க௦-சா-அ. (உ) ப்வாதி.

றும் மலடுமல்லையேல் வா. ஒன்றுபெற்று மலடாவாரு முண்டுபோ லே காணும். ... ... (ச)

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) அழகு விளங்கா நின்றுள்ள திருப்பவளத்திலே ஊறுகின்ற வாக ம்ருதத்தோடே கூடி, உருத்தெரியாததாய், முற்றுமழலையான இளப்சொல்லாலே உன்னை அழைக்கின்றான். கொடுத்தார் கொடுத்தார்முலைகளும் உண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் நீர்மைதோன்றச் சிரித்து உறவாடியிருப்பானான ஸர்வாதிகன் அழைக்க அழைக்க நீ போவதியாகில். (நின் செவிபுழையிலவாகாதே) புழை-ஸுஷிரம். உன்னுடைய ஸ்ரா

ணல்லவாகில் வந்துகொடு நில் கிடாய். ... ... (ச)

மூ.—அழகிய வாயிலமுதஊறல் தெளிவுறா
மழலைமுற்றாத விளஞ் சொல்லாலுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சிரீதரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதீ. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊறுகின்ற ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல்தானுமின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாநின்றான். (குழகன்) கொடுத்தார் கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டு, எடுத்தா ரெடுத்தா ரோ டெல்லாம் பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன். (சிரீதரன்) கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையையுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம் ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமிறே. (கூவக்கூவ நீபோதியேல்) ஒருகால்போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீ போவதியாகில். (புழையித்யாதி) உன்னுடைய செவித்துளையிலவாகாதோ. புழை-

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அழகியவித்யாதி) "தெளிவுறா" என்றதுக் கர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தெரியாததாய்) என்றது; அக்ஷரம் வ்யக்தமாகத் தெரியாத சொல்லென்றபடி. (மழலைத்தனத்துக்கு) - அவ்யக்ததைக்கு. (முற்றுதல் தானும்) பரிபாகாதிக்யம் தானும். "குழகன்" ஸம்ஶ்லேஷணஶீலனென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (கொடுத்தாரித்யாதி). "நின்செவி-புழையிலவாகாதே" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). "செவித்துளை" என்றது-ஶ்ரவணேந்த்ரியத்தை

வணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையாகாதோ? (புகர் மாமதீ) உன்னுடைய ப்ரகாசம் லோகப்ரஸித்தமன்றோ? ... ... (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) ஆயுதகோடியிலும் ஆபரண கோடியிலுமாயிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை இடமுடைத்தான திருக்கையிலேயுடையவன். "ஏந்தும்" என்கையாலே போக (ஞ்ய)

ஸாஷிரம். உன்னுடைய ஸ்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையாகாதோவென்கை. (புகர் மா மதீ). உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... ... * (ரு)

மூ.—தண்டொடு சக்கரம் சார்ங்கமேந்தும் தடக்கையன்
கண்டுயில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலறாகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டனில் மன்னிய மாமதீ! விரைந்தோடிவா. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) கதை (ஞ்ய) யும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும். மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஏந்தும் தடக்கையன்) இவற்றை, பூ ஏந்தினாப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவைதான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிறே யிருப்பது. இத்தால் - இவ்வழகை அநுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின்வீர்யத்துக்கு இலக்காய்முடிந்துபோகாதே கொள்ளென்கை.

இல்லையாகில் பதி(ப)ரனுக்கும் துளையுண்டிறே. (ஸாஷிரம்) துளை. கூவக் கூவப்போனால் ஸ்ரவணேந்த்ரிய மில்லாதே போகக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய ஸ்ரவணேத்யாதி). (இது) என்றது—கூவக்கூவப்போகையென்கை. க்ருஷ்ணன் கண்கொண்டுகண்டநுபவியாமல் நீ போனால் உன்னுடைய காந்தியும் ஆதிக்யமும் வ்யர்த்தமென்று கருத்து. ... ... (ரு)

அரு —ஆறும்பாட்டு. (தண்டித்யாதி) "இந்தமூன்றே" என்கைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கதை(ஞ்ய)யுமித்யாதி). பிடிக்குமென்னுமதே "ஏந்தும்" என்கைக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றையித்யாதி). வர்த்தமாநார்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது. இவை ஆயுதங்களாயிருக்க பூ ஏந்தினாப்போலே அழகுக்குடலாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவைதானித்யாதி). இவ்விசேஷணம் "விரைந்தோடிவா" என்றதுக்கு ஹேதுவென்று தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

ரூபமாய் பூவேக்திஞைப்போலே யிருக்கை. (கண்டுயிலித்யாதி) நித்ரை கொள்வாஞகக் கருதினதுக்கு ஸூசகமிறே கொட்டாவி. எல்லாருடைய கருத்துக்களையும் குலைத்துவருகிற நித்ரை இவன் கருதுதலின் வசமாகையாலே; இவன்வ்யாபாரங்களெல்லாம் இப்படியிறே. (உண்டவித்யாதி) "நான்வந்து முகம் காட்டுமளவும் உறங்காமல் நோக்கவொண்ணுதோ" என்று நினைத்திருக்கிருயாகில், உண்டமுலைப் பால் ஜரிக்கும்போதும் உறங்கவேணுமிறே. ஜரிக்கையாவது- "நம்முடைய வசநபரிபாலநம் செய்யார்களாகில் ஸங்கல்பந்தன்னிலே கிடக்கிருர்கள்" என்று இழவோடே நகைஅறுகையிறே. உறக்கமாவது-லீலாரஸவ்யாபாரங்களில் நிர்ப்ப(ஃ)ரத்வமிறே. (க) "அநஶ்நந்-அநஶ்நந்" என்ருல், இவன் இங்கே ஒன்றை புஜிக்கக்கூடுமோ வென்னில்? (உ) "அஶ்நாமி-அஶ்நாமி" என்றும் சொன்ஞனிறே. (விண்டனிலித்யாதி) ஸம்ஸாரிகளுடைய போக(ஃ) வ்யாபாரங்களில் அவன் ஸ்வகரணநியமநம் செய்திருக்கிருப்போலே, நாமும் அவனுடைய லீலாரஸவ்யா பாரங்களைக் கண்டநுபவிக்க,"வாருங்கோள்"என்றுத்ரிபாத்விபூதியிலே ஒருப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவர்களை அழைக்கிருர்.

"மாமதீ" என்றது - பக்தி (ஃ) யை. ஜ்ஞாநரூபத வாச்யையுமாயிறே ப(ஃ)க்திதானிருப்பது. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரை "மஹாமதிகள்" என்றிறே எம்பார் போல்வார் அருளிச்செய்வது. விரைந்தோடி வாருங்கோள். "மாமதி" என்று ஜாத்யேகவசநம். (கூ)

(கண்டுயிலித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு ஸூசகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளாநின்ருன். (உண்டவித்யாதி) கண்வளர்ந்தருளா தொழியில், அமுதசெய்த முலைப்பால் ஜரியாது கிடாய். ஆனபின்பு (விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா) உச்சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பாஞய் வடிவில் பெருமையையுடையஞ யிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்கு மீடாக ஸத்வரஞய்க்கொண்டு ஓடிவா. ... ... (கூ)

"உறங்காவிடில் உண்டமுலைப்பாலறு கண்டாய்" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (கண்வளரவித்யாதி). "விண்டனில் மன்னிய" என்றதையும் "மா" என்றதையும் விரைந்தோடிவருகைக்கு ஹேதுவாக்குகிருர் (உன்னுடையவித்யாதி). (பக்வதை) பூர்ணமாகை. ... ... (கூ)

(க)ஶ்வேதா-ச-கூ. (உ) கீ-கூ-உகூ.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உறங்கக்கருதினவன் உறங்கியபோதே உணர்ந்து, பூர்வஸம்ருதியாலே "அம்புலியைப்பிடித்துத்தா" என்ன; பலகாலும் அழைக்க நீ வாராமையாலே கோபிக்கவும்கூடும்; கடுகவா வென்கிறாள்.

ஸ்வா.—(பாலகனித்யாதி) "சிறுப்பிள்ளை" என்று பரிபவித்து விஷ்ணுபடராலே நலிவுபடாதேகொள். பலவிடங்களிலும் உன் பரிபவத்தைப் போக்கினவனன்றோ இவன். அவன் யாதொரு ஜந்மத்திலே தாழநின்றாலும் உனக்கு உத்தேஸ்யரான ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் வரவேண்டியிறே யிருப்பது இவனழைத்தால். (பண்டித்யாதி) முன்பே ஒருகாலத்திலே வடதளசாயியுடைய அகடிதம் கேட்டறியாயோ? அவனென்றிராய் இவனை. இவன் கோபிக்குமாகில் உனக்குமேலே எழப்பாய்ந்து உன்னையும் கைக்கொள்ளும். இதில்

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேல் பண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமதீ மகிழ்ந்தோடிவா. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) "இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோ" என்று பருவத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதே கொள். (பண்டொருவித்யாதி) முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அகடிதக(ஃ)டநா ஸாமர்த்யமெல்லா முடையவனென்கை. (மேலெழவித்யாதி) இவன் சீறுமாகில் மேலே எழக்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பாலகனித்யாதி) பரிபவம் பண்ணாதேயென்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்கிற சங்கையிலே சப்தார்த்தம் (இவனித்யாதி). (பவனை) என்றது- "பவத்-(ஃபவத்) ஆ" என்றாய்-உண்டாகாநிற்கிற என்றர்த்தமாய், முகிழ்விரியாநிற்கிற தளிரென்றபடி. பலிதார்த்தம் (அந்தவகடிதேத்யாதி). இதுபரிபவம் செய்யாமைக்கும், பிடித்துக்கொள்ளுகைக்கும் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். "இவன்" என்றத்தை மேலுமநுஷங்கித்து "வெகுளுமேல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும்" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). "வெகுளும் சிறுபாலகன்"

ஸம்ஶயமில்லை. (க)"ஔஷ்மிந்திபித்யாதி". அதுபட்டது கைப்பட அரி தோ?. (மாலைமதியாதே) இவனுடைய வ்யாமோஹத்தைப் பாராதே, நீ "ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் பண்ணுகிறகர்த்தருத்வத்தாலே தாழ்த்துவருகி றோம்" என்னாதே. அவன்வ்யாமோஹத்துக்கீடாக "நம்மை அழைக் கப் பெற்றோம்" என்று மகிழ்ந்து கடுகஓடிவா. ... ... (எ)

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) "இதுக்குமுன்பு சிறியனை நிலைகளில் எழப்பாய்ந்ததுண்டோ?" என்று நினைக்கிறா யாகில், அவன் சிறுமைப்பெருமை அறிந்திலை. மஹாபலி, பாதாள லோகத்திலே கர்மபா(ஞ்)வனையாலே வந்த ஔதார்யச் செருக்குப் போய், ப்ரஹ்மபா(ஞ்)வனையோடே யிருக்கிறான். அங்கே சென்று கேட்டுக்கொள். என்னிளம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழாதே

குறித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். (மாலையித்யாதி) ஆனபின்பு இப்படி பெரியனானவனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே, பெரு மையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாக "இவன் நம்மை ஆதரித்து அழைக்கப்பெற்றோமே" என்னும்உகப்புத்தோற்றஓடிவா.

மூ.—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேல் கண்டாய்
சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச்சென்று கேள்
சிறுமைப் பிழைகொள்ளில் நீயுமுன்னேவைக்குரியை காண்
நிறைமதீ நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிறியனித்யாதி) பாலவிக்ரஹம்போ லே செருக்கையும் வீர்யத்தையு முடையனாயிருக்கிற என்னுடைய

என்றத்தை "மதியாதே" என்றவிடத்திலும் கூட்டிக்கொண்டாக்க மரு ளிச்செய்கிறார் (சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே) என்று. "மாமதீ! இவனை பாலகனென்று பரிபவம் செய்யேல், இவன் பண்டொருநாள் ஆலினிலை வளர்ந்த சிறுக்கனவன், வெகுளுமேல் மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும், ஆகையாலே மாலை பாலகனென்று மதியாதே ஓடிவா" என் றந்வயம். (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு, (சிறியனித்யாதி) "என்னிளம் சிங்கத்தைச் சிறியனென்றிகழேல் கண்டாய்" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலேத்யாதி). "இளம் சிங்கம்" என்றத்தை தத்ஸாத்ருஶ்யமென்றுக்கி அர்தஸாத்ருஶ்யத்தை இரண்டுவகையால் காட்டுகிறார் (செருக்கையும் வீர் யத்தையுமுடையனாய்) என்று. "இளம் சிங்கம்" என்று நீ சொல்லாநிற்க

(க) தி-நெ-டு.

கொள். (சிறுமைப்பிழை கொள்ளில்) "அவன் சிறியனாகவேண்டிற்று, நம்முடைய பெருமையாலேவந்த அபராதத்தாலே" என்று கொள்ளுவுதியாகில். (நீயுமுன்தேவைக்குரியை காண்) "நானும்தேவைக்குரியேனோ" என்று நினைக்கிறாயாகில், உனக்கும் பராதீநகர்த்த்ருத்வம் விஹிதமாயிருக்கிலும், அதுதானும் ஆஜ்ஞாரூபகைங்கர்யமாயிருக்கும், அத்தை தர்மி, நிறைமதியன்றோ நீ. ஆஜ்ஞாரூபகைங்கர்யத்தில் நீ அறியாததுண்டோ? பி (ப்ரீ) திமூலமாகவும் வரவேணுங்காண். என்றுதான் நீ ஸ்வாதீநனாயிருந்தாய். (நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான்) உன்னளவேயல்ல காண். அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால்வந்தவ்யாமோஹம். அந்தவ்யாமோஹத்துக்கீடாககடுகவா.

பிள்ளையை, பருவத்தைப்பார்த்துச் "சிறுப்பிள்ளை" என்று அநாதரியாதே கிடாய். (சிறுமையித்யாதி) இவனுடைய பால்யத்தினுடைய விசேஷத்தைவாமநனாய்ச்சென்று, தன்னைவசீகரித்து "மூவடி" என்று, இரந்து இரண்டடியாலே ஜகத்தையடைய அளந்து, ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹாபலி பக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். (சிறுமையித்யாதி) "இப்படியிருக்கிறவன் விஷயத்தில் சிறுமையை நினைத்த இது நமக்கு அபராதம்" என்று புத்திபண்ணுவுதியாகில், அப்போது நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு ப்ராப்தன்காண். (நிறையித்யாதி) பரிபூர்ணனான சந்த்ரனே ஸர்வாதிகனான அவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை அழையாநின்றான்; ஆனபின்பு நீ உன்பூர்த்திக்கீடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. (அ)

மூ.—தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழிகொண்டுன்னை யெறியும் ஐயுற வில்லைகாண்
வாழவுறுதியேல் மாமதீ மகிழ்ந்தோடிவா. (கூ)

நான் "சிறியன்" என்றால் குற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பருவத்தையித்யாதி). "வார்த்தை" என்றதினர்த்தம் (விசேஷத்தை) என்றது; அதாவது-வ்யாபாரம், (விசேஷத்தை) என்றவநந்தரம் "இவன்" என்று அத்யாஹார்யம். (தன்னை) என்றது-மஹாபலியை. (வைக்க) என்றவநந்தரம், "அப்படிச்சிறைப்பட" என்று கூட்டுவது. "சிறுமை" என்றது-நினைக்கையிலே லாக்ஷணிக மென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (புத்தி பண்ணுவுதியாகில்) இப்படி அறிந்து க்ஷாமணம் பண்ணுயாகி லென்றபடி. (நீயும்) ஸாபராதனானநீயு மென்றபடி. "தேவை" என்றது-கார்யமாய், (அடிமை) என்கிறார். ... ... (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) "நெடுமால் உன்னைக் கூவுகின்றான்" என்கிற வ்யாமோஹம் "நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமாயிருக்குமோ" என்றுநினைக்கிறாயாகில், இது ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹமன்று. அதுதானேதென்னில்; தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய பேழைவயிற்றெம்பிரான் காண் உன்னைக் கூவுகின்றான். இதுதான் ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹம். "தாழியில் வெண்ணெய்" என்றது- தேஹகுணத்தால் வந்த தன்னேற்றம். (க) "சிறுமாமனிசர்" என்னுமாபோலே அந்தபாநாதிகளாலே த(ர்)ரிக்கிற தேஹத்தால் வந்த சிறுமை, பெருமையாம்படி ஆத்மகுணத்தால் ஸூரிகளோடொக்கவந்தமஹத்வமும், (உ) "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கிறமஹத்வத்தையு முடையவர்களையிறே "வெண்ணெய்" என்கிறது. வெண்ணெயிருந்த பாத்ரமிறே தாழியாகிறது. ஸம்ஸாரிகளுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப் பின்செல்லும், முமுக்ஷுக்களுடைய தேஹகுணம் ஆத்மகுணத்தைப்பின் செல்லும். மயர்வற மதிநலம்பெற்ற ஆழ்வார்களும் முமுக்ஷுக்களாயிருந்தார்களே யாகிலும் இவர்களுடைய ஆத்மகுணம் தேஹகுணத்தைப்பின்செல்லும். "தாழியில் வெண்ணெய்" என்றது-ஆத்மகுணம் தேஹ குணத்தைப் பின்செல்லுகிற ஆழ்வார்களை; இவர்களை விரும்புகையிறே ஸாக்ஷாத் வ்யாமோஹமாவது. (தடங்கை) "பருவத்துக்குத் தக்ககையன்றோ" என்னும்படி வெண்ணெய் கண்டவாறே கைகள் விரிந்தபடி. (ஆர விழுங்கிய) வயிறாரவிழுங்கிய. (பேழை வயிற்றெம்பிரான்) மூலை

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி). தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணெயை அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, "பருவத்துக்குத் தக்க கையன்றோ" என்னும்படி வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்த்ருதமான கை நிறையும்படி அள்ளி அமுதுசெய்த. (பேழையித்யாதி). உள்ளேப்புக்க த்ரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப்பெரு

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) இளம்பருவமாயிருக்க, "தடங்கை" என்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தாழியிலேயித்யாதி). (அபிநிவேசாதிசயத்தாலே) என்றதுக்கு (அள்ளிஅமுது செய்த) என்றத்தோடந்வயம். (உள்ளேப்புக்கத்ரவ்யம்) என்றது - திருவயிற்றில் ப்ரவேசித்த வெண்ணெயென்றபடி. "பேழை" என்று - இடமுடைமையாய், அத்தாலே பலிதம் (விசைத்துப்பெருத்து) என்றது. "விசைத்து" என்ற பாடமானபோது -

---

(க) தி-வாய். அ-௧0. (உ) தி-வி. ௭௬.

ப்பால்போலே ஜரிக்குமதன்றே. (க) "உண்டொத்த திருவயிற்றன்" என்னவுமொண்ணுதே (உ) "வயிறு பிள்ளை பரமன்று" என்கையாலே புக்க த்ரவ்யத்துக்குத் தக்கபடி உதைத்துக் காட்டும். பேழை) பெருமை. (எம்பிரான்) எங்கள் குலத்துக்கு மஹோபகாரகனானவன். அவன் கூவுகிறது தன்குறை தீரவன்றுகாண்; உன்குறைதீர. உன் குறைதீரத் தன்குறை தீருங்காண்.

(ஆழிபித்யாதி) ஆதித்யனை மறைத்துப் பகலை இரவாக்கின ஆழ்வானை எளிவிடுமாகில இரவைப் பகலாக்கவும் கூடுமென்றிராய். முன்பே பாரதயுத்தத்துக்கு நாளிட்டபோது நீ நின்ற நிலையைப்பாராய். "அதொருகார்யப் பாட்டாலே ஒருகால் செய்தானாகில் அந்த ஹேதுஎனக்குண்டோ" என்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா. அதுதான் வேண்டிற்றும் அவர்கள் வசவர்த்தியாகாமையன்றோ? அது உனக்குமில்லையோ. அத்தை தர்ஸியாய். (வாழுவித்யாதி) வாழுகையாவது- நீ இப்போ நிற்கிறநிலைதன்னிலே (கூ) "ஸ்ரீமத்வசவர்த்திஷ்யேவசகம் தவ" என்கையிறே. (ச) "ஜீவ-த்யஜ,ஜீவஜ-த்யஜ்ய" என்று உன்முற்பட்ட நிலையைக் குலைத்து அவன் மீண்டும் அதிலே நிறுத்தினால் அதுபழையதில்லையாமோ? "தவ-வசகம்" என்றபோதே மற்றொன்றிலே நிறுத்தி

த்திருக்கிற துருவயிற்றையுடையனாய், எங்கள் குலத்துக்கு உபகாரகனாயிருக்கிறவன் காண் உன்னை அழையா நிற்கிறான். இத்தால்-தன் பருவத்துக்கீடாக வெண்ணெயை விரும்பி விழுங்கினாப்போலே யிருப்பதொன்று காண் உன்னை அழைக்கிறது மென்கை.

(ஆழியித்யாதி). அவ்வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாதபடிவைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாபோலே, நீயும் வாராதிருக்கில் தலையை அறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை எறியும்; இதில் ஒரு ஸம்ஶய மில்லைகாண். (வாழவித்யாதி). அப்படி

பரிணமித்தென்றபடி. "இசைத்து" என்றுபாடமானபோது கனமாய் என்றபடி. சந்த்ரனை அழைக்கும்போது "வெண்ணெய்விழுங்கிய" என்று சொல்லுவானென்னென்னில், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). வெண்ணெயில் அபிநிவேசம் உன்னிடத்திலுமுண்டென்றுகருத்து.

ஆனால், ஆழிகொண்டு எறிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வெண்ணெயித்யாதி). "ஐயுற" என்றதினர்த்தம் (ஸம்ஶயமில்லை) என்றது. ... ... (கூ)

(க) தி-மொ-கக-கூ. (உ) தி-மொ-கO-எ-௩. (௩) கீ-கஅ-எக. (ச)

லும் நிற்கவேணுமிறே. பழைய பதிலேயில்(க) "ஸௌஹ்ருதஃ-மரசுசஃ" என்ன வொண்ணுதே. (வாழவுதிதிபேல்) வயூவர்த்தியாய் வாழவேணுமென்றிருந்தாயாகில். (மாமதிமித்யாதி) அறிவுடையாரெல்லோர்க்கும் வேணுங்காண் இந்த பாரதந்த்ர்யத்தாலே வந்தமகிழ்ச்சி. (சு)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

வ்யா.—(மைத்தடமித்யாதி) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். (தன்னித்யாதி) பிள்ளைசிறுமல் ஒப்பித்துத் தன்மகனென்கிருர். அவன்

அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாம்படி ப்ரீதனாய் ஓடிவா. ... ... * (சு)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றூர்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைதன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளிபுத்தூர்
வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையும் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே. (கo)

வ்யா.—(மைத்தடங்கண்ணி அசோதை) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையளான யசோதை. அஞ்ஜநத்தாலே அலங்க்ருதமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; * அஞ்ஜநவண்ணனை இவனை அநவரதம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே, இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அத்தாலேமைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே விகஸிதமான கண்ணையுடையவளென்னுதல். (தன்னித்யாதி). தன்னுடைய புத்ரனை இவனுக்கு நினைவுக்கும்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மைத்தடமித்யாதி) "மைத்தடங்கண்ணி" என்றது - ஸ்வாபாவிகமான கறுப்பென்றும், அஞ்ஜநத்தாலும், அஞ்ஜநவண்ணனாலும் வந்த கறுப்பென்றும் அர்த்தத்ரயமருளிச் செய்கிருர் (கறுத்தித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (பெருத்து) என்றவிடத்தில் பெரியதாயிருக்கை - ஸ்வாபாவிக விஶாலதையாதல், ஹர்ஷத்தால்வந்த விசாலதையாதல் என்றிரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிருர் (அஞ்ஜநத்தாலேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தன்மகனுக்குஒத்தன- இவை-சொல்லி" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச் செய்கிருர் (தன்னுடைய வித்யாதி.) (நினைவக்கும்) என்

(க) ஸ்ரீ-க அ-ரோன.

நினைவுக்கும் சொலவுக்கும் ஒத்தனசொல்லி. அதாவது - அதிதூரத்திலே ஓடுகிற அம்புலியைப்பிடித்துத் தரவேணுமென்ன; "அவனுக்குப்பிடித்துத்தருகிறேன்" என்று சொல்லி, பிடிக்கை தனக்கு அசக்யமாயிருக்கையாலே பலகாலும் வரவேணுமென்று இவள் உரைத்தாளிறே. அம்புலியை இவளுரைத்த மாற்றத்தை. (ஒளிபுத்யாதி) அந்நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரகாசத்தை உண்டாக்குகையாலே "ஒளிபுத்தூர்" என்கிறார். திருமாளிகைக்கு "ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்" என்று திருநாமமிறே. (வித்தகன்) ஸமர்த்தன். மயர்வற மதிநலம் பெறுவதற்கு முன்னே திருநந்தவநம் செய்து திருத்துழாய் பறித்துத்திருமாலை சாத்தின ஸாமர்த்த்யமிறே. அன்றிக்கே மங்களாசாஸநப்ரேமத்தைத் திருவுள்ளத்துக்குள்ளே உடையவரென்னுதல். (விட்டுசித்தன்) இவருடைய நிலை வடபெருங்கோயிலுடையான் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலேயாதல்; (க) * அரவத்தமளிப்படியே அவன்தான் இவர் திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் கிடக்கையாலேயாதல்.

சொலவுக்கும் சேர்ந்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி, மென்மையும் வன்மையும் தோன்றும்படியாகச் சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொன்ன பாசுரத்தை. (ஒளியித்யாதி). நிலமிதிதானே ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை விளைக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைத்தான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மங்களாசாஸநம்

றது - "கண்டுயில் கொள்ளக்கருதி" என்றும் "மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும்" என்றும் "ஆழிகொண்டுன்னை எறியும்" என்றும் சொல்லுகிற பிள்ளை நினைவுக்கு மென்றபடி. (சொலவுக்கும்) என்றது- "மழலை முற்றாத விளஞ்சொல்லால் கூவுகின்றான்" இத்யாதியால் சொல்லுகிற சொலவுக்கு மென்றபடி. இது- "தவழ்ந்துபோய்" இத்யாதி செயலுக்கு முபலக்ஷணம். (இவற்றை) என்றது - இம்மூன்றுக்கும் அநுகுணங்களான அர்த்தங்களை என்கை. (மென்மை) என்றது - மார்த்தவம். அதாவது - "என் சிறுக்குட்டன்" "தன்சிறுக்கைகளால்" "கைத்தலம் நோவாமே" இத்யாதியில் சொல்லுகிற ம்ருதுத்வகுணம். (வன்மை)காடி(ந்)ந்யம். அதாவது-"சக்கரக்கையன்" "பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்" "என்னிளங்கத்தை" இத்யாதியில்சொல்லுகிற வீர்யமென்றபடி. மாற்றமென்றதினர்த்தம் (பாசுரத்தை) என்றது. வித்தகனென்றதினர்த்தம் (மங்களாசாஸநஸமர்த்தரான) என்றது. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) பெரி-தி-ரு-உ-௧௦.

(விரித்ததமிழிவை) என்று-இவைதன்னை யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன பாசுரங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையும் மங்களாஶாஸந பர்யந்தமாக விரித்ததிறே. "தமிழ்" என்று தேசியான பாஷையாலே அருளிச்செய்தது இவர்க்ருபையிறே. "இத்தனையும்" என்றது - "அநந்த வேதசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களெல்லாம் ஓதி அறியப்பெற்றிலோம்" என்கிற க்லேசம். இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இப்பத்துப்பாட்டையும் பா(ஷா) வபந்த(ந்த)த்தோடே சொல்லவல்லவர்களுக்கு எங்ஙனே க்லேசமுண்டாவது. அதில்லை யென்கிறார். ... ... (க0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.—கீழே ப்ரஹ்மா முதலானார் அழையாதிருக்க, சிலர் உபஹாரங்களை வரவிடுவாரும், உபஹாரங்களைக் கொண்டுவந்து அங்கீகரிக்கவேணுமென்றுதொழுவாரும், அவன் அழைக்கிறானென்று அழைத்தாலும் வாராதாருமாய் நின்றது இந்த விபூதி;

பண்ண ஸமர்த்தரான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித் தருளிச் செய்ததாய் த்ராவிடரூபமா யிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. (க0)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

——(*)——

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி.

உய்யவுலகு ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழிற்றிருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலேயிருந்து புழுதியளைவது, அம்புலியை அழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி தானநுபவித்து, அவைதன்னைச் சந்த்ரனைப்பார்த்துச் சொல்லி, "இவனோடே விளையாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் விரைந்து வா" என்று பலஹேதுக்களாலும் அவனை அழைத்தப்ரகாரத்தைத்தா

அரு —உய்யவுலகுப்ரவேசம். அம்புலியை அழைப்பதான பருவம் போய், செங்கீரைக்கூத்தாடத் தக்கபருவமானவாறே அந்த ரஸந்தன்னை அநுபவிக்கிறவராகையாலே தததநுகுணமாக வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). (பலஹேதுக்களாலும்) என்றது-

அந்த விபூதியிலுள்ளார் பிராட்டிமார் கொடுத்த உபஹாரங்களையும் கொண்டு ஆழ்வார் அழைத்தாரென்றால் மஹாமதிகளாகையாலே வருவர்களிறே. "பவளவாயீர் வந்து காணீர்" என்று பலகாலும் அழைக்கையாலே த்ருதீய விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் வருவர்களிறே. ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தாலும், தன்னுடையவர்களுக்குப் பரதந்த்ரனுகிற தாலும் வஶவர்த்தியாவானிவ னொருவனுமிறே. இவ்வர்த்தத்தை "உய்யவுலகு தொடங்கி (க) மெய்ச்சூது சங்கமளவும்" யசோதைப் பிராட்டி பாசுரத்தாலே இவர் அநுபவித்து உகக்கிறவையும் மங்களாசாஸநமிறே, அவனை நியமிக்கையாலே. பிள்ளைகளுடைய ந்ருத்த விசேஷங்களிலே "செங்கீரை" என்றுஒருதுறையுண்டு-தமிழர் சொல்லுவது, அதாதல்; "கீர்" என்று பாட்டாய், அதுக்கு நிறம்-சிவப்பாகி, "பாட்டுக்குத் தகுதியாக ஆடு" என்று நியமிக்கிறாராதல். ... *

மும் பேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தத்காலம் போலே இவனுடைய அந்த சேஷ்டிதத்தைக அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கீடாக "அவன் செங்கீரையாடுகிறது காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப்பலபடியாகப் புகழ்ந்து கொண்டு "எனக்கு ஒருகால் செங்கீரை ஆடவேணும்" என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்தபடியைத், தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்து, அவள் பேசினுப் போலே பேசி இனியராகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வகமாகச் செங்கீரை ஆடவேணுமென்று பலகாலு மபேக்ஷிக்கிறதும், அந்த சேஷ்டிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். * மபர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிக ளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தாம்யைக்யத்

"கூத்தினை-நோக்கிப்போ" இத்யாதிகளான பாட்டுக்களில் வருகைக்கு உபயுக்தமாகச்சொன்ன ஹேதுக்களாலு மென்றபடி. "உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு" இத்யாதி ஸம்போதநங்களைக்கடாக்ஷித்து (பலபடியாக) என்றது.

யசோதையைப்போலே அநுபவிக்கிறாரகில் அவதாராந்தரங்களையும் பரத்வாதிகளையும் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாதி). "தாம்யைக்யத்தாலே" என்ற ஹேதுவை (பரத்வாதிகளில்) என்கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது.

(க) உ-க.

ஸ்வா.-முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) (க)“ஸஜ்ஜத ஸந்கேவ” என்று மூலப்ரக்ருதியிலே கிடந்த ஆத்மாக்களை போக(ப்ரு) மோக்ஷ யோக்யராக ஸ்ருஷ்டிக்க, ஸ்ருஜ்யரான வளவிலே மீண்டும் அபராதங் களிலே ப்ரவர்த்திக்கையாலே, ஸம்ஹரிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச்செய் தேயும் ஸம்ஹரியாமல், அழகிய திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷி க்கையாலே “உய்யவுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறு” என்கிறார். (ஊ ழியித்யாதி)கல்பங்தோறும்,கல்பங்தோறும். “பல”என்கையாலே-கல்

தாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத் தரகாலசேஷ்டித விசேஷங்களையும், பாத்வாதிகளிலுண்டான படிக ளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற்றுகிற குணவிசே ஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலே இவ்வஸ்து வுக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொண்டு புகழ்ந்து, அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கிறது இவர்க்கு விசேஷம். ... ... *

மூ.—உய்ய வுலகுபடைத்துண்ட மணிவயிறா !
ஊழிதோறூழி பலவாலினிலை யதன்மேல்
பைய வுயோகுதுயில்கொண்ட பரம்பரனே
பங்கயநீணயனத் தஞ்சனமேனியனே
செய்யவள் நின்னகலம் சேமமெனக்கருதிச்
செல்வுபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய வெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே ஆடுகவாடுகவே. (க).

வ்யா —முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) கரண களேபர விதுர ராய்போக(ப்ரு)மோக்ஷசூந்யராய்க் கிடக்கிறஆத்மாக்கள்உஜ்ஜீவிக்கை க்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்பு அவாந்தர ப்ரளயம் வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவ யிற்றை யுடையவனே ! (ஊழிதோறித்யாதி) ப்ரவாஹரூபேண வரு கிற பல கல்பங்கள் தோறும் ஜகத்தையடங்க விழுங்கின திருவயிற்

அரு.—முதற்பாட்டு. (உய்யவித்யாதி) “உய்ய” என்று விசேஷிக் கைக்கு முன்பு உய்வன்றிக்கே யிருந்ததோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணேத்யாதி). மணியினர்த்தம்(அழகிய)என்றது “பல-ஊழிதோறூழி” என்றங்வயித்து,“உண்டமணி வயிறு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (ப்ரவாஹேத்யாதி) (உ)“ஸ்ருஷ்டி யதா பூர்வம் ... புநரபி

(க) தை-ஆ-சு-க. (உ) சாந்தோ-க-சு.

பங்கள் அநேகமென்றபடி. "ஆலிலை" என்று தோற்றுகிறவளவேயாய் "அதன்" என்று விசேஷிக்கையாலே முகிழ்விரிகிறவளவைக் காட்டுகிறது. (பைய) மெள்ள. லோகரக்ஷண சிந்தையோடே இலை அசையாமல் கண்வளர்ந்த பராத்பர னென்கையாலே பரத்வ ஸூசகமாயிறே யிருப்பது. (பங்கயமித்யாதி) பங்கய நீணயநமும் அஞ்ஜந மேனியும்.

மேனியன்" என்று ஸம்போதித்து, உன் திருமார்பைப் பற்றி யிருக்கிறவள் திருமேனி அசையாமல் பேணவேணுமென்றும் கருத்தோடேயாதல்; அன்றிக்கே "செம்செம்" என்றுசுமப்பாரைப்போலே

ரூடே ஒரு பவனை ஆலிலையின்மேலே அசையாதபடி மெள்ள யோகநித்ரை பண்ணின பராத்பரனானவனே! (பங்கயமித்யாதி) அந்த ஸர்வஸ்மாத்பரத்வஸூசகமாய் விகாஸாதிகளால் தாமரையை ஒரு போலியாகச் சொல்லலாம்படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்குப்பரபாக(ரா)மாய் அஞ்ஜநம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையு முடையவனே!

(செய்யவளித்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்தாநமான உன்னுடைய திருமார்வானது இந்தந்ருத்தத்தால் அசையாதே ரக்ஷ

மேவமக்ஷிணீ- தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிற ஶ்ருதியையுட்கொண்டு "பரம்பரனே" என்றவநந்தரம் "பங்கயநீணயநத்து" என்றதுக்கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (க) "అదిర్ఘ మప్రేమ దుఘం తుణోజ్వలం నచోరమన్తః కరణస్య పశ్యతామ్ । అనుబ్జమబ్జంను కథం నిదర్శనం వనాద్రి నాథస్య విశాలయోర్ద్రశోః- அதீர்க்கமப்ரேமதுகம் க்ஷணோஜ்வலம் நசோரமந்தஃகரணஸ்யபஶ்யதாம் அநுப்ஜமப்ஜம்நு கதம்நிதர்ஶநம் வநாத்ரிநாதஸ்யவிஶாலயோர்த்ருஶோஃ" என்று ஆழ்வானருளிச் செய்த ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி (தாமரையே ஒரு போலியாகச் சொல்லலாம்படி) என்றும், (அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற) என்றும் அருளிச் செய்தது. [అనుబ్జమ్-అన్యూ. அநுப்ஜம்-அந்ருஜு "ఉబ్జ-ఆర్జవే"](உ)உப்ஜ-ஆர்ஜவே" என்றிறே தா(த்வா)து.

"செய்யவள்" என்றது-சிவந்தவளென்றபடியாய், இவன் திருமார்பிலிருக்கையைச் சொல்லுகையாலே (பெரிய பிராட்டியார்) என்கிறார். அகலமென்றதின் அர்த்தம் (திருமார்பு) என்றது. "சேமமுடைத்தாக வேணும்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (இந்தவித்யாதி). "ஆயர்களுடைய

(க) ஸுந்தர-ஸ்த-ஶ.   (உ) துதாதி.

யன்றே; அபிமத விஷயத்தில் அது மிகவும் வேணுமிறே. (செல்வித்யாதி) அவருக்கு யோக்யமான திருமகரக்குழைகள் திருக்காதிலே அசைந்து விளங்க. செல்வாவது- அவனுக்குமிகவும் போக்ய(ஸ்ரீ:ஸ்ரீ) மாகையிறே. ஐஶ்வர்யம் மிக்குப் படிசேர்ப்புண்டாயிருக்கிறே மகரக்குழை தானுவது. (ஐய) பிள்ளைகளை "ஐயா" "அப்பா" என்னக் கடவதிறே. (எனக்கித்யாதி). உன் உகப்பாலும் அவனுகப்பாலும் ஆடினவளவன்றிக்கே எனக்காகவும் ஒருகால் ஆடவேணுமென்கிறுர். இவர் உகப்பது அமுதுசெய்த பதார்த்தங்களைஜரிப்பிக்கைக்கு ஆயாஸமுண்டாக வேணுமென்றிறே. (செங்கீரை) செங்கீரைக்குத் தகுதியான லக்ஷணத்தோடே. (ஆயர்கள் போரேறே) திருவாய்க்குலத்துக்கு ஸிம்ஹ புங்கவம்போலே இருக்கிறவனே!. .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) மிடுக்கை

யையுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஐஶ்வர்யஸம்ருத்திக்கு ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளோடு கூடின திருக்காதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு விளங்க. (ஐயவித்யாதி) ஐயனே! என் பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி) ஆயர்களுக்கு "என்னுடையவன்" என்று அபிமானிக்கும்படி ப (ஸ்ரீ) வ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோ (ஸ்ரீ) ந்முகமான ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும், ஆடியருளவேணும். செங்கீரையாவது - தாய்மார் முதலானுர் பிள்ளைகளைத் தாங்களே அசைத்தாடுவிப்பது ஒரு ந்ருத்தவிசேஷம். (க)

மூ.—கோளரியின் னுருவங்கொண்ட வுணனுடலம்
குருதிகுழம்பியெழக் கூருகிரால்குடைவாய்!
மீளவவன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர்பதி மிக்குவெகுண்டுவரக்
காளநன்மேகமவை கல்லொடுகால்பொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள்காப்பவனே!
ஆள வெனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியினுருவம் கொண்டு)

போரேறு" என்று நிரூபகம் சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஆயர்களுக்கித்யாதி). ... ... (க)

யுடைத்தான நரஸிம்ஹ வேஷத்தை அங்கீகரித்து, ஹிரண்யன் பாப த்ரவ்யங்களாலே ஊட்டுப்பன்றிபோலே வளர்த்த சரீரத்தை நரஸிம்ஹாவதாரமாய் நின்று முஷ்டி ப்ரஹாரங்களைச் செய்து குருதி குழம்பவும், வாய்தகர்ந்து ரத்தம் உகளிக்கவும், ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாமையாலே முழுக்கூர்மையான திருவுகிரை ஆயுதமாகக்கொண்டு பிளத்தல் கிழித்தல் செய்தவளவன்றிக்கே, அவன்மகனை மெய்ம்மை கொள்ளக்கருதி, மீளவும் (குடைவாய்) குடைகிறது - ரத்தங்கள்

தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவனை நிரஸிக்கைக்காக மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிம்ஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு. (அவுண னித்யாதி) பாபிஷ்டனான ஹிரண்யாஸுரனுடைய வரப(ப)ல புஜபலங்களாலுண்டான செருக்காலே மிடியற வளர்ந்த சரீரமானது ரத்தம்குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (க)"ஸர்வத்ராஸ்தி-ஸர்வத்ராஸ்தி" என்றுசொன்னவார்த்தையைப்பொய்யென்று(உ)*இங்கில்லை என்று, தான் (ங)* அளந்திட்டதூணைத்தட்டின அவன்மநஸ்ஸு புரிந்து ஸ்வபுத்ரனானவனை "ஸத்யவாதி" என்றுகொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம் எடுக்க வொண்ணாதது கொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே (ச) * ஒள்ளிய மார்பு உறைக்க ஊன்றிக் குடைந்தவனே!. "மீள" என்றது - இல்

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு. (கோளரியித்யாதி) நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களைப் பரிக்ரஹிப்பானென்னென்ன (தேவர்களித்யாதி). கோளென்றதி னர்த்தம் (மிடுக்கு) என்றது. லோககண்டகதயா வந்த ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைப் பற்ற (பாபிஷ்டனான) என்றது. (மிடியற) என்றது-க்லேசமறவென்றபடி. "குருதி குழம்பியெழவும், அவன் மீள மகனை மெய்ம்மை கொளவும் கருதி, கூருகிரால் குடைவாய்" என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (ரத்தமென்று துடங்கி, குடைந்தவனே என்னு மளவும்). "அவன்" என்கிற சப்தம் புத்திஸ்த்தபராமர்ஸியாகையாலே தத்காலத்தில் ஹிரண்யனுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வத்ராஸ்தீத்யாதி). மீளவென்றதி னர்த்தம் (மநஸ்ஸு புரிந்து) என்றது. ஆயுதமிருக்க "உகிரால்" என்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆயுதேத்யாதி). "குடைவாய்" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒள்ளியவித்யாதி). "மீள" என்றது-புநஃ என்ற அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கையாலும், "மெய்ம்மை" என்றது-தர்மவாசகமாக விருக்கையாலும், உக்தார்த்தாநுகுணமாக பதாரூடமாக்குகிறார் (மீளவென்றதியாதி).

(க) (உ) தி-வாய்-உ-அ-க. (ங) க-எ-க. (ச) ச-க-அ.

தேங்கினப்ரதேசங்கள்தோறும் திறந்துவிடுவதாகவிறே. மெய்ம்மையாவது - பாகவதசேஷத்வமிறே. அதுஉள்ளது ப்ரதம ரஹஸ்யத்திலேயிறே. அது அவன்வாயிலே ஒள்ளியவாகிப்போந்த சப்தயாத்ராத்தையே அர்த்தஸஹிதமாகச்சொன்னானாக ப்ரதிபத்திபண்ணினானிறே; தான்கருதினதாகையாலே.

இதுக்குக்கீழ் அஸுரர்களால் வந்த ப்ராதிகூல்யம் தீர்ந்தபடி சொல்லிற்று. மேல் தேவர்களாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு வந்த ப்ராதிகூல்யத்தைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது. (மேலையித்யாதி) நாலுநாள் மநுஷ்யரைக் காட்டில் இருக்கிறோமென்கிற மேன்மையுடைய ராகையாலே "அமரர்" என்கிறது. இனிமுப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் கர்த்தாவுமாய் இவர்களுக்குப் பதியாகையாலே "அமரர் பதி" என்கிறது - இந்த்ரனை. இவன் "எனக்கிட்டசோற்றை உண்டவன் ஆர்" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலைவறளாகப் பருகின நன்மேகங்களானவை காற்றோடேகூடி கல்மழையைப் பொழிய. "நன்மேகம்" என்றது - இந்த்ரன்சொன்ன விபரீதம் செய்கையாலே; முன்புநன்மையேயிறே செய்து போந்தன; அவையிறே இப்போது அவன் கோபத்துக்கு அஞ்சி, பெருங்காற்றுங்கூடி கல்மழைபொழிந்து நலிகிறது. அன்றிக்கே"கார்" என்றுபாடமானபோது மழையாகக்கடவது. (கருதியித்யாதி) முன்பே தாம்

லையென்ற மநஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி. "மெய்ம்மைகொள" என்றது -மெய்ம்மையையுடையவனை நினைக்கவென்றபடி.

(மேலையித்யாதி) ஐஸ்வர்யத்தாலும், ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியான இந்த்ரன் "எனக்கிட்ட சோற்றை உண்டவனார்?" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாகப் பருகுகையாலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம் செய்கையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாக வர்ஷிக்க; அன்றிக்கே "கார்" என்று பாடமானபோது கல்லோடேகூட வர்ஷத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. (கரு

வெகுண்டுவர வென்றதினர்த்தம் (கோபித்துவர) என்றது. (வறளாக) சோஷிக்கும்படியாக. (ஸ்வாமி) இந்த்ரன். "காலொடு கல்பொழிய" என்றநவயித்தர்த்தம் (காற்றோடே இத்யாதி). கருதியென்றதினர்த்தம் (இம்மலை

அமுது செய்யக்கருதி "இந்த்ரனுக்கிடுகிற சோற்றை இப்பர்வதத்துக்கு இடுங்கோள், இது உங்கள் ஆபத்காலத்துக்கு ரக்ஷிக்கும்" என்று தான் அருளிச்செய்ததைக் கருதியிறே இந்த ஆபத்திலே அவ்வரைதன்னையே குடையாக வெடுத்தது. இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷிக்குமவனென்றதே "காலிகள் காப்பவனே" என்றது - ரக்ஷித்தவனை அறிவாரைச் சொல்லவேணுமிறே. "ஆள" என்றது - ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனென்னுதல்; என்னை ஆளவேண்டியிருந்தாயாகில் எனக்கு ஒருகாலாடுக வென்னுதல்;

திரித்யாதி) "இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள்" என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே! இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்தவென்றதே, "காலிகள் காப்பவனே" என்றவிது - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் ப்ரதாநம் இவையென்று தோற்றுகைக்காக. பண்ணினஉபகாரமறிவதும் இவையேயிறே. (ஆள) இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்மையை யுடையவனேயென்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம்செய்து என்னை ஆளும்படியாகவென்னுதல். (எனக்கித்யாதி) எனக்காக ஒருகால் செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஆயர்களித்யாதி) பூர்வவத். .... (உ)

யேயித்யாதி). வரையென்றதினர்த்தம் (மலைதன்னையே) என்றது. ப்ராதாந்யந்தன்னைக் காட்டுகிறார் (பண்ணினவித்யாதி). உபகாரமாவது-கோவர்த்தநோத்த(த்)ரணம்பண்ணி ரக்ஷித்தஉபகாரம். இவ்விடத்தில் (க) "అథాహ సురభిః కృష్ణ మభివన్ద్య మనస్వినీ। స్వసన్తానైరుపామన్త్ర్య గోపరూపిణమచ్యుతమ్ - அதாஹஸுரபி: க்ருஷ்ணமபிவந்த்ய மநஸ்விநீ । ஸ்வஸந்தாநைருபாமந்த்ர்ய கோபரூபிணமச்யுதம்" என்றுதொடங்கி "ఏవం కృష్ణముపామన్త్ర్య సురభిః పయసాత్మనః। జలైరాకాశగఙ్గాయా ఐరావతకరోద్ధృతైః- ஏவம் க்ருஷ்ணமுபாமந்த்ர்ய ஸுரபி: பயஸாத்மந:। ஜலைராகாசகங்காயா ஐராவதகரோத்த்ருதை:" என்னுமளவும் ஸ்ரீ பாகவத தசமஸ்கந்த ஸப்தவிம்சாத்யாய வசநங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். இப்படி கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணுகையாலே பசுக்களே க்ருதஜ்ஞதை யுடையவைகளென்று கருத்து. "ஆள" என்றது-ஸம்போதநையாகவும், "ஆளுகைக்கு" என்று-துமுந்நந்தமாகவு மர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). (ஆண்மை) ஆளுகை. ... ... (உ)

(க) பாகவ-க0-உஎ-கக.

நான் உன்னை நியமித்து ஆளவேண்டில் எனக்கு ஒருகாலாடுக. (செங்கீரை) தமிழருடைய பிள்ளைக்கவிர்யாயமாகவுமாம். .... (உ)

ஸ்வா.—மூன்றாம்பாட்டு. (நம்முடையித்யாதி) என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே!. இவர்க்கு நாயகனை பின்பிறே நான்மறையின் பொருளாய்த்ததும். அதாவது - நாராயணநுவாகம் தலைப் பெறு கையிறே. (நான்மறை) அநந்த வேதோபலக்ஷணம். (க) * వేదైశ్చ-

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!
நாவியுள் நற்கமலம் நான்முகனுக் கொருகால்
தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதும்
தாரகையின்னுலகும்தடவி யதன்புறமும்
விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்
விரவியவேலைதனுள் வென்று வருமவனே!
அம்ம வெனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை
ஆயர்கள்போரேறே! ஆடுகவாடுகவே. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (நம்முடை நாயகனே) எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே!(நான்மறையின்பொருளே) நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யனானவனே! (க)"వేదైశ్చసర్వైరహ- మేవవేద్యః- வேதைஸ்சஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:" என்றானிறே.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (நம்முடையித்யாதி) விபூதி பூ(భూ)தரானப்ரஹ்மாதிகளையும் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கையாலே அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (ப்ரதாநப்ரதிபாத்யனானவனே) என்றது. இதுக்கு ப்ரமாணம் (வேதைரித்யாதி). "அஹமேவ" என்றவிடத்தில் ஏவகாரம் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யாந்தரத்தை நிஷேதிக்கிறது. இங்கு ப்ராதாந்யமாவது-தாத்பர்ய விஷய ஸ்வரூபப்ராதாந்ய மென்று கொள்ளவேணும். இல்லையாகில் கர்மங்களே விசேஷ்யமாகவும், அக்நீந்த்ராதிகள் ஆராத்யமாகவும் சொல்லுகிறவிடத்துக்குச் சேராதிறே. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியிறே (உ) ఆదౌవేదాః ప్రమాణం స్మృతిరుపకురుతే సేతిహాసైః పురాణై ర్న్యాయైస్సార్థం త్వదర్చావిధిముపరి పరిక్షీయతే పూర్వభాగః। ఊర్ధ్వోభాగ స్త్వదీహాగుణవిభవ పరిజ్ఞాపనై స్త్వత్పదాప్తౌ వేద్యో వేదైశ్చసర్వైరహమితిభగవాన్ స్వేనచ వ్యాచకర్థ- ஆதௌ வேதா:ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணைர்ந்யாயை ஸ்ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சா விதி முபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக:। ஊர்த்த்வோ பாகஸ்த்வதீஹாகுணா விபவ

(க) கீ-கரு-கரு. (உ) ர-ஸ்த-உ-கக०

வேதைஸ்சவிறே. (ஒருகால் நற்கமலம் நான்முகனார்தமக்கும் நாபியுள் தம்மனையானவனே) ஓரோகாலங்களிலே திருநாபி கமலத்திலே விகஸிதமான தாமரையிலே உத்ப (ந்ந) மித்த நான்முகனார் தமக்கும், தாமரைக்கும் ஜந்மபூமியானவனே!; அன்றிக்கே மகர ஒற்றுனகரவொற்றாய் "நான்முகன் தன் அனை" என்று- நான்முகனுக்கு அன்னையென்றுமாம்.

(தரணியித்யாதி) அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஆராத்யனைக்காக அந்ய சேஷபூதர் வர்த்திக்கிற பூதல மடங்கலும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பரர் வர்த்திக்கிற நக்ஷத்ரபதம் முதலான உபரிதநலோகங்களையும் நிலாத் தென்றல் போலே ஸ்பர்ஸித்து. (அதன்புறமும்) அண்டபித்திக்கப்புறமும். (விம்ம வளர்ந்தவனே) இரண்டு திருவடிகளாலும் தடவிக்கார்யம் பலித்தவாறே பூரித்தபடி. (வேழமித்யாதி) குவலயாபீடமும் ஏழுருஷபங்களும். (விரவிய வேலைதனுள்) நெஞ்சு

(நாபியுளித்யாதி) திருநாபியிலே உத்பந்நமாய் விலக்ஷணமா யிருந்துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒரு காலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே! (தம்மனை) தாய். மது கைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பறிகொடுத்து, (க) "వేదామే పరమంచక్షుర్వేదామే పరమంధనమ్- வேதாமே பரமம் சக்ஷுர்வேதாமே பரமம் தநம்" என்று இவன் "கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்" என்று க்லேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே "ஒருகால் தம்மனையானவனே" என்கிறது.

(தரணிதலமித்யாதி) பூதலமடங்கலும் நக்ஷத்ரலோகமும் நிலாத் தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்ஸித்து, அதுக்குப் புறம்புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படி வளர்ந்தவனே!; இத்தால் - ஆஸ்ரிதனை இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் தலைக்கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. (வேழமுமித்யாதி) குவலயாபீடமும் ஸப்தருஷபங்களும் நலிவதாகஉன்னோடே

பரிஜ்ஞாபனை ஸ்த்வத்பதாப்தஸ வேத்யோவேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமிதி பகவந் ஸ்வேநச வ்யாசகர்த்த" என்று பட்டரருளிச்செய்ததும். "நான்மறையின் பொருளே தம்மனையானவனே" என்றவைமபிவ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி "ஒருகால்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (மதுகைடபர்களித்யாதி).

(க)

கலந்தகாலத்தில். வேலை - அளவும், பொழுதும், எல்லையும், செயலும். எல்லை என்றாலும் ஏலை என்றாலும் ஏகாரம் குறைந்து எல்லையைக் காட்டும். "வெலவை" என்றுபாடமானாலும் எல்லையைக் காட்டிப் பொருளொக்கும். (வென்றுவருமவனே) வேழத்தை ஒருகாலத்திலேயும், ருஷபத்தை ஒருகாலத்திலேயும் வென்றாலும் ப்ராதிகூல்யம் துல்யமாகையாலே சேரவருளிச் செய்கிறார். ஸாது ஜநங்களுக்கும் அபிமத விஷயத்துக்கும் ப்ராதிகூல்ய ப்ரதிபந்த (ஃ) கங்களை வென்றது தம்பேறாகையாலேஅம்மவென்கிறார்; அன்றிக்கே, இவன் ஜயித்து வந்தது "இவனை இன்னும் ஒன்றிலே மூட்டும்" என்று பயப்பட்டு "அம்ம" என்கிறாராதல். .... (ங)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) தேவர்கள் ப்ரியப்

வந்து கலசின வளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே!. வேழத்தையும் ருஷபத்தையும் ஜயித்தது பி(ஃ)ந்நகாலத்திலேயாயிருக்கச் செய்தேயும், ஏககாலத்திற்போலே யருளிச்செய்தது, விரோதி நிரஸநத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் அதிப்ரியகரமாம்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள்சொல்லப்பட்டன.(அம்ம)ஸ்வாமீ! (எனக்கித்யாதி) பூர்வவத்.(ங)

மூ.—வானவர்தாம்மகிழ வன்சகடமுருள
வஞ்சமுலைப்பேயின் நஞ்சமதுண்டவனே!
கானகவல்விளவின் காயுதிரக்கருதிக்
கன்றதுகொண்டெறியும் கருநிறவென்கன்றே!
தேநுகனும் முரனும் திண்டிறல்வெந்நரகன்
என்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச்செல்லும்
ஆனை! யெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே! யாடுகவாடுகவே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) பூபா(ஃ)ர நிரஸநார்த்தமாக அர்த்தித்து அவதரிப்பித்ததேவர்கள், பருவம் நிரம்பு

விரவிய வேலைதனு ளென்றதுக்கர்த்தம் (கலசினவளவில்) என்றது. "வேலைதனுள்" என்றது-முழுச்சொல். ... ... (ங)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வானவரித்யாதி) "வன்சகடமுருள" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து "வானவர்தாம் மகிழ" என்று விசேஷித்துச்சொன்னதுக்குமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூபாரேத்யாதி). வன்மைக்கர்த்தம் (அஸுரா

படும்படியாக சகடாஸுரனை நிரஸித்து, தாய்போலே வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையில் கொடிதான அந்த நஞ்சை உண்டவனே!; அன்றியிலே "நஞ்சமுது" என்று ஸமஸ்த பதமானபோது, என்பாக்ய(பா⁴க்³ய)த்தால் நஞ்சு அமுதாய்த்திறேயென்னுதல். ஜாதமான முஹூர்த்தத்தாலேயாதல்.

(கானகமித்யாதி) காட்டிலே கன்றுமேய்க்கிற விடத்திலே பெருத்த விளாவாய் காய்த்து நின்றும், கன்றாய் கன்றுகளோடே கலந்து மேய்கிறவளவிலே "இவை அஸுரமயங்களாயிருக்கும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த கன்றான அஸுரனை எடுத்து விளாவின்காயும் கொம்பும் உதிர எறிந்து முடிந்துபோகையாலே, திருமேனி புகர் பெற்றபடி. என்கன்றிறே கன்றை எடுத்தெறிந்தது.

வதுக்கு முன்னே தொடங்கி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதராம்படியாக, அஸுராவிஷ்டமாய்க்கொண்டு கண் வளருகிற விடத்திலே நலியவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளாலே கட்டழிந்து சிதறி உருளப்பண்ணி, பெற்றதாய்போல் வஞ்சித்துவந்த பேச்சியுடைய முலையில் கொடிதான நஞ்சை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டவனே!. "நஞ்சமுதுண்டவனே" என்று பாடமானபோது - நஞ்சை அமுதாகவுண்டவனேயென்று பொருளாகக்கடவது. (க) "ஸ்தந்யம் தத்³விஷஸம் மிஶ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜக³த்³கு³ரோ:" - ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஶ்ரம் ரஸ்ய மாஸீஜ்ஜகத்குரோ:" என்னக்கடவதிறே.

(கானகமித்யாதி) காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொண்டும் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாக வந்து நிற்க, அவற்றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை எறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்

விஷ்டமாய்க் கொண்டித்யாதி). "வஞ்சப்பேயின் முலையினுடைய அது நஞ்சமுண்டவனே" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெற்றதாயித்யாதி). வானவர் மகிழ்கைக்கு ஹேதுக்களைச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே "வானவர்தாம் மகிழ உண்டவனே" என்றந்வயமுட்கொண்டு (ப்ராணஸஹிதமாக) என்றது. நஞ்சு அம்ருதமானதுக்கு ப்ரமாணம்(ஸ்தந்யமித்யாதி).

மேலும் மேலும் அஸுரநிரஸநம் சொல்லுகையாலே ததநுகுணமாக கானகமித்யாதிக்கு பா(பா⁴)வம் சொல்லுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). சப்தார்த்தம்

(க)

(தேனுகனித்யாதி) தேநுகன் முதலாக ஸமர்த்தருமாய் கொடியரு மாயிருக்கிற அஸுரவர்க்கமடைய நசிக்கும்படி யுத்தத்திலே ஒரு மத்தக(ஃ)ஜம்போலேஅதிரச் சென்றபடி. ஆனை நடையில் அதிர்ச்சி கூடுமோ வென்னில்; நடந்த கடுமையாலே "அதிர" என்கிறது. ஆனைபோலே என்னுதே "ஆனை" என்றது- முற்றுவமை. (ச)

லுகிறது. காட்டிலேநிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை உதிரும்படியாகக் கருதி, கன்றானவற்றைக்கொண்டு எறிந்து, கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடையகன்றாய் நின்றவனே!. இத்தால்- விரோதி நிரஸநம்பண்ணுகையாலே திருமேனிபுகர்பெற்றபடியும்,எல்லாத்தசையிலும் ஆஶ்ரிதர்க்கு ப(ோ)வ்யனாயிருக்கும்படியையும்சொல்லுகிறது. "என்கன்றே" என்றது-உகப்பின் கார்யமான அஃறிணைச் சொல்லு. (தேனுகனித்யாதி) தேநுகனென்கிற அஸுரனும், முராஸுரனும், திண்ணிதானதிறலையுடையனாய் அதிக்ரூரனுமா யிருக்கிற நரகாஸுரனு மென்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆனையானவனே!. ஆனைபோலென்னுதே, "ஆனை" என்றது-முற்றுவமை. (ச)

மூ.—மத்தளவும் தயிரும் வார்குழல்நன்மடவார்
வைத்தனநெய்களவால் வாரிவிழுங்கியொருங்
கொத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
ஊருகரத்தினொடு முந்தியவெந்திறலோய்!
முந்தினிளமுறுவல் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய
அத்த வெனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (ரு)

(காட்டிலே நிற்கிறவித்யாதி). விரோதிநிரஸநம் சொல்லுமிடத்தில் "கருநிற வென்கன்றே" என்றதுக்கு பா (வா)வமருளிச்செய்கிறார்(இத்தாலித்யாதி). "கன்று" என்கையாலே ப(ோ)வ்யதை. பரமசேதநனானவனை"கன்று"என்னக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்கன்றே யித்யாதி). அஃறிணைச் சொல்லாவது-அசேதநவாசியான சொல்லு. "உயர்திணை" என்று சேதநவாசியென்று தமிழ்க்கு வ்யவஹாரம். "செருவதிரச்செல்லும் ஆனை" என்றதினர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). (முற்றுவமை) பூர்ணோபமை. அதாவது- உபமாநவாசகத்தால் உபமேயத்தைச் சொல்லுகை. ... ... (ச)

ஸ்வா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) (வார்குழலி த்யாதி) வார் குழல் - தாழ்ந்தகுழலென்னுதல்; ஒப்பம்செய்த குழலென்னுதல். கடைகைக்கு யோக்யமாகப் பலபாத்ரங்களிலும் வைத்த தயிரும் நெய்யும் க்ருத்ரிமத்தாலே திருக்கைகளார வாரி அமுதுசெய்து.

(ஒருங்கொத்தவித்யாதி) "இணை" என்று இரண்டாய், தன்னிலொத்து உன்னிய மருதமாய் வந்தவரை ஒருங்கே சேரமறிந்து விழும்படியாகத் திருத்துடையாலும்திருத்தோள்களாலும்தள்ளின கடிய ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனே!. (முத்தித்யாதி) திருமுத்துக்

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) (வார்குழல் நன்மடவார் வைத்தன) நீண்ட கேசபா(ஞ)ரத்தையும், நன்றான மடப்பத்தையுமுடையரான ஸ்த்ரீகள் சேமித்து வைத்தவையான. (மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி) மத்தாலே அளாவிக் கடைகைக்கு யோக்யமான தயிரும், முன்பு கடைந்த வெண்ணெய் உருக்கினநெய்யும், வைத்தவர்கள் அறியாதபடி க்ருத்ரிமத்தாலே அபிநிவேசாநுகுணமாக வாரி அமுதுசெய்து.

(உன்னிய - ஒருங்கொத்த இணைமருதம் - வந்தவரை) உன்னை நலியவேணுமென்னும் நினைவையுடையராய், அதுக்கீடாக ஒருபடிப்பட்ட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய், ஸ்வவேஷம் தெரியாதபடி இரட்டை மருதாய்வந்து நின்ற அஸுரர்களை. (ஊருவித்யாதி) நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருத்துடைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளிப்பொகட்ட கடிய திறலை யுடையவனே!. (முத்தித்யாதி) திருமுத்துக்கள் தோன்றும்படி

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மத்தளவுமித்யாதி) அந்வயமுகேந ப்ரதீகம் (வார்குழலித்யாதி). (சேமித்து) என்றது-ரக்ஷித்தென்றபடி. அளாவுமென்றது- "அளவும்" என்று குறைந்து கிடக்கிறதாய் அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மத்தாலேயித்யாதி). (அளாவி)வ்யாபித்து.

உன்னியவென்றதினர்த்தம் (உன்னையித்யாதி.) ஒருங்கவென்றதினர்த்தம் (அதுக்கித்யாதி). ஒத்தவென்றதினர்த்தம் (நெஞ்சித்யாதி). உந்தியவென்றதினர்த்தம் (இரண்டருகுமித்யாதி). வெம்மையினர்த்தம் (கடிய) என்றது. "முத்து இன் இளமுறுவல்" என்று பதவிபாக(ஞா)த்தைத்திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (திருமுத்தித்யாதி). "முற்ற" என்றதினர்த்தம்

கள் தோன்றும்படி முறுவல் முதிர வருவதற்கு முன்னே, திருமுக மண்டலத்துக்கு மேலாகத் திருநெற்றியிலே கவியும்படி நெருங்கி அழகியதான திருக்குழல்களலைய. (அத்த) அப்பனே! .... (ரு)

ஸ்வா. —ஆரும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காயாம்பூப்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையும், கழுத்தே கட்டளையாகப்பருகினமேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியுமுடைய

இனிதான மந்தஸ்மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்திருந்துள்ள திருக்குழல்களானவை (க) "பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்ப" என்கிறபடியே திருப்பவளத்தை மறைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. (அணி) அழகு. (மொய்) செறிவு. (அத்த) அப்பனே!. .... (ரு)

மூ.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!
கானகமாமடுவில் காளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலும் சுந்தரவென்சிறுவா!
துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானெதிர்வந்தமல்லை
அந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய்!
ஆயவெனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. (சா)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) "காயா" என்கிற வித்தை "காய" என்று குறுக்கிக்கிடக்கிறது. நெய்ப்பாலும் நைல்யத்தாலும் காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனே!. (கருமுகிலித்யாதி) இருட்சியாலும் குளிர்த்தியாலும் காளமேகம்

(பூர்ணமாக) என்றது. "முன்னமுகத்து" என்றதினர்த்தம் (முன் முகத்திலே) என்றது. அலையவென்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வக மர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பங்கிகளித்யாதி). (பங்கிகள்) திருக்குழல்கள். (முன்முகத்திலே) என்றதுக்கு (தாழ்ந்து அலையும்படியாக) என்றத்தோடந்வயம். "வார்குழல் நன்மடவார் வைத்தன- மத்தளவும் தயிரும் - நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி, உன்னிய - ஒருங்கொத்த இணைமருதமாக வந்தவரை ஊருகரத்தினொடும் உந்திய வெந்திறலை யுடையவனே! அத்த-முத்தினிளமுறுவல் முற்ற வருவதன்முன் முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய எனக்கு ஒருகாலாடுக" என்றந்வயம். ... ... (ரு)

சுரு.—ஆரும்பாட்டு. (காயவித்யாதி) (நெய்ப்பு) ஸ்நிக்த(☓)தை. இரு

(க) க - கூ - உ.

வனே! (காளகமித்யாதி) யமுநாதீரச்சோலை நடுவில் பெரிய மடுவிலே கிடக்கிற காளியன் பணம் விரிந்தாட, அதினுடைய உச்சியிலே. பாதமாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே தூயநடம் என்னுதல்; பாதசாஸ்த்ரத்துக்கு ஹேதுவா மென்னுதலிறே ந்ருத்தத்துக்குத் தூய்மையாவது. இப்படி யிருக்கிறந்ருத்தத்தையிறே பண்ணிற்று. (சுந்தரவித்யாதி) அழகு விளங்காநிற்பாளுய் "என்னுடையவன்" என்று நான் அபிமாநிக்கும்படி எனக்குச் சிறுப்பிள்ளையானவனே! உனக்குச் சிறுக்களுன எனக்குச் சிறுக்களுனவனே!. (துங்கவித்யாதி). மிக்கமதத்தையுடைத்தான கரியென்னுதல்; ஒக்கத்தையும் மதத்தையுமுடைத்தான கரியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே!.

(ஆயமித்யாதி) மல் பொரும் விகல்பங்களை ஸாதித்து அறிந்த ப்ரகாரம்தோன்ற எதிரே பொருவதாக வந்தணிந்து நின்ற மல்ல

போலிருக்கிற வடிவை யுடையவனே!. (கானகமித்யாதி) காட்டிடத்திலே பெரியமடுவினுள்ளே கிடந்தகாளியனை அலைத்துக்கிளப்பிக்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான அவன் சிரஸ்ஸிலே, ஸலக்ஷணமாகையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள ந்ருத்தத்தை நெருங்கச்செய்த அழகையுடைய என்பிள்ளையானவனே!. சுந்தரம் - அழகு. சிறுவன்- பிள்ளை. (துங்கவித்யாதி) பெரிய உயர்த்தியையுடைத்தாய் மதமுதிதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்புகளை அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே!.

(ஆயமித்யாதி) மல்பொரும் கூறறிந்து பொருவதாக எதிர்

ட்சி) நீலப்ரபை(ஞ்ஞீ). "கான்அகம்" என்று பதவிபாக(ஜாX)ம் திருவுள்ளம்பற்றி (காட்டிடத்திலே) என்றது. உச்சியில் நடம்பயிலுகைக்கு பணங்கள் விஸ்த்ருதமானபடியைக் காட்டுகிறுர் (காளியனை அலைத்தித்யாதி). (அலைத்துக்கிளப்பி) என்றதுக்கு (நெருங்கச்செய்த) என்றத்தோடந்வயம். "பறித்தவனே" என்றதுக்கு பூப்பறித்தவனென்னுமாபோலே அநாயாஸேந பறிக்கை விவக்ஷிதமென்கிறுர் (அநாயாஸேந பிடுங்கினவனே) என்று.

ஆயமென்றதினர்த்தம் (மல்பொருங்கூறு) என்றது. அதாவது - பண்ணுகிற ப்ரகாரங்களில் மல்லருடைய யுத்தப்ரகாராம்சத்தை யென்றபடி. "பொருவான்" என்றதினர்த்தம் (பொருவதாக) என்றது. அந்தரமின்றி

ரை. (அந்தரமித்யாதி) அவர்கள் அணிந்து நின்றால் தானும் எதிரே சென்றுநின்று பா(ஞ)ஷைகூறி பொருகையன்றிக்கே, இடைவெளி தோன்றாதபடி சீக்ரமாகச் சென்று மல்பொரும் க்ரமத்திலே திருவடிகளாலே கூட்டி அவர்களுடைய எலும்புகள் முறிந்து வெண்கலப்பைபோல்தூக்கி எடுக்கும்படி நெரித்து. ஆயம் - மல்லில் கூறுபாடு. அந்தரம் - அவகாசம். அன்றிக்கே, அந்தரமின்றியாவது - உடலுமுடலும் இடைவெளியறப் பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே - அந்தரமாவது - பொல்லாங்காய், தனக்குப் பொல்லாங்கின்றியிலே யென்னவுமாம். (ஆடியதாளிணையாய்) "இன்னும் ஆரேனும் வருவாருண்டோ" என்று ஸஞ்சரித்தபடி. (ஆய) உனக்காய எனக்கென்னுதல்; ஆயனே! என்னுதல். .... (௬)

ந்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடமறும்படி சீக்ரமாகச் சென்றுஓடிப் பொருது அழித்து, "இன்னம் வருவாருண்டோ" என்று பார்த்து மநோஹரமாம்படி ஸஞ்சரித்த திருவடிகளை யுடையவனே!; அன்றிக்கே, "அந்தரமின்றி" என்றது - மல் பொருகிறபோது உடலும்உடலும் இடைவெளியறப்பொருந்தும்படிபொருதபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தரமாவது - அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி அவர்களைஅழித்து என்கிறதாகவுமாம். (ஆய) ஆயனே! .... (௬)

மூ.—துப்புடையாயர்கள்தம் சொல்வழுவாதொருகால்
தூயகருங்குழல் நற்றோகைமயிலனைய
நப்பினைதன்திறமா நல்விடையேழவிய
நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!
தப்பினபிள்ளைகளைத் தனமிகுசோதிபுகத்
தனியொருதேர்கடவித் தாயொடு கூட்டியவென்
அப்ப! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே (எ)

யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களுக்கித்யாதி). (சென்றோடி; போய்க்கிட்டியென்றபடி. "ஆடிய" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமுகேந தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இன்னும் வருவாரித்யாதி). அந்தரமென்றதுக்கு காலாவகாச பரமாகக் கீழ்த்தமருளிச் செய்து, தேசாவகாசபரமாக அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... ... (௬)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) துப்பு - மிடுக்கு. (தூயகருங்குழல்) குழலுக்குத் தூய்மையாவது - க்ருஷ்ணன்விரும்புகை. (நற்றோகைமயிலனைய) நன்றான தோகையையுடைய மயில் போன்ற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிஹேதுவாக. இவளோடே சேரலாமாகில் .ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லதென்றிறே " துப்புடையாயர்கள்தம் சொல்வழுவவொண்ணாது " என்று ஒருகால விசேஷத்திலே கொடியருஷபங்களேழையும் விளக்குப் பிணம்போலே உருக்காணவொண்ணாதபடி அவித்த ஸாமர்த்த்யத்தைக்கண்டு, இடையர் "எங்கள் குலநாதன்" என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!. "துப்பு" என்று நெஞ்சில் வலியாகவுமாம். அதாவது - ருஷபங்களின்வன்மையும் இவனுடைய திருமேனியில் மென்மையும் பார்க்கவறியாத மிடுக்கிறே.

வ்யா.— ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) துப்பு - மிடுக்கு. இத்தால்-ஏறுதழுவவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தைச்சொல்லுதல் ; அன்றிக்கே, ருஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்று நெஞ்சுரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒருகாலவிசேஷத்திலே. (தூயவித்யாதி) அழகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழலையுடையளாய், அத்தாலே நன்றானதோகை மயில்போலேயிருக்கிற சாயலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டி ஹேதுவாக, இவளோடே சேரலாமாகில் "ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால் நல்லது" என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. (நல்விடை யித்யாதி) கொடிதான ருஷபங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணம்போலே அவியும்படியாக நன்றான மிடுக்கை யுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் "எங்கள்குல நாதன்"என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே!.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (துப்பித்யாதி) (இத்தால்)என்றவநந்தரம் "மற்றை ருஷபங்களை" என்று கூட்டுவது. ஆயர்களுடைய காயதார்ட்ட்யத்தைச் சொல்லி மநோதார்ட்ட்யமாக அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ஹேதுவானபடியை உபபாதிக்கிறார் (இவளோடே யித்யாதி). (ஆர் சொல்லிற்றுச் செய்தால்) என்றது- ஆர்சொல்லிற்றுச் செய்தாலு மென்றபடி.. நல் விடையாலே அவிக்கக்கூடுமோ வென்ன (கொடிதானவித்யாதி). "நல்" என்றால்

(நல்லதிறலுடைய) திறலுக்கு நன்மையாவது - பரார்த்தமாகை யிறே.

இவ்வளவேயோ? உபயவிபூதிக்கு நாதனுன படியை அருளிச் செய்கிறுர். (தப்பின வித்யாதி) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதா எடுப்ப தற்கு முன்னே காணுமல் போன வைதிகன் புத்ரர்களை, தன்னதா யிருக்கிற*தன்னுடைச் சோதியிலே செல்லத்தானே அக்னிதியமான தேரை நடத்தி அங்கே சென்றுபுக்கு, பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து, மாதாவானவள் "என்பிள்ளைகள்" என்று உச்சிமோந்து அணைக்கும் படி அவளோடேகூட்டின இம்மஹோபகாரத்தைத் தமக்குச்செய்த தாகக்கொண்டு "என்னப்பா" என்கிறுர். .... (எ)

"நல்விடை" என்றது - "நல்லபாம்பு" என்னுமாபோலே க்ரௌர்ய த்தைப்பற்ற.

(தப்பினவித்யாதி) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதாவானவள் காண்ப தற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை. (௧) "தன்னு டைச்சோதி" என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே செல்லும்படியாகத் தனியே அத் விதீயமான தேரைநடத்தி, அத்தை ப்ரக்ருதி மண்டலத்தளவிலே நிறுத்தி, தானேஅங்கேசென்றுபுக்கு அங்குநின்றும்கொடுபோந்து, மாதாவானவள் "என்பிள்ளைகள்" என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும் படி அவளோடே கூட்டினவனுய், ஆஸ்ரிதர் கார்யம்செய்து அவ் வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனுனவனே! .... (எ)

மூ.—உன்னையுமொக்கலையில்கொண்டு தமில்மருவி
உன்னொடுதங்கள்கருத்தாயின செய்துவரும்
கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர்கண்குளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

கொடுமையைச் சொல்லும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நல்விடை யித்யாதி).

(நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே) என்றவிடத்தில் ஸ்ரீ ஹரி வம்ஸே ஷஷ்டிசததமே உத்யாயே வைதிகபுத்ராநயநாநந்தரே (உ) "కథం సముద్రస్య బ్లోయాం కృత స్తే కమలేక్షణ। పర్వతానాఞ్చ వివరం కథ స్తేకృత మప్యభూత్‌-
கதம்ஸமுத்ர ஸ்தப்தோயம் க்ருதஸ்தே கமலேக்ஷண। பர்வதானாஞ்ச விவரம் கதந்தேக்ருத மப்யபூத்" என்றநுஸந்தேயம்.

(௧) தி வாய்-௩-௧0-௫. (உ) ஹரிவம்ச- ௧௬0-

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) தர்ஶநமாத்ரத்திலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹரணம் பண்ணவல்ல உன்னையும். (ஒக்கலையில் கொண்டு தமில்மருவி) இதென்ன அருமைதான்; இவன்மத்யமாங்கத்திலேயிருக்க தந்தாம்க்ருஹங்களறிந்தபடியென்? (உன்னித்யாதி) ஏவம்ப்ரகாரனை உன்னோடே தங்கள் நினைவின்படியே பரிமாறி, மீண்டும் மாதாவின் பக்கலிலே கொண்டுவருகைக்குள்ள அருமை, தந்தாம் க்ருஹங்களிலே கொண்டு போனதிலும் அரிதிறே. (கன்னியரும்மகிழ) மாதா மகிழுமளவேயன்றிக்கே அபிமதைகளானவர்களும் உகக்க. விட்டுப்போகிறவர்கள் மகிழ்கிறது - விட்

மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்சூழ்
 சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!
என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை
 ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) ஸௌந்தர்யாதிகளாலே * த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான உன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் க்ருஹங்களிலே சேர்ந்து. "இதென்னஅருமைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் க்ருஹங்களறிந்துபோனபடி என்" என்று கருத்து. (உன்னித்யாதி) ஈத்ருஶனை உன்னோடே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவாராநிற்கும் பாலைகளானவர்களும் இச்சேஷ்டிதத்தைக் கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால் தனியிடத்திலே யௌவநாவஸ்த்

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி) "உன்னை ஒக்கலையில் கொண்டு" என்னாதே "உன்னையும் ஒக்கலையில் கொண்டு" என்று சொல்லுகையால் தமில்மருவுகைக்கு துஷ்கரதை தோன்றுகையாலும், "தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும்" என்றதுக்கநுகுணமாகவும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸௌந்தர்யாதீத்யாதி). "தமில்" என்றதுக்கு (தங்களுடையக்ருஹம்) என்றர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி). "உன்னையும்" என்கிற சப்தத்தையும் "தமில்மருவி" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித்து பலிதமான துஷ்கரதையைஅருளிச்செய்கிறார்(இதென்னவித்யாதி).இவனழகிலும் ஸௌகுமார்யத்திலும் துவக்குண்டு மயங்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஸ்வக்ருஹங்களில் சேர்ந்தது அதிதுஷ்கரமென்று திருவுள்ளம். (பாலைகளானவர்களும் என்ற ச(உ)காரம்-விரோதத்திலே. அதாவது - யௌவநாவஸ்த்தரை யிருக்குமது

டப்போனல் வரும் வ்யஸநமறியாத மௌக்த்யமிறே. (கண்டவ ரித்யாதி) போக்குவரத்தில்பா(ஞா)வ பந்த(ஜ)மின்றியேகண்டவர் களுக்கும் இளநீர்க்குழம்புபோலே கண்குளிரும்போலேகாணும்.(கற் றவரித்யாதி) நாலுசப்தம்தொடுக்கக்கற்றவர்கள், பிள்ளையினுடைய ஸத்திதிக(X)மந ஶயநாதிகளைக்கண்டு,தங்கள்ப்ரீதியாலேபிள்ளைக்கவி பாடுவர். (பெற்றவெனக்கருளி) இதுமேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னித்யாதி) திருக்குறுங்குடியிலே நித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனே!. (க) "ஈஹ்லாவயதி ஸாகரஃ- நப்லாவயதி ஸாகரஃ" என்று நின்றதிறே. (வெள்ளறையாய்) இவர் விசேஷித்து மங்களாசாஸ நம்பண்ணும் தேசமிறே திருவெள்ளறை. (மதிள்சூழ் சோலைமலைக்

தனுய்த் தங்களோடே பரிமாறுமவன், மாத்ருஸந்நிதியில் இப்படி ஶைஶவாவஸ்தனுய்ச்செய்கிற சேஷ்டிதம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களென்று கருத்து. (கண்டவர் கண்குளிர) ஆரேனுமாக இச்சேஷ்டிதங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிட்டாப் போலே குளிரும்படியாக. (கற்றவர்தெற்றிவர) நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதரஸத்தைக் கண்டு பிள்ளைக் கவிகள் தொடுத்துவர. (பெற்றவெனக்கருளி) உன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்றஎனக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னுகுறுங்குடியாய்) (க) "ஈஹ்லாவயதி ஸாகரஃ- நப்லாவயதி ஸாகரஃ" என்கிறபடியே ப்ரளயத்துக்கும் அழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனே!. (வெள்ளறையாய்) அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே!. (மதிள்சூழ்

...கிழ்ச்சிக்கு ஹேதுவாயிருக்க, ஶைஶவாவஸ்தையைக் கண்டு மகிழக்கூடுமோ வென்கை. ஆகிலும் மகிழும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (இளநீர்க்குழம்பு) நாரிகேளாஞ்ஜநம். "தெற்றிவர" என்றதினர்த்தம் (பாலேத்யாதி). (பிள்ளைக்கவிகள்) என்றது-பால்யசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லும் பாட்டுக்கள்.

"மன்னு" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நப்லாவயதீத்யாதி). "என்கிறபடியே" என்றது-என்னுமாபோலே யென்றபடி. அதாவது - க்ருஷ்ணன் திருமாளிகையை ஸாகரம் அமிழ்த்தாதாப்போலே யென்கை. (உ) * மதிதவழ்குடுமியான திருமலைக்கு மதிளென்கையாலே ஔந்நத்யம் தோன்று

(க)பாக-௫-௩௮-௧. (உ) தி-வாய்-உ-கo.உ.

கரசே) இவர் நிர்ப்பராம்படி திருமதிளுண்டாவதே அத்தேசத்துக்கு; திருமதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே நித்யவாஸம் செய்து ஈரரசு தவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே)மங்களாசாஸநம் பண்ண, (க) * கற்றவர்கள்தாம்வாழும் கணபுரமிறே. (அமுதே என்னவலம்களைவாய்) ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறவாமல் ரக்ஷகத்வத்தை மாறுடி நடத்துகையாலே, "அமுதே என்னவலங்களைவாய்" என்கிறார். இவர்க்கு அவலமுண்டாவது - அவன் நியாம்யனுகாதொழியிலிறே. இவர் அவனை நியமித்து "இவை முதலான திவ்ய தேசங்களிலே நித்யஸந்நிதிபண்ணவேணும்" என்று நிறுத்தினவர் போலே காணும். (பெற்றவெனக்கருளி) பெற்றுரும் தாமே போலே காணும். (ஏழுலகுமித்யாதி) இவன் இவருக்கு நியாம்யனுனுலிறே ஏழுலகு முடையனுவது. "உன் உடைமையை நோக்கிக் கொள்ளாய்" என்கிறார்.

சோலைமலைக்கரசே) அரணுகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரரசுதவிர்த்துநின்றவனே!. (கண்ணபுரத்தமுதே) ஸர்வஜந போக்ய (ர்ᵉXᵧ)மாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்ருதமே. (என் அவலம் களைவாய்) என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே!. அதாவது - எனக்கு ப(ர்)வ்யனுய் நான்சொன்னபடிசெய்கையாலே நீஅநியாம்யனுனபோது நான்படும் க்லேசத்தைப் போக்குமவனேயென்கை. (ஆடுக செங்கீரை) இப்படியிருக்கிற நீ செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஏழுலகுமித்யாதி) ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஆடியருளவேணுமென்கை.

கிறதென்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அரணுகப் போரும்படியான) என்று பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து சோலைமலைக்கு ராஜாவாய் அழகாலும் சீலாதிகளாலும் நாட்டை வென்று தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே (ஈரரசுதவிர்த்து நின்றவன்) என்றது. அவலமென்றதினர்த்தம் (அவத்யத்தை) என்றது. (உ) "என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று புகழப்படுமவளுக்கு அவத்யம்வரப்ரஸக்தியில்லாமையாலே, "செங்கீரையாடுக" என்னும்படி பவ்யனுயிருக்கிற ப்ரகரணுநுகுணமாக அவத்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) ... ... (அ)

(க) பெரு-தி-அ-கூ. (உ.) உ-உ-கூ.

"மன்னுகுறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதிள்சூழ் சோலை மலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே என்னவலம் 'களைவாய் - ஏழுலகு முடையாய் - உன்னையும் ஒக்கலையில்கொண்டு தமில் மருவி உன்னொடு தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும் கன்னியரும் மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக் கற்றவர் தெற்றி வரப்பெற்ற வெனக்கருளி- ஆடுக" என்றந்வயம். .... (அ)

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பால் நெய்தயிர் முதலானவைகளை, களவிலும் வெளியிலும் பலகாலும் அமுதுசெ

"மன்னு குறுங்குடியாய்" என்று தொடங்கி, "என் அவலம் களைவாய்" என்று ஸம்போதித்து, "உன்னையு மொக்கலையில்" என்று தொடங்கி, "பெற்றவெனக்கருளி - ஆடுக செங்கீரை" என்று அந்வயம். .... (அ)

மூ.—பாலொடுநெய்தயிரொண் சாந்தொடுசெண்பகமும்
பங்கயம் நல்லகருப்பூரமும் நாறிவரக்
கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்
கோமளவெள்ளிமுளைப்போல் சிலபல்லிலக
நீலநிறத்தழகாரைம்படையின் நடுவே
நின்கனிவாயமுத மிற்று முறிந்துவிழ
ஏனுமறைப்பொருளே யாடுக செங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற க(X) வ்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி) பால்முதலானவைகள் க்ருஷ்ணன் திருமேனியிலே கந்தித்து வருகைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்ய கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாலோடே யித்யாதி). (தயிரும்) என்ற ச(ம)காரம் வெண்ணெயை ஸமுச்சயிக்கிறது. நந்தாதிகளுக்கு [illegible] முண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், ஆழ்வார் பரிவராகையாலே [illegible] சீரங்களுக்கு மாஹிஷாதிகள் ஹிதமாகாமையாலே அருளிச் [illegible] றும், க்ருஷ்ணனுக்கும், பண்ணின உபகாரமறியும் ப[illegible] த்யதிசய முண்டாகையாலும், கவ்யமே விவக்ஷித [illegible] கிறார் (கவ்யங்களை)என்று. (க)"செண்பக மல்லிகையொ[illegible]

(க) உ-எ-கo.

ய்த முடநாற்றமும், உகந்தார் உகந்தபடி சாத்தினநிற மழகிதான சாந்து செண்பகம் முதலானவையும், குணுங்கோடே கலந்து பரி

யாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும், ஹர்ஷத்தாலே (க) "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ" என்னும்படியான திருப்பவளம் விகஸிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற அவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தி (గ్ధి)

கிற பாட்டைத்திருவுள்ளம்பற்றி "செண்பகம்" என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியிலே யித்யாதி). (அவையும்) பால் முதலானவற்றினுடைய கந்தங்களும். அவையுமென்ற ச(చ)காரத்தால் "சாந்தொடு செண்பகமும்" என்ற சகார விவக்ஷிதமான ஸமுதாயம் தோன்றுகிறது.

கீழே திருமேனியில் கந்தங்களெல்லாம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் "பங்கயமும் கருப்பூரமும்" என்று சொல்ல ப்ரஸக்தியேதென்ன; ப்ரமாண பூர்வகமாக இது ஸ்வாபாவிக கந்தங்களைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே கர்ப்பூரமித்யாதி). (உ)"పద్మవర్ణంసుకేశాన్తం పద్మనిశ్వాసముత్తమమ్। కదాద్రక్ష్యామి రామస్య వదనంపుష్కరేక్షణమ్ - பத்மவர்ணம்ஸுகேசாந்தம் பத்மநிஶ்வாஸமுத்தமம்। கதா த்ரக்ஷ்யாமி ராமஸ்ய வதநம் புஷ்கரேக்ஷணம்" என்றும், (௩)సదృశంశారదస్యేన్దోః ఫుల్లస్యకమలస్యచ। సుగన్ధి మమనాథస్య ధన్యాద్రక్ష్యన్తి తన్ముఖమ్- ஸத்ருஶம் ஶாரதஸ்யேந்தோ: புல்லஸ்ய கமலஸ்யச। ஸுகந்தி மமநாதஸ்ய தந்யாத்ரக்ஷ்யந்தி தந்முகம்" என்றும் சொல்லுகிறஸ்வாபாவிக கந்த(గ్ధ)ங்களெல்லாம் ஆண்டாளுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம். (பங்கயமும் கருப்பூரமும்) என்றது-தத்தத் கந்த(గ్ధ)ங்களை யென்றபடி. (கந்தித்துவர) என்றது-அபிவ்யக்தமாய் வர யென்றபடி. அமுது செய்கையாலும், சாத்துகையாலுமுண்டான இவை - திருமேனி அசைகையாலேயும், பங்கயமும் நல்ல கருப்பூரமுமான இவை - "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ" என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகஸிக்கையாலேயும், இவை தன்னிலே கலந்து கந்தித்து வரவென்று அங்கங்கே அத்யாஹரித்துஅந்வயம் கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, அமுது செய்கையாலும் சாத்துகையாலும் பரிமளிதமான திருமேனி அசைகையாலேதோற்றும்படியான அவையும், "கர்ப்பூரமித்யாதி" என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகஸிக்கையாலே தோற்றும்படியான பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமுமா

(க) நா-தி-எ-க. (உ) ரா-அயோ-௯௧-அ. (௩)

மளிதமாய் எங்கும் பரந்துதோற்ற. (கோலமித்யாதி) தர்ஸநீய மாய், பரிமளிதமான செம்பவளம்போலே துவர்ந்த திருப்பவளத் திடையிலே வெள்ளி அரும்பினுப்போலே நன்றான திருமுத்துக்கள் ஒளிவிட.

(நீலமித்யாதி) அழகார்ந்த நீலநிறத் திருமார்விலே ஸ்ரீபஞ்சா யுதத்தின் நடுவே பக்வப(ஃ)லம் போலே கனிந்த உன்னுடைய திருப்பவளத்தில் அம்ருதமானது இற்றிற்றுவிழ. (மறையேனும்

த்துவர. (கோலமித்யாதி) தர்ஸநீயமாய் பரிமளிதமான பவளம் போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரத்தினுள்ளே இளை யதான வெள்ளி அரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க.

(நீலமித்யாதி) நீலமான திருமேனி நிறத்துக்குப் பரபாக(ஃ) த்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீ பஞ்சாயுதத்தின் நடுவே உன்னு டைய பக்வப(ஃ)லம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளத்திலூறுகிற வாக ம்ருத ஜலமானது இற்றிற்றுவிழ. (ஏனுமித்யாதி) தகுதியான வே

கிற அவையும் கந்தித்து வரவென்று இப்படி அங்கங்கே அத்த்யாஹரித்து அந்வயமாகவுமாம்.

"கோலமாய், நறுவிதாய் பவளம்போலேயிருக்கிறசெந்துவர்வாய்" என்று எல்லாம் திருவதரத்துக்கே விசேஷணமாகச் சொல்லுமளவில் முன்பே கந்த (ஃ)வத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே மீளவும் "நறும்" என்று சொன்னால் புநருக்தமாமென்றும், ப்ரவாளம் நேரே உபமாநமாகாமையாலும் பவளத்துக்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து அபூ(ஃ)தோபமையென்று கருத்தாக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (தர்ஸநீயமாயித்யாதி). "செம்" என்றதினர்த்தம் (அழ கியதாய்) என்றது. "கோமளம்" என்று-ம்ருதுத்வம் சொல்லுமளவில், வெள் ளிக்கும் தந்தங்களுக்கும் சொல்லக்கூடாமையாலும், முளைகளை தந்தங்களு க்கு உபமாநமாக கவிகள்சொல்லாமையாலும், இளமையும் அரும்புமாக அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இளையதானவித்யாதி). இளமை தோற்ற வெள்ளியாலே பண்ணின அரும்பு போலே யென்று கருத்து. "சிலபல்" என்றது- பருவத் தைப்பற்ற.

நீலபதத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீலமான வித்யாதி). (நிறத்துக்குப் பரபாக(ஃ)த்தாலே) என்றது-அதுக்கு விஜா தீயமான வர்ணோத்கர்ஷமுண்டாயிருக்கையாலே யென்றபடி. (பஞ்சாயுதம்) என்றது - திருமார்பில் சாத்தின பஞ்சாரமென்கிற ஆபரணவிசேஷம். "இற் றுமுறிந்து" என்கிறது-அர்த்தத: மீமிசையாகையாலே (இற்றிற்று) என்றது.

பொருளே) (க) वेदैश्च - வேதைஶ்சஸர்வை. எல்-பொருத்தம். மறைக்குப்பொருந்தின பொருள்யாதொன்று, அதிறே ஏழுலகுக்கும்ஸ்வாமியாவது. .... (கூ)

ஸ்வா.— பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்ததாமரைபோலேயிருக்கிற திருவடிகளில் பூவின் உள்ளிதழ்போலேயிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படிசேர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற அங்குளீயங்களும், திருவரையில் - கிண்கிணியும், தங்கிய பொற்திரு

தார்த்தமானவனே!(க)"वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः-வேதைஶ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யஃ"என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுரூபமான அர்த்தம் இவனேயிறே. சேஷம்பூர்வவத். .... (கூ)

மூ.—செங்கமலக்கழலில் சிற்றிதழ்போல்விரலில்
 சேர்திகழாழிகளும் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமும் தாளநன்மாதளையின்
 பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமும்கிறியும்
மங்கலவைம்படையும் தோள்வளையுங்குழையும்
 மகரமும்வாளிகளும் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள்குடிக்கரசே யாடுகசெங்கீரை
 ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்தகமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில்கிண்கிணியும். அன்

(உ) वेदशास्त्रात्परं नास्ति न दैवं केशवात्परम् - வேதசாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேசவாத்பரம்" என்கிறபடியே - வேதம் ஸர்வப்ரமாணோத்க்ருஷ்டமானுப்போலே ஸர்வப்ரமேயோத்க்ருஷ்டனை இவனே தகுதியான அர்த்தமென்று இத்தை ப்ரமாணமுகேந உபபாதிக்கிருர் (வேதைஶ்சேத்யாதி). ... ... (கூ)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி). "சேர்" என்றத்தாலே ஸாஸம்ஶ்லிஷ்டதை தோன்றுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து) என்று. "அரையில்-கிண்கிணி" என்றங்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (திருவரையித்யாதி). " செங்கமலக்கழலில் கிண்

(க) கீ-கரு-கரு. (உ) ஹரிவம்-சேஷத-உ-கரு.

வரைநாணும், கோவையிட்ட தாளையுடைத்தாய் நன்றான மாதளையின்பூவோடே கோக்கப்பட்ட பொன்மணிகளும். (மோதிரமும்) திருவிரல்களில் சாத்தின மோதிரமும். (கிறியும்) திருக்கையிலேசாத்தித் திருமஞ்ஜநத்திலும் கழற்றவொண்ணாத சிறுப்பவளவடமாதல்; பிறைமுகப்பணியாதல்;

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்பிலே பிள்ளைக்கு ரக்ஷையாகச் சாத்தினஸ்ரீபஞ்சாயுதமும், தோள்வளையும். (குழையும்) திருக்காதுப் பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழையும். (வாளிகளும்) திருச்செவிமடல்மேலே சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலில்

திக்கே "கிண்கிணி" என்கிறவித்தைக் கீழோடே சேர்த்துப் பாதச் சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். "சேவடிக்கிண்கிணி" என்னக்கடவதிறே. (அரையில்தங்கிய பொன்வடமும்) திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். (தாளநன்மாதளையின் பூவொடுபொன்மணியும்)(க) "உடையார் கனமணியோடொண் மாதளம்பூ" என்கிறபடியே தாளையுடைத்தாய் நன்றான மாதளம்பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகோத்த பொன்மணிக்கோவையும். (மோதிரமும் கிறியும்) திருக்கையில் திருவிரலில் சாத்தின மோதிரங்களும், மணிக்கட்டில் சாத்தின சிறுப்பவளவடமும்.

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்வில்சாத்தின மங்களாவஹமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதமும். (தோள்வளையும்) அதுக்குப் பரபாக(ஜ்ஷ)மாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்றுள்ள திருத்தோள்வளைகளும். (குழையும்) திருக்காதுப் பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழைகளும். (வாளிகளும்) திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்

கிணி" என்றர்வயித்து யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). கிறி பதார்த்தம் (பவளவடம்) என்றது.

திருமார்வில் பஞ்சாயுதங்களைச் சொன்னவநந்தரம் மேலேபோகாமல் அருகில் திருத்தோள்வளைகளை அநுபவிக்கைக்கு ப்ரஸக்திமுகேந அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்(அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு)பஞ்சாயுதத்துக்கு. (காதுப்பணிகள்) என்றது - மகரகுண்டலவ்யதிரிக்தங்களான கர்ணபூஷணங்களென்றபடி. "ஒத்து" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அவையெல்லாம் தன்னிலே

(க) க-ரு-உ.

சாத்தின சுட்டியும். (ஒத்திலக) பிள்ளைக்குத்தகுதியாகப்ரகாசிக்க. (எங்கள் குடிக்கரசே) திருவாய்க்குலத்துக்கு அரசானவளவன் றிக்கே விசேஷித்து எங்கள் குடிக்கு அரசானவனே!. ....(கo)

அவ.— பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—(அன்னமுமித்யாதி) * அருமறை பயந்து, * மலைகளை

கலங்காரமாக நாலும் சுட்டியும். (ஒத்திலக) இரண்டருகு மசைந் தாடுகையாலே எல்லாம்சேர ஒளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக் குத் தகுதியாய் ப்ரகாசிக்க வென்னுதல். (எங்கள் குடிக்கரசே) எங் களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே! .... (கo)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார் க்குப்பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமும்மீனுருவு மாளரியும் குறளும்
ஆமையுமானவனே! ஆயர்கள்நாயகனே!
என்னவலம்களைவா யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவென்று
அன்னநடைமடவா ளசோதை யுகந்தபரிசு
ஆனபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்
இன்னிசைமாலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகில்
எண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. (கக)

வ்யா.—(அன்னமுமித்யாதி) வேதப்ரதமானஹம்ஸமும், ப்ரளயா

சேரவென்னுதல்; திருமேனியோடொத்தென்னுதல். இவை இரண்டை யும்அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே).(கo)

அ௫.— பதினோராம்பாட்டு. (அன்னமுமித்யாதி) அன்னமுமித்யாதி ச (ச) காரம் - அவ்வவதாரங்களுடைய அஸாதாரண சேஷ்டிதங்களுக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (வேதேத்யாதி). (க) "நிலையிட மெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர் வளநாடு மூடவிமையோர் தலை யிட மற்றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன வரணாவனென்னு மருளால்" என்று தொடங்கி, "வருமீனமாலை மறவாதிறைஞ்சென்மனனே" என்கிறதிருமங்கை யாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (ப்ரளயாபத்ஸக மானவென்று). இவ்விடத்தில் (௨) " మీనతను స్స్వం నావి నిధాయ స్థిరచర

(க) தி-மொ-கக-ச-க-   (௨) ர-ஸ்த-௨-௬o.

மீதுகொண்டு, * அங்கோராளரியாய், * அறியாமைக்குறளாய், கிட ந்து துயிலுமாமையுமானவனே! (ஆயர்கள்நாயகனே) இடையர்க்கு ஸ்வாமியானவனே!."இவ்வவதாரபரம்பரைகளுக்குஎன்வருகிறதோ" என்றிருக்கிற என்க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தந்து போக்கின வனே!. "ஆடுகசெங்கீரை" என்று பெருந்ருத்தவிசேஷம். (ஏழித் யாதி) ஏழேழென்று சொல்லப்பட்ட லோகங்களுக்கெல்லாம்ஸ்வாமி யானவனே!. (ஆடுகவாடுக) என்னுதல்-"ஆடுக" "ஆடுக" என்று இளையாமைக்காக; அத்தை அமைக்கவுமாம்.

(அன்னமித்யாதி)அன்னம்போலேநடையழகையும் ப(ஂ)வ்யதை யுமுடைய யசோதை, "ஆடவேணும்" என்று ஆடக்கண்டு உகந்த

பத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிரஸநார்த்தமான நரஸிம் ஹமும், இந்த்ராபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணும் வாமநனும், மந்த ராதாரமான கூர்மமுமானவனே!. இத்தால்-ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணார் த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழியமாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாநுகுணமாக ரக்ஷிக்குமவனென்கை. (ஆயர்கள் நாய கனே) அவையெல்லாம்போலன்றிக்கே பூபா(ஂ)ரநிர்ஹரணார்த்த மாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனானவனே!. (என் அவலம் களைவாய்) எல்லாத்தசையிலும் "உனக்கென்வருகிறதோ" என்று வயிறெரியாநிற்கும் என்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னைநோக்கித்தரு கையாலே போக்கினவனே!. (ஆடுக செங்கீரை) செங்கீரை ஆடியரு ளவேணும். (ஏழுலகுமித்யாதி) ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியா னவனே! ஆடவேணும், ஆடவேணுமென்று.

(அன்னமித்யாதி),அன்னம்போலேநடையழகையும் ப(ஂ)வ்யதை யையு முடையளான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகா

పరికరమనుమనుభగవన్। వేదసనాభిస్స్వోక్తిఖినోదైరకలితలయాభయాలవమముమవహః-

மீநதநுஸ்த்வம் நாவிநிதாய ஸ்த்திரசரபரிகரமநுமநு பகவந்| வேதஸநாபிஸ் ஸ்வோக்திவிநோதை ரகலித லயபயலவ மமு மவஹ:" என்றது அநுஸந்தே யம். "ஆனவனே" என்றத்தாலே முன்பு இப்படியிராதவன் இப்படி யானானென்று தோற்றுகையால், பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித் யாதி). "ஆயர்களுக்கு நாயகன்" என்றத்தால் ஸௌசீல்யாதிசயம் தோற் றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). "அவலம்" என்று - இவள் சொல்லுகைக்கு அவத்யம் வேறு இல்லாமையாலேஅத்தை விசேஷி த்துக் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எல்லாத்தசையிலு மித்யாதி).

"ஆனபுகழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்

ப்ரகாரத்தை. (ஆனபுகழித்யாதி) யசோதையிலும் மிஞ்சினபுகழை யுடையராய் புதுவைக்கு ஸ்வாமியானஆழ்வாரருளிச்செய்த இனிய விசையோடுகூடின தமிழ்மாலை இப்பத்தும் வல்லார். (உலகிலித்யாதி) இந்த தேஹத்தோடே இந்தலோகத்திலே யிருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலும் அடங்காத புகழையுடையராய், (க) "உரையாவெந் நோய்" என்கிற துஃக்கமும்தீர்ந்து பரமஸுகிகளுமாகப்பெறுவர்கள். "அது" என்கையாலே சூழ்ந்திருந்தேதத்துகையும் காட்டுமிறே. (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—∞—

ரத்தை. (ஆனவித்யாதி) ப்ராஹ்மணோத்தமராய்வைத்து கோ(ஸ்ரீ) பஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அநுப வித்தாப்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலுங் காட்டில் ஸம்ருத்தமான புகழையுடையராய், ஶ்ரீ வில்லிபுத்தூ ருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரூபமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான இப் பத்தையும்அப்ய(ஃஸ)ஸிக்கவல்லவர்கள். (உலகிலித்யாதி)இந்தலோக த்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுத்திக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாதபகவதநுபவ பரமஸுகத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

——(*)——

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஆறுந்திருமொழி மாணிக்கக்கிண்கிணி ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழே-செங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்

(ப்ராஹ்மணோத்தமராய்) என்று துடங்கி (ஸம்ருத்தமான) என்னு மளவும். "உலகிலெண்டிசையும் மிக்க புகழை எய்து, அது இன்பமெய்துவர்" என்றந் வயம் திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி). "அது" என்ற பதார்த்தம் (அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) என்றது. (அவர்கள்) புத்தி ஸ்தரான நித்யஸூரிகள். ... ... (கக)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.— மாணிக்கக் கிண்கிணி ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே செங் கீரையும், மேல் திருமொழியில் "சப்பாணி கொட்டாய்" என்றுமிருக்கைக்கு ஸங்கதித்யோதநார்த்தம் வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாண கீர்த்தநம் பண்ணுகிறார் (கீழேயித்யாதி). செங்கீரை ஆடுகைக்கும் சப்பாணி கொட்டுகைக்கும் பருவம்

(க) தி-வாய்-அ-ரு-கக.

ஸ்வா.—மாணிக்கக்கிண்கிணிப்ரவேசம்.—கீழே "ஆடுக, ஆடுக" என்று ஆயாஸிப்பித்தார். இத்தால் ப்ரயோஜநம் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றினஒழுக்கமாகையாலே,வர்ணாஶ்ரமாதிகளுக்கும் ஶாஸ்த்ரஸித்தமாய், சக்த்யநுகுணமாய், †மங்களபர்யந்தமான நடப்புவேணுமென்றதாய்த்து. இனிமேல் " சப்பாணி " என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தை வெளியிட்டு லோகத்தை ரக்ஷிக்கிறார்.

ஸ்வா.—முதற்பாட்டு.(மாணிக்கமித்யாதி) ஆணிப்பொன்னால்வாயழகியதான உடைமணியுடையமருங்கின்மேல் மாணிக்கக்கிண்கிணி

டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாப்போலே*மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்தாராய்நின்றார்; இனி, சப்பாணிகொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனைப்ப்ரார்த்தித்து அந்தசேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்தாப்போலே ஒரு சேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபி(ஷ)நிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டிதரஸத்தையு மநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, அவள் பேசினப்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார். *

மூ.— மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்
ஆணிப்பொன்னாற்செய்த வாய்பொன்னுடைமணி
பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப்பண்டு [சப்பாணி. (க)
காணிகொண்டகைகளால் சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே!

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி) மாற்றெழும்பின பொன்னாலே சமைக்கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்

வேறுபட்டிருக்குமென்று, அதுக்கு அநந்தரம் இத்தை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியென்று திருவுள்ளம். (அநுபவித்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் "இவ்வாழ்வார்" என்றுசேஷம். (அவளநுபவித்தாப்போல்)என்றதுக்கு (அநுபவிக்க ஆசைபட்டு) என்றத்தோடந்வயம். ... ... *

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணிக்கக்கிண்கிணியித்யாதி) "ஆணிப்பொன்னாற்செய்த ஆய் பொன்னுடைமணி - மருங்கின்மேலே மாணிக்கக்கிண்கிணி ஆர்ப்ப" என்றந்வயித்தர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (மாற்றெழும்பின வித்யாதி). "ஆணி" என்று விசேஷித்ததுக் கர்த்தம் (மாற்றெழும்பின) என்றது. அதாவது - நிறம் அதிகமான வென்றபடி. "ஆய்" என்றதினர்த்தம் (பழிப்பற்று)

† (பா) ஸ்வரூபாநுரூபமான.

ஆர்ப்ப. பொன் - அழகு. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோவென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்கு மாணிக்கம் புறம்பே பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) விருப்பத்தோடே திருப்பவளத்தில் திருமுத்துத் தோன்றும்படி ஸ்மிதம்செய்து கொண்டு (க) "குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து" என்கிறபடியே முன்பொருகாலத்திலே மஹாப(ப)லி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று (உ) "தன்குடங்கை நீரேற்றான்" என்கிறபடியே உதகபூர்வகமாகக்கொண்ட கைகளாலே சப்

துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான மருங்கின் மேலே மாணிக்கக்கிண்கிணியானது த்வநிக்க. "ஆய் பொன்னுடைமணி" என்கிறவிடத்தில், ஆய்தல் - தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. "ஆணிப்பொன்னால் செய்த" என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல் "பொன்" என்று-அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது.

(பேணியித்யாதி) என்னுடையநிர்ப்பந்தத்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே. பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரமும் திருமுத்தும் பரபாக(ஞுX)த்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே, "பேணி" என்றது-உன்திருமேனி யலேயாதபடி பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். (பண்டித்யாதி) முன்பு, (க) "குடங்கையில் மண்கொண்டு" என்கிறபடியே உன்னுடைமையான பூமியைமஹாபலி பக்கலிலேசென்று உத(க)கபூர்வகமாகப்பரிக்ரஹித்த

என்றது. "வெண்கலக்கிண்கிணியன்றோ சப்திப்பது, அல்லது சப்தியாதே" என்று சங்காநுவாதம் பண்ணி பரிஹரிக்கிறார் (மாணிக்கமித்யாதி). கிண்கிணி வெங்கலமேயாய், நாக்குமாத்ரம் மாணிக்கமாகையாலே சப்திக்கு மென்று கருத்து. நாக்கு மாத்ரம் மாணிக்கமென்னவேணுமோ? மாணிக்கம் அழுத்தின வெண்கலக் கிண்கிணி என்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கிண்கிணிக்கித்யாதி).

"பேணி" என்றதுக் கிரண்டர்த்தம் - ஆதரமும், போஷித்தலும். இவ்விரண்டையும் அடைவேயருளிச் செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "குடங்கை" குவித்தகை. இது சப்பாணி கொட்டுகை

(க) சு-ந-க. (உ) ந-திருவ-சூஉ.

பாணி. கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே! சப்பாணி.

"சப்பாணி" - அஞ்ஜலியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இருகால் "சப்பாணி" என்கையாலே உபாய பா (ஃ) வத்திலும் உபேய பாவத்திலும் ஆகிஞ் சந்யம் வேணுமென்று அவனைக்கொண்டுப்ரகாசிப்பிக்கிறார். " காணி " என்கையாலே-பலரும் " என்னது " என்று தோன்ற அபிமாநித்துப் பிறர்க்கும் வழங்கிக் கொண்டு போரிலும் இந்த விபூதி "அவனுடைய காணி" என்கிறது. அதுதன்னையிறே இவன் இரந்து கொண்டதும். .... (க)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னுடைய திருவரையிலே சாத்தின பொன்னரை நாணோடே கோவைப்பட்ட மாணிக்கக் கிண்கிணி சப்திக்க. திருக்குழலிலே சாத்தின

திருக்கைகளாலே. இத்தால்-தன்மேன்மைபாராதே ஆஶ்ரிதர்க்காகத்தன்னை அழியமாறிக் கார்யம்செய்யும் கையென்கை. (சப்பாணி) சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். (கருங்குழலித்யாதி). கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையு முடையவனே! சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். .... (க)

மூ.—பொன்னரைநாணொடு மாணிக்கக்கிண்கிணி
தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டி தாழ்ந்தாட
என்னரைமேல்நின்றிழிந் துங்களாயர்தம் [சப்பாணி. (உ)
மன்னரைமேல் கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே!கொட்டாய்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி.) பொன்னாலே செய்யப்பட்ட திருவரைநாணோடே சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமான கடிப்ரதேசத்திலே கிடந்து சப்திக்க. (தனியித்யாதி.) திருக்குழலில் சாத்தின அத்விதீயமான

யிலே ஹேதுவென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). சப்பாணி கொட்டுகையாவது - இரண்டுகையும் சப்திக்கும்படி தட்டுகை. "கொட்டாய்" என்று மேல்பாட்டுக்களிலிருக்கையாலே, இங்கு அநுஷங்கித்தாரென்று கண்டுகொள்வது. ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) தன்னென்றதுக்கர்த்தம் (தனக்கு) என்றது; அதாவது - கிண்கிணிக்கென்றபடி. (சப்திக்க) என்றது-அரையிலே ஆடுகையால் அர்த்தஸித்தம். "தனி" என்று விசேஷிக்கையால் அரைவடத்தில்சுட்டிகளைவ்யாவர்த்திக்கிறார்(திருக்குழலித்யாதி). "அரை"

சுட்டியானது திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னரையித்யாதி) தன்னரைமேலிருந்தது அவர்க்கு உகப்பாமாபோலே, தனக்கு அவர் மடியில் இவனைக்காண்கை ப்ரியமாகையாலே "என்னரைமேல் நின்றிழிந்து" என்கிறாள். உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவருடைய மடியிலே யிருந்து கொட்டாயென்கிறாள். மாயவன் - ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தன். .... (உ)

அவ.—ஶ்ரீநந்தகோபர் யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே காண்கைதமக்கு அபிமதமாகையாலேமீண்டும் உன்மாதாவின் மருங்கிலே யிருந்து விளையாடென்கிறார்.

சுட்டியாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னித்யாதி) என்னுடைய மடியில் நின்றும் இழிந்து உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரா யிருக்கிறவர் மடியிலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால்-தன்மடியிலேயிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்தைச் செய்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாளாய்த்து. (மாயவனே) ஆஶ்சர்ய பூ(ஞூ)தனானவனே!. .... (உ)

மூ.— பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன
என்மணிவண்ண னிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன் [பாணி. (ந)
அம்மணிமேல்கொட்டாய் சப்பாணி ஆழியங்கையனேசப்

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). (என்மணிவண்ணன்) என்னுடையவ னென்று அபிமாநிக்கலாம்படி எனக்கு

என்றது - மருங்காகையாலே, அங்கேயிருந்து சப்பாணி கொட்டக் கூடாமையாலே (மடியில் நின்றும்) என்றது. "உங்கள்" என்ற பஹுவசநம் லோக வ்யவஹாரத்தைப்பற்ற. லோகத்தில், ஒருவனை ஒருவன் "உங்கள் தமப்பன் வந்தான்" என்று சொல்லுவனிறே. ... ... (உ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி) ஸம்புத்தியாகையாலே முந்துறவெடுக்கிறார் (என்மணிவண்ணன்) என்று. "மணிவண்ணா" என்றுதல் "மணிவண்ணனே" என்றுதல் அருளிச்செய்யாதே "மணிவண்ணன்" என்று ப்ரதமாந்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன; இது அண்மை விளி. அதாவது - கிட்ட விருக்கிறவனை அழைக்கும் ஸம்போதநம். ஆகையாலே சொல்லக்கூடுமென் றருளிச்செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி).

ஸ்வா.— மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி). பன்மணியாவது-"மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைடூர்யம்" என்கிற மணிவகை ஏழும். முத்தும், இனிய பவளமும் ஆக நவரத்நங்கள்பதித்து. (அன்ன)நிம்நோந்நதமாகாமை ஒத்து. என்னுடையவனென்று தன்னுடையவனை நான் அபிமாநிக்கும்படி ப (ழ) வ்யனாய், நீலரத்நநிறத்தையுடையனை உன்னுடைய திருக்காதிலே சாத்துகையாலே அதிப்ரகாசகமான பொற்றோட்டின்மேலே.

(நின்மணியித்யாதி) உன்னுடைய அழகியதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்தும் ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மை) (க) * இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள். (உ) "ஸுகதாதம்- சுகதாதம்" என்னுமாபோலே, "நின்னம்மை" என்கிறார். தன்னுடைய, (அம்மணிமேல்) "அம்ம

ப(ழ)வ்யனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே? (பன்மணியித்யாதி) மாணிக்கம், மரகதம், புஷ்பராகம், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைடூர்யமென்கிற பலவகைப்பட்டரத்நங்களும், முத்தும், இனிய பவளமும்பகைத்தொடையாகஅழுத்தி வாசா(ஞ)மகோசரமான அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற்றொட்டி னழகுக்கு மேலே.

(நின்னித்யாதி) உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ரகாசிக்க. (நின்னம்மையித்யாதி) உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்ற பா(ஞ)க்யத்தை யுடையளான அவளுடைய மடிமேலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டாய். "அம்மணி" என்று அரைக்

"பன்மணி" என்றதில் பன்மையைக்காட்டுகிறார் (மாணிக்கமித்யாதி). "முத்தின்" என்றவிடத்தில் "இன்" என்றதுக்கர்த்தம் (இனிய)என்றது. (பகைத்தொடை) பரபாக (ஞ) ம். "அன்ன" என்றது-ஸத்ருஶமென்றர்த்தமாய், பிள்ளை அழகு வாசாமகோசர மாகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸத்ருஶமென்றர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாசாமித்யாதி). "தொட்டின்மேல்" என்று பாடமானபோது தொட்டிலிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டின அழகுக்குமேலேயென்றர்த்தயருளிச் செய்கிறார் (தொட்டினழகுக்குமேலே) என்று.

"அம்ம" என்னவமைந்திருக்க "நின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உன்னையித்யாதி). தொட்டிலிலே சப்பாணி கொட்டி அங்கு நின்றும் வந்து திருத்தாயார் மடியிலே சப்பாணி கொட்டா யென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்.

(க) உ-உ-சு. (உ) ஸஹஸ்ரநாமம்.

ணி'' என்றும். ''அம்மணம்'' என்றும் - அரைக்குப்பேர்; ஒக்கலைக்குப் பேர். ஒக்கலையிலே யிருந்து சப்பாணி கொட்டாயென்கிறார். (ஆழியங்கையனே) இவன் சப்பாணி கொட்டும்போது இவன் திருவுள்ளத்தில் கருத்தை யறிந்து திருக்கையிலாழ்வார்களும் நீங்கநின்று இவர் தம்மைப்போலே உகப்பார்களிறே. அருகாழியாகவுமாம்.

''என்மணிவண்ணன் - பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன- இலங்கு பொற்றொட்டின்மேல்'' என்றந்வயம். .... (ங)

ஸ்வா.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) யசோதை பிள்

குப்பேர். இத்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர் தம்முடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும் தாயார் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தமக்கு உகப்பாகையாலேஅத்தைச்செய்ய வேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. (ஆழியங்கையனே) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே உடையவனே யென்னுதல்; ''ஆழி'' என்று-திருவாழி மோதிரமாதல். .... (ங)

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவிளையாட
வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று
நீநிலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம் [சப்பாணி. (ச)
கோநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே!

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) தூய்தான நிலா

(இத்தால்) என்றது-இப்பாட்டாலென்றபடி. (ஸ்ரீநந்தகோபர்) என்றதுக்கு (அபேக்ஷித்தாராய்த்து) என்றத்தோடந்வயம்.

இதில் நந்தகோபர்த(ஓ)சையைஅடைந்துசொல்லுகையாலே,கீழ்ப்ரவேசத்தில் யசோதையின் தசையை ப்ராபித்தாரென்று சொன்னது-ப்ராயிகாபிப்ராயேணவென்று கருத்து. ''முதல் பாட்டிலே யசோதைதன்மடியிலேசப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தாள்; அதிலும் உகப்பாகையாலே நந்தகோபர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தாள் இரண்டாம் பாட்டில். அங்கே நந்தகோபர் மடியில் சப்பாணிகொட்டின வநந்தரம் க்ருஷ்ணன் தொட்டிலிலே போந்து அங்கே சப்பாணிகொட்டக் கண்டு மீளவும் தம்மடியில் சப்பாணிகொட்டுகையிலும் இனிதாகையாலே,தாய்மடியிலிருந்து கொட்டப்பார்க்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தார் மூன்றாம்பாட்டில்,'' என்று ஸங்கதி கண்டு கொள்வது. ... ... (ங)

ளையை ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொண்டு தூய்தான நிலாமுற்றத்தி லே புறப்பட்டு, "ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற அம்புலீ? சந்திரா ? வா" என்று, "அம்புலீ" என்று பிள்ளையழைக்கும் பேராலே அழைக்கி ருள். (வாவென்று) பிள்ளையோடே விளையாட வாவென்று நியமித் து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்புகழாநின்ற) உன்னை, மேன்மை யையும், பிள்ளைத்தனத்தில் நீர்மையையும் சொல்லிப் புகழா நிற்பா ராய். (ஆயர்தம்கோ) அறிவுகேட்டாலே தனித்தனியே கர்த் தாக்களாயிருக்கிற இடையரையும் தம்முடைய குணபா(ஷ)வத்தாலே நியமித்து ஆளவல்லராகையாலே "ஆயர்தம்கோ" என்கிருர். (நிலாவ) அவன் நிலைபெற. அவன் ஸத்தை பெற்று வர்த்திக்க. (குடந்தைக் முற்றத்திலே போந்து. (விளையாடவித்யாதி) "ஆகாசத்திலேவர்த் திக்கிற அம்புலீ! சந்திரா! விளையாடவா" என்று, அம்புலியையு மழைத்து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்னித்யாதி) உன்சேஷ்டிதங் களிலே வித்த (ஹ்)ராய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாநிற்கிற ஸர்வகோ (பீ) பநிர்வாஹகரான உங்கள் ஐயர் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம்படியாகச் சப்பாணி கொட்ட

ஆரு.—நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி) (தூய்தான) நிர்மலமான. "வானிலா வம்புலீ சந்திரா விளையாடவா" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய் கிருர் (ஆகாசத்திலே யித்யாதி). நிலாவென்றதினர்த்தம் (வர்த்திக்கிற) என் றது. அழைக்கையிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே "அம்புலீ சந்திரா வா" என்றத்விருக்தியாகையாலே "அம்புலீ விளையாடவா" என்றும், "சந் திரா விளையாடவா" என்றும் வாக்ய பேதம் திருவுள்ளம்பற்றி "விளையாடவா என்றும்" என்று ஸமுச்சயிக்கிறது. (அம்புலியையும்) என்ற சகாரத்துக்கு "உன் ளேடே அம்புலியையும் விளையாட அழைத்து" என்றர்த்தம். "நின்" என் றத்தையும் "புகழாநின்ற" என்றத்தையும் கோ(ர்)வுக்கு விசேஷணமாக்கி, அதில், "நின்" என்றது-க்ருஷ்ணஸம்பந்திபரமாய் அந்த ஸம்பந்த விசே ஷத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளிச் செய்கிருர் (உன்னித் யாதி). "ஆயர்தம்" என்று விசேஷித்ததினர்த்தம் (ஸர்வேத்யாதி). "நிலா வ" என்றதுக்கு - உஜ்ஜ்வலராம்படியென்றர்த்தமாய் அத்தை ஹேதுபூர்வக மருளிச் செய்கிருர் (உன்னுடைய வித்யாதி). (க) "குடந்தையுள் கிடந்த வாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே" என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு

(க) தி-ச-வி-கூக.

கிடந்தானே) (க) "திகழக்கிடந்தாய் கண்டேன்," (உ) "கிடந்தவா றெழுந்திருந்து பேசு" என்னவும் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே?.

"தூநிலாமுற்றத்தே போந்து-வாநிலா அம்புலீசந்திரா விளையாடவா வென்று-நின்புகழாநின்ற ஆயர்தம்கோ - நிலாவ கொட்டாய் - குடந்தைக்கிடந்தானே-நீநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி" என்றந்வயம். .... (ச)

ஸ்வா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்யமாங்கத்தில் சேறும் புழுதியும். (ந)"சொட்டுச்சொட்டு"என்று துளியாநின்றால் சேறுதன்னடையே உண்டாமிறே. புழுதியளைந்து விளையாடாநின்றால், நனைந்தவிடம் சேறாய் நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறேயிருப்பது. மற்றைப்படியாகிலுமாமிறே;(ச)*உன்னொடு தங்கள்கருத்தாயின. "புட்டி" என்று ஜக(ஃ)நபார்ஶ்வத்துக்குப்பேர். அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்றும்போது நீஹாரங்களும் வேணுமிறே. (அட்டியமுக்கி) சேற்றையும் புழுதியையும் மேலே கொடுவந்திட்டு வேணும். (குடந்தை யித்யாதி) ஆஶ்ரிதபராதீநனாய்க் கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே? .... (ச)

மூ.—புட்டியிற்சேறும் புழுதியும்கொண்டுவந்து
அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே
சட்டித்தயிரும்தடாவினில் வெண்ணெயுமுண் [சப்பாணி(ரு)
பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பநாபா! கொட்டாய்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) மத்ய (ஃ) மாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து (ந) * சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விளையாடுகையாலே, திருவரையில் நனைந்தவிடம் சேறும், நனையாதவிடம் புழுதியுமாயிறேயிருப்பது. (அட்டியமுக்கி)இப்படியிருக்கிறஆகாரத்தோடேவந்து மேலேஅணைக்கையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழு

இந்தபாரதந்த்ர்யம் சப்பாணி கொட்டுகையிலே ஹேதுவாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (புட்டியித்யாதி) "புட்டி" என்றதினர்த்தம் (மத்யமாங்கத்தில்) என்றது; அதாவது - திருவரையைத்திருவுள்ளம்பற்றி. சேறுண்டாகைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (சொட்டுச்சொட்டித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ரு-அ-க- (உ) தி-ச வி-சுக. (ந) க-கo-க. (ச) க-சு-அ.

கையாலே உறைக்கப்பூசாநின்றால் நிஷேதிக்கில் "பிள்ளை சீறும்" என்றுபார்த்து படுஸ்மிதம் செய்திருக்குமிறே. (அகம்புக்கித்யாதி) உள்ளே புக்குஇவன்காணுமை மறையவைத்த பாத்ரங்களில் தயிரை யும்வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும்.(பட்டிக்கன்றே) பட்டி புகாமல் வேலியடைத்து வைத்த கர்ஷகனறியாமல் பயிர்களைக் கள விலே போய்த்தின்றுமதிறே பட்டிக்கன்று; அதுபோலே அகம் புக்கு, அறியாமே வைத்தவற்றை நான்அறியாதபடி உண்கையாலே "பட்டிக்கன்றே" என்கிறுர். ஸகலஜகத்காரணமான தாமரையைத் திருநாபியிலே யுடையவனுகையாலே "பற்பநாபன்" என்கிறுர். (ரு)

ஸ்வா.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (தாரித்து) "இவர்க ளுக்கு ஸ்த்திதி எங்கே? அவர்கள்ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்" என்

திமையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. (அகம்புக்கி த்யாதி) ஓடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தநான்அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே தோய்த்துவைத்த தயிரையும், தடாக்களிலே சேர்த் து வைத்த வெண்ணெயையும் அமுது செய்யாநிற்கும். (பட்டி யித்யாதி) பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களவே யாத்ரையா ய்த் திரியுமவனே!சப்பாணிகொட்டு. (பற்பநாபா) ஸகலஜகத்காரண மான தாமரையைத் திரு நாபியிலே யுடையவனே! .... * (ரு)

மூ.—தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது
போருய்த்துவந்து புகுந்தவர் மண்ணுளப்
பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று
தேருய்த்த கைகளால்சப்பாணிதேவகிசிங்கமே! சப்பாணி.(சு)

வ்யா.-ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி)"தரித்து"என்கிறவித்தை நீட்டிக்கிடக்கிறது. தரித்து - பொறுப்புண்டாய் என்னுதல்; புத்தி

"பட்டிக்கன்றே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "அகம்புக்கு" என்றதுக்கர்த் தம் (ஓடிப்போயுள்ளேபுக்கு) என்றது. ... ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தாரித்தித்யாதி) (பொறுப்புண்டாய்) என்றது - பாண்டவர்களிடத்தில் கோபத்தை ஸஹித்தென்றபடி. (புத்திபண்ணி) என்றது - க்ருஷ்ணன் சொல்லை ஹிதமாக புத்திபண்ணியென்றபடி. "தாரி த்து" என்றதுக்கு "தந்தைசொல்கொள்ளாது" என்றத்தோடந் வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி,"நூற்றுவர்" என்றதுக்கு "மன்னர்" என்றவநந்தரத்திலே

கிற பஹுமானத்தாலே நிருபாதிகபித்ருவசந பரிபாலநம் செய்யாதே. (போருய்த்தித்யாதி) க்ருஷ்ணபக்ஷபாதிகளோடே போரை நடத்துவதாக, யுத்த பூமியிலே மூற்பட அணியும் கையும் வகுப்பண்ணி யென்னுதல். (நூற்றுவர்) இறுக்கு - மேலே அந்வயம். (தந்தை சொற்கொள்ளாது) (ச) "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதா ச மாதவ:-ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம்பிதாமாதாசமாதவ:" என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவாகையாலே தங்களுக்கும் பிதாவான நீ இரண்டு தலையையும் சேர்க்கைக்குத் தூதாகவெழுந்தருளி, "பாண்டவர்களும் நீங்களும் பரஸ்பரம் விரோதித்திருக்கவேண்டா, ப்ராப்தி எல்லார்க்குமொக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை ஸமவிபாக(ஞா)ம்பண்ணி(ஞ)புஜித்துச்சேர்ந்திருங்கோள்; அதுசெய்யமாட்டிகோளாகில், தலைக்கு இரண்டு ஊராகஅவர்களுக்குப் பத்தூர் தன்னைக் கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யிகோளாகில் அவர்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஒரூர் தன்னையாகிலும் கொடுங்கோள்." என்று, இப்படி அருளிச்செய்த வசநத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே.

(போருய்த்தித்யாதி) பின்பு ரோஷத்தாலே (உ) * வீரபோக்யா வஸுந்தரா- வீரபோக்யா வஸுந்தரா வன்றோ? "யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ராஜ்யத்தைஆளுங்கோள்" என்றபடியாலே, யுத்தத்தை நடத்துவதாக கர்வோத்தரராய் வந்து யுத்தபூமியிலே புகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை அழியச்செய்து, பூமிப்பரப்படங்கலும்

அந்வயமென்றருளிச் செய்கிறார் (நூற்றுவரித்யாதி). க்ருஷ்ணன் நூற்றுவர்க்குத் தந்தையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஷாமித்யாதி). "நீ-தூதாக வெழுந்தருளி - இப்படி அருளிச் செய்த" என்றந்வயம். (ங) "பத்தூர் பெறுதன்று பாரதம் கைசெய்த" என்றபாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தலைக்கித்யாதி). (ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே) என்றவிடத்தில் (ச) "ஸூச்யக்ரம் ந ப்ரதாஸ்யாமி விநா யுத்தேந கேசவ! ஸூச்யக்ரம் நப்ரதாஸ்யாமி விநாயுத்தேநகேசவ" என்ற வசநமநுஸந்தேயம்.

நூற்றுவர் போருற்றுவருகைக்கும் - க்ருஷ்ணன் கோபித்துச் சொன்ன வார்த்தை ஹேதுவென்றருளிச் செய்கிறார் (பின்பித்யாதி). "மண்ணளப்பாரித்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பாண்டவர்களையித்யாதி). (ரு) "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:

(க) பார-ஆர-கஅக-நுள. (உ) பார-உத்யோ. (ங) உ-க-க.
(ச) பார-உத்யோ. (ரு) பார-த்ரோ-கஅங.உச.

த்துப் புகுந்தவர். (மன்னாளவிந்யாதி) பூமியெல்லாம் நாங்களே ஆளவேணுமென்று மநோரதித்த ராஜாக்கள், தலழுந்த மரங்களெல்லாம் நின்றவாறறியாமல் பட்டு விழுந்தாப்போலே முடிந்து போக. "மன்னர்" என்கிற பன்மை - "பட" என்ற ஒருமையாலே, "அவர் பட்டார், இவர்பட்டார்" என்கிற பர்வக்ரமமில்லையென்கிறது. "பர்வக்ரமமில்லை" என்றது-சிலர் ப்ராணனோடே நின்றார்களாக இவர் காணாமையாலே.(க)" ஸ்வஸ்ஸ்த்ருஷ்ட- யேயமஸ்தி புரீலங்கா" என்று லங்கையைத் திருவடி கண்டதாப்போலே.

(பஞ்சவர்க்கன்று தேருய்த்த கைகளால்) பாண்டவர்களுக்கென்னுதே "ஐவர்" என்றது-முன்பே நூற்றுவரென்று பரிகணிக்கையாலே. (அன்று) தங்கள் வெறுமை தோன்ற நின்றவன்று. "பார்த்தஸாரதி" என்னும்படி ஆயுத மெடுக்க வொண்ணாதென்று விலக்குகையாலே தேர்க்காலாலே நசுக்கதானிறே. உய்த்தல்-நடத்தல். தேருய்த்தகைகளால் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் அங்கே உண்டானாப்போலே, இங்கும் என்னபேக்ஷைக்கீடாகச்செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (தேவகிசிங்கமே) தேவகிபெற்ற, ராஜகுலத்வமான கர்வம் தோன்ற ஸிம்ஹக்கன்று போலே இருக்கிறவனே?. "தாருய்த்து" என்றுபாடமானபோது "தார்" என்று-அணிவகுக்கையாய், அணிவகுத்தென்றபடி.

தாங்களே ஆளுவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி பட்டுப் போம்படியாக. (பஞ்சவர்க்கித்யாதி) உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும், தங்கள் வெறுமைதோன்ற நின்ற வன்று, "ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே பாரத்யுத்திலே அதிக்ருதனாய் ப்ரதிபக்ஷமித்தனையும் தேர்க்காலிலே நெரிக்து போம்படி, தேரைநடத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். (தேவகி சிங்கமே) தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறப்பாலே ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கியிருக்கிறவனே! சப்பாணி. .... * (௬)

க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டவாஃ" என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (உன்னையல்லதித்யாதி). "மன்னர்பட" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து "தேருய்த்த" என்றதுக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார்.(ஆயுதமித்யாதி).(௬)

(க) ரா-ஸு-ருஅ-௨ ...

“தந்தைசொற்கொள்ளாது தாரித்து மண்ணுளப்பாரித்து மன்னர், நூற்றுவர்-போருய்த்து வந்து புகுந்தவர் பட-பஞ்சவர்க்கு அன்று தேருய்த்த கைகளால்- தேவகி சிங்கமே சப்பாணி” என்றந்வயம். .... (சு)

ஸ்வா.— ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி) ஆயாமவிஸ்தாரங்கள் எல்லைகாணவொண்ணாதபடியாகப் பரந்து, (இட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை) தன்னை ஆஶ்ரயித்து வந்தார்க்குத் தன் பக்கலுண்டான ரத்நாதிகளைக் கொடுத்து வற்றாமல் நின்ற ஸமுத்ரந்தன்னை. “படு” என்று-ஆழ்தல்; ரத்நாகரமாதல். (இரந்தித்யாதி) முன்பு இதுசெய்து போந்த ஔதார்யத்தைக் கணிசித்தும், (க) “𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍋-𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿- ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜாஶரணம் கந்துமர்ஹதி” என்கிற உபதேசத்தாலேயிறே இவர் தாம் சரணம் புக்கது. அது பலிப்பது குணாதிகவிஷயத்திலேயிறே. தன்னை இரந்திட்டகைமேலே திரைகளை எறிந்து கொண்டு மோதவிட.

மூ.—பரந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை
இரந்திட்டகைமேலெறிதிரைமோதக்
கரந்திட்டுநின்ற கடலைக் கலங்கச்
சரந்தொட்டகைகளால் சப்பாணி சார்ங்கவிற்கையனே! சப்பாணி. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரந்தித்யாதி). (உ) “𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑍋 𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃 - அப்ரமேயோமஹோததி:” என்கிறபடியே ஒருவராலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழ்ந்த கடலானது. “படு” என்று - ஆழம். அன்றிக்கே - ரத்நாதிகள் படுகிற கடலென்னுமாம். (தன்னையித்யாதி) (ந) “𑌅𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑌿𑌶𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑍇𑌃- அஞ்சலிம்ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததே:” என்கிறபடியே- “லங்கையிலே போம்படியாக வழி தரவேணும்” என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கையின் மேலே அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை மோத.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு, (பரந்தித்யாதி) (அலையெறிகிற திரைகளானவற்றை) என்றது - முன்னலையைத்தள்ளுகிற பின்னலைகளானவற்றை யென்றபடி. யத்வா, “அலையெறிகிற” என்று முழுச்சொல்லாய், திரைக்கிளப்பத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். அதாவது - கிளம்பாநின்றுள்ள வென்றபடி. (ஆழ்ந்த கடலானது) என்றதுக்கு (திரைகளானவற்றை) என்றத்தோடந்வயம். “மோத” என்றது. அடிக்கவென்றபடி.

(க) ரா-யு-கக-நக. (உ) (ந) ரா-யு-உக-க.

(கரந்தித்யாதி) சரண்யத்வத்தை மறைத்து நின்று, ஸமுத்ரம் ஹ்ருதயம் கலங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழும்படியாக, (க) "சாபமானய-ஸௌமித்ரே-சராம்ச்ச" என்று சரந்தொட்ட கைகளால். "கடல்" என்று-நியந்த்ருத்வேந விசேஷ்யபர்யந்தமாக அபிமாநியான வருணனைக் காட்டுகிறது. (சார்ங்கவில்கையனே) திருக்கையிலே ஸ்ரீஸார்ங்கம்திருவில்லை வாங்கினபோதே சரந் தொடுகைமிகையாம்படியிறே, ஸமுத்ரம் கீழ் மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படியாக பீ(ஃ)தியாலேகலங்கினபடி. .... (எ)

(கரந்தித்யாதி) முகம்காட்டாதே மறைந்துநின்ற கடலை, பீ (ஃ) தியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி கலங்க, (க) "சாபமானய ஸௌமித்ரே சராம்ச்சாசீவிஷோபமான் -சாபமாநய ஸௌமித்ரெஸராம்ச: ஸீ விஷோபமாந்" என்கிறபடியே சீறி, சரம்தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. "கடல்" என்கிற சப்தத்தாலே-அபிமாநியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. (சார்ங்கவிற்கையனே) அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! என்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். .... * (எ)

மூ.—குரக்கினத்தாலே குரைகடல்தன்னை
நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை
அரக்கரவிய வடுகணையாலே
நெருக்கியகைகளால்சப்பாணி நேமியங்கையனேசப்பாணி (அ)

"கரந்து" என்றதினர்த்தம் (முகங்காட்டாதே மறைந்துநின்ற) என்றது. (மறைந்துநின்ற கடலை) என்றவநந்தரம் "குறித்து" என்று சேஷம். "கலங்கச்சரம் தொட்ட" என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரலப்யமான சீறுதலைப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச் செய்கிறார் (சபமாநயேத்யாதி). த்ருஷ்டமான ஸமுத்ரம் முகங்காட்டாதிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கடலென்கிற வித்யாதி). சார்ங்கம் ஆபரணகோடியும் ஆயுதகோடியுமாயிருக்கையைப்பற்றி இரண்டு தாத்பர்யம் அடைவே யருளிச் செய்கிறார் (அப்போது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ... ... (எ)

அந.-எட்டாம்பாட்டு.(குரக்கித்யாதி) "குரைகடல்தன்னை" என்னவமைந்திருக்க, "குரக்கினத்தாலே" என்றுவிசேஷிப்பானென்னென்ன, ஸாகா(ஷா)ம்ருகங்களுடையஸ்வபா(ஃ)வத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செ

(க) ரா-யு-உ௨-௨௨

ஸ்வா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி) ஶ்ரீவாநர ஸமூஹத்தாலே, பெரிய முழக்கத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தை இரண்டருகிலும் தேங்கிப்போரும்படி நடுவே அணைகட்டி. குரங்குகள் வர்த்திப்பது பர்வதாக்ரங்களிலும், வர்ஷஜலபீதியாலே பர்வதகுஹைகளிலுமிறே. அவற்றுக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் என்னசேர்த்திதான். அவன் நினைத்தால் சேராததில்லையிறே. (நீணீரித்யாதி) "கடலை அகழாகவுடையலங்கையை இருப்பிடமாகவுடையோம்" என்கிற கர்வத்தையுடையராய், போ(ஶ்ரீ)க்த்ருத்வ நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யாக்நி தோன்றவர்த்திக்கிறவர்களிறே ராக்ஷஸர். அந்த அக்நியைவிளக்குப்பிணம்போலே உருமாய்ந்துபோம்படி அம்புகளையாலே அவித்து, ※(அவர்கள் வயிற்றிலேயாம்படி) நெருக்கினுனிறே. குரக்கினத்தாலே கடலை

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குரக்கித்யாதி) நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்த நிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும்பரப்பாலும்திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கோ(ஷா)ஷியாநின்ற ஸமுத்ரத்தை, இரண்டருகும் தேங்கிப் போரும்படிநடுவேஅணைகட்டி. (நீணீரித்யாதி)(க)"நீள்கடல்சூழிலங்கை" என்கிறபடியே-பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, "இந்த அரண் உண்டாயிருக்க, நமக்கொரு குறையுமில்லை" என்று செருக்கி யிருக்கும் ராக்ஷஸரானவர்

ய்கிறுர்(நீருக்கித்யாதி). இத்தால்அகடிதகட(ந)நம்தோன்றுகிறதென்றுகருத்து. "கடலை" என்ருல்போந்திருக்க "தன்னை" என்றத்தால்ஸூசிதமான அதிசயத்தையும், "குறை" என்றவிசேஷணத்தையும், சொல்லுவானென்னென்ன (உ) "பரந்திட்டுநின்றபடிகடல்தன்னை" என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (ஆழத்தாலுமித்யாதி). (கொண்டு) என்ற பர்யந்தம் "தன்னை" என்றுசொன்ன அதிசயத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகஆழத்தையும் பரப்பையுமுடைத்தாகையாலும், நீருக்கும் கோஷத்துக்கும் குரங்குகள் பயப்படுகையாலும், அணைகட்டுகையும்துர்க்க(ஷ)டமென்றுதோற்றுகைக்காக,விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. "நெருக்கி" என்றதினர்த்தம்(இரண்டருகுமித்யாதி). நெருக்குதல்-ஒட்டுதல். "நீணீர்" என்றவிடத்தில் "நீர்" என்று-ஸமுத்ரமென்றுகொண்டு ப்ரமாணபூர்வகமர்த்தமருளிச்செய்கிறுர் (நீள்கடலித்யாதி). அகழுக்குப்பரப்புவேண்டுகையாலே "நீள்" என்றத்தை "பரந்த" என்றது. "நீணீரிலங்கை" என்றத்தோடு "அரக்கர்" என்றுசேரச்சொன்னத்தால் பலிதம் (இந்த

(க) தி-வாய்-க-கூ-எ. (உ) க-கூ-எ. ※ குண்டலிதம் க்வாசிக்கம்.

நெருக்கி அடுகணையாலே அரக்கரை நெருக்குகையாலே, அவன்ஏவுங் காலத்து "குரங்கு, அம்பு" என்கிற வாசிகண்டிலோம். அடுகணை தான், "அரக்கரவிய" என்கையாலே நெருப்புக்கு நீராய், (க) "ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி" என்கையாலே நீருக்கு நெருப்பாயுமிருக்குமிறே. ஒருவாலி, ஒருகரதூஷணாதிகள், ஒரு மாரீசன் முதலானோரைக் கொல்லுகையாலே "அடுகணை" என்று நிரூபகமாகிற தென்னவுமாம். நெருக்கியகைகளால் சப்பாணி. (நேமியங்கையனே) விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழி- அழகுக்கு உடலாமித்தனையிறே. அம் - அழகு. அன்றிக்கே * கருதுமிடம் பொரும்போதைக்கு, நேமி, அம்பு, குரங்கு என்றொரு வாசியில்லை போலே காணும். .... (அ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்திட்டவித்யாதி) அவன் நாளுக்குப் பொருந்தின பரிமாணமாகவும், புரையடங்கவும் அளந்திட்டகல்தூணை, "தன்னையொழிய தேவதாஸத்பா(வ)வம்நாஸ்தி"

கள் முழுக்காயாக அவியும்படியாக, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநசீலமான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. (நேமியங்கையனே சப்பாணி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடையவனே! சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு அடுகணைதானே அமைந்திருக்கையாலே, திருவாழிஅழகுக்குடலாமித்தனையிறே. (அ)

மூ.—அளந்திட்டதூணை யவன்தட்டவாங்கே
வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்
உளந்தொட்டிரணிய னொண்மார்வகலம்
பிளந்திட்டகைகளால் சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்யாதி) "முன்பே நரஸி

வித்யாதி). (முழுக்காயாகஅவியும்) என்றது-காய்காயாம்படி அவிஞ்சுபோகை. "அடு" என்றதினர்த்தம் (ப்ரதிபக்ஷத்யாதி). கணையென்றதினர்த்தம் (அம்புகளாலே) என்றது. "நெருக்கிய" என்றத்தால் பலிதார்த்தம் (நெருங்கப்பொருத) என்றது. ... ... (அ)

அரு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (அளந்தித்யாதி) தூணையென்னவமைந்திருக்க "அளந்திட்டதூணை" என்றுவிசேஷித்ததுக்குபா(வ)வம் (முன்பேயித்யாதி). மேல் "அவன்" என்றத்தை இங்குங்கூட்டிக்கொள்வதாகத் திருவுள்

(க) ....

என்றிருக்கிற அவன்தட்ட. (ஆங்கித்யாதி) அவன் தட்டினவிடத்தே வளருகிற. (சிங்கவுருவாய்) ஊர்த்த்வ நரஸிம்ஹமாக வளர்ந்திட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ரன் "நாராயணா! வாராய்" என்றானிறே. வ்யாப்தியிலும் விசேஷ்யபர்யந்தமான அஸ்தித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அது பாராமல்(க)"மணிவண்ணா நாகணையாய்"என்றவோபாதியிறேஇவர் நாராயணாவென்றதும். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வவிகல்பம் தோன்றுகையாலே (உ) "எங்குமுளன்" என்று வ்யாப்தியைக் கணிசித்து அதுக்கொரு ஹேதுவேண்டுகையாலே "கண்ணன்" என்ற பா (ஷ) கவதனைக் காய்ந்த பொறுமையாலே

ம்ஹத்தை வைத்து நட்டதூண்" என்ன வொண்ணாதபடி தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நட்டதூணை. (அவன் தட்ட) வேறேசிலர் தட்டில், கையிலே அடக்கிக்கொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்களென்னவொண்ணாதபடி அவன்தானே, (உ) "எங்கு முளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொறாமல், (ந) "பிள்ளையைச்சீறிவெகுண்டுதூண் புடைப்ப" என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீற்றத்தினுடைய அதிசயத்தாலே, "ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை" என்று அழன்று அடிக்க. (ஆங்கே) அடித்த விடமொழிய ஸ்தலாந்தரத்திலே தோன்றினும் "இவன் இங்கில்லை" என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாமென்று, அத்

ஸம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தானே) என்று. (தான்) ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரஜ்ஞனுமாய்சில்பஶாஸ்த்ரஜ்ஞனுமான தானே. (பொருந்தப்பார்த்து)என்றது-சந்த்ரதாராபலமுண்டாகப்பார்த் தென்றபடி. "அளந்திட்ட" என்றது தேரைத் தப்பளைமுதலானவையில்லாமல் உள்ளும்புறம்புமாராய்ந்திட்ட வென்றபடி. "ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிறந்யாயத்தையுட்கொண்டு அவனே தட்ட என்றர்தமாக்கி அவதாரண தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வெறேயித்யாதி). (கையிலே) என்றவநந்தரம் "நரஸிம்ஹத்தை" என்றுசேஷம். (அவன்றானே) என்றதுக்கு (அழன்றடிக்க) என்றத்தோடந்வயம். தட்டுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (எங்குமுளனித்யாதி). (ஆனால்) என்றது - எங்கு முளனானாலென்றபடி. (ஆனால்) என்றவநந்தரம் " இங்குமுண்டாகவேணுமே" என்று சேஷம். (அழன்று) எரிஞ்சுகொண்டு. வளருகைக்கு அவதியை யருளிச்செய்யு மிடத்தில் வத்த்ய

(க) சிறி-திரு-ரு0. (உ) தி-வாய்-உ-அ-க. (ந) தி-மொ-...

யிறே, முன்பு தன்னளவில்நாஸ்திக்யத்தாலே அவன்பண்ணின ப்ராதிகூல்யமெல்லாம் பொறுத்துப் போந்தவன், இப்போது அவன் புடைத்த அவ்விடந்தன்னிலே அப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றிற்றும். இத்தால் "அங்கு" என்கையாலே தேசாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், "அப்பொழுது" என்கையாலே காலாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும், "அவன்வீய" என்கையாலே தேஹாந்தரவ்யாவ்ருத்தியும் தோற்றினப்போலே, "அவன்தட்ட ஆங்கே" என்றபோதே அவையெல்லாம் தோற்றித்திறே. திவ்யாயுதங்களையும் நிறுத்தித்தோன்றினப்ரகாசத்தாலேயிறே "வாளுகிர்" என்கிறது.

(உளந்தொட்டு) அவனுடைய ஹ்ருதய பரீக்ஷைசெய்து. இவன் நலிவு ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தட்டாமையாலே செருக்குவாடி அநுகூலிக்கவுமாம். "இனியாகிலும் ஒரு அஞ்ஜலி பண்ணாய்" என்று அவன்உபதேசிக்கையாலே கீழ்நாளைய அபராதத்தை நினைத்து அநுத

தூணில் அவன் அடித்த விடந்தன்னிலே. (வளர்ந்திட்டு) (க) "பரியவிரணியன்" என்னும்படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனவன் கீழ்ப்படும்படியாகத்தான் வளர்ந்து. (வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய்) அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களில் ஒன்றாலும் படக்கடவனல்லனாகவும், தேவாதி சதுர்வித ஜாதியிலுள்ளவற்றின் ஒன்றின் கையில் அகப்படக்கடவனல்லனாகவும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடி, ஒளியையுடைத்தான உகிர்களையுடைய நரஸிம்ஹரூபியாய்.

(உளம்தொட்டு) "எங்குமுளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் "இல்லை" என்று சொன்ன ஸ்தலந்தன்னிலே "உண்டு" என்னும்படியாகத் தோற்றுகையாலும், தான் கொண்டவரத்தில் ஒன்றிலும் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு

(ஸ்ரீ)னை ஹிரண்யனை அவதியாக வருளிச்செய்கிறார் (பரியவித்யாதி). வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அஸ்த்ரேத்யாதி). "வாள்" என்றதினர்த்தம் (ஒளியையுடைத்தான) என்றது.

"உளம்" ஹ்ருதயம், "தொட்டு" பரீக்ஷைபண்ணி யென்று சப்தார்த்தமாய் கீழோடே ஸமபிவ்யாஹாரத்தால்வந்த அர்த்தங்களை, ஸ்ரீ(ஸூ)க்தியாலே அநுகூலிக்கைக்கு ஹேதுக்களாக்கி, அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எங்குமித்யாதி). "அபிஷேகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொறாமல் வாயலறும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து

பித்து அநுகூலிக்கவுமாம். "நாஸ்தி" என்ற விடத்தில் "அஸ்தி" என்னும்படி தோன்றுகையாலே அவன் வ்யாப்தியில் ஸத்பாவத்தை நினைத்து லஜ்ஜையாலே அநுகூலிக்கவுமாம். "உக்ரம்" "வீரம்" என்கிற கொடிய வடிவைக் காண்கையாலே பீ(ஷீ)திமூலமாக அநுகூலிக்கவுமாம். தன்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாசக்தி குலைந்த பின்னும் ராவணன்-(௧) "చచాల చాపఞ్చ ముమోచ వీరః - சசாலசாபஞ்சமுமோசவீரஃ" என்றபின்னும் வெறுங்கை வீரனாய்ப் போக்குவரத்துச் செய்தானிறே; அதுவுமில்லாத அசக்தியாலே அநுகூலிக்கவுமாம். (௨) "வாய்தகர்த்து" என்றும், (௩) "உரத்தினில் கரத்தைவைத்து" என்றும் (௩) "உகிர்த்தலத்தை யூன்றினாய்" என்றும் பர்வக்ரமம் தோன்றுகையாலே வ்யஸநபரம்பரைகளாலே அநுகூலிக்கவுமாம். இன்னமும் "இப்புடைகளிலே இப்போது அநுகூலிக்குமோ" என்றுபார்த்ததிறே. (இரணியனொண்மார்வகலம்) (௪) "பிறைஎயிற்றினில்விழி" என்றநெருப்பையுமிழ, நெருப்பின் முகத்தில்பொன்போலே பொன்னுருகி நிறம் பெறுகையாலே "ஒண்மார்பு" என்கிறார். திருவுகிர்கள்சேரவிழுகைக்குஇடம்பொறுகையாலே "அகலம்"

தோற்றுகையாலும் (௫) "சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலறத் தெழித்தான்" என்கிறபடியே ஓரொன்றே துஸ்ஸஹமாம்படி பண்ணின பீடாவிசேஷங்களாலும், பீ (ஷீ) தியாலே நெஞ்சிளகி அநுகூலிக்கக்கூடுமோவென்று ஹ்ருதய பரீக்ஷைபண்ணி. (இரணியனொண்மார்வகலம்) ஹிரண்யனுடைய ஒள்ளியதாய் விஸ்த்ருதமான மார்வை. ஒண்மையாவது - நரஸிம்ஹத்தினுடைய கோபாக்நியாலும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்நியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்நி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால் - திருவுகிர்க்கு அநாயாஸேந கிழிக்கலாம்படியான படியைச்சொல்லுகிறது. "அகலம்" என்கையாலே- வரபலபுஜபலங்க

ப்ரஹலாதனுடைய விரோதிபோகப் பெற்றோம், என்னும் ப்ரீதியாலே ஆர்ப்பரவம் செய்தவன்" என்று சிரம்பற்றி யித்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம். "இரணியன் ஒண்ணகல் மார்பு" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (ஹிரண்யனித்யாதி). (பதம்செய்து)- பக்வமாய். (இத்தால்) என்றது-ஒண்மை யென்றத்தாலென்

---

(௧) ரா-யு-௫௯-௧௪௦. (௨)பெரியதிரு-௩௫. (௩) தி-ச-வி-௨௫.
(௪) தி-மொ-௨-௩-௮, (௫) ௪-௯-௮.

என்கிறது.(பிளந்திட்டகைகளால்)(க)[பூங்கோதையாள்வெருவ]"இவன் முருட்டெலும்பிலே உறைக்குமாகில் என்வருகிறதோ" என்று வெருவும்படியிறே பிளந்திட்டது. இவர் பிளந்தபின்பும் திருவிரல்களில் உளைவுண்டாகில் தெரியுமென்றிறே-சப்பாணி கொட்டென்கிறதும். (பேய்முலையுண்டானே) இங்கு ஒருளைவு காணமையாலே "பேய்முலையுண்டு பிழைத்தவனுக்கு ஒருளைவு வருமோ" என்று தேறுகிறார். (கூ)

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு.— (அடைந்தித்யாதி) (அமரர்கள் மிடைந்தடைந்திட்டு)" சாபோபஹதரான இந்த்ராதிதேவர்கள் நெருங்கிவந்து "எங்களை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று ஆஶ்ரயித்தபடி

ளாலே மிடியறவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்கட்கெல்லாம் இரைபோந்தபடியைச்சொல்லுகிறது. (பிளந்தித்யாதி) (உ) " உடலகமிருபிளவாக்கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே" என்கிறபடியே, திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறாகப் பிளந்து போகட்ட திருக்கைகளாலே சப்பாணி. (பேய்முலையித்யாதி) அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையுமன்றிக்கே, (ந) " தாயாய்வந்த பேய்" என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதனையுடைய முலையை ப்ராணஸஹிதமாக உண்டு முடித்தவனே! சப்பாணி. .... (கூ)

மூ.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்கடல்தன்னை
மிடைந்திட்டு மந்தரம் மத்தாகநாட்டி
வடம்சுற்றி வாசுகிவன்கயிறாகக் [பாணி (கo)
கடைந்திட்டகைகளால்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி) துர்வாஸஶ்ஶாபோபஹதராய்,அத்தாலேநஷ்டைஶ்வர்யராய்,அஸுராக்ராந்தராய்,

---

நபடி. (மிடி) ஸங்கோசம். "வாளுகிர்" என்றத்தை பிளக்கைக்கு ஸாதநமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உடலகமித்யாதி). ஹிரண்யாஸுர நிரஸநாநந்தரம் பூதநாநிரஸநம் சொல்லுகையாலே, அவனிலும்வஞ்சனையாலே க்ரூரையென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாதி). ... ... (கூ)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அடைந்தித்யாதி) "அமரர்கள் அடைந்திட்டு" என்றந்வயித்து கடலைக் கடைகைக்கும், அவர்கள் சரணமடைகைக்கும் ஹேதுக்களை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ப்ரமாண பூர்வக மர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (துர்வாஸேத்யாதி). இவர்கள்முன்பே அமரராகில் சரணம் புக

(க) [illegible]

யாலே அவர்களுக்காக அம்ருதமதநம் செய்வதாக, அத்யகாதமான க்ஷீராப்தியை ஓஷதிவிசேஷத்தாலே தத்ய (దధ్య) வஸ்த்தமாக்கி அதிலே மந்தரத்தை (க) "மலைஆமைமேல் வைத்து" என்கிறபடியே மத்தாக நாட்டி. (இட்டு) கடைவதாகஇட்டு. "நாட்டி" என்றது- கூர்மாகாரத்தினுடைய முதுகில் மலைசெல்லாதபடி பாலுறைவு தாங்குகையாலேயிறே இட்டு நாட்டவேண்டிற்று.

அமரத்வஸாபேக்ஷரான தேவர்கள் (உ) "శరణం త్వామనుప్రాప్తాస్సమస్తా దేవతాగణాః-சரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ்ஸமஸ்தாதேவதாகணாஃ" என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. (அடைந்திட்டு) என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கிடக்கிறது. (ங) "நலங்கழல் வணங்கி" என்கிற விது திரிந்து, வணங்க வென்னும் பொருளாகிறப்போலே. (ஆழ்கடலித்யாதி) அத்யகா (ஈ) தமான க்ஷீராப்தியை நம்முடைய படுக்கையென்று பாராதே நெருக்கி. (மந்தரமித்யாதி) (ச) "మన్థానం మన్దరం కృత్వా - மந்தாநம் மந்தரம் க்ருத்வா" என்கிறபடியே மஹாசலமான மந்தரத்தைக் கடையும் மத்தாக நாட்டி.

ப்ரஸக்தியில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அமரத்வஸாபேக்ஷரான) என்று. "இவ்வமரத்வஸாபேக்ஷதையிலேஅஸுராக்ராந்ததைஹேது, அதிலே நஷ்டைஶ்வர்யதை ஹேது, அதுக்கு பாபம் ஹேது" என்று திருவுள்ளம். "அடைந்திட்டு" என்று ல்யப்ப்ரத்யாந்தமான இச்சப்தம்(சரணம்புகுர) என்ற இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி யெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடைந்திட்டித்யாதி). (வினையெச்சம்) என்றது-க்ரியாஸங்கோசம். அவ்யயமென்றபடி. (திரிந்து) ப்ருக்ருதார்த்தாநுகுணமாக சிக்ஷிக்கப்பட்டு. இங்ஙன் பொருளாகவேண்டியது - "மிடைந்திட்ட மத்தாகநாட்டி வடம் சுற்றிக் கடைந்திட்ட" வென்று சொல்லப்பட்ட க்ரியைகளோடே "அடைந்திட்டு" என்கிற க்ரியை ஸமாநகர்த்ருகமல்லாமையாலே யென்றுஹ்ருதயம். இப்படி ல்யப்ப்ரத்யாந்தமானவிது திரிந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நலங்கழலித்யாதி). கடலென்றத்தாலே அகாதத்வம் தோற்றி யிருக்க "ஆழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்யகாதமான) என்று. "தன்னை" என்று விசேஷித்ததின் தாத்பர்யம் (நம்முடைய வித்யாதி).

(க)சா-திரு-சக. (உ) வி-பு-க-கூ-சுரு. (ங) தி-வாய்-க-ங-அ. (ச)வி-பு-க-க-[illegible]

இப்படி ஊன்ற நாட்டின மந்தரத்திலே பெருந்தேர் நடத்தும் வடம்போலே யிருக்கிற வாஸுகியை வலிய உயிர்க்கயிறுகச்சுற்றி. (கடைந்திட்டகைகளால் சப்பாணி) (கார்முகில்வண்ணனே) லோகோபகாரமாக நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே! .... (க0)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.—பதினோராம்பாட்டு. (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) ஆட்

(வடமித்யாதி) (க) "யோக்த்ரம் க்ருத்வா ச வாஸுகிம் - யோக்த்ரம் க்ருத்வாச வாஸுகிம்" என்கிறபடியே- வாஸுகியாகிற வலிய கயிற்றை அதிலே கடைகயிறுகச்சுற்றி. (கடைந்திட்டவித்யாதி) தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் முந்துறக் கடையவிட்டு, அவர்கள் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே (உ) "அலைகடல் கடைந்தவப்பன்" என்கிற படியே அம்ருதம் கிளருந்தனையும் நின்று கடைந்தருளின கைகளாலே சப்பாணி. (கார்முகிலித்யாதி) ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காளமேகம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவையுடையனாய் நின்றவனே! சப்பாணி. (க0)

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தம்கோவினை
நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையால்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினைபோமே. (கக)

வ்யா.— (ஆட்கொள்ளவித்யாதி) (ஆட்கொள்ளத் தோன்

"வாசுகிவன்கயிறு வடமாகச்சுற்றி" என்று அந்வயித்து ஸப்ரமாணமாகவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (யோக்த்ரமித்யாதி). (யோக்த்ரம்) கயிறு. கடைவார்கள் தேவாஸுரர்களன்றோ? இவன் கடைந்தானோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களையுமித்யாதி). "கடைந்திட்ட" என்ற வநந்தரம் "கார்முகில் வண்ணன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆஸ்ரிதரித்யாதி). இத்தால் சப்பாணி கொட்டுகைக்கு இவ்வபதாநம் ஹேதுவென்று திருவுள்ளம். (க0)

அரு.—பதினோராம்பாட்டு.(ஆட்கொள்ளவித்யாதி) இன்றோரை ஆட்கொ

கொள்வானுகவிறே அடிமைக்கிசையாத மண்ணின் பாரங்கள் வர்த்திக்கிற வடமதுரையைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியிலே அவதரித்ததும். "இங்குதான் அடிமைக்கிசைந்தாருண்டோ" என்னில் (க) "என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்டமன்னன்" என்றார்களே. அர்ஜுநனையும் (உ) "కరిష్యే వచనం తవ - கரிஷ்யே வசநம்தவ" என்ற பின்பு "க்ருஷ்ணதாஸன்" என்றிறே உடையவர் அருளிச்செய்வது. (ங) "భావో నాన్యత్ర గచ్ఛతి - பாவோநாந்யத்ர கச்சதி" என்றபின்பிறே "ராமதாஸன்" என்றதும். சொன்னது செய்வேனென்றவனுக்கும், செய்யேனென்றவனுக்கும் தாஸத்வம் குணபரமாக உண்டாய்த்திறே. இவர்க்கு ராமகுணம் ஸாத்மியாதிருந்தது ராமபாக்யத்தாலேயிறே. "நாந்யத்ர" என்னுதே கூடப்போரு வேனென்றாராகில் திருவுள்ளத்தை வ்யாகுலிப்பித்தாராவரிறே. அடிமை செய்திறே அடிமை கொள்வதும். (ச) * தமக்கடிமை வேண்டுவார் தாமோதரனாராகையாலே. அடிமை புக்கவர்களும் (ரு) "மாயனுரை கிடக்கு முள்ளத்தெனக்கு" என்றார்களிறே. (ஆயர்தங்கோ

றிய) ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக வந்து ஆவிர்ப்ப (ஞ) வித்த. அவதார ப்ரயோஜநம் - லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநரைத் திருத்தி அடிமை கொள்ளுகையென்கை. "பிறந்த" என்னுதே, (தோன்றிய) என்றது - (சு) "దేవకీపూర్వసంధ్యాయామావిర్భూతం - தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுகைக்காக. (ஆயர்த

ள்ள வென்னுதே நிருபபதமாகச் சொன்னதுக் கநுகுணமாக சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வரையுமித்யாதி). அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணுதித்ரயமாயிருக்க 'அடிமை கொள்ளுகை ப்ரயோஜநமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரேத்யாதி). "தோன்றிய ஆயர்தம் கோ" என்றத்தால் திருவாய்ப்பாடியிலே யென்று தோன்றுகிறது. இப்படி சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப்ப வித்ததித்யாதி). (எ) "பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்" என்ற விடத்திற்போலே இங்கும் "பிறந்தது இங்கே" என்று சொல்லலாமென்றுகருத்து. அன்றிக்கே "ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்கோ" என்னுமல் "ஆயர்தம் கோ" என்பானென்னென்

(க) உ-ரு-க. (உ) கீ-கஅ-எங. (ங) ரா-உ. (ச) பெரியதிருவ-ஙஉ. (ரு) ச-திருவ-ருo. (சு) வி-பு-ரு-ங-உ. (எ) க-உ-ங.

வினை) ஆயர்க்கு நிர்வாஹகனானவனை. (நாளித்யாதி) நாள்பூக்கள் கமழும்படியான சோலையாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (க) "अकालफलिनो वृक्षाः- அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:" என்கிறபடியேபழம்பூ நாற்றம்தோன்றுமல்செல்லுமிறே.

(வேட்கையால் சொன்ன) இவர் மிஞ்சின விருப்பத்தாலே அருளிச்செய்த ஆகிஞ்சந்யப்ரகாசகமான. (சப்பாணி ஈரைந்தும் வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினை போமே) இவருடைய பா(भा)வபந்த(बन्ध)மில்லையேயாகிலும் இவரபி(भि)மாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே விருப்பத்தோடே சொல்லுவார்க்கு, "இவரைப்போலே மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெற்றிலோம்" என்கிற வினைபோம். .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

கோவினை) ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீ மதுரையிலேயாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயிறே. தான் தாழ நின்று ஏவிற்றுச்செய்து, தன்சீர்மையாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோ(गो)ப நிர்வாஹகனானவனை. (நாட்கமழ்த்யாதி) ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றுள்ள பூம்பொழில்களையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்.

(வேட்கையித்யாதி) அவதாரசேஷ்டிதாநுபவத்தில்ஆசையாலேஅருளிச்செய்தசப்பாணிவிஷயமானபத்துப்பாட்டையும் ஆஸாபூர்வகமாகச்சொல்லுமவர்களின் அகிலபாபங்களும்தன்னடையேபோம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பேரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஆறாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆவிர்ப்பவித்தித்யாதி) என்றுமாம். திருவாய்ப்பாடியில் ப்ரயோஜநப்பட்ட தென்றுநின்றீர்; அவர்களுக்கும்இவனேஇழிதொழில் செய்துகொண்டிருக்கஇவன்ஆள்கொண்டானேவென்ன,இத்தைப்பரிஹரியாநின்றுகொண்டு ஸப்தார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தானித்யாதி). "கமழ்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தாநுகுணமாக "நாள்" என்றத்தை நாள்தோறுமென்றுக்கி அர்த்தம் (ஸர்வகாலமும்) என்றது.

(அருளிச்செய்த)என்றதுஆயர்தம்கோவினைக்குறித்தருளிச்செய்தவென்றபடி. வினையைகர்த்தாவாகச்சொல்லுகையாலே(தன்னடையே)என்றதுபலிக்கிறது.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—துடர் சங்கிலிப்ரவேசம். கீழே சப்பாணி முகத்தாலே உபாயோபேய பா(ஃ)வத்தில் ஆகிஞ்சந்யத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிட்டார். இனி "தளர்நடை" என்கிற வ்யாஜத்தாலே அநுகூலப்ரீதியும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் இவ்விரண்டும் அதிகாராநுகுணமாக நடக்கவே ஸித்திக்கு மென்னுமிடத்தை அவனைக்கொண்டு வெளியிடுகிறார். அவனுடைய ஆசாரம், ப(ஃ)க்தி மூலமாகவும் பீதி மூலமாகவும் அவகாஹநஹேதுவாயிருக்குமிறே - ப்ரமாணாநுகுணமாக ஏதேனுமோர் அதிகாரிக்கும். .... *

அவ.—முதற்பாட்டு. ஒரு மத்தகஜத்தை இவனுடைய தளர் நடைக்கு உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.— (துடரித்யாதி). மத்தகஜம் ஸ்தம்ப(ஃ)த்தை முறித்து சங்கிலிகைத்தொடரோடே இழுத்துக்கொண்டு முதுகில் கிடக்

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி துடர்சங்கிலிகை ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப் பிராட்டி யநுபவித்தாப்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும்அதில் ஆதராதிசயத்தாலே அவளுடைய பா (ஃ) வயுக்தராய்க்கொண்டு பேசி யநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தைத்தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாக அவளநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அநுபவித்துப் பேசினப்போலே, தாமும் தத்பா(ஃ) வயுக்தராய்க்கொண்டு அந்த சேஷ்டித ரஸத்தைத் தத்காலம் போலே அநுபவித்து இனியராகிறாரிதில். *

மூ.—

துடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பைய நின்றூர்வதுபோல்
உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்ப வுடைமணி பறைகறங்கத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவானோ. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) மதாதிசயத்தாலே கம்பத்தை முறித்துக் காலில் துடரை இழுத்துக்கொண்டு நடக்

அரு.—முதற்பாட்டு. (துடரித்யாதி) "மும்மதப்புனல்சோர" என்கிற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து சங்கிலிகை சப்திக்கைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மதாதிசயத்தாலே...

கிற பொற்கயிற்றில் தூங்குகிற மணி சப்திக்க. கயிறு-பொன்ஞாண். மும்மதத்தாலுண்டான ஜலம் அருவி போலே சோர. (மும்மதம்) இரண்டு கர்ணங்களிலும் தலையிலும் பாய்கிற ஜலம். (வாரணமித்யாதி) அந்த ஆனையானது மத விகாரத்தாலே அவஶமாக மெள்ள நடந்தாப்போலே.

(உடனித்யாதி) உடைமணியுடன் கூடிக்கிண்கிணியாரவாரிப்ப-திருவரையில் நின்றும் நழுவின சதங்கைவடம் திருவடிகளிலே

கையாலே காலில் கிடக்கிற சங்கிலிகைத் துடரானது சலார் பிலாரென்று சப்திக்க. (துடர்) என்று - விலங்கு. ஆனைவிலங்கு - சங்கிலிகையாயிறே யிருப்பது. "சலார்பிலார்" என்கிறது - சப்தாநுகாரம். (தூங்கித்யாதி) முதுகில் கட்டின பொன்கயிற்றில் தூங்குகிற மணியானது த்வநிக்க. பொன்மணி யென்கிற விடத்தில், "பொன்" என்கிறவித்தால்-பொன்கயிற்றைச் சொல்லுகிறது. (படுவித்யாதி) உண்டாகப்பட்ட மூன்று வகையான மதஜலமும்அருவி குதித்தாப்போலே வடிய. மும்மதப்புனலாவது - மதத்தாலே கபோலத்வயமும், மேட்ர(ட்ர்)மும்,மஸ்தகமுமாகிற ஸ்தாந த்ரயத்தில் நின்றும் வடிகிற ஜலம். (வாரணமித்யாதி) ஆனையானது அந்த மதபாரவஶ்யத்தாலே அலஸமாய்க்கொண்டு மெள்ள நடக்குமாபோலே.

(உடனித்யாதி).(க)"சேவடிக்கிண்கிணி" என்கிறபடியே திருவடிகளில்சாத்தின சதங்கைகளானவை தன்னிலேகூடி சப்திக்க ; அன்றிக்கே, திருவரையிற்சாத்தின சதங்கைவடமானது நழுவி விழுந்து திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அதிலுண்டான சதங்கைகள் தன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவுமாம். (உடையித்யாதி) திருவரையில்கட்டின மணியானது பறைபோலே

"பொன்ஞாணமணி" என்றால் த்வநியாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (முதுகிலித்யாதி). (தூங்குகிற) என்றது - தொங்காநிற்கிற வென்றபடி. "பொன்" என்றால் கயிற்றைச்சொல்லுமோவென்ன, லக்ஷணயா சொல்லுமென்கிறார் (பொன்மணியித்யாதி).

"கிண்கிணியுடன் கூடி ஆரவாரிப்ப" என்றந்வயித்து த்ருஷ்டாந்தாநுரூப்யத்துக்காக "கிண்கிணி" என்றதை-திருவடிகளில்சதங்கையாக்கி ப்ரமாணபூர்வகமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சேவடியித்யாதி). சங்கிலிகையை இழுத்துக்கொடுவருமாகாரத்தாலும் த்ருஷ்டாந்தாநுரூப்யம் ஸித்திக்குமென்று யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (பறை) வாத்யவிசேஷம். " கறங்க " என்

விழுந்து இழுப்புண்டு மிகவும் சப்திக்க. புகுமதமும் உகுமதமுமா யிருக்குமிறே இங்கும். (தடமித்யாதி) நடைபொறுக்கும்படி சிக் கென்றிருக்கையாலே தடந்தாளென்கிறார். தன்னிலொத்து உப மாந ரஹிதமாயிருக்கிற திருவடிகளாலே ஸ்வவஶமாகவும் அவஶ மாகவும் நடக்கக் காணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (சார்ங்க பாணி) அவதாரரஹஸ்ய மறியுமவராகையாலே சார்ங்கபாணியைப் போலே இவனும் விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனாகவேணுமென்று ப்ரா ர்த்திக்கிறார். தளர்நடை நடவானோ.? .... (௧)

ஸ்வா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) வ்ருக்ஷாக்ரமும் சிவக்கும்படி தோன்றின செக்கரிடையிலே சிறுபிறைநுனிக்கொம்பு

சப்திக்க. (தடந்தாளித்யாதி) பருவத்துக்கீடாய் விகாஸயுக்தமாய் பரஸ்பரஸத்ருசமாயிருக்கிறதிருவடிகளைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஸ்ரீசார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே யுடையவன். இது ஈஶ்வரத்வ சிஹ்நங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். அவதரிக்கிறபோதே ஈஶ்வ ரத்வ சிஹ்நங்கள் தோன்றும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. (தளர் நடை நடவானோ) தளர் நடையாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக் கும் பருவமன்றிக்கே நடக்கிற தசையாகையாலே தள்ளம்பாறி நடக்கும் நடை. .... (௧)

மூ.—செக்கரிடைநுனிக்கொம்பில்தோன்றும்சிறுபிறைமுளைப்போல்
நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முளையிலக
அக்குவடமுடுத்தாமைத்தாலி பூண்டவநந்தசயநன்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன்தளர்நடைநடவானோ.(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) செக்கர் வானத் தினிடையிலே,சாகாக்ர(ꠀ)த்திலே தோன்றும்படி உந்நேயமான

றதினர்த்தம் (சப்திக்க) என்றது. "தடம்- இணைத்தாள்" என்றந்வயித்து தளர் நடைநடக்கும் பருவத்துக்கு அநுகுணமான விஸ்தாரம் சொல்லுகிறதெ ன்றுவிவக்ஷித்து வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பருவத்துக்கித்யாதி). "சார் ங்கம்" என்று ஒன்றையே சொல்லுகைக்கு நியாமகமில்லாமையாலே அரு ளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). (தள்ளம்பாறுகை)-தவறுகை. ... ... (௧)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செக்கரித்யாதி) "செக்கர்" - செம்மானம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (செக்கர்வானமென்று) "...

அங்குரித்துத் தோன்றினாப்போலே யென்னுதல்; செக்கராலே சிவந்த வ்ருக்ஷாக்ரத்திலே தோன்றின சிறு பிறை யென்னுதல். (நக்கவித்யாதி) ஸ்மிதம் செய்யும்போது திருவதரத்துக்கு மேலே அங்குரித்துத் தோன்றின ஒரு திருமுத்து மிகவும்ப்ரகாசிக்க. (நனி ருகை)-ஸ்நிக்த்த(ஃ)ஶத.

(அக்கித்யாதி) வளைமணிவடமென்னுதல்; வெள்ளிமணிவடமென்னுதல். (அக்கு)-வெள்ளை. இத்தைத்திருவரையிலேசாத்தி. (ஆமைத்தாலி) திருக்கழுத்திலே ஜாத்யுசிதமாக சாத்தின ஆபரணம். (அநந்தசயநன்) ✱உரகமெல்லணையானிறே. (தக்க மாமணிவண்ணன்) மிக்க ப்ரகாசத்தையுடைய நீலரத்நம் தகுதியாம்படியான நிறத்தையுடையவன். உபமாநோபமேயங்கள் துல்யவிகல்பமாய்த் தெளிகிறது. (வாசுதேவன்) வஸுதேவபுத்ரன். வாஸுதேவனென்னும தொழிய [ஸர்வம் வஸதீதி - வாஸுதேவ:- ஸர்வம் வஸதீதி - வாஸுதேவ:] என்னமாட்டாரிப்போதிவர்; இதுதானிறே அதுதானும். .... (உ)

பாலசந்த்ராங்குரம்போலே. (நக்கவித்யாதி) ஸ்மிதம் செய்கையாலே மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள திருவதரமாகிற உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாசிக்க.

(அக்குவடமுடுத்து) சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையில் சாத்தி. (ஆமைத்தாலிபூண்ட) கூர்மாகாரமான தாலியாகிற ஆபரண விசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. (அநந்த சயநன்) அவதாரத்தினுடைய மூலத்தைநினைத்துச்சொல்லுகிறது. (க) "நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகத:- நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகத:" என்னக்கடவதிறே. (தக்கமாமணி வண்ணன்) தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (வாசுதேவனித்யாதி) ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானோ. .... (உ)

மூ.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்களும் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப்
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றாடையொடும் [யொடும்
மின்னில்பொலிந்ததோர் கார்முகில்போலக்கழுத்தினிற்காறை
தன்னில்பொலிந்த விருடீகேசன் தளர்நடைநடவானோ. (௩)

பண்ண வென்றபடி. "செம்" என்றும் "துவர்" என்று மிருக்கையாலே (மிகவும் சிவந்து) என்றது. "திண்ணை" என்றதினர்த்தம் (உயர்ந்த நிலத்தின் மேலே) என்றது. ... ... (உ)

அவ,—மூன்றாம்பாட்டு. ஒரு பரிவேஷ சந்த்ரன், ஒரு மேகம், இவை உபமாநமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.—(மின்னித்யாதி) மின்கொடியோடே சேர்ந்த அத்வி தீய சந்த்ரனும். அத்தைச் சூழ்ந்த பரிவேஷமும் போலே திருவரை யிலே சாத்தின பொன்னாணும், அதிலே கோவைப்பட்டு ப்ரகாசியா நின்ற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், அவை கீழே தோன்ற அடுக்க மேலேசாத்தினபொன்னின் சிற்றாடையோடுங்கூட, தன்னைச்சூழ்ந்த மின்னாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட கரியமேகம்போலே, சாத்தின திருக் கண்டங்காறையாலே ப்ரகாசிக்கப்பட்ட திருக்கழுத்தோடே. (தன் னில் பொலிந்த) முன்பு சொன்ன உபமாநங்களாலே ஸௌந்தர்யம் பொலிகையன்றிக்கே (க) "தானே தனக்குமவன்" என்கிறபடியே தன்னிலே பொலிந்த ஸௌந்தர்யத்தையுடையரான (இருடீகேசன்)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடியும் அத் தோடு சேர்ந்ததோர் அகளங்க சந்த்ரமண்டலமும் அத்தைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. (பின்னலித்யாதி) திருவரையில் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், இவற்றுக்குமேலேசாத்தினபொன்னின்சிற்றாடை யுமாகிற இவற்றோடும். (மின்னிலித்யாதி) மின்னாலே விளங்கப்பட்ட தொரு காளமேகம்போலே திருக் கழுத்தில் சாத்தின காறையோ டும். (தன்னிலித்யாதி) இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழ

அரு. — மூன்றாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) ஸமபிவ்யாஹார பலிதம் (அத்தோடு சேர்ந்து) என்றது. திங்களானபோதே வெளுத்திருக்கை ஸித்த மென்று "வெண்" என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (அகளங்கம்) என்று. "பின்னலில்" என்றவிடத்தில் "இல்" குறைந்து "பின்னல்" என்று கிடக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (திருவரையிலித் யாதி). பின்னலுக்கு த்ருஷ்டாந்தமான மின்னுக்கநுகுணமாக (பொற்பின்ன லும்என்றது. "மின்னில்" என்ற ஸப்தமியை த்ருதீயையாக்கி "பொலிந்த" என்றத்தை லக்ஷணயா காந்த்யாதிக்யமென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் (மின்னாலே யித்யாதி). கீழெல்லாம் ஆபரணசோபையை யருளிச்செய்து "தன்னில் பொலிந்த" என்கையாலே பலிதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இவ்வொப்பனை யித்யாதி). ... ... (ந)

(க) ந-திருவ-நஅ.

பொலிவாலே இந்த்ரியங்களை அபஹரிக்கவும், தன்னாலே இந்த்ரியங்களை நியமிக்கவும் வல்லவன். தன்னில், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே திருவாபரணங்களுக்குப் பொலிவுகொடுத்தவனென்னுமாம். அன்றிக்கே, (தன்னில்பொலிந்த) தன்கோயிலானது (க) "முகில்வண்ணவானம்" என்கிறாப்போலே தன்னுடைய ஸௌந்தர்யச்சாயையாலே நிறைந்த வென்னுமாம். .... (ங)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. இந்நடை இவனை உகவாத சத்ருக்கள் தலைமேலே நடக்குமோதானென்கிறார்.

வ்யா.—(கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் திறந்த இல்லியூடே ஊறிப்பொசிந்து பாயுமாபோலே. (கணகண சிறித்து வந்து) கணகணவென்றது-சிரிப்பை அநுகரித்தாதல்; கணகணப்பென்று-உஷ்ணத்துக்குப்பேராய், வெச்சாப்புத் தோன்றச் சிரித்தானென்னுதல். (உவந்து) ப்ரியப்பட்டு. (முன்வந்துநின்று) முன்னே வந்துநின்று. (முத்தம்தரும்) திருப்பவளத்தை உபகரிக்கும். (என்

காலே ஸம்ருத்தனாயிருப்பானாய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இந்த்ரியங்களைத் தன்வச மாக்கிக்கொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவானோ? .... (ங)

மூ.—

கன்னற்குடம்திறந்தா லொத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னெற்றுமாற்றலர் தலைகள்மீதே தளர்நடைநடைவானோ. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்து ப்ரீதனாய்க்கொண்டு. (கணகண) என்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநுகாரம். (முன்னித்யாதி) முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அத(ர)ராஸ்வாதத்தைத் தாராநிற்கும். (முத்தம்) - அதரம். (என்னித்

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி) திருப்பவளத்தில் தீர்த்தம் ஊறிவருகைக் கநுகுணமாக "கன்னல்" என்றத்தை தத்காரணமான கருப்பஞ்சாறாக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (கருப்ப மித்யாதி). (இல்லி) என்றது-சில்லியென்றபடி.

முகில்வண்ணன்) நான் என்னுடையவனென்றபிமானிக்கும்படி எனக்கு வசமாய், கார்முகில்போன்றதிருநிறத்தையுடையவன். எனக்கு வசமாகைக்கடி * அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பனாகையிறே.

(தன்னைப்பெற்றேர்க்கு) தன்னைப் புத்ரனைகப் பெற்ற பா (ஃ) க்யத்தை யுடைய எனக்கு. (தன்வாயமுதம்தந்து) "முன்பேமுத்தம் தரும்" என்றும், இப்போது "வாயமுதம்தந்து" என்று மருளிச் செய்கையாலே, முற்பாடு "முத்தம் தந்தருளும்" என்றுப்ரார்த்தனையாய், அது இப்போதுஸித்தித்ததென்றும் தோன்றுகிறது. (என்னைத்தளிர்ப்பிக்கின்ருன்) இவ்வாயமுதம்விளை நீராகவிறே, இவருடையஸத்தைவர்த்தி(த்தி)ப்பது; ஆகையிறே "தளிர்ப்பிக்கின்ருன்" என்றது. (தன்னெற்றியித்யாதி). 'தனக்கெதிரேவந்து சத்ருக்களாய் நிற்கிறவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவானே வென்று ப்ரார்த்திக்கிருராதல்; நிர்ணயிக்கிருராதல்; பயப்படுகிருராதல். அன்றிக்கே - (க) "ஸ்ஜாதீயாஸ்வம்- ஸஞ்சாதபாஷபம்". (ச)

யாதி) எனக்கு ப(ஃ)வ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன்.

(தன்னையித்யாதி) தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தை யுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய வாக (ஃ) ம்ருதத்தைத் தந்து என்னை தழைப்பியா நின்ருன். இங்கே "வாயமுதம் தந்து - தளிர்ப்பிக்கின்ருன்" என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு "முத்தம்தரும்" என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன் செய்துபோரும் ஸ்வபா (ஃ) வ கத (ஃ) நம் பண்ணினபடி. (தன்னெற்று இத்யாதி) தன்னோடு எதிர்ந்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவானோ. .... (ச)

"தளிர்ப்பிக்கின்ருன்" என்றதினர்த்தம் (தழைப்பியாநின்ருன்) என்றபடி. அதாவது - ஸந்தோஷத்தாலே என்னுடம்பு பூரிக்கப்பண்ணினனென்றபடி. "முத்தம்தரும்" என்றதுக்கும் "வாயமுதம் தந்து" என்றதுக்கும் தோன்றுகிற பௌநருக்த்யத்தைப்பரிஹரிக்கிருர்(இங்கேயித்யாதி). இத்தால்- முத்தம் தருகை ஸ்வபாவம்; தருகையாலே "வாயமுதம் தந்தான்" என்று, அதுக்கு அத்தை ஹேதுவாகச்சொல்லிற்ருய்த்து. "எற்று" என்றதினர்த்தம் (எதிர்ந்த) என்றது. ... ... (ச)

(க) ரா-கிஷ்-உச-உச.

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஒருமலைக்குட்டனை ஒருமலைக்குட்டன் தொடர்ந்தோடுமாபோலே க்ருஷ்ணன் நம்பிமூத்தபிரானைத் தொடர்ந்தோடுகிற ப்ரகாரத்தை அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்வா.—(முன்னலித்யாதி) கருமலைக்குட்டனுக்குமுன்னே நன்றாய் அத்விதீயமாய் பெரிதான வெள்ளிமலைக்குட்டன் - மலை ஈன்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடெனவிரைந்தோட. (பின்) அக்குட்டியின் பின்னே. (துடர்ந்து ஒரு கருமலையித்யாதி) அஞ்ஜநகிரி ஈன்ற குட்டி தன்செருக்காலே அத்தைத் தொடர்ந்தோடுவது போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகத்திலுள்ளார் சாஸ்த்ரங்களையும்ஸ்தோத்ரங்களையும் ஆசார்யமுகத்தாலே ஆராய்ந்து இடைவிடாதேஸ்துதித்

மூ.— [தோட]

முன்னலோர்வெள்ளிப்பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்
பின்னைத்துடர்ந்தோர்கருமலைக்குட்டான்பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம் பரவியோவாப் புகழ்ப் பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் தளர்நடைநடவானோ. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி)முன்னேவிலக்ஷணமாய் அத்விதீயமாய்ப் பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையீன்ற குட்டியானது தன் செருக்காலே திடுதிடென விரைந்தோட. (பின்னையித்யாதி) அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப் பிடிக்கைக்காகத் துடர்ந்து, அஞ்ஜநகிரி யீன்றதொருகுட்டி, தன் மைமேவாநுகுணமாகக் காலுக்குக்கால் பேர்ந்தடியிட்டுச்செல்லுமா போலே.

(பன்னியித்யாதி) லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள் ஜ்ஞாநசக்திகளுள்ள வளவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி) "நல்" என்றதுக்கர்த்தம் (விலக்ஷணமாய்) என்றது. "பெருமலைபோன்ற குட்டன்" என்று சொல்லக் கூடாமையால், மலையீன்ற குட்டியானதென்கிறார் (பெரிதாயித்யாதியால்). "பின்னை" என்றதுக்கு - பிற்பாடென்றர்த்த மல்லாமல், த்விதீயார்த்தமாகப் பின்பு தேசத்தை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (காலுக்குக் கால்) என்றது - அடிக்கடியென்றபடி.

"உலகம் பன்னிப்-பரவி" என்றந்வயித்து வாக்யார்த்தமாகளிச் செய்கிறார் (லோகமித்யாதி)

துப் போரும்படியான புகழையுடையனாய், தனக்கு அக்ரஜனை நம்பிமூத்தபிரான் வெள்ளிமலைக்குட்டிபோலேசெருக்காலேமுன்னே ஓட, பின்னே அவனைப்பிடிக்க வேணுமென்றோடிச் செல்வான் தளர் நடை நடவானோ. .... (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நடந்தவிடத்தில் லாஞ்ச (ஜ்ஞ) ஸநதோன்ற நடந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(ஒருகாலிலித்யாதி) ஒருகாலில் உள்ளடி பொறித்தமைந்த சங்கு, ஒருகாலில் உள்ளடி பொறித்தமைந்த சக்கரம்-அத்விதீயமான திருவடியில் அகவாயிலேசாத்திணுப்போலே, (க) "அடிதாறு" என்கிறபடியே ரேகாரூபேண ப்ரகாசிக்கும்படி அமர்ந்ததிருவாழியாழ்வான், இப்படியிருக்கிற மற்றைத் திருவடிகளில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானும். (இருகாலும்) கீழே "ஒருகால் ஒருகால்" என்று வைத்து "இருகால்" என்னும்போது, கீழ் உபமாநராஹித்யம் சொல்லிற்றாய், இப்போதுஒன்றுக்கொன்றுஒப்பானபடிசொல்லிற்றுமித்தனை. இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு நடந்தருளும்போது நடந்தவிடம். (அங்கங்கெழுதினாப்போல்) தூலிகையாலெழுதினாப்

காணவொண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பேரையுடையனான தன்னுடைய தமையனானவன்செருக்கிமுன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடவேணுமென்று தன் சைசவாநுகுணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவானோ. .... (ரு)

மூ.—

ஒருகாலில் சங்கொருகாலிற்சக்கர முள்ளடிபொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினாப்போ லிலச்சினைபடநடந்து
பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்துபெய்து
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவானோ. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி) ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒரு திருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேகாரூபேண பொறித்துச் சமைந்த இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. (அங்கங்கித்யாதி) அடியிட்ட அவ்வவ ஸ்த்தலங்களிலே தூலிகைகொண்டு எழுதினாப்போலே அடையா

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி)(பொறித்துச்சமைந்த) என்றது-ஸித்தமாயிருக்கிற வென்றபடி. (தூலிகை) சித்ரசலாகை. கீழைக்கடா

(க) பெரியதிருவ-ருக.

போலே லாஞ்சந (ஜ்ஞ) நைதோன்றக்கண்டு இன்பவெள்ளம் பெருக வேணும். நம்பெருமாள் கோடைத் திருநாளுலாவியருளினவெளியில் அழகியதான லாஞ்சநைகண்டு நம்முதலிகளுக்கும் இன்பவெள்ளம் பெருகாநின்றதிறே. (பின்னையும்பெய்துபெய்து) இன்பவெள்ளம் பின்னையும் மேல்மேலுமுண்டாம்படி.

(கருகாரித்யாதி) (கருகார்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். "கருகார்க்கடல் வண்ணன்" என்கிறது - "கார்க்கடல்வண்ணன்" என்னுமாபோலே. " கருமை " பெருமையுமாம். (காமர்தாதை) அவனுக்கு ஸௌந்தர்யமும் மார்த்தவமும் சித்தஜத்வமுமுண்டாய்த்து- இவன் வயிற்றில் பிறப்பாலேயிறே. (க) *காமனைப்

ளம் படும்படி நடந்து. (பெருகாவித்யாதி) இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலனப் பெருகாநின்ற ஆநந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்தத்தையுண்டாக்கி.

(கருகாரித்யாதி) இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (கருமை) இருட்சி• (கார்) குளிர்த்தி. அன்றிக்கே, "கருமை" பெருமையாய், "கார்" இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, "கார்" என்று- மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனென்னவுமாம். (காமர்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவன். (க) * காமனைப்பயந்த காளையிறே.

கூஷித்து "பெருகாநின்ற" என்றவர்த்தமாநார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி). "வெள்ளம்" என்றபதார்த்தம் (ஸாகரம்) என்றது. இலச்சினைப்பட நடக்கையாலே வந்த ஆநந்தத்தைச் சொல்லி இதுக்கு மேல் தவறி நடக்கையால்வந்த ஆநந்தத்தைச்சொல்லுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). ஆநந்தத்தையுண்டாக்கிக் கொண்டு தளர்நடைநடவானோ வென்று கருத்து.

"கரு" "கார்" என்கிற பதங்களைக்கடலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தத்வய மருளிச் செய்கிறார் (இருண்டித்யாதி). "கரு" என்கிறதை - காருக்கு விசேஷணமாக்கி மூன்றுமர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). [காம்யதே ஸர்வைரிதி - காம:- காம்யதே ஸர்வைரிதி-காமஃ] என்றுதிருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அழகாலேயித்யாதி). (வெருட்டி) மிரட்டி. இக்காம்

பயந்த காளையிறே. காமனைப்பயந்த பின்பும் கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகாநின்றானிறே. காமர்தாதை பின்னையும் பெய்து பெய்து தளர் நடை நடவானோ. .... (சா)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உடைமணி கணகணவென்கிற ஓசை யோடே தளர்நடை நடக்க வேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(படரித்யாதி) சேற்றுவாய்ப்பாலே படராநின்ற தாமரைஇலையிணையப் பூத்த அந்தத்தாமரை கட்டவிழ மது ஊறித் துளிக்குமாபோலே. (பனி) குளிர்ச்சி. (இடங்கொண்ட செவ்வாய்)

(க) "ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம் - ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்" என்னும் படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகு மாய்த்து.

"காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நடவானோ" என்று அங்வயம். (சா)

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழப் பனிபடுசிறுதுளி போல்
இடங்கொண்டசெவ்வாயூறி யூறி யிற்றிற்று வீழநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்குரல்போலுடைமணிகணகணெனத்
தடந்தாளிணைகொண்டுசார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவானோ(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகுளிதமாயிருக்கையன்றிக்கே, வாய்நெகிழ் ந்த வளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மதுவானது

நாட்டில் அழகாயிருக்கு மவர்களைத் தோற்பிக்கும்படி அழகானவனென்று சொல்லிற்றாய்த்து. எடுத்தப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் (ப்ரஸவாந்தமித்யாதி). (ப்ரஸவாந்தம்) என்றது-ஸ்த்ரீஜநங்களுக்கே யாகிலும், அவர்களைப்போலே புருஷர்களுக்கும் யௌவநம் கழியும், என்று வசநத்துக்குத் தாத்பர்யமாய், அப்படி இவனுக்கன்றென்று கருத்து. ... ...(சா)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி) "படர்" என்றதினர்த்தம் (பெருத் திருந்துள்ள) என்று. "நெகிழ" என்றத்தால் தீரக்கழிய அலருகையும், கேவ லம் முகுளாவஸ்த்தையும் சொல்லக்கூடாமையா லருளிச் செய்கிறார் (முகு ளிதமாயித்யாதி). "பனி படு" என்றதினர்த்தம் (குளிர்த்தியையுடைத் தான) என்று. "படு" என்றவநந்தரம் "மது" என்றத்தை அத்த்யா(ஹ்ரு) ஹரித்து பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அகவாயில் மதுவானது) என்

(க)

இடங்கொள்கையாவது - வாயிலொரு புடைக்குள்ளேயிறே வைய மேழுங்கண்டது. (க) *உலகமுண்ட பெருவாயனிறே. இடமுடைத் தாய் சிவந்த திருப்பவளத்திலே வாக(X)ம்ருதம் ஊறியூறி இற்றிற்று வீழ நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி) கடிய சேவின் கழுத்தில் கட்டின மணிகள் கணகணவென்று சப்திக்குமாபோலே. கணகணப் பாவது-கணர் கணர் என்கை. (உடைமணி) திருவரையில் சாத்தின மணி. (தடந்தாளிணைகொண்டு) அழகியதாய் உறைத்ததிருவடி களைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஓரவதாரத்திலுண்டானவற்றை எல்லா அவதாரங்களிலும் கொள்ளலாமிறே. .... (எ)

ஸ்வா.-எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கரும்சிறுப்பாறைபக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய-கருமையுடைய சிறிதாயிருக்கிற மலை

சிறுகத்துளித்து விழுமாபோலே. (இடங்கொண்ட வித்யாதி) இட முடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந் தரமாக ஊறி முறிந்து விழும்படி நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித் யாதி) கடிதான சேவின்கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த்வநி போலே, திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப் திக்கும்படி. (தடந்தாளித்யாதி) ஸவிகாஸமாய் பரஸ்பர ஸத்ருச மான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவானோ. .... *(எ)

மூ.—பக்கம்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள் பகர்ந்தனைய
அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ அணியல்குல்புடைபெயர
மக்களுலகினில்பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவின்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன்தளர்நடைநடவானோ.(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) கருத்த நிறத்தை யுடைத்தாய்ச் சிறுத்திருந்துள்ளமலையினுடைய பார்ஶ்வத்திலேநிம்

று. "சிறு" "துளி" என்ற விரண்டும் கடைக்குறைத்தலென் றர்த்த மரு ளிச் செய்கிறார் (சிறுகத்துளித்து) என்று. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் "வீழ" என்றத்தை இங்கு மநுஷங்கித்தருளிச் செய்கிறார் (விழுமாபோலே) என்று. "வாய்" என்றது-வாய்ஜலத்தை லக்ஷணயா சொல்லுகிறது. ... ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி) "கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே" என்றந்வயித் தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கருத்தவித்யாதி). தார்ஷ் டாந்திகத்தில் "அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ" என்றதைக் க...

யின்மேல் பார்ஶ்வத்திலே அருவிகள் நிம்நோந்நதமாகச் சூழ்ந்தாப் போலே. (பகர்) ஒளி. (அக்குவடம்) திருவரையில் சாத்திய வளை மணிவடம் - வெள்ளிமணிவடம். (ஏறித்தாழ) நிம்நோந்நதமாக. (அணியல்குல்புடைபெயர) அழகிய திருமருங்கிலசைந்து புடை பெயர. (மக்களித்யாதி) லோகத்தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகியகுழவியுருவிலே. (தக்கமா மணிவண்ணன்) மாமணி தக்கவண்ணன்-மஹத்தான நீலரத்ந நிறத்தை யுடையவன். (வாசுதேவன்) அவருமிப்படி வளர்ந்தார்போலேகாணும். (க) *ஆத்மா வை புத்ர நாமாஸி- ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸியிறே.

"மாமணிதக்கவண்ணன் வாசுதேவன் - உலகினில் மக்களைப் பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவில் - கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ அணியல்குல் புடைபெயர - தளர்நடை நடவானோ" என்றந்வயம். .... (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணித் திரிவதொரு ஆனைக்கன்றுபோலே பெருமதிப்புத்தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

நோந்நதமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே. (பகர்) ஒளி. (அக்கு இத்யாதி) திருவரையில்சாத்தின வளைமணிவடமானது தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் நாலும்படியாக. (அணியித்யாதி) அழகிய நிதம்ப ப்ரதேசமானது பார்ஶ்வங்களிலே அசைய. (மக்களித்யாதி) லோகத்தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய. (தக்கவித்யாதி) தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையனை ஶ்ரீவஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானோ. .... (அ)

வி" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (நிம்நோந்நதேத்யாதி). "அனைய" என்றதினர்த்தம் (போலே) என்றது. (வளை) என்றது-சங்குவளையென்றபடி. "இழிந்து" என்றும் "தாழ" என்றும் பர்யாயமாகையால் தாழவென்றதுக் கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (நாலும்படியாக) என்று. "புடை பெயர" என்றதினர்த்தம் (பார்ஶ்வங்களிலே அசைய) என்று. "உலகினில் மக்கள் பெய்தறியா" என்றந்வயித்து மக்களென்று மநுஷ்ய பரமாக வர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (லோகத்திலித்யாதி). மணிபதார்த்தம் (அழகிய) என்றது. "உருவில்" என்றஸப்தமி வடிவையுடையவனென்று ப்ரதமையாகக்கடவது. தமிழில் ஒரு விபக்தி எல்லாவிபக்தியிலும் கூட்டலாயிருக்கும். ... (அ)

(க) மந்த்ரப்ரஶ்நம்-சௌளகண்டம்.

ஸ்வா.—(வெண்புழுதியித்யாதி) தூயபுழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு கையாலே அளைந்தும் வருவதாய் கரிதாயிருக்கிற இளவானைக்கன்று போலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளியபுழுதியை அளைந்து ஏறட்டிக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) வாமநாவதாரத்தை த்ரிவிக்ரமனைக் கண்டாப்போலே குணஸாம்யத்தாலே இதுவுமது வாகவிறே இவர்காண்பது. (சிறுபுகர்படவியர்த்து) திருமேனியில் புழுதிக்குநடுவே திருமேனி நிறம்புகர்த்து வேர்ப்பொடே தோன்ற (ஒண்போதித்யாதி) கமலவொண்போதலர்ந்தாப்போலே யிருக்

மூ.—

வெண்புழுதிமேல்பெய்துகொண்டளைந்ததோர்வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச்சிறுக்காலுறைத்தொன்றும்நோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானோ. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) வெளுத்த புழுதியை மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு அளைந்ததொரு கரிய ஆனைக் கன்றுபோலே. (தெண்ணித்யாதி) தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனி யிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. (திரிவிக்கிரமன்) ஆஶ்ரிதனை இந்த்ரன பேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே லோகத்தை அளந்தவன். (சிறுபுகர்பட வியர்த்து) ஏறட்டுக் கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திரு மேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. (ஒண்போதித்

அரு,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெண்புழுதியித்யாதி) யதாஶ்ருதத்தில் "அளைந்ததோர்" என்னுமளவும்வேழத்துக்கும், "கருமை" என்றது கன்றுக்கும்விசேஷணங்களாகத்தோன்றுகையாலே, தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஆநுரூப்யம் ஸித்தியாமையாலே, எல்லாம் கன்றுக்கே விசேஷணமாக வேண்டி, கருமையையும் கீழோடேசேர்த்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வெளுத்தவித்யாதி). "தெண்" என்று தெளிவாய், அத்தாலே வெண்மையைச் சொல்லுகிறதென்று திரு வுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தெள்ளியவித்யாதி). "வெண்புழுதி" என்று த்ருஷ்டாந்தத்திலிருக்கையாலும், மேலே "புகர்பட" என்று பரபா(ங)கம் தோன்றச்சொல்லுகையாலும் இங்ஙன் கொள்ளவேணும். கோவிந்த னென்றதே "திரிவிக்கிரமன்" என்றதுக்கு ஹார்த்தாபிப்ராயமருளிச் செய்

கிற சிறியதிருவடிகள் மிதித்தவிடத்தே உறைத்து நோவாமே. (க)
* மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. (தண்போதித்யாதி) குளிர்ந்த பூக்களாலே அலங்கரித்த திருப்பள்ளிமெத்தை மேலே. (தவிசு) படுக்கை. .... (கூ)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமத்யேதோன்றின பூர்ண சந்த்ரனைப்போலே ஒப்பனையோடே நடக்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(திரையித்யாதி)திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்ர மத்யே சலித்துத்தோன்றின பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே. (திருநீரித்யாதி) சந்த்ரனிலும் நீர்மையையுடைத்தாய் அழகிதான திருமுக

யாதி) அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே அலர்ந்ததாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. (தண்ணித்யாதி) குளிர்ந்தபூக் களையுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானே. (தவிசு) மெத்தை. .... (கூ)

மூ.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்தன்
திருநீர்முகத்துத்துலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானே

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய ஸமுத்ர மத்யத்திலே சலித்துத்தோற்றுகிற சந்த்ரமண்ட லம்போலே. (செங்கண்மாலித்யாதி). சிவந்ததிருக்கண்களையும் அதுக்குப் பரபாக(ஜு)மான கறுத்த நிறத்தையு முடையனாய் ப்ர

திருவடிகளுறுத்தும்படி நடந்தவன். அப்படியன்றிக்கே திருவடிகளின் மார்த் தவானுகுணமாக மெத்தைமேலே நடக்கவேணுமென்று பரிவுதோற்ற "திரி விக்கிரமன்" என்கிறரென்று திருவுள்ளம். "எறட்டுக்கொண்டவித்யாதிக்கு- திருமேனியில் சிறிது ப்ரதேசமானது புழுதிநனைந்த விடங்களிலே புகர்த்துத் தோற்றும்படி" என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (அழகியதாய்) என்றது தாமரைக்கு விசேஷணம். ... ... (கூ)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திரைநீரித்யாதி) "நீர்" என்று ஸமுத்ரமாய் அத்தாலே திரை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க விசேஷித்ததுக்கு பா(ஜு)வம் (திரைக்கிளப்பத்தையித்யாதி). இத்தால் சந்த்ர மண்டலத்துக்கு சாஞ்சல்யம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றுமென்று கருத்து. ஸமபிவ்யாஹாரபலிதம் (அதுக்கு

(க) தி-வாய்-கூ-உ-௧0.

மண்டலத்திலே ப்ரதிபிம்பிக்கிற திருக்குழல் சுட்டியானது புடை பெயர்ந்தெங்கும் ப்ரகாசிக்க. (பெருநீரித்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ர ஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் எப்போதும் அலை யெறியக் கடவதாயிருக்கிற கங்கையிலும் ப்ரஸித்தமாய், உபமாநரஹிதமாய், ஸகலப்ரமாணவேத்யமாய், சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களோடே கூடி ரக்ஷ்யரக்ஷகபா(வ)வத்தைமாறாடி மங்களாஶாஸநபர்யந்தமானபலத் தைத்தரும் சிறுச்சண்ணநீர் துள்ளம் சோர. கங்கையிலும் பெரிய தென்றது - ப்ரபஞ்சாவலம்பஹேதுவாக. .... (க0)

அவ.—பதிேனாராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற் றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஶஸ்தகேசனாயிருக்கிறவன். (மால்)கரியவன். (தன்னித்யாதி)தன்னு டைய, அழகியதாய் நீர்மையையுடைத்தானதிருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது, எங்குமொக்க ப்ரகாசித்து இடம் வலங் கொண்டசைய. (பெருநீரித்யாதி) தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரிய தாய், அத்விதீயமானதீர்த்தபலத்தைத்தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத்துளிக்கத்தளர்நடைநடவானோ. (க0)

அவ.— பதிேனாராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற் றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சநவண்ணன்றன்னைத்
தாயர்மகிழவொன்னார் தளரத்தளர்நடைநடந்ததனை
வேயர்புகழ்விட்டுசித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றாள்பணியும்மக்களைப்பெறுவர்களே.கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்பரபாகமான) என்றது. "திரு" என்ற பதார்த்தம் (அழகியதாய்) என்றது. (நீர்மை) ப்ரஸங்கதை. "துலங்கு" பதார்த்தம் (விளங்குகிற) என்றது. "எங் கும் திகழ்ந்து புடைபெயர" என்றநவயித்தர்த்தம் (எங்குமொக்கவித்யாதி). "திரையெழு" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் (மாறாமல் அலையெறிகிற) என் றது). (கங்கையிலுங் காட்டில்) என்றதுக்கு, (பலத்தைத் [illegible]
தோடந்வயம். " [illegible]

ஸ்வா.—(ஆயரித்யாதி) ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தது-ஸாக்ஷாத்காரபரரும் ப்ராமாணிகரும் அறியுமத்தனையிறே. ஆயர்குலத்திலே தோன்றியதிறே - ஜ்ஞாநிஜ்ஞவிபாக(ஞா)மற எல்லாருமறிந்தது. இப்படி (தோன்றிய அஞ்ஜநவண்ணன் தன்னை). (தாயரித்யாதி) தாய்மாரான அநுகூலஜநங்களும், இவர் தாமும் மகிழ. இவனைக் காண உகவாதவளவேயன்றிக்கே, நடக்கக்கற்றானென்று கேட்ட போதே வயிறெரி கொளுந்திவந்து பூதநாசகடயமளார்ஜுநங்களாகிற இவர்களை வரவிட, இவர்கள் முடிந்தமைகேட்டு, (க) "கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பு" என்னும்படி "அழன்ற சத்ருக்களும் ஒன்றில் அவனை ஜயிக்கப் பெறுகிறிலோம்; அவனை ஜயிப்பதாக வீரவாதம் பண்ணிப்போனவர்களை மீண்டுவரக் காண்கிறிலோம்; பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் உருவிய வாளோடே நில்லாநின்றோம்; இனி ஒருபோக்கடியுமில்லை; இனி ஸாது மந்த்ரியான அக்ரூரனை அழைத்தாகிலும் உறவுசெய்து பார்ப்போம்" என்று அக்ரூரனை அழைத்து அவர் சொன்னவார்த்தையாலும்மிகவும் தளர்த்தியாமித்தனை; ப்ரதிகூலித்தார்க்கும் இருந்துதளருவதிற்காட்டில் சாகவுமென்றாலும், சாவு அரிதாயிருக்குமிறே. அநுகூலித்தாரும் மங்களாமங்களாசாஸநரூபேண "இவனுக்கென் வருகிறதோ" என்று க்லேசித்தாலும், க்லேசிக்கை அரிதாய் மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டுமிறே.

வ்யா.—(ஆயரித்யாதி) கோ(ஸ்ரீ)பகுலத்திலேவந்து ஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தமை அடியறிவாரறியுமித்தனையிறே; இதிறே எல்லாரும் அறிந்தது. (அஞ்சனவண்ணன்தன்னை.) கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்ஜநம் போலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனை. (தாயரித்யாதி) பெற்றதாயான யசோதையும் அவளோபாதி ஸ்நேஹிகளானவர்களும் ப்ரீதராம்படியாகவும், தொட்டில் பருவத்திலே பூதநாசகடாதிகள் நிரஸ்தரானமையை யறிந்த கம்ஸாதிகளான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து நடக்க வல்லனானமைகண்டு

அரு.—பதினோராம்பாட்டு. (ஆயரித்யாதி) யதுகுலத்தில் பிறந்தவனை, "ஆயர்குலத்தினில் தோன்றிய" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராஜகுலத்திலித்யாதி). பஹுவசநத்தைக் கடாக்ஷித்து (பெற்றதாயானவித்யாதி). "ஒன்னார்" - சத்ருக்கள்.

(க) திருப்பாவை-உரு.

அவனுகப்பிக்கையாலே. (தளர்நடைநடந்ததனை) அவன் இப்படி நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) "வேயர்" என்று பட்டர்பிரானுகையாலே குடிப்பேரும் சொல்லவேணுமிறே; அன்றிக்கே "வேயர்" என்று ப்ராஹ்மணருக்குஸந்த்யாவந்தநம்விசேஷண நிரூபகமாமாபோலே, இடையர்க்கும் "குழல் கோவலர்" என்று நிரூபகமாகையாலும், இவர்தாம் கோ(ரீ)ப ஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் செய்கையாலும், அவன் ருனும் ராஜகுலத்திலும் ஆயர்குலத்திலும்ஆவிர்ப்பவித்தாப்போலே யிறே, இவரும் இரண்டு குலத்திலும் ஆவிர்ப்பவித்து மிக்கபுகழையு முடையரானபடி. (விட்டுசித்தன்) இவர் "வாஸுதேவன்" என்றுப் போலேயிறே "விஷ்ணுசித்தன்" என்றபடியும். அன்றாகில் வஸ்துநிர் தேசமும் ஆஶ்ரயணீயத்வமும் கூடாதிறே. வ்யாபகமந்த்ரங்களுக் கும் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடொழிய வ்யதிரேகத்தால் ஸித்திதி யில்லையிறே. (சீரால் விரித்தன) சீரால்விரிக்கையாவது - குணாஶ்ரய தர்ஶநமும், குணப்ரகாஶ ஹேதுவும், குணப்ரகாச ப்ரயோஜநமு மிறே. (உரைக்கவல்லார்) இவர் விரித்தப்ரகாரம் அறியாதிருந்தார் களேயாகிலும், இவர் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அநுஸந்திக்குமவர்களும். (மாயன் மணிவண் ணன் தாள்பணியும்) * ஆஶ்சர்யமான கல்யாண குணங்களையும், ஆத்மகுண நாநாத்வத்தையும், நீலரத்நம்போன்ற வடிவழகையுமு

"என் செய்யப்புகுகிறோம்" என்று பீ(தீ)தராய் அவஸந்நராம்படி யாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாரத்தை.

(வேயரித்யாதி) (க) * வேயர்தங்கள் குலத்துதித்தவராகை யாலே, அக்குடியிலுள்ளாரெல்லாரும் தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப் புகழும்படியான பெரியாழ்வார். (சீராவித்யாதி) சீர்மை யோடே விஸ்தரித்துச்சொன்னவிவற்றை ஏதேனு மொருபடி சொல்லவல்லவர்கள். (மாயனித்யாதி). ஆஶ்சர்யமான குணங்களை யுடையனாய், நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனானவனுடைய திரு

அவர்கள் தளருகைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சீர்மையோடித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

(க) ரு-ச-கக.

டையவன் திருவடிகளிலே பணியும். "பணியும்" என்ற வர்த்தமா நம் உத்தமனில் வர்த்தமாநமாதல், உத்தரவாக்யத்தில்ப்ரார்த்தனை யாதலிறே. (மக்களைப்பெறுவர்களே) புத்ரர்களைப் பெறுவர்கள். அவர்களாகிறார்-சிஷ்யவத்புத்ரர்களாதல்; தாஸவத்புத்ரர்களாதல்; சிஷ்யதாஸர்களாதல். இதுதான் - சப்தோச்சாரண மாத்ரத்திலே கூடுமோவென்னில்; இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி இவரருளிச்செய் ததைஓதி, ஓதுவித்துப்போருமவர்களுக்குக்கூடும். எங்ஙனேயென் னில்,இவர்களாலே திருந்தின சிஷ்யர்களுடைய நினைவாலே; (க)"ஸ்ர் ஓரஸி- சுகதாதம்" (உ)"இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள்" (ங)"நந் தன்பெற்றனன்". கூரத்தாழ்வார்நங்கையார் திருவடிசார்ந்தவாறே பின்புஆவர்த்திப்பதாக அறுதியிட்டது கூடுகிறவளவில்தம்முடைய புத்ரரான ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்தைக் கண்டு இதி னுடைய எடுப்பிருந்தமைகண்டோமுக்கு ஆழ்வானுக்கு அந்ய சேஷத்வம் வரவொண்ணாது என்று ஆவர்த்திக்கை தவர்ந்தாரிறே. அன்றிக்கே ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்குச் சொல்ல வேண்டாதிறே.

பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வா.—பொன்னியல்ப்ரவேசம்.—கீழே இவருடைய அபிமாந த்திலே ஒதுங்கி அதிகாரியானவன் நல்வழிநடக்கவே அநுகூலப்ரீதி

வடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப்பண் ணும் ஸத்புத்ரர்களைப் பெறுவர். "மக்கள்" என்று-அவிசேஷமா கச் சொல்லுகையாலே வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும்வரும் உபய வித புத்ரர்களையும் சொல்லுகிறது. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி பொன்னியல் ப்ரவேசம்.

—(*)—

அவ.—அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெற்ற தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி தத்காலத்தில்

அரு.-பொன்னியல் ப்ரவேசம்.-(சேஷ்டிதத்தினுடையரஸத்தை) என்றது-

(க) (உ) உ-உ-சு. (ங) பெரு-தி-எ-ங.

யும், ப்ரதிகூலநிரஸநமும் ஸித்திக்குமென்றார். ப்ரதிகூல நிரஸநந் தான்-தேஜோவதமும், ப்ராணவதமுமாயிறேயிருப்பது. ஸாக்ஷாத் ப்ரதிகூலமாவது - தேஹேந்த்ரியங்களும் தானுமிறே. தேஹேந்த்ரியங்களை தேஜோவதம் பண்ணுகையாவது - அதிகாராநுகுணமாக நியமித்து சிறைப்படுத்தி நியாம்யமாக்குகை. நிரஸிக்கையாவது- எம்பாரைப்போலேயிறே. தானே தனக்கும் சத்ருவுமாயிருக்குமிறே. கர்மத்தாலன்றிக்கே,காலத்தாலன்றிக்கே, தேசத்தாலன்றிக்கே, இந்த்ரியங்களாலன்றிக்கே "நானேசெய்தேன்" என்றானிறே. இனிமேல் "அச்சோ"என்கிறவ்யாஜத்தாலே அயோக(X)வ்யவச்சேதமும், அப்ரதிஷேதம்முதலான ஆத்மகுணங்களுண்டாகிலிறே அவனைக்கூடலாவதென்னுமர்த்தத்தை வெளியிடுக்கிறார்.

அவனைக்குறித்து அநுபவித்தாப்போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலே தத்காலம் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாநுகுணமாகஓடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளும்படியை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அது தன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவன் வந்து தன்னை அணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்படியே தாமும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். "அச்சோ" என்று - அவன் வந்து அணைத்துக் கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே அவளோடுஇவர்க்குஸாம்யம். ✻மயர்வறமதிநலம்பெற்று, பரத்வாதிகளையெல்லாம் தெளியக்கண்டவராகையாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகாலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் தர்மைக்யத்தாலே வஸ்துவிசேஷணமாக்கிக் கொண்டு அவனைப்புகழ்ந்து, அந்த பாலசேஷ்டித ரஸத்தை அநுபவித்தவிது இவர்க்கு விசேஷம். .... ✻

அதினுடைய வழகையென்றபடி. (அநுபவித்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் "இவர்பால்யசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கும் காலம்" என்றுசேஷம். (ப்ரகாசித்து) என்றது - ப்ரகாசிக்கவென்றபடி. (அணைக்கையாகிற ரஸத்தை) என்றது - அணைக்கையிலுண்டான வழகையென்றபடி. இங்கு தர்மிதர்மங்களுக்கு அபேதநிர்தேசம் ஔபசாரிகம். (வஸ்து) என்றது-தத்காலாநுபாவ்யமான க்ருஷ்ணனாகிற பரவஸ்து வென்றபடி. ... ... ✻

அவ.—முதற்பாட்டு. மின்னோடே ஒருமேகம் வந்தாப்போலே வந்து என்னோடே அணையவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா—(பொன்னியலித்யாதி) பொன்வடத்திலே கோவைப் பட்டு, ஓசையையுடைத்தானகிண்கிணியைத்திருவரையிலேபின்னே சாத்தி, திருச்சுட்டியை முன்னேசாத்தி. (தன்னியலித்யாதி) தன்

மூ.—பொன்னியற்கிண்கிணி சுட்டிப்புறங்கட்டித்
தன்னியலோசை சலன்சலனென்றிட
மின்னியல்மேகம் விரைந்தெதிர்வந்தாப்போல் [வச்சோ.
என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான் வாராவச்சோ

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியல்கிண்கிணி) பொன்னாலே இயலப்பட்டகிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேலேபொன்தோய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னே உபாதாநமாகச் சமைத்ததென்னில் த்வநிக்கக்கூடாதிறே. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். மேலே "சலன்சலனென்றிட" என்கையாலே, கிண்கிணியென்றவிது-திருவரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. (சுட்டி) லலாடபூஷணம். இவற்றை, "புறங்கட்டி" என்றது-புறமென்று-இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்த ஸ்த்தலங்களிலே கட்டி என்றபடி. "கண்கால்புறமகம்" என்கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்கு வாசகமிறே. (தன்னியலித்யாதி). திருவரையில் கிண்கிணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும், தனக்குஇயல்

அரு.—முதற்பாட்டு. (பொன்னியலித்யாதி) (இயலப்பட்ட) என்றது - சமைக்கப்பட்டவென்றபடி. (பொன்தோய்த்து) என்றது - பொன்னைப்பூசியென்றபடி."பொன்" என்றுபொன்ஸூத்ரமாய் அதிலே இயலப்படுகை-கூடுகையாய் அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "உடைமணிகணகணென" என்று சொல்லாதே, க்ஷுத்ரக (கு) ண்டிகைகளுடைய சப்தாநுகாரமான "சலன் சலன்" என்கிற சப்தம் ப்ரயோகிக்கையாலே, அவிசேஷேண எல்லாவற்றையுமருளிச்செய்கிறார் (மேலேயித்யாதி). "புறம்" என்று இடத்தைக் காட்டுமோவென்ன நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (கண்ணித்யாதி). "தன்" என்று ஏகவசநமாகவெடுத்தது-பாட்டில் "கிண்கிணி" என்று ஜாத்யேகவசநமாயிருக்கையாலே. (இயல்வான) - ஸ்வாபாவிகமான வென்றபடி.

விஷ்டத்திலே விளையாடாநின்றால் கிங்கிணி முதலான ஆபரணம் த்வநிக்குமிறே. (சலன் சலன்) - அநுகாரத்வநி.

(மின்னியலித்யாதி) மின்னோடே கூடி ஒருமேகம் கால்படைத்து கடுகநடையிட்டுக் கொடுவருமாபோலே, திருவாபரணப்ரகாசமும் திருமேனியில் ப்ரகாசமும் தோன்ற. (என்னிடையித்யாதி) உனக்குப்ப்ரார்த்தநீயமான என்னிடையிலிருப்புக்கு, எனக்குப்ப்ரார்த்தநீயமான உன்னுடைய ஓட்டத்தைத்தாரா; நானெடுத்தணைக்கும்படி கூடவேணும். இவருடைய ஹஸ்தமுத்ரை பரமபக்தி பர்யந்தமானாலும், அவனுக்குவேண்டுவது அப்ரதிஷேதமிறே. (எம்பெருமான்வாரா) என்றது - ஸ்வாமியாய், மஹோபகாரகனாய்,

---

வானத்வநி சலன் சலனென்று த்வநிக்க. "சலன்சலன்" என்கிறவிது அநுகாரசப்தம்.

(மின்னியலித்யாதி). மின்னை இயல்வாக வுடைத்தான மேகமானது கால்படைத்துக் கடுநடையிட்டுக்கொண்டு எதிரே வருமாபோலே. கீழ்-"கிண்கிணி சுட்டி" என்றவை, (க)"செங்கமலக்கழல்" என்கிறபாட்டிற் சொன்ன ஸர்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்குப் பரபாக(ஞாX)மான அவ்வாபரண தேஜஸ்ஸோடே கூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேக்ஷையைப்பற்ற இந்த த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்தது. (என்னிடைக்கித்யாதி). என்னுடைய ஒக்கலையிலிருப்புக்காசைப்பட்டு ஓடிவந்து என்னை அணைத்துக்கொள்ளவேணும். இருகால் சொல்லுகிறது - அதில் ஆதராதிசயத்தாலே. (எம்பெருமானித்யாதி) முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்

(மின்னை இயல்வாக) என்றது - மின்னை ஸ்வபாவமாக; அதாவது - நிலை நின்றதாக வென்றபடி. (கால்படைத்து) என்றது - ஓடிவருகைக்கு ஹேதுவாக காலையுண்டாக்கிக்கொண்டென்றபடி. இவைஇரண்டாலும் அபூ (த்பூ) தோபமை சொல்லிற்றாய்த்து. பொன்பூசின கிண்கிணிப்புகர், மின்புகர் நேரில்லாமையாலும், சுட்டி சிறியபூஷணமாகையாலும், ஸகலாபரணங்களுமுண்டாயிருக்கையாலும் சொன்னவை உபலக்ஷணமென்கிறார் (கீழித்யாதி). "ஓட்டரா" என்றதினர்த்தம் (ஓடிவந்து) என்றது. "வாரா" என்றது - வந்தென்றவர்த்தத்தைச் சொல்லுமாபோலேயிருக்கிறது. ... ... (க)

(க) க-ரு-கo.

"எப்போதோ அழைப்பார்" என்று பார்த்துநின்று வருகிறவனை, "வாரா" என்றது - தம்முடைய ஆற்றாமையாமித்தனையிறே. (அச்சோவச்சோ) என்றது-சிறுபிள்ளைகளோடே ஸம்ஶ்லேஷஸாபேக்ஷராயிருப்பார் உகந்துசொல்லும் பாசுரமிறே. .... (க)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருக்குழல் திருமுகத்தேகவியும் படிகடுநடையிட்டு வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(செங்கமலமித்யாதி). தன்னிலத்திலே யலர்ந்த செவ்வித்தாமரையிலேவண்டுகள்மொய்த்தாப்போலே. (பங்கிகளித்யாதி) சுருண்ட வண்டொத்த திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்திலே மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்யாதி) மங்களாசாஸநபரரான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களைத் தரிக்கிற அழகிய திருக்கைகளாலே வந்து தழுவாநிற்கச் செய்தேயிறே அபிநிவேசத்தின் மிகுதியாலே "ஆரத்தழுவாய்" என்கிறது. இவர்க்கும் இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தான் யுவதிகளை அபிமதபுருஷர்கள் ஸ்தநபரிரம்பணம் செய்தால்

கிறது. அச்சோவென்றது - அணைத்துக் கொள்ளென்றபடி. (க)

மூ.—செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும்வண்டேபோல்
பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்பச்
சங்குவில்வாள்தண்டு சக்கரமேந்திய [வச்சோ. (உ)
அங்கைகளாலேவந்தச்சோவச்சோ வாரத்தழுவாய்வந்தச்சோ

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள்போலே. (பங்கிகளித்யாதி) சுருண்ட திருக்குழல்கள்வந்து உன் திருப்பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. (சங்கித்யாதி) ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும், அழகுக்கும் உடலாய், உனக்கும் பரிகையேயாத்ரையாயிருக்கும் ஶ்ரீபஞ்சாயுதங்களைப் பூவேந்தினாப்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்குமவையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழி

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. வண்டுகளுடைய ஸாதருஶ்யம்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார். (சுருண்ட) என்று. "பங்கிகள்" என்றதினர்த்தம் (குழல்கள்) என்றது. "அங்கைகளாலே - ஆரத்தழுவ வா" என்னவமைந்திருக்க ஆழ்வார்களோட்டைச் சேர்த்தியருளிச்செய்ததுக்கு மூன்றுவகையாகக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). "அம்" என்றது - ஸ்வாபாவிகமான அழகைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (அவைதானுமித்யாதி). "ஆரத்தழுவவா"

அவர்கள் அந்த போகாதிசயத்தாலே சொல்லும்பாசுரம்போலே யிருக்கிறது காணும். .... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவர வேணுமென்றார்கீழ்; இதில் திருமேனி அலையாமல் வரவேணு மென்கிறார்.

ஸ்வா.—(பஞ்சவரித்யாதி) அவனுக்கு ப்ரார்த்த நீயமிறே இது தான். (க) "முன்னோர்தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து - அவனே - இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றிறே ஜீயர்க்கு பட்டர் அருளிச்செய்தது. பாண்டவர்கள் தூதனாய் துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று "இவர்களையும் ஸமாதாநம் செய்யலாமோ"

க்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். (ஆரவித்யாதி) அபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக அணைத்துக் கொள்ளவேணும். ....(உ)

மூ.—பஞ்சவர் தூதனாய்ப் பாரதம்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகம்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு
அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்த [வச்சோ.
அஞ்ஜநவண்ணனேயச்சோவச்சோ ஆயர்பெருமானேயச்சோ.

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) துர்யோதநாதிகளாலே நெருக்குண்டு, ராஜ்யாதிகளை இழந்து, உன்னையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே நின்ற பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரதந்த்ரனாய்க்கொண்டு தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து, துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும்சேர்க்கப்பார்த்த

என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாக அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபர்யாப்தேத்யாதி). முதலச்சோவச்சோவென்றது - ஆதராதிசயத்தாலே. அதிலும் விஞ்சின ஆதராதிசயத்தாலே ஆரத்தழுவவேணுமென்றது. இதுக்குமேல் அல்பம் விளம்பிக்கையாலே, "வந்தச்சோவச்சோ" என்ற தென்றுகண்டு கொள்வது. இவ்வாழ்வார்க்கு இவனோட்டை ஸ்பர்ஶம் அபியதவிஷயஸ்பர்ஶம்போலே இனிதாயிருக்கிறதிறே. ... ... (உ)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பஞ்சவரித்யாதி) பாண்டவர்கள் அஞ்சுபேரேயாகைக்கும், இவர்களுக்கு க்ருஷ்ணன் தூதனாகைக்கும் ஹேதுக்களை யருளிச்செய்து கொண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (துர்யோதநேத்யாதி, சொல்லிப்

(க) தி-மொ-உ-உ-௩.

என்று மத்ஸ்யஸ்த்தபுத்தியாலே பார்த்தவளவில் அவர்கள்நெஞ்சில் ஈரப்பாடு காணுமையாலே பாரதயுத்தம் கையும் அணியும் வகுத்துச் செய்யவேண்டிற்று. (நஞ்சித்யாதி) நல் பொய்கைபுக்கு-கிடந்த - நஞ்சுமிழ்நாகம் - அஞ்சப்பணத்தின்மேல்-பாய்ந்திட்டு. முன்பு அம்ருதஜலமான பொய்கையிறே சலங்கலந்த பொய்கையாயிற்று.

(அஞ்சப்பணத்தின்மேல்) அநுகூல ஜநங்களான திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும், மற்றுமுண்டான ஸாக்ஷாத்காரபரரும், அதீத காலத்துக்கும் உத்தரகாலத்திலே வயிறு மறுகும்இவர்தாமும் அஞ்

விடத்தில்,அவர்கள்இசையாமையாலே,"ஆனல்யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோள்" என்று சொல்விப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தைநடத்தி. (நஞ்சித்யாதி) விஷத்தையுமிழாநின்ற காளியனுகிற ஸர்ப்பம் கிடந்தகொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமல் சென்றுபுக்கு. "நற்பொய்கை" என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ரூரமான பொய்கை யென்றபடி.

(அஞ்சவித்யாதி). (க) "ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட" என்கிறபடியே இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக்கேட்ட அநுகூல ஜநங்களெல்லாரும் "என்னுகப்புகுகிறதோ" என்று பயப்படும்படியாக (உ) "ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே" என்கிறபடியே அந்

போந்தென்னுமளவும்). "பஞ்சவர்தூதனுய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து சப்தார்த்தம் காட்டுகிருர் (பின்பித்யாதி). (கையும் அணியும்) என்றது - முன் வ்யூஹத்தையும் பின்வ்யூஹத்தையும், சொல்லுகிறது. வ்யூஹமாவது-ஸேநாநிவேசம். "கைசெய்து" என்றதின் பலிதார்த்தம் (யுத்தத்தை நடத்தி) என்றது. "நல்" என்றது - கொடுமையைச் சொல்லுமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (நற்பொய்கையித்யாதி).

"அஞ்ச" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் ; அநுகூலரஞ்சவென்றும், ப்ரதிகூலனுன காளியனஞ்சவென்றும். அதில் முந்தினதை ப்ரமாண பூர்வகமருளிச்செய்கிருர் (ஆய்ச்சிமாரித்யாதி). "பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு" என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக வர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (ஐந்தலையவித்யாதி).

(க) நா-தி-௨-௨. (உ) தி-பல்-கo.

சவென்னுதல்; அன்றிக்கே, காளியன்றன் ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அஞ்சவென்னுதல். (பணத்தின்மேல்)அதினுடைய பணத்தின்மேலே. (பாய்ந்திட்டருள்செய்த) அவன் சரணம்புக்கவாறேஅருள்செய்தது தம்பேறாக நினைக்கிறார். (அஞ்சனவண்ணனே) அஞ்சினானை ரக்ஷிக்கப்பெற்றோமென்று அஞ்ஜநவண்ணமேனி புகர்பெற்றுச் செல்லுகையாலே "அஞ்சநவண்ணனே" என்கிறார். (ஆயர்பெருமானே) அஞ்சினார்க்கும் அஞ்சாதார்க்கும் நிர்வாஹகனாய் ரக்ஷித்தவனே யென்கிறார். .... (ரு)

தக்காளியனுடைய பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து ந்ருத்தம் செய்துஅவனை இளைப்பித்து, (க) "க்ருஷ்ண க்ரீடந... (Grantha) கர்பாமாத்ர மநோவ்ருத்தி:ப்ரஸீதமே" என்று தன்னுடையப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. "அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு" என்றது-காளியன்றன் அஞ்சும்படியாக அவன் பணத்தின்மேலேபாய்ந்தென்னவுமாம். (அஞ்சநவண்ணனே) சரணாகதரக்ஷணம் பண்ணுகையாலே அஞ்ஜநம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற திருமேனியையுடையவனேஅச்சோவச்சோ. (ஆயர்பெருமானே) அமரர் பெருமானை மேன்மைக்கு எதிர்தட்டாக ஆயர்பெருமானை நீர்மையையுடையவனே அச்சோவச்சோ. .... (ரு)

மூ.—நாறிய சாந்தம் நமக்கிறைநல்கென்னத்
தேறியவளும் திருவுடம்பில்பூச
ஊறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன் [வச்சோ.
றேறவுருவினையச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோ

(உ) "(Grantha) சதைகசீர்ஷ்ணு:" என்றுபணங்களநேகங்களென்றுசொல்லியிருக்கையாலே "பணத்தின்மேல்" என்ற ஏகவசநம் ஸமஷ்டிவாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பணங்களின்மேலே) என்றது. ஆகையாலே "ஐந்தலைய" என்ற பாசுரத்திலுமுபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். "அருள்செய்த" என்றதுக்குப்ரமாணபூர்வகமாக ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டர்த்தம் (க்ருபாமாத்ரேத்யாதி). அஞ்சவென்றதினிரண்டாமர்த்தம் (அஞ்சவித்யாதி). "அருள்செய்த" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சரணாகதேத்யாதி). ... ... (ரு)

(க) வி-பு-ரு-எ-எ௰.

அவ.—நாலாம்பாட்டு. கூனிசாத்தினசாந்தின் நாற்றத்தோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(நாறியவித்யாதி) கூனியைச்"சாந்துதா"என்னஅவள் மட்டமான சாந்துகளைக் காட்ட; இவை ஆகாதென்றுநீக்கி, "குளு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்யாதி) ஈரங்கொல்லியைக் கொன்று பரியட்டங்கள் சாத்தி ஶ்ரீ மதுரையிலே போய்ப்புகுந்தவளவிலே, கம்ஸனுக்குச்சாந்திட்டுப்போரும் கூனி, சாந்துகொண்டு போகா நிற்கச்செய்தே வழியிலேகண்டு, "அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்திட வல்லையோ" என்ன; அபேக்ஷித்தது மறுக்க மாட்டாமையாலும் "வெண்ணெய் நாற்றத்திலே பழகின இவர்கள் சாந்தின் வாசியறிவார்களோ"என்னுமத்தாலும், மட்டமானசாந்துகளைக்காட்ட; (க) "సుగన్ధమేతత్ - ஸுகந்தமேதத்" இத்யாதிப்படியே அவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக்கழித்து, (க) "ఆవయోర్గాత్రసదృశం దీయతామనులేపనమ్-ஆவயோர்காத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்-

---

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நாறியவித்யாதி) (உ) "ఏవం వికత్థమానస్య కుపితో దేవకీసుతః। రజకస్య కరాగ్రేణ శిరః కాయాదపాతయత్- ஏவம் விகத்தமாநஸ்ய குபிதோ தேவகீஸுத:। ரஜகஸ்ய கராக்ரேண ஶிர:காயாதபாதயத்" என்கிற ப்ரமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து (ஈரங்கொல்லியைக்கொன்று) என்றது. (ங) "వసిత్వాథ ప్రియే వస్త్రే కృష్ణస్సఙ్కర్షణస్తథా- வஸித்வாதம்ப்ரியே வஸ்த்ரேக்ருஷ்ணஸ்ஸங்கர்ஷணஸ்ததா" என்கிறத்தைப்பற்ற (பரியட்டங்கள்சாத்தி) என்றது. [வஸித்வா]-சாத்தி. (ச) "అథ వ్రజన్ రాజపథేన మాధవస్స్త్రియం గృహీతాఙ్గవిలేపభాజనామ్। ఆలోక్య కుబ్జాం యువతీం వరాననాం పప్రచ్ఛ యాన్తీం ప్రహసన్ ప్రసన్నధీః - அதவ்ரஜந்ராஜபதேநமாதவஸ்ஸ்த்ரியம் க்ருஹீதாங்கவிலேபபாஜநாம், ஆலோக்ய குப்ஜாம்யுவதீம் வராநநாம் பப்ரச்சயாந்தீம் ப்ரஹஸந்ரஸப்ரத:" என்கிறதை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரீமதுரையித்யாதி). "சாந்தம்நல்கு" என்னவமைந்திருக்க "நாறிய" என்று விசேஷிக்கைக்கு, அவள் வேறே ஏதேனுமொரு சாந்தைக் கொடுத்தாளோவென்ன, அத்தை ஹேதுபூர்வகமாக வருளிச்செய்துகொண்டு விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அபேக்ஷித்ததித்யாதி). "இறை" என்றதினர்த்தம்

(க) வி-பு-ரு-உ0-௯. (உ) பாக-க0-சக-௩எ.
(ங) பாக-க0-சக-௩௯. (ச) பாக-க0-சஉ-க.

ந்து நாறிய சாந்திலே ஓரல்பம்தர'' என்றபேக்ஷிக்க; அவளும் பிள்ளைகளை ''சாந்தில் வாசியறிந்தபடியென்'' என்று கொண்டாடி தேறிக்கொடுக்க. தேறிக்கொடுக்கையாவது-கம்ஸனால் வரும் நலிவுக்கஞ்சாமல் ஸ்நேஹத்தோடே கொடுக்க, வாங்கித்தாம் சாத்திக்கொள்ளுதல்; அவள் தான்திருமேனியை பா (ஷா) வபந்தத்தோடே தொட்டுச் சாத்திளுளென்னுதல். பூசக்கொடுத்தாளென்னுதல். இப்படி சாத்தினவளவில்;

(ஊறியவித்யாதி) இவள் முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ'' என்

பகம்'' என்று ''அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அநுரூபமான பரிமளத்தையுடைய சாந்திலே அல்பம்தரவேணும்'' என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தரமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹ்ருஷ்டையாய் ''கம்ஸனுக்குக் கொடுபோகிறவித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கில்செய்வதென்'' என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலேசாத்த.

(ஊறியவித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிக்கையாலுண்டான ப்ரீதியாலே ''இவள் முதுகில் கூனை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்'' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவள்முதுகிலே வேர்விழுந்ததோ'' என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு கிடக்கிற கூனை அவள் சரீரத்திலுள்ளே ஒடுங்கும்படியாக அக்காலத்திலே

(அல்பம்) என்றது. இவனபேக்ஷித்த மாத்ரத்திலே இவள்திருவுடம்பில் பூசக்கூடுமோ? ராஜதண்டநபீதியில்லையோவென்ன, ஹர்ஷாதிசயத்தாலே அஞ்சாதே சாத்திளுளென்று விவக்ஷித்து, அந்த ஹர்ஷத்துக்கும் ''நாறிய இறை நல்கு நமக்கு'' என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து கொண்டு, தேறியித்யாதிக் கர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (சாந்தைத்தரமிட்டு இத்யாதி).

(க) ''ప్రసన్నో భగవాన్ కుబ్జాం త్రివక్రాం రుచిరాననామ్। ఋజ్వీంకర్తుంమన శ్చక్రే దర్శయన్దర్శనేఫలమ్ - ப்ரஸந்நோ பகவாந் குப்ஜாம் த்ரிவக்ராம்ருசிராநநாம் । ருஜ்வீம்கர்த்தும் மநஶ்சக்ரே தர்ஶயந்தர்ஶநேபலம்'' என்கிறத்தையுட் கொண்டருளிச் செய்கிருர் (அநந்யப்ரயோஜநேத்யாதி). ''ஊறிய'' என்றதுக் கர்த்தம் (அவள்முதுகிலேயித்யாதி). (நிமிர்த்து திருக்கையாலே) என்ற

(க) பாக-கo-சஉ-கூ.

னும்படி தரித்துப் புறப்பட்டகூனிவே. (உள்ளேயொடுங்க) உள்ளே ஒடுக்கும்படியாகவிறே ஏறவுருவிற்று. இப்படி அவன் நிமிர்த்துக் காட்டிற்று எல்லாரும் நம்மையே அநுவர்த்தித்து தந்தாமுடைய வக்ர புத்தியைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கோளென்ற தாயிற்று. (அன்று) அநுவர்த்தித்த வப்போதே யென்றபடி. (எம்பெருமான் வாராய்) எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியுமாய் உபகாரகனுமான வனே. .... (ச)

அவ.— அஞ்சாம்பாட்டு. திருக்கையில் திருவாழியோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கழலித்யாதி) க்ருஷ்ணன் "ஸ்ரீதூதெழுந்தருளிவருகிறான்" என்றுகேட்ட வளவிலே வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும்சூழ, அபிஷேகம் முதலான ஆபரணங்க

நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச்சோவச்சோ. .... (ச)

மூ.—கழல்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னைநோக்கும்
சுழலைபெரிதுடைத் துச்சோதனனை [வச்சோ.
அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ ஆழியங்கையனே யச்சோ

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி) பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிற விசேஷத்தைக்கேட்டு, வீரக்கழலிட்டுஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸேவித்திருக்க, தான் ஸிம்ஹாஸநஸ்தனாய்க்கொண்டு அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸா

விடத்தில் (க) "పదాభ్యామాక్రమ్య ప్రపదేద్వ్యజుష్యోగాన్ పాణినా। ప్రత్యాహ్య చుబుకేత్యాస్యముదనీనమదచ్యుతః - பத்ப்யாமாக்ரம்ய ப்ரபதேத்வ்யங்குள்யுத்தாந பாணிநா। ப்ரக்ருஹ்யசுபுகேத்த்யாத்மமுதநீந மதச்யுத:" என்கிறதநு ஸந்தேயம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கழலித்யாதி) யுத்தகாலமன்றியிலேயிருக்க கழல்மன்னர் சூழ்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (பாண்டவர்களுக்காக

(க) பாக-கo-சஉ-எ.

ளோடே ஆதித்யனைப்போலே விளங்காநின்றுகொண்டு ஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்து, "க்ருஷ்ணன்வந்தால் ஒருவர் எழுந்திருத்தல், குசல ப்ரச்நம்செய்தல் தவிருங்கோள்" என்று நியமித்துப் பொய்யாஸநமிட்டு துர்யோதநனிருந்தவளவிலே, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருள, இருந்த ராஜாக்களடங்க (க) "அவசா꞉ ப்ரதிபேதிரே- அவசா꞉ ப்ரதிபேதிரே" என்றெழுந்திருந்து அஞ்ஜலிவந்தநாதிகளைச்செய்து க்ருஷ்ணனெழுந்தருளியிருந்தவளவில் அவர்களுமிருக்கக் காண்கையாலும், அதிருபிதசலிதஹ்ருதனைக்கொண்டு "முன்பு செய்து வைத்த சூழ்ச்சிகளுக்கு காலம்இது" என்று இங்கிதங்களாலே தான் நிறுத்திவைத்த மல்லரைநியோகிக்க.

க்ருஷ்ணனும் இங்கிதஜ்ஞனாகையாலே தன்னையும் அழலநோக்கின துர்யோதநனை அவன் செய்த சூழ்ச்சி அவன்றனக்கேயாம்படி

லும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல்விளங்கி, "க்ருஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்தல், குசலப்ரச்நம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று நியமித்து, பொய்யாஸநமிட்டு வைத்திருக்கிறவளவிலே, எழுந்தருளிச்சென்று புகுந்தபோது, இருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் (க) "அவசா꞉ ப்ரதிபேதிரே- அவசா꞉ ப்ரதிபேதிரே" என்கிறபடியே எழுந்திருப்பார் அநுவர்த்திப்பாராக, தானும் துடைநடுங்கி எழுந்திருக்க உத்யோகித்து, மீண்டும் கருவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து.

(உன்னையித்யாதி) பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணி வைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்த்த துர்யோதநனை, உன் அகவாயில் சீற்றமெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோவச்சோ.

வித்யாதி). மன்னர் சூழ்ந்திருக்கிற வளவில் கதிர்போலே விளங்குகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ஸிம்ஹாஸநஸ்தேத்யாதி). எழலுறுகை - எழுந்திருக்க உத்யோகிக்கையாய், இதுக்கும் மீண்டிருக்கைக்கும் ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி).

"சுழலை" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து (பொய்யாஸநம்) என்றது. "பெரிதான சுழலையுடையனாய், உன்னைநோக்கும்" என்றந்வயித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பொய்யாஸநம் முதலாக வித்யாதி). "சுழலை"- (சூழ்ச்சி); அதாவது - க்ருத்ரிமம். ... ... (ரு)

(க) பார.

அழலவிழித்தானே யென்கிருர். (ஆழியங்கையனே) † அப்போது திருக்கையில் திருவாழியிலழற்றி தண்ணீராம்படி திருக்கண்களாலே அழலவிழித்தானேயென்கிருர்; "துச்சோதநன்" என்கையாலேஅவன் நெஞ்சு ஒருவராலும்சோதிக்க வரியதென்கிருர். .... (ரு)

ஸ்வா.—ஆரும்பாட்டு. (போரித்யாதி) பாண்டவர்களுடைய ஏழுஅக்ஷௌஹிணிகளையும் அஞ்சுராஜாக்களையும்கொண்டுபதினொரு அக்ஷௌஹிணியையும் நூறுராஜாக்களையும் கர்ணபீஷ்மத்ரோணுதிகளையும் ஸமமாக்கிப் பொருவதாக அத்யவஸிக்கையாலே; அவர்களுடைய ப்ராதிகூல்யமும் இவர்களுடைய ஆநுகூல்யமாத்ரமன் (ஆழியங்கையனித்யாதி) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலேயுடையவனே அச்சோவச்சோ. .... (ரு)

மூ.—போரொக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்
தேரொக்கவூர்ந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்
காரொக்குமேனிக் கரும்பெருங்கண்ணனே [வச்சோ.
ஆரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ ஆயர்கள்போரேறேயச்சோ

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (போரித்யாதி)பதினொருஅக்ஷௌஹிணி பரிகரமும் நூறு ராஜாக்களும் பீஷ்மத்ரோணுதிகளுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷௌஹிணி பரிகரத்தையும், பாண்டவர்கள் ஐவரையுங்கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; "பாண்டவர்களுக்கு ஓர்கோல்குத்து நிலமும் கொடோம்" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலேபொருந்

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (போரித்யாதி) "ஒக்கப்போர்பண்ணி" என்றந்வயித்து "ஒக்க" என்றது-ஸமமாக வென்றபடியாய், விஷமமாயிருந்தாலன்றோ இப்படி விசேஷிக்கவேணுமென்ன வருளிச்செய்கிருர் (பதினோரித்யாதி). போரிலே ஒக்கப் பொருந்தப்பண்ணி யென்று விவக்ஷித்து அர்த்தாந்தரம் (பாண்டவர்களித்யாதி). (கோல் குத்துநிலம்) இது ஸூச்யக்ரத்துக்கு முபலக்ஷணம். (க) "యావద్ధి సూచ్యాస్తీక్ష్ణాయా భిద్యాదగ్రం జనార్దన। తావదప్యపరిత్యాజ్యం భూమిర్నః పాణ్డవాన్ప్రతి - யாவத்தி ஸூச்யாஸ்தீக்ஷ்ணயா பிந்த்யாதக்ரம் ஜநார்தந। தாவதப்யபரித்யாஜ்யம் ப்ரமத꞉ பாண்டவாந்ப்ரதி" என்றது அநுஸந்தேயம். (வெட்டிதாக) கடிநமாக. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ர

† (பா) திருக்கண்களாலே அழலவிழித்து விரோதிகளை நிரஸிக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குத் தரித்தவித்தனே. (க) பார-உத்யோ.

று இதுக்கு ஹேது ; பூபாரநிரஸநம் ஒன்றுமே ஹேதுவென்கிறார். (க)"மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கேவட மதுரைப்பிறந்தான்"என்றும், பூமிதேவி (உ) "ஸ்ரீ ஸப்த ஸாகரா: - நபாரம் ஸப்தஸாகரா:" என்று "கடல்களும் மலைகளும் எனக்கு ஒருபாரமன்று; கரணப்ரதாநம் முதலாக அவன் செய்த உபகாரபரம்பரைகளைப் பாராதே அஹம் மமதைகளாலே க்ருதக்நரா யிருப்பாரைச் சுமவேன்" என் கையாலே அந்தக்ருதக்நரை "மண்ணின் பாரம்" என்கிறது. அந்தபா(ஹ)ரம் நீக்குதற்கு அவர்களுடைய அநேகம் தேர்களுக்கும் துல்யமாகத் தன்னுடைய தேரை ஊருகையாலே உபயஸேனையும் முடிந்ததிறே. (செழுந்தாரித்யாதி) மதுமாறுத கொங்கும் வாகையும் அவன் தோளிலேயிட்டு ஜயத்தை அவனதாக்கித் தான் அவன் பரிகரமாயிறே முடித்தது.

தும்படியாகப் பண்ணியென்னுதல். (இப்பூமிப் பொறைதீர்ப்பான்) இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருப்பாரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலேகொன்று, இந்தபூமியினுடையபா(ஹ)ரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. (க) "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்கையாலே அவதார ப்ரயோஜநமும் இதுவேயிறே. (தேரித்யாதி) யுத்தத்துக்கும்விஜயத்துக்கும் தகுதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகைமுதலான அழகிய மாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (ங) "யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச-யஸ்யமந்த்ரீச கோப்தாச" இத்யாதிப்படியே ஸர்வமுமாய்நின்று, ப்ரதிபக்ஷ பூதரானவர்களுடைய அநேகம் தேருக்கு ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினவனே! "ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதி(஢)கரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷஸேனையைத் துகளாக்கினானாய்த்து. (ச) "கொல்லாமாக்கோல்"இத்யாதிப்ப

மாணம் (மண்ணினித்யாதி). "செழுந்தார் விசயர்க்காய் ஒக்கத்தேரூர்ந்தாய்" என்றதன்வயித் தர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (யுத்தத்துக்குமித்யாதி). "செழும்" என்றதினர்த்தம் - (அழகிய) என்றது. "ஆய" என்றதுக்கர்த்தம் (யஸ்யமந்த்ரீ சேத்யாதி). பூபாரம் தேரையூர்ந்தால் தீருமோ? ஆயுதத்தாலே யுத்தம்பண்ணினாலன்றோ தீரவேணுமென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆயுதமித்யாதி). (தேர்க்கால்) ரதசக்ரம். அர்ஜுநனன்றோ யுத்தம் பண்ணி நிரஸித்தான்; ஸாரதியோ நிரஸத்ததென்ன; இதுக்குப்ரமாணம் (கொல்லா

(க) தி-வாய்-கூ-க-கo. (உ) (ங) பார. (ச) தி-வாய்-ங-உ-ங.

(காரித்யாதி) அர்ஜுநன் தலையிலே வெற்றி ஏறிட்டபின்பு திருமேனி கருமுகில்போலே புகர்பெற்றபடி. தம்மைக்காண்கை யாலே திருக்கண்களில் பிறந்தவிகாஸத்தைக்கண்டு மிகவும் பெருங் கண்ணனே என்கிறார். (ஆரத்தழுவாய்வந்து) என்னுடைய அபி நிவேசமெல்லாம் நிறையும்படி தழுவவேணும். (ஆயர்கள்போரேறே) ஆயர்க்கு ஸிம்ஹபுங்கவம்போலே யிருக்கிற மேனாணிப்புத்தோன்ற வரவேணுமென்கிறார். .... (சு)

அவ.— ஏழாம்பாட்டு. மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே சென்ற வாமநவேஷத்தோடே திவ்யாயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு வர வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (மிக்கவித்யாதி) ஔதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய

டியேஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலேயிறே பூபாரநிரஸநம் பண்ணிற்று.

(காரொக்குமித்யாதி) வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், * கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிறதிருக் கண்களையுடையனாயிருக்கிறவனே! இத்தால்-பூபாரத்தைப் போக்கு கையாலும், ஆஸ்ரிதனான அர்ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண் டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றும்படி நின்ற நிலை யைச் சொல்லுகிறது. (ஆரவித்யாதி) என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக அணைத்தருளவேணும். (ஆயர்களித் யாதி) கோ(ஷ்)பர்க்கு ப (ந்) வ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோந்முக மான ருஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே அச்சோவச்சோ. (சு)

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்
தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கிய
சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பால்கிளறிய [சோ.
சக்கரக்கையனேயச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி) ஔதார்யத்தாலே

வித்யாதி). அர்ஜுநனும் இவனுக்கு உபகரணமாத்ரமென்று கருத்து.

"தேரொக்கவூர்ந்தாய் - காரொக்குமேனி கரும்பெருங் கண்ணனே" என்றஸமபிவ்யாஹாரபலிதம் (இத்தாலித்யாதி). ... ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிக்கவித்யாதி). மேலேதாநமென்கிருக்கையாலே த்தநுகுணமாக "மிக்கபெரும்புகழ்" என்றதுக்கர்த்தம் (ஔதார்யத்தாலுமித்

புகழையுடையனை மஹாபலியஜ்ஞத்திலே இந்த்ரனுக்காகவாமநவேஷத்தைக்கொண்டுசென்று(க) "கொள்வன் நான் மாவலிமூவடிதா" என்றருளிச்செய்தவார்த்தை அநந்வயமாய் தோற்றுகையாலேசிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் ப்ரியாப்ரியம் தோன்றி நிரூபித்த வளவிலும், முக்த்த(ஜ)ஜல்பத்தாலும் (உ) 'புலன்கொள்மாணாய்" என்கிற வடிவழகாலும் சித்தாபஹாரம்பிறக்க, ஆசார்யனும் இத்தைக்கண்டு "இவனுடைய அர்த்தித்வமும் உன்னுடைய ஔதார்ய ப்ரீதியாலே நீ கொடுக்கிறதுவும் தகுதியன்று காண்" என்ன; "ஔதார்யத்துக்கும் தகாததுண்டோ" வென்ன; "இது தக்கதன்று" என்று தாநத்தை நிஷேதித்து நியமிக்கவும், அவன் நியாம்யனாகாமல் உதகம் செய்யப்புகுந்தவாறே, இவன் கையில் உதகம்விழாதபடி உதகபாத்ரத்வாரத்தைத்தகைய " இதுக்கடியென் " என்று திருக்கையில் திருப்பவித்ராக்ரத்தாலே த்வாரசோதனை பண்ண, இவன் தாநத்

மிகவும் பெரிய புகழையுடையனை மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று (க) "கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா" என்ன; (உ) "புலன்கொள்மாணாய்" என்கிறபடியே ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான இவனுடைய அழகாலும், அநந்விதமாகச்சொன்ன முக்த்தோ(ஸக்தி)க்தியாலும் மஹாபலி அபஹ்ருதசித்தனாய், இவனபேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சுக்ரன் இவன் வடிவும், வரத்தும், சொன்ன வார்த்தையும் அதிமாநுஷமாயிருக்கையாலே நிரூபித்து, "இவன் ஸர்வேஸ்வரன், தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண்ணுகிறது தகுதியன்று" என்று தாநத்தை நிரோதிக்க; அவன் அது கேளாதே உதகம்பண்ணப் புகுந்தவளவிலே, உதகபாத்ர த்வாரத்திலே சுக்ரன் ப்ரவேசித்து உதகம் விழாதபடி தகைய; அந்த த்வாரசோதநம் பண்ணுவாரைப்போலே திருக்கையில் திருப் பவித்ராக்ரத்தி

யாதி). "தக்கது இதுஅன்று" என்றதுக்கநுகுணமாக உபோத்காதம் (இந்த்ரனுக்காக வித்யாதி, அபஹரிக்க வந்தானென்னுமளவும்). "இதுதக்கது அன்று" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தம் (ஆனபின்பித்யாதி). துரும்பால் கிளறின ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்த்யநுகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவ

(க) தி-வாய்-ரு-அ-கூ. (உ) தி-வாய்-க-அ-சு.

துக்குக்கண்ணழிவுசெய்தவாறே அந்தஅக்ரம் *கருதுமிடம்பொருத சக்தியை யுடைத்தாய் கண்ணழிவு செய்கையாலே (சக்கரக்கையன்) என்கிறார்.

"ஸத்பாத்ரத்தில் அபீஷ்டதாநம் செய்தவனுக்கு நிக்ரஹமும் சிறையிருப்பும் வந்தது ; 'இது மாயாரூபம், தகுதியன்று' என்று ஸத்யம் சொன்னவன் கண்ணழிந்து நின்றான், இதுந்யாயமோ?" என்ன ; இவ்விடத்துக்குப் பிள்ளையருளிச் செய்தாராக ஆச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்யும்படி. "அவனுக்கு தோஷம் - குருவசநம் கேளாமை. இவனுக்கு தோஷம் - தாநம்விலக்குகை" என்று. (க) "கள்ளக்குறளாய் மாவலியை" (உ) "கொடுங்கோளால் நிலங் கொண்ட" என்கையாலே இவனும் க்ருத்ரிமதையையும், ந்யாய நிஷ்ட்டூரதையையும் ஆசரித்துக் காட்டலாமோ வென்னில் ; (ஙூ) "பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்"என்கையாலும்(ச)"மதியினால் குறள் மாணாய்" என்கையாலும் இவனுக்கு இவ்வாசாரம் கர்த்தவ்யம். பரார்த்தமானால் எதுதான் சேராதது. (சங்கமிடத்தானே) ஜல பாத்ரத்தில் தடை நீக்கும்போதும் ஊதித்துரும்பிடவேணுமிறே.

னுடைய அக்ரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனே!

"துரும்பால் கிளறிய சக்கரக்கையன்" என்கையாலே - "அந்த பவித்ராக்ரமாய்ப்புகுந்து அவன்கண்ணைக்கலக்கிற்று "(ரு) * கருது மிடம் பொரும் திருவாழி" என்று தோற்றுகிறது. (சங்கமிடத் தானே) ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் பிரி வில்லையிறே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலேதோற்றும்போது இவன் இடங்கையிலே தோன்றும்படியாயிறே யிருப்பது. (அச்சோ னித்யாதி). (கலக்கின) என்றவிது திருவாழியையுடையவனுக்குவிசேஷணம்.

சுக்கிரன்கண்ணைக் கிளறின ப்ரகரணத்திலே "சக்கரக்கையன்" என்ற துக்கு பலிதமருளிச் செய்கிறார் (துரும்பாலித்யாதி). இப்ப்ரகரணத்திலே சங் கத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன; ஸாஹசர்யத்தாலருளிச் செய்தாரென் கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). ஆயுதாகாரத்தாலேஇங்குப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து. அணைக்கும்போதையிலழுக்கு இரண்டு முண்டாகையாலே ப்ர

(க) தி-மொ-ரு-க-உ. (உ) தி-வாய்-ச-அ-சு. (ஙூ) திருமாலை-கரு. (ச) தி-வாய்-க-ச-ஙூ. (ரு) தி-வாய்-கo-சு-அ.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. திருவபிஷேகத்தில் ப்ரபை தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.— (என்னித்யாதி). தடைநீக்கி தாநம் பெற்ற பின்பு "சுக்ரசிஷ்யர்கள் விரோதிக்கக்கூடும்" என்றுபதறி அளப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றினவளவிலே திருவடிகள் விகஸிக்கப்புக்கவாறே, அவனுக்கு மகனாய் இவனுக்கு சிஷ்யனான நமுசியானவன் "இது என்" என்று வளருகிற திருவடிகளை வந்து தகைய, இவனும் "இது என்னடா நீ தகைகிறது" என்ன; "நீ இரக்கிறதென்ன? மாயாரூபவிகாரம்" என்ன; "நான் ப்ரஹ்மசர்யம் குன்றாமல் அநுஷ்டித்து வேதசாஸ்த்ர பரீக்ஷைசொல்லி உன்பிதாவானவன் பரிகணனை பண்ணித் தந்தது அளந்துகொள்ளவேண்டாவோ" என்ன; "என்னப்பனறிந்

வச்சோ) இப்படி யிருந்துள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. .... (எ)

மூ.—என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்
முன்னையவண்ணமே கொண்டளவா யென்ன
மன்னுநமுசியை வானில்சுழற்றிய [வச்சோ.
மின்னுமுடியனேயச்சோ வச்சோ வேங்கடவாணனேயச்சோ

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி) திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவநந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக்கவாறே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரனான நமுசி ஓடிவந்து "இதுவென்" என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; "நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ" என்ன; "நீ செய்தது க்ருத்ரிமமன்றோ" என்ன; "நீக்ருத்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தையும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன்

யோஜநமருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). ... ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (என்னித்யாதி). தாநம்பண்ணின வநந்தரம் நமுசிவந்து "என்இதுமாயம்" இத்யாதியைச்சொல்வானென்னென்ன ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிறார் (திருக்கையிலேயித்யாதி). "இதுவென்" என்றும், "மாயம்" என்றும், "என்னப்பன் அறிந்திலன்" என்றும், "முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்" என்றும் நாலுவகைப்பட்ட நமுசியினுடைய உக்திகளுக் கநுரூபமான ப்ரத்யுக்திகளையும் தர்சிப்பியாநின்று கொண்டர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இதுவென்னித்யாதி). "மன்னு" என்று நமுசியை

திலன், பக்வனானஎன்னையொழிய அவன்தாநம்செய்தது அறிவோ" என்ன; "அடா! குருவசநம் கேளாதவன் உன்னைக்கூட்டியோ தாநம் செய்வது" என்ன; "தாநத்துக்கு விக்நமுண்டானால் மீளவும் கூடுமே" என்ன; "நீஎன்ன சொன்னாய், நான் உன்னால் வரும் விக்ந பரிஹாரமாக வன்றோ*ஸத்யோதசாஹங்யாயமாக பரிக்ரஹித்தது" என்ன; ஆனால் "நீ முன்னைய வண்ணமே கொண்டு அளவாய்" என்ன; "முன்னைய வண்ணம் கூடுமோ?, ஸததபரிணமமாய்க்கொண்டு வளருகிறகாலமன்றோ" என்ன; அப்போது "இந்த லோகத்திலே வளரும் க்ரமத்திலே வளரக்குறை என்" என்ன; "வளர்த்தி ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ"என்ன; "இனிஉனக்கு தாநம் செய்த என்பிதாவை வெறுக்குமத்தனை யொழிய உன்னையோ" என்ன;"தாநம்செய்தவனை வெறுக்கிறதென், (க) 'ஆத்மா வை புத்ர நாமாஸி-ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி' என்கிறபடியே அவன் தாநத்துக்குப் ப்ரியப்படாதபோதே நீ ஸங்கரஜாதன், அவனுக்கு நீபுத்ரனுமன்று, அவனை அறியாதவனாக என்முன்னே தூஷிப்பதும் செய்தாய், 'நீ என்னப்பன்' என்ற வளவு போராதுகாண், உனக்கு உத்பாதகனானவனும் இனி உன்னை 'புத்ரன்' என்றங்கீகரியாமல் ஸங்கரஜாதனென்னே காண் சொல்லுவது".

இந்த உத்தரப்ரத்யுத்தரங்களுக்கெல்லாம் அவஸரந் தானுண்டோ? (உ) *ஒண்டாரை நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பிலாரங்கை தோயவடுத்து நிமிர்ந்தன்றோவளர்ந்தது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும்நமுசியோடே உத்தரப்ரத்யுத்தரமுண்டாகவுமருளிச்செய்தாரிறே. சீக்ரகதித்வம தோன்றஸமுத்ரலங்கநம் செய்கிறவனுட்பட

னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?" என்ன; "என்னுடைய பிதாவானவன்உன்னுடையவஞ்சநத்திலேஅகப்பட்டு உன்னுடையபடியொன்று மறிந்திலன்" என்ன; "நான் செய்தது வஞ்சநமென்று நீ சொல்லுகிறது என்கொண்டு?" என்ன; "வஞ்சநமன்றாகில் நீமுற்பட்டவடிவைக்கொண்டு அளவாய்" என்ன; "முன்னையவண்ணம்கூடுமோ, விகாரியானசரீரமன்றோ" என்றவளவிலும்.

விசேஷித்ததுக்கு ப்ரஸக்தி முகேந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (முன்னைய வண்ணமித்யாதி).

(க) மந்த்ரப்ரஶ்நம்-சௌள. (உ) க-திருவ-எக.

மைநாகபர்வதத்தோடே உத்தரப்ரத்யுத்தரம் சொல்லியும்ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல சரீரியாய் அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்பட்டானென் கையாலே ஸர்வசக்திக்குக் கூடாததுண்டோ?. இறந்தால் தங்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் கலாகாஷ்ட்டாதிகளால் பரிகணிக்க வொண்ணாத அத்யல்பகாலத்திலே அக்கரைப்படுமவனும் இடைவழியில் உபஹாரதர்ஸநம் செய்து போகாநின்றானிறே.

இப்படி கிட்டி நிஷேதித்த நமுசியை ஆகாஸத்திலே சுழற்றி எறிந்துஅந்ய சேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் போக்கின பின்பிறே ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாயிற்று. அதுதான் ஜீவிக்கையாய்த்து வேங்கடவாணனுகையாலே; அதுதானும் பலபர்யந்தமாய் நிலைபெற்றது - இவருடைய அச்சோவிலே கூடின பின்பிறே. மின்னு முடியனுவது-இவரோடேகூடினலிறே.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மார்வில்திருமருவு தோன்ற வர வேணுமென்கிறார்.

தான்பிடித்த நிலைவிடாதே நின்ற நமுசியை ஆகாசத்திலே சுழற்றி எறிந்துவிட்ட; உஜ்ஜ்வலமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனே! திருவுலகளந்த வ்ருத்தாந்தத்தாலே சேதநருடைய அந்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களை அறுத்தபின்பாய்த்து சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகமொளிபெற்றது. (வேங்கடமித்யாதி) (க) "அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை" என்னும்படி அந்த வாமநாவதார சேஷ்டிதமடையத் தோன்றத் திருமலைக்கு நிர்வாஹகனாய் நிற்கிறவனே!அச்சோவச்சோ. (அ)

மூ.—கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும்
முண்டத்துக்காற்றா முகில்வண்ணவோவென்று
இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள [சோவச்சோ.
மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்விமறுவனே யச்

வானில் சுழற்றின வநந்தரமோ மின்னு முடியனானதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருவுலகளந்தவித்யாதி). (வாமநாவதார சேஷ்டிதமடைய) என்றதுக்கு வடிவழகாலே வசீகரிக்கையும், யாசிக்கையும், விரோதியைப் போக்குகையும், தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையுமென்று கருத்து. ... ... (அ)

(க) தி-வாய்-ரு-ரு-அ.

ஸ்வா.—(கண்டவித்யாதி) (க) "முந்நீர் ஞாலம்படைத்த முகில்வண்ணனே" என்கிறபடியே நீ கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும். (இண்டைச்சடைமுடி ஈசன்) (இண்டைச்சடை) நெருங்கினஜடை. (ஈசன்) உலகேழும் திரியும் பெரியோனை பிச்சைப்பெருமாள். சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷாந்நம் உளைந்து வளர்ந்து புஜித்து அதுக்காற்றாமையாலே அதுக்குப் பரிஹாரமாக. (முகில் வண்ணா ஓ) "உன்னையொழிய இதுபரிஹரிக்க வல்லாரில்லை" என்று

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) கண்ணால்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப் பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போராதாயிராநின்றன. (முண்டம்) கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிக்ஷைபுகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணாமையாலே இதினுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும் தட்டித்திரிந்து பிக்ஷைபுகுந்த விடத்திலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். (முகில் வண்ணா) ஜலஸ்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஔதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே! இத்தால் நீ நிறைக்கிலொழிய வேறு நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. (ஓவென்று) தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு.

(இண்டையித்யாதி) நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி). கண்டகடலுமித்யாதிக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - ஸமுத்ராதிகளையும் தன் கபாலத்தில் பொகட்டாலும் நிறையாதே யென்று அத்யுக்தி முகேநவும், கடல் முதலான விடமடங்கலும் தான் ஸஞ்சரித்துத் திரிந்தானாகச் சொன்ன வ்ருத்தகதநமுகேநவும் துஷ்பூரதை சொல்லுகிறதென்று. இதில் முந்தினது (கண்ணாலித்யாதி). இரண்டாம்தாத்பர்யம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). முந்தின தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி ப்ரதமாந்தமாய், ஆற்றாவென்றதுக்குக் கர்த்தாவாகக்கொள்வது; இரண்டாம் தாத்பர்யத்தில் கடலுமித்யாதி - த்விதீயாந்தமாய், (தட்டித்திரிந்து பிச்சைபுக்கவிடத்திலும்) என்றவநந்தரம் "அந்த பிச்சை" என்று அத்யாஹரித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்.

"ஈஶன்" என்று ஸ்வாபாவிகமான ஈஶ்வரத்வம் சொல்லுமளவில் இப்

(க) தி-வாய்-ரு-உ-க.

(இரக்கொள்ள) இரந்தவளவிலே. "நம்மையொழிய இவனுக்கு கதியில்லை" என்று (க) "அரற்குப் பிச்சை பெய்கோபால கோளரி" என்கிறபடியே மண்டைநிறைத்தானே!. (மார்வில்மருவனே) அஸாதாரண முத்ரையோடே வரவேணுமென்கிறார்.

"இண்டைச்சடைமுடி ஈசன் ஆற்றுது இரக்கொள்ள, கடலும்மலையும்உண்டகடல்வண்ண ஒஎன்றதுக்கு-மண்டைநிறைத்தானே" என்றந்வயமாக்கி, தபோவேஷம் தோன்றநெருங்கின ஜடையும் ஈஶத்வமும் ஏகாஶ்ரயத்தில்சேராதிறே. இவன்றான் முன்பே துரபிமாநத்தாலேநெடுநாள்வருந்தி ஈஶ்வரனைக் கண்டு "என்னை ஒருவரும் ஆதரிப்

யனாய் ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈஶ்வரத்வம் தபஃபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும், இவனுடைய துர்மாநமும் சொல்லுகிறது. (இரக்கொள்ள) (உ) "తత్ర నారాయణ శ్రీమాన్ మయాభిక్షాం ప్రయాచితః - தத்ரநாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ" என்கிறபடியே வருந்தி பிக்ஷைஇரக்க."இரக்கொள்ள" என்று-ஒருமுழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. (மண்டை நிறைத்தானே) (ஈ) "విష్ణుప్రసాదాత్సుశ్రోణి కపాలంతత్సహస్రధా ! స్ఫుటితంబహుధాయాతం స్వప్నలబ్ధంధనంయథా- விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுஶ்ரோணி கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா - ஸ்புடிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா" என்கிறபடியே பஹுதாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவழி தெரியாதே போம்படி, (ச) "ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்த" என்கிறபடியே திருமார்வில் செங்குருதியாலே அந்தக்கபாலத்தைநிறைத்தவனே!. (மார்வில் மறுவனே) ஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்நமானஶ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்விலே யுடையவனே!. அச்சோவச்சோ.

யாட்டில் கீழும்மேலும் சேராமையாலே "இண்டைச்சடைமுடி" என்றதுக்கும் "ஈஶன்" என்றதுக்கும் பரஸ்பரஸமபிவ்யாஹாரத்தைக் கடாக்ஷித்து, இது ஔபாதிகமென்றும், அதஏவ துர்மாநி யென்றும் பலித்ததென்கிறார் (இத்தாலிவனுடையவித்யாதி). (செங்குருதியாலே) என்றது-சிவந்தரக்தமென்றபடி. (ரு) "తతస్తేనస్వకంపార్శ్వం నఖాగ్రేణవిదారితమ్। మహతీస్రవతీధారా తస్యరక్తస్య విస్తృతా - ததஸ்தேநஸ்வகம் பார்ஶ்வம் நகாக்ரேணவிதாரிதம்; மஹதீஸ்ரவதீதாராதஸ்யரக்தஸ்யவிஸ்த்ருதா" என்றது அநுஸந்தேயம்.

(க) தி-வாய்-உ-உ-உ. (உ) மாத்ஸ்யபு-கஅஉ-அஎ.
(ஈ) மாத்ஸ்யபு- (ச) தி-ச-வி-சஉ. (ரு) மாத்ஸ்யபு.

பார்களில்லை" என்று வெறுப்போடே வேண்டிக்கொண்டபின்பிறே (க) "மோஹசாஸ்த்ராணி காரய - மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய" என்றது. அத்தாலே அந்தஶாஸ்த்ர தத்பரரானவர்களை பகவத் ஸங்கல்பாநுகுணமாக நியமிக்கையாலே ஜடைநெகிழ்ந்ததையும் ஈஶ்வரத்வம் கூடுமிறே. (ஆற்றுதிரக்கொள்ள) பிக்ஷாந்நம்கொண்டு பாடாற்றமாட்டாமல் இரந்ததுக்கன்றியே, கடலும்மலையுமுலகேழுமுண்ட காலத்துத் "தானும் வயிற்றிலே ஒருவன்" என்று உண்டுமிழ்ந்த எச்சிலுக்குச்"சிவன்" என்று பேராவதே?, என்று தன்னுடைய ஸம்ஹாரகர்த்ருத்வத்தாலே லஜ்ஜித்து தேஹவிமோசந ஸாபேக்ஷதை தோன்ற "முகில்வண்ணா ஓ" என்றதுக்கிறே மண்டை நிறைத்தது. ஆற்றுமைதீர ரக்ஷித்திலனாகில் அரக்ஷகனாகக்கடவோம் என்று; இரந்ததுக்கன்று. அதுவென்கிறது "அத்து" என்றுகிடக்கிறது. அத்தும், கு வும்சாரிகையாய் - அநுதாபத்தைக் காட்டுகையாலும்

அதவா, "உண்டத்துக்கு" என்று பாடமானபோது, கண்டவித்யாதிக்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷைபுகுந்து (உ) "முடைத்தலையூன்" என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அத்தை உளைந்துளைந்து ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றுதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றுமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக,"முகில்வண்ணாஓ!"என்று - உன்னுடைய ஔதார்யகுணத்தைச் சொல்லிஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, "இத்தைப் போக்கவேணும்" என்று அர்த்தித்தவளவிலே, "நம்மையொழியஇவனுக்கு கதியில்லை" என்று (ங) "அரர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி" என்கிறபடியே அவன்கையில் கபாலத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். .... (கூ)

"உண்டத்துக் காற்று இண்டைச் சடைமுடி ஈசன் முகில்வண்ணா ஓவென்று இரக்கொள்ள" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கடலுமித்யாதிகளை ஸப்தம்யந்தங்களாக்கி, உலகேழுமென்ற வநந்தரம், "திரிந்துபிக்ஷைபுகுந்து" என்று பாட்டிலத்யாஹரித்து பாட்டுக்கு யோஜநாந்தரம் (அதவேத்யாதி). (உளைந்து) துக்கப்பட்டு. (ஜீவித்து) ப(பு)க்ஷித்து. ... ... (கூ)

(க) (உ) இரா-நு. (ங) தி-வாய்-உ-உ-உ.

இரப்பில் உபாயத்வம் கழியும். (க) "அருளாலளிப்பாரார்" என்ற போதே இரப்பில் அநுபாயத்வம் தோற்றுமிறே. "நாராயணா ஓ" என்றாப்போலேயிறே "முகில்வண்ணா ஓ" என்றதும். .... (௯)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. †என்னை விஷயீகரித்த வேஷத்தோடே வரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(துன்னியவித்யாதி) (உ) "அநந்தா வை வேதா:- அநந்தாவை வேதா:" என்கிறபடியே ஸகலவேதங்களும் பூர்வோத்தர விபாக (ஞாக) ம் தோன்றுமவிறே மறைகையாவது. நித்ய நிர்த்தோஷ ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வேதங்கள் மறைந்தால், தேஜஸ்வினுடைய அபாவத்தில் திமிரம் மேலிடுமாபோலேயிறே துன்னிய பேரிருள் சூழ்ந்துலகை மூடினபடி. துன்னுகை - உள்ளிருளும், உலகைச் சூழ்ந்துமூடும் பேரிருள் - புறவிருளுமிறே. உள்ளிருளாவது - உத்தரபாக (ஞாக)ப்ரகாசாபாவம். புறவிருளாவது -பூர்வபாக(ஞாக) ப்ரகாசாபாவம். (பின்னித்யாதி) இப்படிவேதங்களும் மறைந்து அந்தர்கதமாயும் பஹிர்க்கதமாயும் இருள்சூழ்ந்து மூடினபின்பு.

மூ.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட
மன்னியநான்மறை முற்றும்மறைந்திடப்
பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள்நீங்கவன் [சோ.
றன்னமதானானைச்சோவச்சோ அருமறைதந்தானேயச்சோவச்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) தேஜஸ்வினுடைய அஸந்நிதானத்தில் திமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே,கர்மப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம்போகையாலேநெருங்கின அஜ்ஞாநரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோகத்தையெங்கும் மறைக்கும்படியாக. (மன்னியவித்யாதி) நித்யமாய் ருகாதி (ஞாக) பேதத்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதமெல்லாம் திரோஹிதமாய்விட. (பின்னித்யாதி) பின்பு இந்த

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (துன்னியவித்யாதி) பேரிருள் மூடுகைக்கு "மன்னிய நான்மறைமுற்றும் மறைந்திட" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஹேதுவை த்ருஷ்டாந்தமுகேந அருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸ்வினித்யாதி). (கண்காட்டியான) என்றது-ஜ்ஞாநஜநகமானவென்றபடி; இதுமறையினுடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. "அன்று-அது-அன்

† (பா) வேதப்ரதாநம் பண்ணின உபகாரம் தோன்ற வரவேணுமென்கிறார்.
(க) தி-வாய்-௨-௨-௨.

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்கள் பழுதறநடப்பது'- பாரத வர்ஷத்திலே யாகையாலே (இவ்வுலகு) என்கிறார். மற்றை உலகுகள் போக (பூமி) ப்ரதாநமாகையாலே "இவ்வுலகு" என்கிறார். இப்படி துன்னிச்சூழ்ந்த பேரிருள் இவ்வுலகில் நீங்கக்கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி. (அன்று) ப்ரஹ்மாதிகள் "கண் இழந்தோம், தநமிழந்தோம்" என்றுகூப்பிட்டவன்று, ஸாராஸார விவேக யோக்யமான ஹம்ஸரூபியாய், (க) [பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி] ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், ஸநகாதிகளுக்கும் அபேக்ஷாமூலமாக வன்றிக்கே, அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக நல்குகையாலே "அது" என்னுதல். அபேக்ஷித்தாலும் அது வ்யாஜமாத்ரமாகையாலே (அது)என்னுதல். ஆகிறானென்றதே"ஆனான்"என்கையாலே-அவர்கள்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாம்படி வேதாதிகளைஉபகரித்தவித்யாமூர்த்தமாகையாலே ஆசார்யபதத்தில் குறைவில்லை யென்கிறார். அவர்களுக்கு உபகரித்ததெல்லாம் தம்பேறாக நினைத்து (அச்சோ) என்கிறார். (அருமறையித்யாதி) * வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தராகையாலே அதிகுஹ்ய பரமரஹஸ்யம் மங்களாசாஸநமாகையாலே "அருமறை" என்கிறார். "தந்தான்" என்கையாலே - ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; உபதேசஜ்ஞாநத் தளவுமல்ல; ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான * மயர்வற மதிநலம்தாமே பெற்றதென்கிறார். இத்தை நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தவன் றானென்னில்?. ஹம்ஸரூபியிலும் வ்யாவ்ருத்தராய் * பீதகவாடைப் பிரானாராய், வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்த வடபெருங் கோயிலுடையானென்கிறார்.

லோகத்திலுண்டான மஹாந்தகாரமானது நீங்கும்படியாக. (அன்றித்யாதி) அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துகைக்காக ஸாராஸாரவிவேகசக்திகமானஹம்ஸமாய்வந்து தோன்றினவனே! (அருமறையித்யாதி) உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ. .... (க0)

னம்" என்றந்வயமாக்கி, அந்ததச்சப்தத்துக்கு-ஹம்ஸத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அக்காலத்திலேயித்யாதி). ப்ரஹ்மா வேதத்தைஇழந்துஅத்தைலபிக்கைக்காகஸர்வேஶ்வரனைச்சரணமடைகையாலேவேதமேதுர்லபமென்று (உன்னையித்யாதி) வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

(க) தி-மொ-கக-௬-அ.

அவ.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அவ.—(நச்சித்யாதி) நாராயண சப்தத்தில் யோகம்தோன்ற நிற்கச்செய்தேயும் "நச்சுவார் முன்நிற்கும்" என்கையாலே ரூடிப்ரஸித்தி ஸாதாரணம்உபாதேயமாய்தோன்றுகின்றதிறே. "தன்னை" என்கையாலே-வஸ்துநிர்தேசம். "அச்சோவருக" என்கையாலே ப்ராப்யநிர்தேசம். இதுதான்ஸித்திப்பது - நச்சுவார்க்கிறே. "நச்சுவார் முன்நிற்கும்" என்கையாலே ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம். "அச்சோ" என்கையாலே - அதிகாரிக்கு ஸ்வரூபமான அபிநிவேசமும், அவனுடைய ஸௌசீல்யமும் தோற்றுகிறது. (ஆச்சியித்யாதி) அவ

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—நச்சுவார்முன்னிற்கும் நாராயணன்றன்னை
அச்சோவருகவென் றாய்ச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்சொல்
நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும்பாள்வரே. (கக)

வ்யா.— (நச்சுவாரித்யாதி) ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுண்டான தரதமவிபாக(ஞ)ம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்டவடிவைக்கொண்டுமுன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணன்தன்னை. (அச்சோவித்யாதி) அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால்வந்த சைஶவாநுகுணமாக அவன்தன்னை அணைத்துக்கொள்ளுகையில் அபேக்ஷைதோற்ற "அச்சோவச்சோ" என்றும்,

---

ஸர்வேஶ்வரன் நிர்ஹேதுக க்ருபாவானுகையாலே அவனைப்பெறிலும் இதுதுர்லபமென்று கருத்தாகவுமாம்.

அரு.—பதினோராம்பாட்டு. (நச்சுவாரித்யாதி). "நச்சுவார்" என்று ஆஶாமாத்ரத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மேத்யாதி). "முன்நிற்கும்" என்றும் சொல்லுகையாலே, முன்நிற்கையே - நசைக்கு விஷயமென்றுஅருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). "நச்சுவார்" என்றதுக்கு இன்னத்தை நச்சுவாரென்னுமையாலே, அந்தபதத்தைக் கடாக்ஷித்து "முன்நிற்கும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவர்களித்யாதி). ஸர்வஸ்மாத்பரனை நாராயணனை "அச்சோவருக" என்று சிசுக்களை அழைக்கும் பாசுரத்தாலே அணைக்கைக்குஅழைக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரத்தினித்யாதி). (சைசவாநுகுணமாக)என்றதுக்கு (யசோதைபிராட்

னுடைய அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலும், அவளுடைய புத்ரத்வ நிபந்தநமான அபிமாநத்தாலும் யசோதைப்பிராட்டி சொன்ன ப்ர காரத்தையும் தம்பேறாகக்கொண்டு அவளைப்போலே ஹஸ்தமுத்ரை யாலும், திருத்தோள்களாலும் தடமுடையதிருமார்பிலே அணைக்க ப்ரார்த்திக்கிறதற்கு ரூடிப்பேர்-அச்சோவிறே.

(மச்சணி மாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்) (க) "நீணிலாமுற் றம்" என்னுமாபோலே அங்குவர்த்திக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களு டைய திருமாளிகைகளென்னுதல்; வடபெருங்கோயிலுடையான் தான் கண்வளருகிற மச்சணிமாடமாதல். இவ்விரண்டாலும் பக வத்பரத்வமும் பாகவதஸீமையும் தோற்றுகிறது.(௨)"நாட்கமழ்பூம் பொழில் வில்லிபுத்தூர்" என்றருளிச் செய்ததையிறே "புதுவை" என்கிறது. ஆக "புதுவைக்கோன் பட்டன்" என்று - திருமாளி கைக்கு நிர்வாஹகரானஆழ்வாரருளிச்செய்த. (பட்டன்) என்றது- பட்டனாய், ஸத்யவாதி யென்றபடி. இவரருளிச்செய்தவற்றை இவ ருடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, இவருடைய பா(ஷா)வ பந்தமில் லையேயாகிலும், இவர் அருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே அந்ய பரமாக அற்று (நிச்சலும் பாடுவார்) (ங) "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிறபடியே மேல்காலதத்வமுள்ளதனையும் நீள்விசும்பாயிருக்கிற பரமபதத்தைத் தாங்கள் நியமித்து ஆளப்பெறுவர். "ஆச்சிஉரைத் தன" என்று இவர் அருளிச்செய்யிலும், இவர்தாமருளிச் செய்த

"வருக" என்றும்தாயானயசோதைப்பிராட்டிசொன்னபாசுரங்களை. (மச்சணியித்யாதி) பலநிலமான மாடங்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூ ருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தவித்தை. (நிச்சலும்பாடுவார்) ப்ரீதியுக்தராய்க்கொண்டு போக (ஃ) ரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள். காலதத்வமுள்ளதனையும் பரமாகாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக நடத்தப்

டிசொன்ன)என்றத்தோடந்வயம். (பலநிலம் 'என்றது)-க்ருஹத்தின்மேல் க்ரு ஹம். "பாடுவார்-நிச்சலும்-நீள்விசும்பு ஆள்வர்" என்றந்வயித்து அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரீதியுக்தராயித்யாதி). "நிச்சலும்" என்றதினர்த்தம் (காலதத் வமுள்ளதனையும்) என்றது. ஈப்ஸ்வரனன்றோ நீள்விசும்பாள்வான், இவர்களா

(க) தி-மொ-அ-௨-௨. (௨) க-ச-கக. (ங) தி-வாய்-கப-கூ-ச.

தொழிய த்ரிபாத்விபூதி பரப்பெல்லாம் ப்ராப்திபோபட நியமித்தாளவேணுமென்றிருப்பார் பாடார்களிறே.

பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்வா.—வட்டு நடுவின்ப்ரவேசம்.—கீழே "அச்சோவச்சோ" என்கிற வ்யாஜத்தாலே (க) "யஸ்ச ராமம் ந பஶ்யேத் - யஸ்சராமம்நபஸ்யேத்" என்கிற குறை தீரத் தம்முடைய அபிநிவேசமும், அவனுடைய ஸௌசீல்யமும், அருளிச்செய்தாராய் நின்றார். இனிமேல் (க) "யம்ச ராமோ ந பஶ்யதி - யஞ்சராமோநபஸ்யதி" என்கிற குறைதீர

பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகலபோக(ஜாதங்)த்துக்கும் தாங்களே நிர்வாஹகராவரென்றபடி.. .... (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி
முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
வட்டு ப்ரவேசம்.

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவாநுகுணமாக முன்னே ஓடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு "அச்சோ" என்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும், அதுக்கு அநுகுணமான தன்னுடைய ஹஸ்தமுத்ரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று அவனை அபேக்ஷித்து, அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தபடியை,

ளக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி). நித்யமுக்தேஸ்வரர்களுடைய அபிப்ராயத்தாலே (உ) "பொன்னுலகாளீர்" இத்யாதிப்படியே ஸகலபோக(ஜாதங்)த்துக்கும் நிர்வாஹகரென்றபடி. அன்றிக்கே (ங) * ஒழிவில் காலமித்யாதிப்படியே ஸகலகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷிக்தராவர்களென்னவுமாம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வட்டு நடுவின் ப்ரவேசே. (ஹஸ்த முத்ரையாலும்) என்றது அச்சோ வென்கிற உக்தியாலே தாய்மார்களுடைய பிள்ளைகளை அணைக்கைக்

(க) ரா-அயோ-கஎ-கூ. (உ) தி-வாய்-கூ-அ-க. (ங) தி-வாய்-ங-ங-க.

அவனுடைய அபிநிவேசத்துக்கும், ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஸௌசீல்யத்துக்கும் தாம் விஷயமான படியை "புறம்புல்குவான்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவ.—முதற்பாட்டு. சொட்டுச் சொட்டென்று துளிக்கத் துளிக்க வந்து புறம்புல்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வா.—(வட்டித்யாதி) இரண்டு நீலவட்டின் நடுவே வளருவதான ஒரு மாணிக்க மொட்டின் அக்ரத்திலே மஹார்க்கமாயிருப்பன சில முத்துக்கள் அரும்பித்தோற்றுகிறது முறிந்து விழுவதா

தம்முடைய ப்ரேமாநுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப்பாலே ஓடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிதரஸத்தையும் அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, "புறம்புல்குவான்" என்று அது தன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படி செய்ய, அவளனுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத்தையுடையதாம், அந்தசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மையையும் நீர்மையும் சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டு, "புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்" என்று பலகாலுமபேக்ஷித்து, தத்காலம்போலே தர்ஶித்து ப்ரீதராயநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். .... ✻

கூ.—வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க
மொட்டுநுனையின் முளைக்கின்றமுத்தேபோல்
சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென் [வான்
குட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனென்னைப்புறம்புல்கு

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வட்டித்யாதி) இரண்டு நீலரத்நவட்டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டி

கநுரூபமான ஹஸ்தவ்யாபாரம் தோன்றுகிறதைச்சொன்னபடி. (அவ்வளவுமல்லாத) என்றது - அவ்வளவேயன்றிக்கே அதிகமானவென்றபடி; மேன்மையும் நீர்மையும் சொல்லிப்புகழ்ந்தவராகையாலே ப்ரேமாதிக்யமென்று திருவுள்ளம்.

அரு.—முதற்பாட்டு (வட்டித்யாதி) "மாணிக்கமொட்டு" என்றுமேலே சொல்லுகையாலும், திருமேனி நிறத்தாலும் (நீலரத்ந வட்டின் நடுவே

மார்போலே. திருவரையில் சாத்தின பொன்னரைநாணில் கோக்கப்பட்ட மாணிக்கம் ப்ரதிபிம்பிக்கையாலே மாணிக்கமென்கிறாராதல்; நீலரத்நம் தன்னை மிகவும் சிறப்பித்து மாணிக்க மொட்டென்கிறாராதல். "வட்டு" என்று-நீலக்கழல். (க) "கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்" என்று திருப்புளியூர் நாயனார் திருமேனிக்கு உபமாநமாக "கருமாணிக்கமலை"என்றுநீலபர்வதத்தையருளிச் செய்கையாலே நீலமாணிக்க மொட்டென்னவும் குறையில்லை. சொட்டுச் சொட்டென்கை-அநுகாரம். இவ்விடத்துக்கு ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி, - ராஜகோஷ்டியிலே இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமாக "சைசவாவஸ்த்தையைப் பேசினபடியென்" என்று ராஜா கொண்டாட, அறியாதானொருத்தன் "இது இளம்சொல்லுகொண்டாடப்படுமதாகவிருந்ததோ"? என்ன; அதைக்கேட்ட ப்ரஸாதவிடைக்காரன் (உ) "அதிர் முகமுடையவலம்புரி குமிழ்த்தி" என்கிறபாட்டும் இவரருளிச்செய்ததன்றோவென்ன; அதைக்கேட்டு ராஜா "அங்ஙனே கொடுமென்றான்" என்று. (என் குட்டனித்யாதி) என்மகனென்றாப்போலே, என்குட்டனென்கிறார். (என்னைப் புறம்புல்குவான்) என் முதுகிலே வந்து கட்டிக்கொள்வானென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராதல்; கட்டிக்கொள்கிறானென்கிறாராதல். அவன் இவர் திருமார்வை விரும்பினாப்போலே, திருமுதுகையும் விரும்பினானிறே இவர் இவ்வுடம்புடனே மங்களாசாஸநம்செய்வது. அல்லாதபோது (ங) "உடம்பினால் குறைவிலமே" என்றிறே இவர் தாமுமிருப்பது. (கோவிந்தன்) ஸுலபன். .... (க)

னுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள்போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது-நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. (சொட்டித்யாதி) உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்கள் இற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப்பலகாலும் துளியாநிற்க. "சொட்டுச் சொட்டு"என்கிற இது அநுகாரம். (என்குட்டனித்யாதி)என்பிள்ளை வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். (கோவிந்தன்) ஸுலபனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது-தழுவுகை. புல்குவான் என்று - அபேக்ஷிக்கை. அன்றிக்கே, புல்கு

என்றது. இத்திருமொழி ப்ரவேசத்திலருளிச்செய்த ப்ரமேயாநுகுணமாக ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

(க) தி-வாய்-அ-கூ-க. (உ) ச-எ-ங. (ங) தி-வாய்-ச-அ-கூ.

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. நாநாவான திருவாபரணங்களோடே வந்து அபேக்ஷித்துப் புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(கிண்கிணியித்யாதி) திருவரை நாணிலே கிண்கிணியைக்கட்டி, திருமுன்கையிலே கிறியைச்சாத்தி, கையினில் கங்கண

வான் என்றது - புல்குகிறவனென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அபேக்ஷிக்கவன்றிக்கே, அவன் தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இது, (க)"ஆழிப்பிரான்புறம்புல்கிய" என்கிற நிகமத்துக்கு மிகவும்சேரும். .... (க)

மூ.—

கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக் கழுத்தில் தொடர்கட்டித்
தன்கணத்தாலே சதிரா நடந்துவந்து
என்கண்ணனென்னைப்புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னைப்புறம்புல் [குவான்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) திருவரையிலே கிண்கிணியைக்கட்டித் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி.

*உய்யவுலகுதொடங்கி அபேக்ஷித்துப்பெறுகையே அருளிச்செய்துகொண்டுவர, இப்படி ஸ்வரூப கீர்த்தநமாக அர்த்தம் சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதாழிப்பிரானித்யாதி).

அவன்றானே வந்துபுறம்புல்கினதாகச் சொல்லியிருக்கையாலேநிர்ஹேதுகமாகப் புறம்புல்குவனென்று சொன்ன இரண்டாமர்த்தம் அதிஸ்வரஸமென்று கருத்து. இப்படியாகில் *தொடர்சங்கலிகை நிகமத்திலும் அவனேவந்து தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவளபேக்ஷியாமல் தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லவேண்டாவோவென்ன, அங்குதளர்நடைநடவானோ'' என்று பவிஷ்யதர்த்தமாக ப்ரார்த்தநைதோன்ற பத்துப்பாட்டிலுமிருக்கையால் அப்படி கொள்ளக் கூடாமையாலே அபேக்ஷித்ததாகவே கொள்ளவேணும். இந்தத்திருமொழி ஸாதாரணமாக விருக்கையால் இந்தஸ்வாரஸ்யம் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். முந்தினயோஜனைக்கு ப்ரகரண ஸ்வாரஸ்யமென்று திருவுள்ளம். ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி) "கிண்கிணிகட்டி - கையினில்-கிறிகட்டி" என்றந்வயித்தர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திருவரையிலேயித்யாதி). (உ) "[illegible] - கங்கணம் கரபூஷணம்" என்று கையிலாபரணமாகில் கிறியென்றத்தோடு பௌநருக்த்யம் வருகையாலும்,

(க) க-கூ-கம. (உ) அமரகோசம்.

மிட்டு, திருத்தோளிலே சடகவளை சாத்தி, கழுத்தில் அடர்கட்டி, திருக்கழுத்தில் சங்கிலியாகிற திருவாபரணத்தைச் சாத்தி. (தன் கணத்தாலே) திருவாபரணத் தன்னுடைய கனத்தாலே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தங்களான திருவாபரணங்களையும் கூட்டி "கணம்" என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்து நான் அறியாமே பின்னே நடந்து வந்தென்னுதல். "அத்து" சாரியை. என்கண்ணனென்னைப் புறம்புல்குவான்; வல்லபன். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி. .... (உ)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம் தோன்றவந்து புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

(கிறி) சிறுப்பவள வடம். (கங்கணமித்யாதி) திருத்தோள் வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற ஆபரணத்தைச்சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாபரணத் தன்னுடைய திரளோடே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தமான திருவாபரணங்களையும் கூட்டி, "கணம்" என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டென்னுதல். (அத்து) சாரியை. (சதிரா நடந்துவந்து) நானறியாதபடி நடந்துவந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். (என்கண்ணன்) எனக்கு வல்லபனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (எம்பிரான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (உ)

தனித்துக் கீழும்மேலும் ஓரோ அவயவங்களுக்கு அஸாதாரணமான ஆபரணங்களைச் சொல்லுகையாலுமர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்வளையிட்டென்று). நாலைச்சொல்லி இவற்றை கௌ (K°) ணமாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருவாபரணேத்யாதி). நாலைச்சொல்லுகிறது * செங்கமலக்கழலில் சொன்ன திருவாபரணங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணம். "தன்கணத்தாலே" என்றவிடத்தில் "தன்" என்றத்தை ஆபரணபரமாக்கி, "ஆலே" என்றத்ருதீயையை (ஓடே) என்றத்ருதீயையாக்கி, அர்த்தமருளிச்செய்து, "தன்" என்றத்தைக்ருஷ்ணவிஷயமாக்கி "என்னைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டு" என்றத்யாஹாரமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தர மருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அழகிதாகநடந்துவந்து) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-இவர்தம்புறம்பே புல்கவரும்போது கண்டவர்கள் அந்நடையழகை அநுபவித்துத் தனக்குச் சொல்லில் அநுபவிக்கலாமென்று. ... ... (உ)

ஸ்வா.—(கத்தவித்யாதி) அஹம்மமதைகளாலே "உனக்கு" "எனக்கு" என்றுபிணங்கும்படி மிகவும்திக்குற்று மிகவும் பெரிதாய் கிடந்த செல்வத்தை. (ஒத்தித்யாதி) உன்னது என்னதென்று பிணங்காமை நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு உண்ணுதே, தனக்கு பந்து(ஸ்ரூ)நமுண்டு-நூறு ராஜாக்கள் ப்ராதாவாகவுண்டு, இக்கொத்துக்கெல்லாம்நான்தலைவன்; இந்த ராஜ்யமெல்லாம் நாங்களே ஆள

மூ.—கத்தக்கதித்துக் கிடந்த பெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்பொருந்திக்கொண்டு ண்ணுதுமண்ணுள்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய [புல்குவான்.
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் ஆயர்களேறென் புறம்

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி) அஹம் மமதைகளாலே உனக்கு, எனக்கென்று பிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த மஹைச்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, "தக்கத்தடித்து" "பக்கப்பருத்து" என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹைதச்வர்யத்தை யென்னவுமாம். (ஒத்தித்யாதி) பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி நெஞ்சுபொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதே. (மண்ணுள்வான்) பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானுகப் பாரித்திருந்த. (கொத்துத்தலைவன்) துச்சாஸநாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வாஹகனுய்க்கொண்டு ப்ரதாநனு

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி) "கத்த" என்றதுக்கு- பிணங்கும்படியென்றர்த்தமாய், அத்தை ஸஹேதுகமாகவருளிச்செய்கிறுர் (அஹமித்யாதி). பிணங்குகை-விவாதம்பண்ணுகை. (கொழுத்துக்கிடந்த) என்றது-ஸம்ருத்தமாயிருந்த வென்றபடி. "[Grantha text] - மஹாதாம் குபேராதீநாமைச்வர்யம்" என்ருய், மஹத்தான ஐச்வர்யமென்றபடி. அன்றிக்கே மஹத்பதம் பா(ஷா)வப்ரதாநநிர்தேசமாய், அதின்மேலே, "விசிஷ்ட" என்கிறது லுப்தமாய், மத்யமபதலோபஸமாஸமாய், மஹத்தான ஐச்வர்யமென்ருகவுமாம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி (மஹைதச்வர்யத்தை) என்றது. இங்ஙனன்ருகில் மஹைச்வர்யமென்று சொல்லவேண்டிவரும். "ஒத்து" என்றும் "பொருந்திக்கொண்டு" என்றும் அர்த்தத்தை புநருக்தமாகை யாலே இரண்டுக்கும் காயிக மாநஸிகரூபேணபேதம் தோன்றவருளிச் செய்கிறுர் (பந்துக்களானவித்யாதி).

(நிர்வாஹகனுய்க்கொண்டு ப்ரதாநனுயிருந்துள்ள) என்றது-இஷ்டப்ராப்

வேணுமென்று பாரித்தவனுடைய (குடிகெட) குலம் நசிக்கும்படி. (தோன்றியவித்யாதி) "பார்த்தஸாரதி" என்று ப்ரஸித்தமாம்படி தோன்றிய என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் வந்து (ஆயர்களென் புறம்புல்குவான்) இடையர்க்கு நியந்த்ருத்வத்தாலே நியாமகனை மேனணிப்பையுடையவன்; அன்றியே, கதித்தல்-கோபமும், பொரு மையுமென்னவுமாம். .... (கூ)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. மேன்மைதோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—(நாந்தகமித்யாதி) திருக்குற்றுடைவாள். (க)"சார்ங்கவில்" என்னுமாபோலே, "நாந்தகம்" அஸாதாரணமானவாள். (ஏந்திய) பூவேந்திறுப்போலே. (நம்பிசரணித்யாதி) ஸௌர்யாதி குணபூர்த்தியை யுடையவனே ரக்ஷிக்க வேணுமென்று ப்ரபந்நம்

யிருந்துள்ள துர்யோதனுடைய. (குடிகெட) குலமாகநசிக்கும்படி, (தோன்றியவித்யாதி) (உ)"పార్థం రథినమాత్మానఞ్చ సారథిం సర్వలోకసాక్షికం చకార - பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார"என்கிறபடியேபார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டுப்ரகாசகனை ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். (ஆயர்களித்யாதி) கோ(கோ)பர்களுக்கெல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். .... (ங)

மூ.—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று
தாழ்ந்த தனஞ்செயற்காகித் தரணியில்
வேந்தர்களூட்க விசயன் மணித் திண்டேர் [ம்புல்குவான்.
ஊர்ந்தவனென்னைப்புறம்புல்குவானஉம்பர்கோனென்னைப்புற

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி) நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திருக்குற்றுடைவாளை, ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்திறுப்போலே திருக் கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கிடான குணங்களால்பூர்ண னாயிருக்கிற நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று. (தாழ்ந்தவித்யாதி) ப்ர

த்யநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குக்கடவனாயிருந்துகொண்டு, ஶ்ரேஷ்ட்டனானவனென்றபடி. (ப்ரகாசகனை) என்றது - ஸ்வார்த்தே(க)கப்ரத்யயமாய், ப்ரகாஶனை வென்றபடி. இப்பாட்டிலும் கீழ்மேல்பாட்டுக்களிலும் "என்னைப்புறம் புல்குவான்" என்றிருக்கையாலே "என்புறம்புல்குவான்" என்றதுக்கும் ஆநுரூப்யஸித்த்யர்த்தமாக (என்னை) என்றது. ... ... - (ங)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (நாந்தகமித்யாதி) (திருக்குற்றுடைவாளை)

(க) ரு-ச-ச. (உ) கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை.

செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாம், துர்யோதநபக்ஷபாதிகளாய்நின்றவர்கள் உளைந் திடும்படியாக. (விசயனித்யாதி) அந்த வர்ஜுநனுடைய வழகிய தாய் திண்ணியதான தேரை ஓட்டம் கண்டவளவிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸ்தமாக்கினவன். அதுதன்னாலேயிறே உம்பர்கோனானதும். .... (ச)

அவ.—வாமநவேஷம் தோன்றவரவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.—அஞ்சாம்பாட்டு, (வெண்கலமித்யாதி) திருவரையிலே ஜாத்யுசிதமாக வெண்கலப்பத்திரத்தைச் சாத்தியிறே விளையாடுவது. (கண்பலவித்யாதி) திருமுடியிலே பீலிகளைச் சாத்தி,

---

பதநம்செய்த அர்ஜுந பக்ஷபாதியாய். (தரணியிலித்யாதி) பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தேரை நடத்துகிற ஸாமர்த்யத்தையுங்கண்டு "நாம் இனிஜீவிக்கையென்பதொன்றுண்டோ?" என்று நெஞ்சுளுக்கும் படியாக. (விசயனித்யாதி) அர்ஜுநனுடையஅழகிய தாய்த்திண்ணியதானதேரை, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தினவன், என்னைப்புறம் புல்குவான். (உம்பரித்யாதி)இப்படி துர்வர்க்கத்தை நிரஸிக்கையாலே, பூபா(ர)ரத்தைப்போக்குகைக்காக அவதரித்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்த தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். (ச)

ரு.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டி விளையாடிக்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்
பண்பலபாடிப் பல்லாண்டிசைப்பப் பண்டு [புல்குவான்
மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமநனென்னைப்புறம்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவிளையாடி. (கண்பலவித்யாதி) பலபீலிக்கண்களையு

என்றது - திருவரையில் சாத்தினகத்தி. "வேந்தர்கள் உட்க" என்றதுக்கு "தநஞ்ஜயர்க்காகி" என்றத்தையும் "திண்டேறூர்ந்தவன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அத்தைஹேதுவாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பூமியிலித்யாதி). (உளுக்கும்படியாக) சிதிலமாம்படியாக. ... ... (ச)

ரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெண்கலமித்யாதி) "பத்திரம்" சொட்டைக் கத்தி. "பல-கண்-பெய்தகருந்தழை" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (பலவித்யாதி).

(கருந்தழை) பீலிப்பிச்சம், அன்றிக்கே-பீலிக்கண்ணும், ஸ்நேஹிக ளாயிருப்பார் கண்களுமிறே சாத்துவது. (க) * பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணிறே. (கண்)பீலிக்கண்; அன்றிக்கே "கருந்தழைக்கா" என்று-சொலலாயிலே கூட்டவுமாம். அப்போது பெரியதழைக்கா வென்னுதல், கரியதழைக்காவென்னுதல், இப்படியிருக்கிற காவின் கீழே விளையாடி.

(பண்ணித்யாதி) பண்கள் பலவாலும் மேலெடுத்த திருவடிகளுக் குத் திருப்பல்லாண்டுபாடிச்சாத்த. (உ)"சூட்டினேன்சொன்மாலை" என்னுமாபோலே. (௩) ஸ்ரக்வஸ்த்ர ... - ஸங்கைஸ்ஸுரா ணாம் திவிபூதலஸ்த்தைஃ" (௪) "திசைவாழியெழ" (பண்டித் யாதி) மஹாபலி பக்கலிலே வாமநரூபியாய் அபேக்ஷித்த காலத்

மிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிற சோலைநிழலின்கீழே. (கண்) பீலிக்கண். (பெய்தல்) இடுதலாய், அத்தையிட்டுச்சமைத்தலைச்சொ ல்லுகிறது. (கருமை.) பெருமை. (தழை) குடை. அத்தை, "கா" என்கிறது-பீலியினுடைய தழைவால்வந்தகுளிர்த்தியைப்பற்ற; அன் றிக்கே,"கண்பலபெய்து"என்றுபாடமானபோது,"கருந்தழை-கண் பலபெய்து" என்று அந்வயித்து-பலபீலிக்கண்களையும்திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந்தழை- பீலிப்பிஞ்சம். கண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலிக் கண்கட்டுகை ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியிறே. (காவின்கீழ்) இப்படிக் கொத்தஅலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே விளையாடியென்கை.

(பண்ணித்யாதி). (௩) "ஸ்ரக்வஸ்த்ர ... - ஸங்கைஸ்ஸுராணும்" என்றும் (௪) "திசைவாழி யெழ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக் குக்கள்தோறும் அநுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும் பாடி மங்களாசாஸநம் பண்ண இசைப்பவென்றது - சொல்லவென்றபடி. (பண்டித்யாதி) மஹா பலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்ற ப்பெற்றவக்காலத்திலே பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களையும்

(பீலிக்கண்) மயிலிறகுக்கண். "பெய்த" என்று தழைக்குவிசேஷணமாக முந்தினபாடம். பாடாந்தரம்"பெய்து"என்றுல்யபந்தம். (பீலிப்பிஞ்சம்)மயிற் றோகை. திருமுடியிலே கட்டியென்றதுக்கு நியாமகம் (தலையிலேயித்யாதி). "மண்பல" என்றதுக்கு "மண்" என்று - பலலோகங்களென்று, இவற் றைக்கொண்டானென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). ... (ருெ)

(க) ரா-அ-௩-உ௬. (உ) க-திருவ-க. (௩) (௪) தி-வாய்-எ-௪-க.

திருவடியாலே அளந்து கொண்டவன், புறம்புல்குவான். (வாமநன்) அளப்பதற்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாமநனானவன், என்னைப் புறம் புல்குவான். .... (ரு)

அவ.—ஆறாம்பாட்டு. வாமநாவதாரம் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் பாரளந்தானென்று த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பின்காட்டினபடி.

ஏ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமாணியாய்
உத்தரவேதியில் நின்ற வொருவனைக்
கத்திரியர் காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட [வான்.
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென் புறம்புல்கு

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). சத்ரத்தையும் கையிலே தரித்துக்கொண்டு, அஸஹாயனாய், க்ருஷ்ணாஜிநமும்யஜ்ஞோபவீதமும் மௌஞ்சியுமானவிநீதவேஷத்தாலும், வடிவழகாலும், அத்விதீயமான வாமநனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. (உத்தரவித்யாதி). அத்விதீயமான ஔதார்யகுணத்தை யுடைய

ஸ்வா.— (சத்திரமித்யாதி) மௌஞ்ஜியும், க்ருஷ்ணாஜிநமும், திருக்கையிலே பிடித்த சிறுகுடையும், அத்விதீயமான வாமநவேஷத்தையும் கொண்டு மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று புக்கது. அத்விதீயமான ஔதார்ய குணத்தையுடையனாய், திருவடிகளாலே அளந்து கொண்டவன், புறம்புல்குவான். (வாமநன்) அளப்பதற்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாமநனானவன், என்னைப் புறம் புல்குவான். .... (ரு)

அரு.-ஆறும்பாட்டு. (சத்திரமித்யாதி). (ச(ஃ)த்ரத்தையும்) என்ற ச(ஃ)காரம் க்ருஷ்ணாஜிநாதிகளையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. "தனி" என்றும் "ஒரு" என்றும் அர்த்ததஃ புநருக்தமாகையாலே "அஸஹாயமாக" என்றும், "அஸத்ருசமாக" என்றும்விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அஸஹாயேத்யாதி). ❊மாணிபதத்தையும் "பத்திராகாரன்" என்றபதத்தையும் கடாக்ஷித்து, அஸத்ருசத்தையை உபபாதிக்கிறார் (க்ருஷ்ணாஜிநமித்யாதி). மேலே "உத்தரவேதியில்" என்றிருக்கையாலே பலிதார்த்தம் (யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று) என்றது. "உத்தரவேதியில் நின்றஒருவனை" என்றுயதாஶ்ருதமாகஅர்த்தம் சொல்லுமளவில்,யஜ்ஞகால ப்ரயுக்தமென்று தோன்றுகையாலே ஸோபாதிகமாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "நிருபாதிம் ஔதார்யகுணம்" என் றுதோன்றுகைக்காக "ஒருவனாய் உத்தரவேதியில் நின்றவனை" என்றந்வயித்தர்த்தயருளிச் செய்கிறார் (அத்வி

ஸ்வா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி)வேய்த்தடந்தோளி யானவாய்ச்சி. "ஆழிப்பிரான் - புறம்புல்குவான்" என்று அவன் புறம்புல்கிய சொல்லை, (விட்டுசித்தன்) அவள் சொல்லியசொல்லை அவள் சொன்னவன்று கூடநின்றாப்போலே தாமும் "புல்குவான்" என்றுப்ரார்த்தித்து. அவன்கடாக்ஷத்துக்கு விஷயமாய் தாமும்பெற்று மகிழ்ந்த ப்ரகாரத்தை, விட்டுசித்தன் பரோபகாரமாகவுபகரித்த தமிழிவை ஈரைந்தும் வல்லார் வாய்த்தமக்களையும் நன்மக்களையும்பெற்று, அவர்கள் மங்களாசாஸநம்பண்ணக்கண்டுமகிழ்வரென்கிறார். "விஷ்ணுசித்தன்" என்றது-*அரவத்தமளிப்படியே. (வல்லவர்) என்றது-ஸாபிப்ராயமாகவென்றபடி. "வாய்த்தமக்கள்" என்றது-புத்ரர்களை. "நன்மக்கள்" என்றது-சிஷ்யர்களை. ப்ரத்யயத்

மூ.—ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த்தடந்தோளிசொல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து
ஈத்ததமிழிவை யீரைந்தும்வல்லவர்
வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே. (௰)

வ்யா.—(ஆய்ச்சியித்யாதி) வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலேயாய்ப் பெருத்திருந்துள்ளதோள்களையுடையளானயசோதைப்பிராட்டி. (அன்றித்யாதி). அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாநுகுணமாகத் தன்னைப்புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லை. (விட்டுசித்தனித்யாதி). பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அநுபவித்து ப்ரீதராய்,அதுதன்னைஎல்லாருமறியும்படி உபகரித்ததாய்,ஸர்வாதிகாரமானத்ராவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள், (வாய்த்தவித்யாதி). ஸர்வேஶ்வரனுக்கு மங்களா

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆய்ச்சியித்யாதி) (சுற்றுடைமை) - வர்த்துளதை. "தடம்" என்றதினர்த்தம் (பெருத்திருந்துள்ள)என்றது. "புறம்புல்கிய ப்ரஜையைச் சொன்ன சொல்" என்று அத்த்யாஹரித்தந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). "ஈத்த" என்றதினர்த்தம் (அது தன்னையித்யாதி). (அதுதன்னை) என்றது - யசோதை சொல்லை யென்றபடி. "மகிழ்ந்து சொல்ல வல்லவர்கள்" என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாகவித்யாதி). (௧௦)

திலே சிஷ்யர்களுக்கு ப்ராப்தியுண்டானவோபாதி, ப்ரக்ருதியிலே புத்ரர்களுக்கும் ப்ராப்தியுண்டிறே. (க) "ஸ்ராத்தஸ்ய-புத்ராந்ஸந்த்யஜ்ய" என்றது - காரணகார்யபாவ ஸம்பந்தத்தாலேயிறே. அது தானறிந்த மாத்ரமிறே. இங்கு கார்யகாரண பாவஸம்பந்தமாகையாலே உபாதேயமாமிறே. தா (ஶ) த்வர்த்தத்தால் வந்தரக்ஷ்யத்வம் சதுர்த்திதோற்றினவிறே தோற்றுவது. (க0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

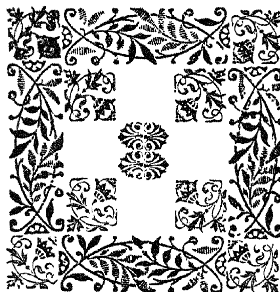
சாஸநம் பண்ணுகைக்கிடாக வாய்த்த விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால்வந்த ஆநந்தத்தை யுடையராவர். .... (க0)

பெரியஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

முதற்பத்து,

முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி

இரண்டாம்பத்து முதல்திருமொழி

மேச்சூது ப்ரவேசம்.

மெச்சூதுப்ரவேசம்.—ஆழ்வார்களிலே சிலர் தாங்களும் யுவதிகளாய், பிராட்டிமார வஸ்த்தையையும்பாவித்து அவனையும் பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிகனான யுவாகுமாரனாக பாவித்தால் பிறக்கக்கடவ ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை, தம்மைமாதாவாக பாவித்து அவனுடைய நீர்மையைஸ்வரூபமாக்கி, அத்தாலே அவனைத் தமக்குப்புத்ரனாக்கி, அவனுடையமேன்மையைகுணபாவமாக்கி, அவனுடையஅவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்ற நின்ற சைஶவாவஸ்த்தையை யசோதைப்பிராட்டி முதலானோர் அநுபவித்தப்ரகாரங்களை வ்யாஜமாக்கி ❋ வண்ணமாடம் துடங்கி அநுபவித்துக்கொண்டுபோந்து, "அச்சோ" என்றும், "புறம்புல்குவான்" என்று மிரண்டு திருமொழியாலும் ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பெற்றாராய் நின்றார்கீழ். இதில் அவன் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சி காட்டி விளை

அவ;—கீழிரண்டு திருமொழியிலும் - "அச்சோ" என்றும், "புறம்புல்குவான்"என்றும்அவன், ஸௌஸவாநுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தானநுபவிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ய யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே, அந்த சேஷ்டிதங்களினுடைய ரஸத்தை அநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே அநுபவித்து இனியரானார்; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடுமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடுதோற்ற அவன்ஆசரித்தத்தை, தத்காலத்திலுள்ளா

அரு.—மெச்சூதுப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழியிலும், முன்னேயணைக்கை, பின்னே யணைக்கையாகிற அவாந்தரார்த்த பேத (ஙிஜ)முண்டானாலும் அணைக்கையாகிற ரஸம் ஒன்றாகையாலே அவற்றை ஒரு பேடிகையாக்கிக்கொண்டு, வர்த்திஷ்யமாணஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தகீர்த்தநம் செய்தருளுகிறார் (கீழித்யாதி). (தத்காலத்திலுள்ளார்)என்று ஸாமாந்யமாக வருளிச்செய்கையாலே- யசோதை முதலான நந்தவ்ரஜத்திலுள்ளா ரெல்லாருமென்றபடி.

யாடி ரஸிப்பித்த நிஷ்ப்ரயோஜநவ்யாபாரத்தைத் தமக்கும் அவன் காட்டக்கண்டு அநுபவித்தாரென்னுதல்; அன்றிக்கே(க)"பண்டவன் செய்த கிரீடை" என்கிறபடியே அக்காலத்திலே தாமும் ஒக்கநின்று கண்டாப்போலே அநுஸந்தித்தாரென்னுதல்.

ஸ்வா;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூதித்யாதி) "ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரன்" "பாண்டவபக்ஷபாதி" என்று இரண்டு திறத்திலுள்ளாரும் விஸ்வஸிக்கும் படியாக முன்னேதெளிவித்து ஊதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு இடத்திருக்கையை நிரூபகமாக்கினவன். திருக்கைக்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் நிரூபகமாகையன்றிக்கே, திருக்கை நிரூபகமாகையால் விசேஷண நிரூபகம் குணபரமாகையாலே மாறியருளிச் செய்வு

ரநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்ப் பேசினாப்போலே பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே தாமும் அநுபவித்துப்பேசிஹ்ருஷ்டராகிறாரித்திருமொழியில்.

மூ.—மெச்சூதுசங்கமிடத்தான் நல்வேயூதி
பொய்ச்சூதில்தோற்ற பொறையுடைமன்னர்க்காய்ப்
பத்தூர்பெறாதன்று பாரதம்கைசெய்த [ன்.
அத்தூதனப்பூச்சிகாட்டுகின்றானம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றா

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூது சங்கமிடத்தான்) "ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரன்" "பாண்டவபக்ஷபாதி" என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஊதுகிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை இடத்திருக்கையிலேயுடையவன். "மெச்ச" என்கிறவிது, "மெச்சு" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. மெச்ச ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல்-கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்ய த்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும், அநுகூலர்வாழும்படியுமாயிறே யிருப்பது. (உ) "యస్యనాదేన దైత్యానాం బలహానిరజాయత । దేవానాంవవృధే తేజః ప్రసాదశ్చైవ యోగినామ్-" யஸ்ய நாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜாயத,தேவாநாம்வவ்ருதே தேஜஃ ப்ரஸாதஸ்சைவ யோகிநாம்." என்கிறபடியே. (நல்வேயூதி).

அரு;—முதற்பாட்டு. (மெச்சூதித்யாதி). பாஞ்ஜந்யத்வநியைக் கேட்டவாறே கொண்டாடும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளுகிறார் (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யேத்யாதி). இதுக்கு ப்ரமாணம் (யஸ்யேத்யாதி). (என்கிறபடியே) என்றதுக்கு,(வாழும்படியுமாயிறே இருப்பது)என்றத்தோடந்வயம். க்ருஷ்ணனுக்கு

(க) (உ) வி-பு-ரு-உக-உக.

மாமிறே. (நல்வேயூதி) ப்ராஹ்மணர்க்கு ஶிகாயஜ்ஞோபவீதாதிகளும் ஸந்யாஸிகளுக்கு த்ரிதண்டாதிகளும் விசேஷண நிரூபகமானாப்போலே, கோபகுலத்துக்கும் குழலும் குழலூதுகையும் நிரூபகமாயிறேயிருப்பது. ஸ்வரூபநிரூபகத்திலும் விசேஷண நிரூபகம் ப்ரதாநமாகையாலே "நல்வேய்" என்கிறார்.

(பொய்ச்சூதிலித்யாதி). சூதுபொருகை லீலாரஸமாத்ரமன்றிக்கே, அதுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு துர்யோதநாதிகள் பராநர்த்த சிந்தனை செய்கையாலே "பொய்ச்சூது" என்கிறார். துர்யோத

இதிறே அவதாரத்துக்கநுகுணமான நிரூபகம். அநுகூலர் வாழும்படி நல்லகுழலை ஊதுமவன். குழலுக்கு நன்மையாவது -(க) "நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வீணைமறந்து" (உ) "மரங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும்" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய த்வநியாலே சேதநாசேதந விபாகமற ஈடுபடுத்தவற்றாகை. ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலுமிரண்டும் இவ்வவதாரத்தில் கைதொடானுயிறே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும், (ஙு) "ஆநிரையினம் மீளக்குறித்தசங்கம்" என்றும், (ச) "கேயத்தீங்குழலூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(பொய்ச்சூதில் தோற்ற) க்ருத்ரிமமானசூதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிறே; க்ருத்ரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. (பொறையுடை

(ரு) "शङ्खचक्रगदापाणे ஶங்க்கசக்ரகதாபாணே" என்கிறபடியே சங்கத்தையே நிரூபமாகச் சொல்லவமைந்திருக்க, "நல்வேயூதி" என்று, வேணுவையிட்டு நிரூபிக்கலாமோவென்ன வருளுகிறார் .(இதிறேயித்யாதி). சேதநரை ஈடுபடுத்துகைக்கு ப்ரமாணம் (நன்னரம்புடையவித்யாதி). (நன்னரம்பு)-நல்லநரம்புகளையுடைத்தானவீணை யென்றபடி. அசேதநங்களை ஈடுபடுத்துகைக்கு ப்ரமாணம் (மரங்களித்யாதி). (கைதொடானுய்)-கைவிடாதேயென்றபடி. உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணம் (பசுமேய்த்தித்யாதி).

"பத்தூர் பெறாதவன்று பாரதம் கைசெய்தவத்தூதன்" என்றபதத்தைக் டாக்ஷித்து அதுக்கநுகுணமாகத் "தோற்ற" என்றதுக்கர்த்தமருளுகிறார் (க்ரித்ரிமமான வித்யாதி). அட்டத்தில் தோற்ற மாத்ரமேயாகில் க்ருஷ்ணன் தூதுபோக வேண்டாவிறே. சூதிலே தோற்றால் இவர்களுக்குப் "பொறை

(க) பெரி-தி-ங-சு-ரு. (உ) பெரி-தி-ங-சு-க0. (ங) பெரி-தி-ங-ச-ங.
(ச) தி-வாய்-சு-ச-உ. (ரு) பார-ஸபா-கூகூ-சக.

காதிகள் இவர்கள்ஸர்வஸ்வமும் அபஹரித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் இவர்கள்க்ஷமை ஒன்றும் அபஹரித்துக் கொள்ளமாட்டாதிருந்தது. தர்ம புத்ராதிகளுக்கு இத்தனையுமுடைமையாய்க் கிடக்கையாலே "பொறையுடைமன்னர்" என்று இவர்களுக்கு நிரூபகமாய்க்கிடக்கிறது. இதொழிந்த ஸர்வஸ்வமும் க்ருத்ரிமத்தாலே அபஹரித்துக் கொள்ளுமதொழிய, இந்தப்பொறையை இவர்கள் ப்ரார்த்தித்துக் கொடுத்தாலும் இந்தச் சரீரத்தோடு கைக்கொள்ள மாட்டார்களிறே அவர்கள்.

இந்தப்பொறைதான் இந்ததர்மபுத்ராதிகளுக்கு உடைமையாயிற்றதும் இவர்கள் அத்வேஷத்தோடே போகையாலேயிறே. த்ருதராஷ்ட்ரன், இவர்கள் பக்கல் பொறையைப்பரீக்ஷிப்பானாக "தர்மபுத்ராதிகள் போகிற வளவில் விக்ருதராய்ப் போனார்களோ?" என்றுகேட்க, "ஹர்ஷத்தால் வந்தவிக்ருதியொழிய, அவர்கள் பக்கல் க்ரோதவிக்ருதிகண்டிலோம்" என்ன; "என்பிள்ளைகளிலும் ஒருவராகிலும் சேஷிக்கும்படியாக அழன்று வாய்விட்டுப் போய்த்திலனே மஹாபாபி" என்றானிறே. புறக்கண் கெட்டாப்போலே உட்கண்ணும் மறைந்தபடியாலே. துர்யோதநாதிகளுக்கு ராஜ்ய ப்ராப்தியில் தாயவிபாகத்தால் உடைமையான தேசமும், இவர்கள் பக்கல் அபஹரித்த தேசமும் அவர்கள் கொடுத்தாலும் இவர்கள் க்ருத்ரிமத் தோல்விந்யாயத்தாலே அநுவர்த்தித்தாலும் கொள்ளார்களிறே. இதுவென்,

மன்னர்க்காய்) அவர்கள் செய்தது க்ருத்ரிமமென்று அறிந்திருக்கச் செய்தேயும்,க்ரோதவிக்ருதியின்றிக்கே க்ஷமையையுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோநாதிகள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது, இவர்கள் க்ஷமையை அபஹரிக்கமாட்டார்களிறே. ஆகையாலே "பொறையுடைமன்னர்"என்று-பொறையை இவர்களுக்கு நிரூபகமாகச்சொல்லுகிறது. (மன்னர்க்காய்) (௧) "యస్య మంత్రీ చ గోప్తా చ సుహృచ్చైవ జనార్దనః- யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவஜநார்த்தநః" என்கிறபடியே அவர்களுக்குஸர்வவிதமான துணையும் தானேயாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரனாய்.

யுடை" என்று சொல்லப்ரஸக்தியே தென்னவருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி).
"ஆய்"என்றதினர்த்தத்தை ஸப்ரமாண முபபாதிக்கிறார் (யஸ்யேத்யாதி).

(௧) பார-ஆரண்ய.

அவரோடே விபாகித்து வர்த்திக்கைஅரிதென்று போனர்களானாலோ வென்னில்; அது கந்தர்வ பரிபவத்திலேகாணலாமிறே. ஆகையாலே உடைமை கண்டவிடத்தே எல்லாரும் சேர்வர்களிறே. உடைமை யாவதுபொறையிறே. அத்தாலேயிறே ஈஶ்வரன் தானும்சேர்ந்தது.

(பத்தூர்பெறாது) இவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதெழுந்தருளி "எல்லார்க்கும் உள்ளார்க்குள்ள ப்ராப்திகள் அம்ஶித்து நீங்களும்உங்களுக்கு அம்ஶமானதும்கொண்டு ஜீவிக்கப்பார்க்கில் தீர்க்க ஜீவிகளாகலாம்" என்றருளிச் செய்தவளவில், அவர்கள் இசையாதபடியாலே "சிறிது குறைத்தாலும் கொடுத்துப் பொருந்தப் பாருங்கோள்; நான்அவர்களைப் பொருத்துகிறேன்" என்னவளவிலும் அவர்கள் இசையாமையாலே "ஆளுக்கு இரண்டூராக ஐவர்க்கும் பத்தூர் கொடுங்கோள்" என்ன ; அவர்கள் அதுக்கும் இசையாமல் "வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, ராஜாக்களுக்கு யுத்தமன்றோ கர்த்தவ்யம்" என்ன; "ஆனால் அந்ததர்மத்தைச் செய்யுங்கோள்" என்றிசைந்து போந்து இவர்களையும் இசைவித்து. (பாரதம் கைசெய்த)மஹாபாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து ஸாரதியாய் நின்ற அத்தூதனென்னுதல். பத்தூர் பெறாதவத்தூத னென்னுதல்; தூதனாய் ஸடனாயிருக்கச் செய்தேயும் "தன்னுடைய ஆஶ்ரித பக்ஷபாதித்வம் அவர்

(பத்தூரித்யாதி) இவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதெழுந்தருளி "பாண்டவர்களும் நீங்களும் விரோதித்திராதே உள்ளார்க்குள்ளஅம்ஶங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்கில் தீர்க்கஜீவிகளாகலாம்" என்ன; அவர்கள், "நாங்கள் அதுசெய்யோம்" என்ன; "ஆனால், சிறிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான்பொருத்துகிறேன்" என்ன; அதுக்கும் அவர்கள் இசையாமையாலே, "ஆனால், அவர்களைவர்க்கும் தலைக்கிரண்டூராகப் பத்தூர்தன்னைக் கொடுங்கோள்" என்ன; "இவையொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை, வீரபோக்யையன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்குமித்தனை" என்ன; ஆனால், "அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்" என்றுபோந்து, இத்தலையையும் யுத்தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஸாரதியாய்நின்று நடத்தின ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியான அந்தத்தூதனானவன். (அப்பூச்சி)

"பத்தூர்பெறாது" என்றதுக்குஉபோத்காதம் (இவர்களுக்காகவித்யாதி).

கள் நெஞ்சிலும் படவேணும்" என்று (க) "ஸம்ப்ரோக்ஷஹ்ரோணாஃ-மமப்ராணுஹிபாண்டவாஃ" என்று மேல்விளையும் கார்யம் ஏற்கவே அறிவித்த அத்தூதனென்றுதல். (அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்) அந்த ஆஶ்ரித பக்ஷபாதம் தோற்ற வப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

இவ்விடத்தே உஞ்சப்பிள்ளை பாடாநிற்கத் திருவோலக்கத்திலே "அத்தூதன்" என்று-பெருமாளைக் காட்டுவது. "அப்பூச்சி" என்று கண்ணை இறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க, உடையவர்பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் திருக்கைகளை திருத்தோளோடே சேர்த்துக்காட்ட, அவரும் அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர "இதுக்கடிஎன்" என்றுவிசாரித்துஉடையவர் புரிந்து பார்த்து "ஸ்ரீ கோவிந்தப்பெருமாள்" இருந்தீரோ என்றருளிச் செய்தாரென்றருளிச் செய்வர். "அம்மனே அப்பூச்சி காட்டு

பயங்கரமாயுள்ளது. அதாவது-லோகத்தில் பாலரானவர்கள்எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சிலசேஷ்டிதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில், நீர்மையைக் கண்டு "நம்மிலேயொருவன்" என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி ஈஶ்வரத்வ சிஹ்நங்களைக் காட்டுகை. இவ்விடத்தை, * உஞ்சப்பிள்ளை ஆடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே, "அத்தூதன்" என்று-பெருமாளைக்காட்டுவது, "அப்பூச்சி" என்று-கண்ணை இறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க; உடையவர்பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர, "இதுக்கடியென்" என்று விசாரித்துப்புரிந்து பார்த்தருளி, "ஸ்ரீ கோவிந்தப்பெருமாள்! இருந்தீரோ" என்று அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. "அப்பூச்சி" என்கிறது-இரண்டு திருக்கையிலாழ்வார்களையும். "அம்மனே" என்கிறது-கண்டுபயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை.

இப்பாட்டு "மெச்சூது சங்கமிடத்தான்" என்கையால், வலக்கையாழியும் ஸ்ம்ருதமாகையாலே அத்தை அப்பூச்சி பதத்துக்குத் தாத்பர்யமென்று எம்பார் அருளிச்செய்தாரென்று நம்மாசார்யர்களுடைய ஸம்வாதத்தையருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலேயித்யாதி). "இருந்தீரோ" என்றதுக்கு-அபிநயம் காட்டிக்கொண்டு நீர் இருந்தீரோ வென்று கருத்து.

(க) பார-உத்யோ.

கின்றான்''என்று கை நெரித்திறே அவர்மீண்டு அபிநயித்தது. "அப்பூச்சி''என்றது இரண்டு திருக்கையில் ஆழ்வார்களையும். நீர்மையாலே வஸ்து நிர்தேசமானால் மேன்மையை அப்பூச்சி என்னலாமிறே. (க) "ஸ்ரீம்வ்ரஜ- மாம்வ்ரஜ'' என்கிற மேன்மை போலன்றிறே. .... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. "அதிகாராநுகுணமாக வார்த்தை சொல்லாதவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்'' என்கிறார்.

ஸ்வா;—(மலையித்யாதி) "மஹத்தானபர்வதங்கள் சலித்தாலும் நம்முடையதோளுக்குச்சலநமுண்டோ''என்றிருக்கிற ராஜாக்களும் யுத்தோந்முகரான பெரியதேராளிகளும், (மற்றும் பலர்) அதாழிய பரிகணிக்கவொண்ணாத "ஆனை, குதிரை, காலாள்''என்று சொல்லப்

மூ;—மலைபுரைதோள்மன்னவரும் மாரதரும்மற்றும்
பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்
சிலைவளையத் திண்டேர்மேல்முன்னின்ற செங்கண் [றான்.
அலைவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றானம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலையித்யாதி) மலைபோலே ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தால்-அதி பலபராக்ரமராகையாலே ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதவர்களென்கை. (மாரதரும்) பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணாசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஓரொருவரே அதிரதராகையாலே ஓரெதிரிகளுக்கும் அஞ்சாதவர்களிறே. (மற்றும்பலர்) தனித்தனியே எண்ணி முடியாமை

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலையித்யாதி). மலைக்கும் தோளுக்கு முண்டான ஸாத்ருஶ்யத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் (மலையித்யாதி). (க) "ద్రవిణం తరస్సహో బలవీర్యాణి స్థేమశుష్మచ। శక్తిః పరాక్రమః ప్రాణః - த்ரவிணம் தரஸ்ஸஹோ பலவீர்யாணி ஸ்த்தேமசுஷ்மச। ஶக்தி: பராக்ரம: ப்ராண:''என்று-பலபராக்ரமசப்தங்கள் பர்யாயமாகப்படி(௧)தங்களாகிலும், இங்கு "பலம்'' என்று-காயபலத்தையும், "பராக்ரமம்'' என்று உத்ஸாஹாதி ரூபமான மநோபலத்தையும் சொல்லுகிறது. "மாரதர்'' என்றது-(உ) "ఆత్మానం సారథిం చాశ్వాన్ రక్షన్ యుధ్యేత యో నరః। స మహారథసంజ్ఞస్స్యాత్ - ஆத்மாநம் ஸாரதிஞ்சாஶ்வாந் ரக்ஷந்யுத்த்யேதயோநர:। ஸமஹாரதஸம்ஜ்ஞஸ்ஸ்யாத்'' என்கிற மஹாரதரென்றபடி. (ஓரெதிரிகள்) என்றது-அத்விதீயரான சத்ருக்க

(க)

பட்ட பரிகரத்திலுள்ளவர்களும். (குலைய) நடுங்க - அவர் இவர் என்றுப்போலே சிலவ்யக்தி நிரூபணம் பண்ணலாமதொழிய நடுக்கமெல்லார்க்கு மொத்துத் தோற்றுகையாலே ஒருசொல்லாலே "குலைய" என்கிறார். இந்த நடுக்கத்துக்கு ஹேது முன்பே மிகை விருத்து வது, விரக்கழுவிடுவதானதிறே.

(நூற்றுவரித்யாதி). "பலர்குலைய" என்றதிலே இவர்களும் அந்தர்க்கதரிறே. ஆயிருக்கச்செய்தே இவர்களைப் பிரித்து "பட்ட

யாலே மற்றும் இவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி இருப்பாரநேகரென்கிறார். பதினெட்டக்ஷௌஹிணியாகையால் அதில் எத்தனைசூரருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமித்தனையிறே. (குலைய) "க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாக ஏறினான்" என்று கேட்டபோதே "நாம் இனி ஜீவிக்கை என்றொரு பொருளுண்டோ" என்று பீதராய் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றாப்போலே விசேஷம் தோற்றச்சொல்லி, "குலைய" என்கையாலே - இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கும் ஒருவிசேஷமுமில்லை யென்கை.

(நூற்றுவரும்பட்டழிய) கீழே - "மன்னவரும்" என்று-ராஜாக்களைச்சொல்லி யிருக்கச்செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே-* கோப(ஞ்ச)லீவர்த்தந்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை ஒழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே ஆளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் பட்டழிய. (க) "மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ" என்கிறபடியே

ஏன்றபடி. (எத்தனை சூரருண்டாயிருக்கும்) என்றது-அநேகம் பேருண்டாயிருக்குமென்றபடி.

(கோ(ஞ்ச)பலீவர்தந்யாயத்தாலே)இத்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் "கோமாநய-காமாநய" என்றும், "பலீவர்தமாநய - பலீவர்தமாநய" என்றும் சொன்னால் "கோ" என்கிற ஸாமாந்ய சப்தம்-பலீவர்தத்தை யொழியக் காட்டினாற்போலே, இங்கும் "மன்னவர்" என்கிற ஸாமாந்யசப்தம் நூற்றுவரை யொழியக்காட்டுகிறதென்றபடி. பலீவர்த்தம் - வ்ருஷபம். கீழ்ச்சொன்னவர்களோடேயொரு சேர்த்தியாகச் சொல்லாமல், "நூற்றுவர்" என்று தனியே சொல்லுகைக்கு நியாமகமருளிச் செய்கிறார் (பாண்டவர்களித்யாதி). "திண்டேர்மேல் முன்னின்ற" என்றிருக்கையாலே யுத்தாத் பூர்வம் துர்யோதநாதிகள்

(க) கீ-கக-நந.

ழிய'' என்றது, அஹங்காராக்நி ப்ராசுர்யத்தாலே. மஹாவ்ருக்ஷங்களானவை பசுமைகுலைய வற்றிவரண்டு கோடரகதமான அக்நியாலே வெந்து விழுமாபோலேயிறே நூற்றுவரும் பட்டழிந்தபடி.

(பார்த்தனித்யாதி) இதுபோலேயோ அவன் சிலைவளையப் பட்ட பாடு. (க) "ஸ்வஸ்தி ஜயஸ்வரம் சாபம்-விஸ்ருஜ்யஸஶரம் சாபம்'' என்றவனை (உ) கரிஷ்யே வசநம் தவ-கரிஷ்யேவசநம்தவ'' என்னப்பண்ணின அருமை; அதாவது-பெரிய வ்யவஸாயத்தோடே யுத்தோந்முக

க்ருஷ்ணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்த போதே நின்று † வறறின மரம்போலே பட்டு, பின்னை உருவழிந்துபோம்படியாக.

• (பார்த்தன்சிலைவளைய) அர்ஜுநன்கையில் காண்டீவம் வளைய. அதாவது - அதிரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்துநின்று வில்வளித்து யுத்தம்பண்ண வல்லனாய்த்து இவனுடைய ஸஹாயபலத்தாலென்கை. (திண்டேர்மேல் முன்னின்ற) மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்நேயாஸ்த்ராதிகளாலே தக்த (ஃ) மாய் விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய் நின்றதேரின்மேலே, (ஙு) "உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:-உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:'' என்கிறபடியே அர்ஜுநனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்த்ரஶஸ்த்ரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

(செங்கணலைவலை) தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யந்

பட்டழியக்கூடுமோவென்ன (மயைவேத்யாதி). (வற்றின மரம்போலே) என்றது - நீர் வற்றின மரம்போலே என்றபடி.

இவன் தேர்மேல் நில்லாவிடில் காண்டீவம் வளையாதோ வென்ன வருளுகிறார் (அதாவது அதிரதேத்யாதி). (வலித்து) இழுத்து; நாணை ஏறிட்டென்றபடி. திண்மைக்கர்த்தம் (மஹாரதேத்யாதி). "வீழாமல்-நின்ற'' என்றந்வயம். "முன்நின்ற'' என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் (உரஸேத்யாதி).

கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு "செங்கணலைவலை'' என்றதுக்குத்

(க) கீ-க-சஎ. (உ) கீ-கஅ-எங. (ஙு) பார-த்ரோண-உங-கஅ.

† (பா) வேரற்றமரம்.

ஞைத் தேரிலே ஏறினவன், யுத்தோந்முகரான பந்துக்களை ரக்ஷிக்கை தர்மமென்றும், வைதமானத்தை அதர்மமென்றும் ஸ்நேஹ காருண்யவசு பிதிகளாலே (க) "கிம்நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம்போகைர்ஜீவிதேநவா - கிந்நோராஜ்யேந கோவிந்த கிம்போகைர்ஜீவிதேநவா" என்று இவன் நிற்கையாலும், அவள் "விரித்தகுழல்முடியேன்" என்று, தனக்கு ஸராணாகதி திருநாமப்ரபாவ மாத்ரத்தாலே பலித்தகர்வத்தாலே "நாம் நினைத்ததெல்லாம் பலிக்கும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி நின்றாள்; "இனி இவனைத்தெளிவித்துச் சிலையைவளைத்து மயிரை முடிப்பிக்க வேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி, இவனுக்குச் சில அர்த்த

தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று அந்த விஜயத்தைஅர்ஜுநன் மேலே ஏறிட்டு அவன்பக்கல் வாத்ஸல்யம்தோற்றக் கடாக்ஷித்து நின்று, அவன்விஜயம் தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுமவன். (உ) "அவாக்யநாதர:-அவாக்ய நாதர:" என்றிருக்கக்கடவவன் அதடைய அழிந்து கலகலென ஏத்தாநிற்குமாயிற்று. (ங) "புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேநாபதியாய் மனப்போர் முடிக்கும் வகை" என்கிறபடியே. அதவா, "பார்த்தன் சிலைவளையத்திண் டேர்மேல் முன்னின்ற செங்கணலவலே" என்கையாலே- (ச) *அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியா குலனாய், (க) ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண- நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" இத்யாதிப்படியே "விஜயமும் வேண்டா, ராஜ்யாதிகளும் வேண்டா" என்று உபேக்ஷித்து

தாத்பர்யம் (தானித்யாதி). (அவன் விஜயம்) என்றது-அர்ஜுநன் விஜயமென்றபடி. "அலவலை" - பஹுஜல்பாகன், இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யம் (அவாகீத்யாதி). "புகழ்ந்தாய்" இத்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம்-உன் திருவுள்ளத்தில் கிடந்தபடியே பாரதயுத்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக ஆண்பிள்ளையான அர்ஜுநன் நினைக்க, அவன் மிடுக்கனாய் யுத்தம் பண்ணும்படி புகழ்ந்தாய்; அப்படியன்றோ உன்படி என்கிறாரென்று. குலைகைக்கும், பட்டழிகைக்கும், சிலைவளைக்கைக்கும்-தேர்முன்நின்றத்தை ஹேதுவாகவும், யுத்தார்த்தமாகப்புகழ்கை அலவலைத்தனமாகவும் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, இனி குலைகை முதலானவற்றுக்கு கீதோபதேசமாகிற அலவலைத்தனத்தையே ஹேதுவாக்கித் தாத்பர்யாந்தரம் (அதவேத்யாதி). ப்ரகரணாநுகுணமாக*பார்த்தன் பதத்துக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அஸ்த்தாநேத்யாதி).

(க) கீ-க-௩உ. (உ) சாந்தோ-௩-கச-ச. (ங) ச-திருவ-உச. (ச) கீ-ஸங்கிரஹம்

ஸ்வாபதேசம்.

விசேஷங்களை உபதேசிக்கக் கோலி "தர்மத்தை அதர்மமென்ற ப்ரமம் மீளாமையாலே, அதர்மத்தை தர்மமென்றால் அத்தை தர்மமென்று கைக்கொள்ளுமாகில், இவன் அதர்மமென்று நீக்கின தர்மத்தை இவனிசைந்த தர்மத்துக்கு யோக்யதாபாதகமாக்குவிப்போம்" என்று பார்த்தவளவிலும் அது கூட்ட இவன் இசையாமையாலும், அதொழிய இது தர்மமாகமாட்டாமையாலும் வெறுத்தருளி "இனி அதிகுஹ்ய ரஹஸ்ய மொழியச் சொல்லலாவதில்லை" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி "தர்மங்களெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் விடு" என்கையாலே "அலைவலை" என்கிறார்.

இவன் கைவிட்ட தர்மம் கூடாதபோது தான் இது தர்மமென்ன இசைந்தானோவென்னில்; இசைந்தான். இசைந்த ப்ரகாரந்தானென்னென்னில்; இது தர்மம்; துஷ்கரத்வாதி தோஷதர்சநத்தாலும், கீழே பாரதந்த்ர்யத்தைக் கேட்கையாலே அந்த பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாய்த்தோற்றுகையாலும் "என்னால் செய்யப்போகாது; மற்றொரு கதி அறிகிலேன்" என்று இவன்சோகித்த பின்பு இவன் சோகநிவ்ருத்த்யர்த்தமாகத்யஜிக்கச் சொல்லும்போதும், இது அசக்தியோகத்யாகமாம் போதும் அவனுடைய ப்ரமத்தாலே தர்ம சப்த வாச்யமாமித்தனை.

இவற்றினுடைய துஷ்கரத்வாதி தோஷதர்சநம் பண்ணிவன் ப்ரமித்தானோ வென்னில்? இதுக்கு யோக்யதா பாதக தர்மத்தைக் கூட்டப் பெறாமையாலும் ப்ரமித்தான். சக்த்யநுகுணமாகச் செய்யவுமாய், தேஹதர்மமாத்ர விஹிதமுமாய்த்தான் செய்யக் கடவோமென்று உபக்ரமித்து ஒருப்பட்டதுமாய், முன்பு ஊர்வசிமுதலானாளவிலும் தவறாமல் செய்து போந்ததுமாய், (க) "ஶ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண: - ஶ்ரேயாந்ஸ்வதர்மோ விகுண:" என்று கீதோபநிஷதாசார்ய வசநமாத்ரத்தாலும், செய்யவேண்டுவதான ஸ்வதர்மத்தை பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹாதிகளால் ப்ரமித்துத்தானே விடுகையால், இதுவும் அசக்தியோகத்யாகத்திலும் தர்மசப்த வாச்யமாகக்கூடாமையாலும், இனி ஒரு திவ்ய தேசவாஸம், திருநாம ஸங்கீர்த்தநம், தீபமாலாதிகளில் இவனுக்கு அந்வய மில்லாமையாலும், (உ) "ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய - ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்ற ப்ரகாரந்தான் எங்

(க) கீ-ங-ஙரு. (உ) கீ-கஅ-சுசு.

ஸனை யென்று நிரூபிக்க வேண்டி வருமிறே. தன் ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அலைவலைமை தவிர்த்தவன்-இவனுடைய அலைவலைமை தவிர்க்க வேண்டியிறே அலைவலையானன். இவனுக்காக இவ்வர்த்தமெல்லாம் வெளியிடவேணுமோ எருக்கிலைக்காக, என்று அலைவலை என்கிறார்.

இங்ஙன் வெளியிட்டானாகில் அவள் ப்ரதிஜ்ஞை நோக்கும்படி என்? இவன் வில்வளையும்படி யென்னென்னில்; இவன் பின்பு சொன்னத்தை முன்பே செய்தானாகில் ப்ரதிஜ்ஞையும் தலைக்கட்டி வில்லும் வளையுமிறே. பின்புதானும் (க) "ப்ராமயந் - ப்ராமயந்" என்றபோதே செய்து முடித்தானாகில் "ஸர்வதர்மாந் - ஸர்வதர்மாந்" என்ன வேண்டாவிறே. இவை எல்லாத்தாலும் இவள் ப்ரதிஜ்ஞை தலைக்கட்டலாயிருக்க, "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று லோகஸாஸ்த்ரமாக உபகரிக்கிலும் அவள் ஸங்கல்பம் வ்யாஜமாத்ரமேயாகி, இவன் பக்கலிலும் ஒன்றைக்கண்டு வ்யாஜமாத்ரமாக்கிக் கொள்ளவேணுமிறே.

அதுதான் இவனுக்குண்டோ வென்னில் (உ) [கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ꞉ - கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ꞉] என்றும், [தர்மஸம்மூடசேதா꞉ - தர்மஸம்மூடசேதா꞉] என்றும் சொன்னபோதே "தர்மாதர்மங்களறிந்திலேன்" என்று அநுதபித்து, [ப்ருச்சாமி - ப்ருச்சாமி] என்றபேக்ஷித்து, [யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிஸ்சிதம் ப்ரூஹி - யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிஸ்சிதம்ப்ரூஹி] என்று-உனக்கு நான் சிஷ்யன், நியாமயன், ப்ரபந்நன் என்று தன் அதிகாரத்தைச்சொல்லி "நிஸ்சிதம்ப்ரூஹி" என்றபோதே ப்ராப்தமான அர்த்தவ்யாஜமும் தோன்றுமிறே. இவன் தானும் சக்தியோக தர்மத்தை அசக்தியோகத்தாலன்றே விட்டதும். நடுவுபரந்ததெல்லாம் இவன் சொன்னது ஸத்யமோ †- என்று இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காகவிறே. ஆகையால் ஈஸ்வரன் அலைவலையல்லவாயிருக்க, இவர் அவனை அலைவலை என்னும்போது தம்முடைய அபிப்ராயத்தாலருளிச் செய்தாராமித்தனையிறே.

இவரபிப்ராயம் தானென்னென்னில் (க) "வாழாள்" என்றும், "கூழாள்" என்றும் வகையிட்டு பகவச்சரணார்த்திகள், கைவல்யார்த்திகள் என்று பாராதே இவர்களை இசைவித்துத் தம்மோடே கூட

(க)கீ-கஅ-சுக, (உ)கீ-உ-எ.(ங)தி-பல்லா-ங.† இங்கேஒருபதம் இருக்கவேணும்.

மங்களாசாஸநபரராக்கி ப்ராப்தி தசையிலும் (௧) "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்று இதுவே யாத்ரையாக்கி *வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவர்க்கு இது அலவலைத்தனமாய்த் தோற்றுகிறதிறே. (௨) "தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று "அவர் நாக்கு வளைத்திருப்பார், இப்போது என்னளவில் பண்ணுகிற நிம்பு திருச்செவி சாத்தில்" என்று ஆண்டாளு மருளிச்செய்தாளிறே.

பிராட்டியும் (௩) "𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 - ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்" என்று எங்கள் ஐயர் கேட்கில் "பெண்ணுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோம்" என்று என்னை நிறுத்திப்போகில் போர வெறுத்துச் சொல்லுவர். அது என்றும் கேட்கப்போகாதென்று இவர் எனக்கு க்லேசம்" என்றாளிறே. "நீர் நிறுத்திப் போனால் நிற்குப்பாபம் எனக்குமில்லை, நீர்தாமும் நிறுத்திப்போகிறவருமல்லை; ஆயிருக்க இந்த நெஞ்சொழிந்த பலவார்த்தை சொல்லி அலவலையாக வேணுமோ" என்றாளிறே. குறும்பறுத்த நம்பியும் "திருவேங்கடமுடையானுகிற அலவலை வெளியிட்டாரோ" என்றாரிறே.

"த்யஜ்ய, வ்ரஜ, மாஶுச:" என்னக்கேட்டு, அவனும் (௪) "𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌗𑌤𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌤𑌵 - ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யேவசநம்தவ" என்ற பின்பே-நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்சிலைவளைந்ததும். ரதிக்குத் திண்மைகுலைந்து (௫) "𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌶𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌮𑍍-விஸ்ருஜ்யஸஶரம்சாபம்" என்று *ஶோகஸம்விக்நமாநஸனானவளவிலும் "𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 - ரதோபஸ்த்த உபாவிஶத்" என்று

"𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 - ரதோபஸ்த்த உபாவிஶத்" (௫) "𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌶𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 - விஸ்ருஜ்ய ஸஶரஞ்சாபம் ஶோகஸம்விக்நமாநஸ:." என்கிறபடியே ஶோகத்தாலே வெருவின மநஸ்ஸையுடையனாய் வில்லையும் பொகட்டு யுத்தாந்நிவ்ருத்தனாய்த் தேர்த்தட்டிலேயிருந்த அர்ஜுநன் தெளிந்து (௪) "𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌤𑌵 - கரிஷ்யேவசநம்தவ" என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்து யுத்தம்பண்ணும்படியாக, ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம்தொடங்கி பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்திபர்யந்தமாக

* "சிலைவளைய" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தெளிந்தித்யாதி). அலவலை பத தாத்பர்யம் (ப்ரக்ருத்யாதமேத்யாதி).

(௧) தி-பல்லா-௧௨. (௨) நா-தி-௧௧-௧௦. (௩) ரா-௩௦-௩. (௪) கீ-௧௮-௭௩. (௫) கீ-௧-௪௭.

இவனிருக்கும்படி, ரதம் திண்மை குலையாதிருந்ததிறே-இவர் தேர் மேல் முன்நிற்கையாலே. மேல் நின்ற பார்த்தனுக்கு முன்பே தாழ நின்று (க)"...-உரஸாப்ரதிஜக்ராஹ" என்று மார்பிலே அம்பேற்ற அலவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார். (செங்கண்) பலகாலும் "அர்ஜுநன் தேரில் நின்றும் குதித்து ஓடிப்போகிறானோ" என்று பார்த்துச் சிவந்த தென்னுதல்; சத்ருக்களளவிலே சீறிச் சிவந்த தென்னுதல்; ஸ்வாபாவிகமான ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான சிவப்பென்னுதல். .... (உ)

உபதேசித்த அலவலைத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

"அலவலை" என்பது-அர்த்த கௌரவமும் அதிகாரிகுணாகுணமும் பாராதே தன்னெஞ்சில் ப்ரதிபந்நமானவற்றைச் சொல்லுமவனிறே; அது இங்குமுண்டாகையாலே இவனையும் அலவலை யென்னலாமிறே. இப்படிதான் அருளிச்செய்தது- சரணாகதையானவள்குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. (வந்தித்யாதி) இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும்சிலைவளையவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்யம்பண்ணின, ஆஸ்ரித விரோதிநிரஸநம் ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம் முதலான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (அம்மனே) பூர்வவத்.

மூ;—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்
தீயபணத்தில் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி
வேயின்குழலூதி வித்தகனாய்நின்ற [றான்.
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி) (காயுநீர் புக்கு)

ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணினவனை "அலவலை" என்னக் கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (அலவலை என்பதித்யாதி). இப்படி அதிகாரி வேஷாதிகளைப் பாராமல் சொல்லுகைக் கடியே தென்ன வருளுகிறார் (அப்படியித்யாதி). ப்ரதமயோஜநாபிப்ராயேண பாட்டில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸித்து, அத்தால் பலித்த கல்யாண குணங்களை அப்பூச்சி காட்டுகைக்கு ஹேதுவாக வேண்டியருளுகிறார் (இப்படி பலரித்யாதி). ஸாரத்யம் பண்ணினவனாய், ஆகையாலே "ஆஸ்ரிதேத்யாதி" என்று கூட்டிக்கொள்வது. இஸ்ஸ்வபாவங்களை யுடையவன் ஆஸ்ரிதனை ஸந்தோஷிப்பிக்கு மவனாகையாலே அப்பூச்சி காட்டுகிறானென்று கருத்து. ... ... (உ)

(க) பார.

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. ஆயர்குலத்துக்குக் காரணனானவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா.—(காயுநீரித்யாதி) காளியன் - புக்கு - காயுநீர்கடம்பேறி. முன்பு அம்ருதஜலமாயிறே அந்த மடுதானிருப்பது. காளியன் ப்ர(வே)சமூலமாகவந்து புகுந்தபின்பிறே (க)“சலம்கலந்த பொய்கை” என்னும்படி காயுநீராயிற்று.

பண்டு நீர்க்கடம்பாய் குளிர்ந்து நின்ற பாதபம்பட்டது விஷஜலத்தாலேயிறே. “ஆனால் அது இவனேறப்பொறுத்தபடி என்?”

அருகணைந்த வ்ருக்ஷங்கள் பக்ஷிகளுட்பட பட்டுவிழும்படி காளியன் விஷாக்நியாலே தப்தமாய் நின்று கொதிக்கிற மடுவின் ஜலத்திலே மதியாமல் சென்றுபுக்கு. (உ) “கடுவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக்கலக்கி” என்கிறபடியே அந்தத்தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் க்ருத்த (க்ருத்)னாய்த் தலையெடுத்தெழுந்திருக்கும்படி பண்ணி.

(கடம்பேறி) அந்த விஷாக்நியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற தொருகடம்பை, தன் கடாக்ஷத்தாலே * பச்சிலைப் பூங்கடம்பாக்கி,

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி) (ந) “కాళిన్ద్యాం కాళియస్యాసీద్ధ్రదః కశ్చిద్విషాగ్నినా। శ్రప్యమాణపయా యస్మిన్ పతన్త్యుపరిగాః ఖగాః॥ విప్రుష్మతా విషదోర్మిమారుతేనాభిమర్శితాః। మ్రియన్తే తీరగా యస్య ప్రాణినస్స్థిరజఙ్గమాః - காளிந்த்யாம் காளியஸ்யாஸீத்த்ரத: கஸ்சித்விஷாக்நிநா। ஸ்ரப்யமாணபயாயஸ்மிந்பதந்த்யுபரிகா: ககா:। விப்ருஷ்மதா விஷதோர்மிமாருதேநாபிமர்ஷிதா:। ம்ரியந்தே தீரகா யஸ்யப்ராணிநஸ் ஸ்திரஜங்கமா:” என்கிற ஸ்ரீபாகவத வசநங்களை உட்கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார் (அருகணைந்த வித்யாதி). பாய்ந்தாடுகைக்கு - “காயுநீர்புக்கு” என்கிறது ஹேதுவாகவேண்டி; அநந்தரசேஷ்டிதத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளுகிறார் (கடுவிடமித்யாதி).

(ச) “తదేతన్నాతిదూరస్థం కదమ్బముపశాఖినమ్। అధిరుహ్య పతిష్యామి హ్రదేస్మిన్ జీవనాశనే। ఇత్థం విచిన్త్య బద్ధ్వా చ గాఢం పరికరం తతః। నిపపాత హ్రదే తత్ర - ததேதந்நாதிதூரஸ்தம் கதம்பமுருசாகிநம்। அதிருஹ்ய பதிஷ்யாமி ஹ்ரதேஸ்மிந் ஜிவாசிநி। இத்தம் விசிந்த்ய பத்த்வாச காடம் பரிகரம் தத:। நிபபாத ஹ்ருதே தத்ர” என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தையும், (ரு) “பச்சிலை பூங்கடம்பேறி விசைகொண்டு பாய்ந்து புக்கு” என்கிற திருமங்கை மன்னன் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அந்த விஷாக்நியாலே யித்யா

(க) தி-ச-வி-அக. (உ) தி மொ-ா கு-ட. (ந) பாக-கூ-கசு-ச.
(ச) வி-பு-ரு-எ-கப. (ரு) தி-மொ-கூ-எ-கஉ.

என்று நஞ்சீயர்கேட்க, "ஏறுகிறவன் பார்த்து ஏறுகையாலே விஷத்தால் வந்ததோஷம் அவன் பார்வையாலே தீர்ந்து ப்ராணன் பெற்றுப் பச்சிலைப்பூக்கடம்பாயிற்று". என்று பட்டரருளிச்செய்தார். நெறுஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் கடாக்ஷத்துக்குக் கூடாததில்லையிறே.

அன்றிக்கே நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தாராக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. "வெந்துபோன உத்தரைதன்சிறுவனையும் உய்யக்கொண்ட திருவடிகளிறே; அந்தத்திருவடிகளாலே மிதித்தேறினால் பச்சிலைப்பூம் கடம்பாகாதோ?" என்று. திருவடிகளாலே கல்லைப்பெண்ணாக்கினனென்றதும் ஓராஶ்சர்யமோ இதுக்கு. அந்தக் கடம்பிலே ஏறி அந்த விஷத்துக்கு ஆஶ்ரயமாய்த் தீயதான பணத்தின்மேலேயிறே சிலம்பார்க்கப்பாய்ந்து ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் செய்தது. அந்தந்ருத்தம்தான் பரதஶாஸ்த்ரத்துக்கு ஹேதுவென்னலாமிறே.

(வேயித்யாதி) கரையிலே ஏறி இனிதானவேயின் குழலூத,

அதின்மேலே ஏறி. (காளியனித்யாதி) காளியனுடைய - விஷாஶ்ரயமாகையாலே க்ரூரமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு த்வநிக்கும்படி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே ரக்தம் சொரியும்படி இளைத்துச்சரணம் புகுருமளவும் அதின் மேலே நின்று ந்ருத்தம் செய்து.

(வேயித்யாதி) இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் "என்னாகப்புகுகிறதோ?" என்று தரைப்பட்டுக் கிடந்து ஈடுபடுகிற

தி). இவ்வசநத்தில் "நாதிதூரஸ்த்தம்" என்கையாலே பட்டுக்கிடந்தபடியும், 'உருசாகிநம்' என்று விசேஷித்து "ஸிசிந்த்ய" என்கையாலே க்ருஷ்ணன் கடாக்ஷத்தால் பச்சை பட்டபடியும் கொள்ளவேணுமென்று தாத்பர்யம். "ததஃ" என்றது-வ்ருக்ஷாந்நிபபாத என்றபடி. இந்தப்ரமாணங்களில் சொல்லுகிறபடியே "கடம்பேறிக்காயுநீர்புக்கு" என்றந்வயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம். "பாய்ந்து" என்று மளவுக்கு மர்த்தம் (காளியனித்யாதி). ஶ்ரீ பூனைபிவத்ஸலனைகையாலே நிப்பீத்தென்று சொல்லாமல் "ஆடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவன் பணங்களித்யாதி),

காயுநீர்புக்கி த்யாதியைக் கடாக்ஷித்துக் "குழலூதி" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார். (இந்தவித்யாதி). அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் செய்திருக்க

அந்தத்வநியில் தெளிவுகண்டிறே "அந்தக்காளியனுக்குப்பிழைத்தான்" என்று, ஆச்சிமாராயர்கள் தெளிந்தவளவே யன்றிக்கே, இவரேயிறே தெளிந்தாரும். இன்னமும் "இவனிறே" என்று வயிறு மறுகினாரும். (வித்தகனாய் நின்ற) ஆயர்குலத்துக்குக் காரணபூதனென்னுதல்; பசுக்களும் கன்றுகளும் இடையரும் இடைச்சிகளும் பயங்கெட்டுத் தங்களிஷ்டத்திலே தண்ணீர் குடிக்கலாம்படி காளியனை ஓட்டிவிட்ட ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவனென்னுதல். (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் குலையாமையாலேயிறே வ்யக்திப்பேர் கிடக்க, ஜாதிப்பேர் அருளிச்செய்தது. அன்றிக்கே, குழலூதின வாயனென்னவுமாம். (ந)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டித்யாதி) தீம்பனானவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—அவன்தான் பிறக்கப் புகுகிறானென்று ஏற்கவே உருவினவாளும் கையுமாய் நிற்கிறவிரோதிகள் கண்ணில் தோற்றாமைக்

இவ்வநுகூல ஜநங்கள் தலையெடுத்து ப்ரீதராய் வாழும்படி திருக்கையில் வேயின் குழலையூதி, இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தாலே விஸ்மயநீயனாய் நின்ற. (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)லையாதவன். வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். .... (ந)

மூ.—இருட்டில்பிறந்துபோ யேழைவல்லாயர்
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாளப்
புரட்டியந்நாளெங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டில்பிறந்து) (க) "అర్ధరాత్రేஉథ ఘోరేయాసౌ జనార్దనే-அர்த்தராத்ரேஉகிலாதாரோஜ ாயமாநேஜநார்த்தநே" என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலானதுஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்ப

"ஆயன்" என்னப்போமோ வென்ன வருளுகிறார் (எல்லாமித்யாதி). (ந)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (இருட்டித்யாதி) "இருட்டில்" என்று சொல்லுகிறதென்! பிறந்தென்றால் அது போராதோவென்ன ப்ரமாணமருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தேத்யாதி). கண்

(க) வி-பு-ரு-ந-எ.

சாகவிறே இருட்டிலே திருவவதரித்தது. இருட்டிலேயாகிலும் தாய் முலையாரலைக் குறந்துக்கிடக்கலாமிறே; இதுக்கு விரோதிப் பாக்கிலன்றிறே வழியில் மருக்யமும் பாராமல் இருட்டிலே திரு வாய்ப்பாடியேற எழுந்தருள வேண்டிற்று. (பிறந்துபோய்) திருவ வதரித்தெழுந்தருளி.

(வல்லாயர் ஏழைமருட்டைத் தவிர்பித்து) (வல்லாயர்) ஆயர்க்கு வலிமையாவது-அறிவு கேட்டில்வலியராகையிறே. புதுமழைத் தண்ணீரையும், குடலையில் சோற்றையும் ஜீவித்து இடையர் கோலாடி விளையாடும்போதுகளிலே "நாம் இத்தனை பேருண்டா டாதபடி அருகுநின்றருக்குத் தெரியாத விருளிலே வந்தவதரித்து. "எப்போது பிறப்பது" என்று ஹிம்ஸிக்கைக்காக உருவின வாளை உறையிலிடாம லிருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடானிறே. (க) "జానాతుమావతారంతే కంసోయం దితిజన్మజః- ஜாநாதுமாவதாரந்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:" என்றருளிச்செய்தாள் தேவகிப்பிராட்டி. (போய்) (உ) "வீங்கிருள்வாய்-என்றன்னை புலம்பப்போய்" என்கிறபடியே அந்தச் செறிந்த இருளிலே பெற்ற தாயானவள் விரஹகாதரதை யாலே காலைக்கட்டிக் கொண்டுகிடந்து கதறுநிற்கத் திருவாய்ப் பாடியிலே போய்.

(ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து) தன்பக்கல் சபலராய், (ந) "కృష్ణాశ్రయాః కృష్ణబలాః - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:" என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி யிருக்கும் பலத்தையுடையரான

டால் தான் வருங்குற்றமேதென்ன வருளுகிறார் (எப்போதித்யாதி). துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படக் கூடாது, கண்டால் பாதிப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஜாநாத்வித்யாதி). திதிஜந்மஜனாகையாலே பாதிப்பனென்று கருத்து. "இருட்டில் பிறந்து, மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து" இத்யாதிபதங்களை "அரட்டன்" என்றுசொல்லப்பட்ட தீம்புக்கும், மிடுக்குக்கும் ஹேதுவைச் சொல்லுகிறதாகத்தோன்றுகையால் "போய்" என்றதினர்த்தமும் ஹேதுவாக வேண்டிப் பாசுரத்தின்படியே அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வீங்கிருள் வாயித்யாதி).

"ஏழை" என்றதுக்கு அந்யவிஷயத்தில் சா(ஞா)பல்யமர்த்தமாகில், மருட்டைத் தவிர்ப்பிக்கையிலே ஹேதுவாகமாட்டாதென்றர்த்த மருளுகிறார் (தன்பக்கலித்யாதி), இடையர்க்கு ப(஬)லம் சொல்லக்கூடாமையால் அருளுகிறார் (க்ருஷ்ணாச்ரயா இத்யாதி). பாண்டவர்களைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ண பல

(க) வி-பு-ரு-ரு-கரு. (உ) தி-வாய்-கூ-ச-ரு. (ந) பார-த்ரோ-சஅரு-உச.

யிருக்க நம்முடையாகையிலே இக்கப்பசுமேய்க்கிற கோல்களிருக்க கம்ஸனுக்கு நாம் திறை இடுகையாவதென்? இக்கக்கோல்களாலே கம்ஸனையும் சாகவடித்து இழுத்துப் பொகடக்கடவோம்" என்று இவர்கள் ஸம்ப்ரதிக்கவளவிலே, "நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ? நானொருவனுமே அவனைச் சாகஅடித்திழுத்துப் போடேனோ" என்று இவனெழுந்திருந்தவளவிலே, ஆயர் பலரும் எழுந்திருக்க "நீங்கள் இங்ஙனே சொல்லிச்செய்ய வல்லாரைப்போலே மருட்டா தொழியுங்கோள்" என்று அவர்களையும் நீக்கி "அண்ணரும் நானும் அமையும்" என்று ஸ்ரீமதுரைக்குப் போவதாக ஒருப்பட்டவளவிலே;

அக்ரூரன் "எழுந்தருளவேணும்" என்று தேருங்கொண்டு உறவு பேசிவர, அவனுடன் எழுந்தருளுகிற வளவிலே, வல்லாயர் ஏழைகளாய், இவனுடன் மருவின பெண்களெல்லாரும் திரண்டு வந்து(க) "[illegible]-அக்ரூரக்ரூரஹ்ருதய:" என்று இவரை நிஷேதித்துத் தேரைத் தகைந்து "நீங்கள்போகில் நாங்கள் இத்தனைபேரும் இப்போதே முடிவோம்" என்ன; "மாறுவாயாகில் இப்படி சொல்லுகிறகொடிய நீங்கள் நினைத்தபோது முடியலாயிருக்குமோ? முடிகிறோமென்றுஎன்னைமருட்டாதே கொள்ளுங்கோள்." என்று இவர்களுடைய மருட்டையும் நம்பிமூத்தபிரானைக்கொண்டு தவிர்ப்பித்தானிறே. அவர்களுடைய ஸ்நேஹத்தையிறே மருட்டென்றது.

கோபரானவர்கள் செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லாரைப்போலேசொல்லும் ப்ரா(ஞ)மகோக்திகளை, "நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ, நானே செய்கிறேன்" என்றாப்போலே சொல்லும் தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி.

(வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி) நான் செய்கிறேனென்றது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே கம்ஸ ப்ரேரிதனாய், தன்னை அழைத்துக் கொண்டு போகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீ மதுரையிலே யெழுந்த

ரென்று திருவுள்ளம். "வன்கஞ்சன்மாள" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹேது பூர்வகம் மருளை விவரிக்கிறார் (செருக்காலே யித்யாதி). தவிர்ப்பித்த ப்ரகாரத்தை யருளுகிறார் (நீங்களித்யாதி),

வன்மையை உபபாதிக்கிறார் (நான் செய்கிறேனென்றதித்யாதி). புரட்

(க) வி-பு-ரு-கஅ-ஙo.

அத்தைத் தவிர்த்த ப்ரகாரந்தானேதென்னில்; நாங்கள் போய் மாமடியோடே உறவுசெய்து மீண்டு வருகிறோமென்ன; "அது கூடுமோ? நகரஸ்த்ரீகளைக்கண்டால், கொச்சைகளாயிருக்கிற வெங்களை நினைத்து நீங்கள் வரக்கூடுமோ" என்று அவர்கள் சோகிக்க, அவர்களளவிலே க்ருஷ்ணனுக்குக்ருபை பிறக்கக்கூடும் என்று இவர்கள் மருட்டிலே முடியமுடிய அகப்படாதே அவர்கள் ஆசை அறும்படியாக "நாம் தாம் ராஜபுத்ரர்களன்றோ? நமக்கு அவர்களோடே பரிய உறவாய்க்கிடந்ததோ? போரீர்" என்று கொண்டு போயன்றோ மதுரையிலேபுக்கு அவன் செய்தவஞ்சனைகளைக் காண்கையாலே அவற்றையும் முடித்து, அவன்தானிருந்த உயரத்திலே பாய்ந்து அவனைத் தலை கீழாகப்புரட்டித்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்தவளவிலும் "வன்கஞ்சன்" என்னும்படி ப்ராணன் போகாமையாலே, மீண்டும் புரட்டிக்குஞ்சி பிடித்துமாளும்படி அடித்துப்பொகட்டானென்கிறார்.

அதுக்குப்பின்னே பூம்பட்டுக்கொண்டதென்னில்? விரோதி

ருளி, உத்ஸவத்துக்கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலேநலியும்படியாக தன் குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி, (க) "తుఙ్గమఞ్చ వ్యవస్థితః-துங்கமஞ்சேவ்யவஸ்த்திதः" என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனை கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்த்தலத்திலே எழப்பாய்ந்து, (உ) "కేశేష్వాకృష్య విగళత్కిరీటమవనీతలే। స కంసం పాతయామాస తస్యోపరి పపాత చ - கேசேஷ்வா க்ருஷ்ய விகளத் கிரீட மவநீதலே - ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதச." என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, (ந) "கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்தடித்த" என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலே இட்டுப் புரட்டி. (அந்நாளித்யாதி) பனிநீராட்டின வந்நாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்டதீம்பனை

டின ப்ரகாரம் சொல்லுகைக்காக தத்பூர்வ வ்ருத்தாந்தங்களைச் சேர்த்தருளுகிறார் (அவன்வழியிலித்யாதி). ... ... (ச)

(க) வி-பு-ரு-உ0-உக. (உ) வி-பு-ரு-உ0-அக. (ந) தி-மொ-ந-க0-ந

போனபின்பிறே இவர்கண்டநுபவிக்க வல்லராவது. "எங்கள்பூம்பட்டுக்கொண்ட அரட்டன்" என்று பெண்கள் சொல்லுகையாலே அவர்களிலே தாமும் ஒருவராய் அநுபவிக்கவும் கூடுமிறே. நம்பி மூத்தபிரான் இல்லாதபோதுகளிலே "இந்த அடிக்கழிவுக்கே ஒண்ணாது" என்று நியமிக்கைக்காகத் தாமும் அங்கேசென்று அவர்கள் "எங்களது" என்ன; இவன் "உங்களது அன்று" என்ன; அவர்கள் "எங்களது"என்றவார்த்தையை அநுகரித்துத் தாமும் எங்களதென்றுவாங்கி அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அடிக்கழிவு பரிஹரிக்கலாமிறே.

ஆனால் இவர்அவர்கள் திரளிலேசென்றால் அவர்கள் குத்ஸியார்களோ? நம்பி மூத்தப்பிரானைப் பொறுத்தார்களாகிலும் இவரைப் பொறுப்பார்களோ வென்னில்; பொறுப்பார்கள். ஸ்ரீவேத வ்யாஸ பகவானைக்கண்டு நீரிலே குதித்தபெண்கள் ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மருஷியைக் கண்டபின்பு கரையிலே ஏறித் தங்களைப் பேணுமல் எதிராநின்றார்களிறே. அந்தருஷியும் இவரும் க்ருஷ்ணக்ரீடையிறே கொண்டாடுவது. அவ்வளவல்லவிறே இவருடைய அவகாஹநம். சேற்றுக்கும் புழுதிக்கும்பூர்வபாவியில் வாங்கியதியுங்கூட அறியாதவரிறே இவர்.

அன்றிக்கே "எங்கள் பூம்பட்டு" என்று தாமும் அவர்களிலே ஒருவராய் நின்று அவன் † கன்றுமைநோக்கி அவனை உளுக்கிப் பரியவேண்டி அவன் க்ரீடையிலே ஒருப்பட்டு "எங்கள் பூம்பட்டு" என்கிறாராகவுமாம். அவனோடே எல்லாமுறைமையும் உண்டிறே இவர்க்கும். (க) "சென்றால் குடையாம்" (உ)"யதா யதா ஹி கௌஸல்யா-யதா யதாஹிகௌஸல்யா" (௩) "தாஸ ஸ்ஸகா-தாஸஸ்ஸகா"இத்யாதி-நின்ற நின்றநிலைகளிலே பரிகையிறே உள்ளது. அரட்டு-தீம்பாதல், ப(ப)லமாதல். "அந்நாள் அவனை மாளப்புரட்டி, இந்நாள் எங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்டவரட்டன்" என்று, அவர்கள் "எங்கள்" என்ற பாசுரமும் தம்பேறுகையாலே அநுகரிக்கிறார்; * யுகேயுகே ஸம்பவாமிப்படியேயாகவுமாம். .... (ச)

வன். (அரட்டு) தீம்பு; மிடுக்காகவுமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். .... (ச)

(க) க-திருவ-தி௩.(உ) ரா-அ-கஉ-கூ௮. (௩)ஸ்தோ-ர-சக. †(பா) குன்றுமை.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி) மாதாவாலே கட்டுண்டவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—கொடிச்சேக்களைப் பூட்டினாலும் சேக்களால் சலிப்பிக்கவொண்ணாத சாட்டின்கீழேயிறே பிள்ளையை வளர்த்திப் போச்சுது. பிள்ளைபிறந்த முஹூர்த்த விசேஷந்தான் ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினால் முடியும் வேளையாகையாலே கட்டுக்குலைந்து (ஓட்டோட்டு) சிந்திசிந்தியாய்ப் போயிற்றிறே. சலிப்பிக்கவொண்ணாத மாத்ரமேயன்றிக்கே நிலையத்திலே சேர்ந்தாப்போலேயிருக்கிற பெரியசாடு, *தளிர்புரையும் திருவடிகளை முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த வளவிலே சிந்திசிந்தியாய்ப் போயிற்றிறே.

(திருடியித்யாதி) "ஊரில் நெய்களவு போகாநின்றது" என்று பலரும்வந்து யசோதைக்குமுறைப்பட்டபடியாலே "இப்பிள்ளையையோ நீங்கள் இதெல்லாம் சொல்லுகிறது, நீங்கள் கண்டிகோளாகில்

மூ;—சேப்பூண்ட சாடுசிதறித் திருடிநெய்க்
காப்பூண்டு நந்தன்மனைவி கடைதாம்பால்
சோப்பூண்டு துள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன் [கின்றான்.
றாப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டு

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி) (க) "வன்பாரச் சகடம்" என்கிறபடியே எருதுகள் பூண்டிழுக்கப்பட்ட அதிபாரமான சகடம் அஸுராவேசத்தாலே கலிவதாக ஊர்ந்து மேலிட்டு வர, இவன்முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே அத்தை உருக்குலையும்படி உதைத்து. (திருடியித்யாதி) நெய்க்காசைப் பட்டுக்களவுகண்டு த்ரவ்யமுடையவர்கள் கையிலே அகப்பட்டுக்கட்டுண்டு.

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சேஇத்யாதி) சேக்களைப் பூண்கைக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக ஹேதுவை யருளிச் செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (வன்பாரவித்யாதி). (வலிக்கப்பட்ட) இழுக்கப்பட்ட. "சிதறி" என்றதுக்கு-குலையும்படி உதைத்தென்றருளிச் செய்வதற்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி).

"நெய்க்காசைப்பட்டுத் திருடி ஆப்புண்டு" என்றத்யாஹார பூர்வகமந்வயம்திருவுள்ளம்பற்றியர்த்தமருளுகிறார்(நெய்க்கித்யாதி).மேலேயசோதையாலே கட்டுண்டபடி சொல்லுகையாலே (த்ரவ்யமுடையவர்கள்கையிலே) என்றது.

(க) பெரி-தி-௨-க-உ.

இவன் கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்'' என்று இவள் போர வெறுத்து, "நீங்களுமெல்லாம் இவனையொக்கும் பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்க்கிறீர்களிறே'' என்று இவள் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டுப்போய் ஒற்றியிருந்து, இவன்நெய்க்களவைப் பட்டுக் களவிலே வந்தமுதுசெய்கிறவளவிலே கண்டுபிடித்து, இவர்கள் இடைச்சிகளாகையாலே யசோதை சொல்லிவிட்ட வார்த்தையின் கருத்தறியாமல், ராஜபுத்ரனென்னும் மதியாமல், இவனைப் பாத்ரத்தோடே கட்டி "கள்ளனைக்கண்டோம்'' என்று ஊரிலே வார்த்தையாக்கி, இவனாலே புண்பட்ட பெண்கள் பண்ணின பாக்யத்தாலே "இவன் முகத்திலே விழிக்கப்பெற்றோம்'' என்னும்படி தெருவிலே கொண்டுவந்து யசோதைக்குக் காட்டினவளவிலும் இவள் இவர்கள்முன்னே இவனை ஒரு கடைத்தாம்பை எடுத்து "நந்தன் மனைவி, பிள்ளைவளர்த்தபடிஎன்'' என்று கோபியா துள்ளித் துடிக்கத்துடிக்க அவர்கள்காணவடித்து, உரலோடேகட்டி

(நந்தன்மனைவி யித்யாதி) "என் பிள்ளையைக் களவேற்றுதே, உண்டாகில் கெண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்''என்றுமுன்பேசொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே அவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர, நந்தன்மனைவி, பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி அழகிதாயிருந்தது'' என்று தன்னைத்தானே மோதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாம் தோற்றும்படி, கடைகயிற்றாலே அடிக்கையாலே துள்ளித்துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. (அன்றித்யாதி). அடித்தவளவன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதபடி அவள் பிடித்துக்கட்ட, அப்

ப்ரதாநனான நந்தனுடையபிள்ளையை ஊரார் கட்டிக்கொண்டு வரக்கூடுமோவென்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, யசோதை அடிக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (என்பிள்ளையித்யாதி). அவர்களே கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கத்தானும் அடிக்கவேணுமோவென்ன வருளுகிறார் (நந்தனித்யாதி). "மனைவி'' க்ருஹிணி. யசோதை என்னாதே "நந்தன்மனைவி'' என்றதால் சலிப்பு பலிதமென்று திருவுள்ளம். "நந்தன் மனைவியினுடைய கடைகிற தாம்பால் துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க சோப்பூண்டு'' என்றந்வயம் கண்டுகொள்வது. "அன்று'' என்றதுக்கநுகுணமாக "இன்று'' என்றுஅத்

மூ.—செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்
சொப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம்வைத்த
துப்பமும்பாலும் தயிரும்விழுங்கிய [றான்.
அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றானம்மனேயப் பூச்சிகாட்டுகின்

"உங்கள் தமப்பனார் காணும்படி, அவர் வருமளவும்பதையாமலிரு" என்ன, இருந்தவன் அங்கேஇராமல் இங்கேயிருந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ஆப்பூண்கை-கட்டுண்கை. "நெய் திருடினதுக்கு ஆப்பூண்டு"என்று பதாந்வயம். .... (கூ)

அவ;—ஆறாம்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) ஸர்வரக்ஷகனானவன் வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா;—இப்போது இவள் முலையைவர்ணிக்கிறது அவன் அமுது செய்தமுலையாகையாலே. "செப்பு"என்று-உபமானமாக்கிமுதுமுலைப்பாலில் வீர்யமில்லாமையாலே பிள்ளைக்கு தாரகாதிகளாகவேணுமென்று "இளமுலை" என்கிறார். அவன் முலைபிடித்தமுது செய்தபோது நைந்து குழைந்திருக்கையாலே "மென்முலை" என்கிறார். (தேவகிநங்கைக்கு) (க) "ஒழுகுபேரெழில்"என்று முலைகொடுக்கப் பெறாமல் இழவுபடா நிற்கச்செய்தேயும் (உ) "எல்லாம்தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" என்று, அவள்பேறு தன்பேறாக அநுஸந்திக்கவல்ல குணபூர்த்தியாலே "தேவகிநங்கை"என்கிறாராதல்;

போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் காட்டுகின்றான். "சோப்புண்டு, ஆப்புண்டு" என்கிறவிவை நீட்டிச் சொல்லிக்கிடக்கிறது. .... (கூ)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (செப்பித்யாதி) செப்புப்போலேயிருக்கிற ஸந்நிவேஶத்தையுடைத்தாய், இளகிப்பதித்து ம்ருதுவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய், ஆத்மகுணபூர்ணையான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடையமுலைகளைவர்ணிக்கிறது-க்ருஷ்ணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளெ

த்யாஹரித்தருளுகிறார் (இன்றப்பூச்சியித்யாதி). "சோப்பு"-அடி. "ஆப்பு" ப(ப)ந்தம். 'ஊண்டு" என்று - உகாரம் நீட்டிக்கிடக்கிறதென்றபடி. (கூ)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (செப்பிளவித்யாதி) "செப்பிளமென்முலை நங்கையான தேவகி" என்றந்வயித்து அர்த்தம் (செப்புப்போலேயித்யாதி).நாயிகாநாயகப்ரகரணமல்லாமையாலே "செப்பிளமென்முலை" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளுகிறார் (இப்போதித்யாதி). ஆனால் அவள் முலை

(க) பெரு-தி-எ-எ. (உ) பெரு-எ-ரு.

"தேவகிநங்கைக்குச் சொப்படத்தோன்றி" என்கையாலே - அவன் அவதரிக்கிறபோது ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம்தோன்ற நாலு திருத்தோள்களோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் அவதரிக்கக்கண்டு, "நாயன்தே! நாங்கள் கம்ஸன் கோபுரநிழலிலே இருக்கிறோம்' 'பூஸுராரர்ருஷிகள், தேவர்கள்' என்கிறசப்தமும் கூடப்பொறுதவன் உம்மைஇப்படிக்காணில்விடான் அறுவரிலும்எழுவராவாரிலும்காட்டில் 'எப்போதோ' என்று கறுவிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறன். இந்தவடிவையும் உபஸம்ஹரித்து, ப்ராப்தமான குழந்தை வடிவையும்,என்னருகுகிடவாமல் ஏதேனுமொருப்ரகாரங்களினாலேமறைத்தருளவேணும்" என்று இவள்ப்ரார்த்தித்த படியாலே, இத்தையும் பிறந்தாளையும் விகல்பித்து மறைத்ததை தம்பேறாக்கி மங்களாசாஸநத்திலே கூட்டிக்கொண்டு "நங்கை" என்கிறாரதல்.

(சொப்பட) நன்றாக. தன்படிகளொன்றும் நழுவாமல் தோன்றி என்றபடி. (க)"ஆதியஞ்சோதியுருவை"-மாத்ருவசந பரிபாலநார்த்தமாகவிறே மறைத்துப் போந்ததும்.

ன்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபீதியாலே அவனை ஸ்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே உள்ளது. (நங்கை) என்கிறது மேல்விளைவதறியவல்லஅறிவும்,பிள்ளையை அவஸ்தாநுகுணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும், பரஸம்ருத்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

(சொப்படத்தோன்றி) நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது-"ஸர்வேஸ்வரனைப் பிள்ளையாகப்பெறவேணும்" என்றுநோன்பு நோற்றதுக்கீடாக, (உ) "జాతోఽసిదేవదేవేశ శఙ్ఖచక్రగదాధర - ஜாதோஸிதேவதேவேஶசங்கசக்ரகதாதர" என்கிறபடியேஸர்வேஸ்வரத்வசிஹ்நங்களான திவ்யாயுதங்களோடேவந்து பிறந்து. (ந)"సఫలం దేవసఞ్జాతం

யை க்ருஷ்ணனுண்டானோ? இல்லையே; யோக்யமானபடிஎன்னென்னவருளுகிறார் (கம்ஸேத்யாதி). * நங்கை சப்தவிவக்ஷிதமான குணங்களேதென்ன வருளுகிறார் (நங்கையித்யாதி).

(ஈடாக) என்றதுக்கு, (அவளுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுகை) என்றத்தோடந்வயம். (ஸபலம்தேவி) என்றதுக்கு - பூர்வார்த்தம் "స్తుతోఽహం యత్త్వయా పూర్వం పుత్రార్థిన్యా తదద్య తే-ஸ்துதோஹம் யத்த்வயா பூர்வம் புத்ரார்த்திந்யா ததத்யதே" என்று. (கர்ப்பவாஸாதி தோஷமற)

(க) தி-வாய்-ந-ரு-ரு. (உ) வி-பு-ரு-ந-கo.(ந) வி-பு-ரு-கச.

(தொறுப்பாடி) தொறு - பசு, தொறுவர் - இடையரும், இடைச்சிகளும். பாடி- அவர்களூர். "தொறுப்பாடியோம்" என்றது - நாங்கள் என்றபடி. நெய்யும்பாலும் தயிரும் விழுங்கிய அப்பன் - உபகாரகன். "இப்படிவிழுங்கி வாழ்வித்தவன்" என்று க்ஷேபமாகவுமாம். .... (சு)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கோளரியான மிடுக்குத்தோன்ற அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

జాతో౽హం యత్తవోదరాత్ - ஜாதோஹம் யத்தவோதராத்" என்று அவளுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணுகை. "பிறந்து"என்னாதே"தோன்றி" என்றது,(க) "దేవకీపూర్వసన్ధ్యాయామావిర్భూతమ్-தேவகி பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸாதிதோஷமற ஆவிர்ப்பவித்தமையைப் பற்ற.(உ)"నైవగర్భత్వమాపేదే నయోన్యామవసత్ప్రభుః- நைவகர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யா மவஸத்ப்ரபு:" என்னக்கடவதிறே.

(தொறுப்பாடியோம்) (தொறு) பசு. தொறுவர் - ஆயர். (தொறுப்பாடியோம்) என்றது-ஆய்ப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்களென்றபடி. (வைத்த) சேமித்துவைத்த. (துப்பமித்யாதி). துப்பம்- நெய். நெய்யையும் பாலையும் தயிரையும்அமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும்சொல்லி,"விழுங்கின"என்கையாலே "துப்பமும் பாலும்" என்கிற விடத்தில், துஞ்சிய நெய்யும், காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, "விழுங்கிய" என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறதுக்குப் பர்யாயமான சொல்லாய், த்ரவ்யாநுகுணமாகக்கொள்ளவுமாம். (அப்பன்) உபகாரகன். இவ்வோத்ரவ்யங்களை விரும்பி அமுதுசெய்த உபகாரந்தன்னைச் சொல்லுகிறது. (வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்). .... (சு)

என்றதுக்கு ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணமருளுகிறார் (நைவஇத்யாதி).

"தொறு" என்றுலக்ஷணயாஆயரைச்சொல்லிற்றென்று, முக்யார்த்தகதநமுகேந சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தொறுவித்யாதி). (துஞ்சிய நெய்) கநீபூதமான நெய். (காய்ந்தபால்) திரட்டுப்பால். ... ... (சு)

(க) வி-பு-ரு-ங-உ. (உ) பார-ஸபா-சுஉ-ஙரு.

மூ.—தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானேபெற்றாள்கொலோ
சித்தமனையாள் அசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கொத்தார்கருங்குழற் கோபாலகோளரி [கின்றான்.
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனே யப்பூச்சிகாட்டு

ஸ்வா;—(தத்தித்யாதி). "அசோதை இளம்சிங்கம்" என்று, இவள் த(ட)த்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம்; (தானே பெற்றாள் கொலோ) இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்துப் பேணிக் கொண்டிருந்த நாமெல்லாம் இவள் பெறக்கண்டிலோம். அயர்த் துறங்கிவிட்டோம். இவள்தான் "நான் பெற்றேன்" என்று சொல்

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (தத்தித்யாதி) த(ட)த்த புத்ர னுக வளர்த்துக்கொண்டாளோ: அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ?. அதாவது- "அசோதையிளஞ்சிங்கம்" என்ன; இவள் த(ட)த்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம்; இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்துப் பேணிக்கொண்டிருந்த நாமெல்லாம், இவள் பெறக்கண்டிலோம்; அயர்த்துறங்கிவிட்டோமே; இவள்தான் "நான் பெற்றேன்" என்று சொல்லக்கேட்டோ மித்தனையிறே. (க) "ఢఢ ర్శచ ప్రబుద్ధా సాయశోదా జాతమాత్మజమ్- ததர்ஶச ப்ரபுத்தாஸாயசோதா

அரு.—எழாம்பாட்டு (தத்தித்யாதி) பந்துக்கள் அறியாமல் தத்துக் கொள்ளுகையும் பெறுகையும் கூடாமையாலே, இவர்கள் இப்படி ஸம்ஶ யிக்கக்கூடுமோவென்ன அத்தை உபபாதிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). (இளம் சிங்கமென்ன) என்றது - இளம் சிங்கமென்கைக்கென்றபடி. த(ட) த்த ஸ்வீகாரம் காணுமைக்கும் பெறக்காணுமைக்கும் ஹேதுவை யருளிச்செய்கி றார் (அயர்த்துறங்கி விட்டோம்) என்று. (அயர்த்து) பேணிக்கொண்டிருக் கை தவிர்ந்து. நீங்கள் இவ்விரண்டும் அறிந்திலிகோளாகில் "அசோதை யிளம்சிங்கம்" என்கைக்கு அடியேதென்ன வருளுகிறார் (இவளித்யாதி). (கேட்டோமித்தனையிறே) என்றவநந்தரம், "என்று தாங்கள் உறங்குகை யாலே ஸம்ஶயிக்கிறார்களென்றபடி" என்று கூட்டுவது. யசோதை "பெற் றேம்" என்றால், அத்தைக்கொண்டே நிஶ்சயிக்கலாகாதோவென்ன, அவ ளும் மோஹிக்கையாலே மெய்க்கொள்ளப்போகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரமாணத்தையும் காட்டிக்கொண்டு, அந்த ப்ரமாணார்த்தத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (ததர்ஶேத்யாதி). தத்துக்கொண்டதும்-தானே பெற்ற

(க) வி-பு-ரு-ங-உஉ.

லக்கேட்டோமித்தனையிறே. தத்தஸ்வீகாரம் முன்னாகவும் ஔரஸம்பின்னாகவும் இவர்கள்சொன்ன வடைவை * வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல இவர் அங்கீகரிக்கையாலும், ஔரஸம்முன்னான வடைவே தர்மஶாஸ்த்ராதி ப்ரவர்த்தகர் அங்கீகரிக்கையாலும் இரண்டும் உத்தேஶ்யமாக வேண்டிவரிலும், அது இதிலே சேருமத்தனைபோக்கி, இது அதில் சேர்க்கை போர அரிதிறே.

அரிதானபடி யென்னென்னில்; அவர்கள்இத்தை முஹூர்த்த விசேஷதோஷத்தாலே அந்யபரமாக்குகையாலும், இதில் அத்தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும், பித்ராதிகளால் வந்த தோஷமொழிய கர்பாதானத்தில் கேவல மோஹஜாதத்வபரிஹாரம் ஔரஸனுக்கும் வேண்டுகையாலும், ஸங்கரஜாதத்வாதிள் தரிக்க வேண்டுகையாலும், உக்த லக்ஷணத்திலே இவை பரிஹரியாத போது இந்த மாதாபிதாக்களுக்கும் இந்த வாஸனையாலே அநாசார துராசாரங்கள்மேலும் ப்ரவ்ருத்தமாகாமல் அநுதபித்து ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டுகையாலும், அல்லாதபோது அநு

ஜாதமாத்மஜம்" என்கிறபடியே, அவளும் பெற்று மோஹித்துக்கிடந்து உணர்ந்த[illegible]விறே இவனைக்கண்டது. இப்படிதான் சொல்லுகிறது அதிலோகமான இவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்களைக்கண்டால், "இவன்பிள்ளை" என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவள்தானும், (க)"இம்மாயம் வல்ல பிள்ளைநம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர்நின்றார்" என்று-இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டால், நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக் கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

லும் தாங்கள்காணவிட்டால், அசோதைவார்த்தையையும்மேல்கொள்ளாதே ஸம்ஶயிக்கைக்கு நிதானமென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிதானித்யாதி). இப்படி அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தைக்கண்டு ஸம்ஶயித்தவர்களுண்டோவென்ன வருளுகிறார்(அவள் தானுமித்யாதி). "தாய்க்கே இப்படியானால் இவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே" என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் (இவனுடைய வித்யாதி).

(க) பெரி-தி-௩-௧-௩.

ஸ்வா;—பவவிநாஶ்யமாகையும் கூட அரிதாகையாலும், இன்னமும் இவன்ஜாதனனவளவில் ஶாஸ்த்ரஸித்தமான ஸ்நேஹமொழிய அத்யந்தப்ராவண்யம் நடக்கக்கூடுமிறே.

ஔரஸபுத்ரனை விவனுக்குமுண்டோ தோஷமென்னில்; — (க) "ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி - ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி" என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாதாந தோஷமுண்டாம். அத்தாலே ருசிவாஸனைகளுண்டாம். அந்த ருசிவாஸனைகள் உபாதாநம் தொடங்கி வருகையாலே இவை உத்தரபாக(ஈ)ஸம்ஸ்கார விசேஷங்களாலும் ஸத்ஸஹவாஸவிசேஷங்களாலும் நீக்கும்போதும் அரிதாயிறே இருப்பது. ஆனல் அந்த உபாதாநதோஷம் இங்குக்கூடாதோவென்னில்; உபாதாநம்கூடும். தத்கதமான தோஷம் ஜாதகர்ம ஸங்கல்பம் வேறிடுகையாலே கூடாது. ஆனாலும் ஸ்வீகரிக்கிறவனுடைய தோஷங்களும் கூடாதோ புத்ரனுக்கென்னில்; கூடும். அது கூடினாலும் முன்பு சொன்ன ஸம்ஸ்கார ஸஹவாஸங்களாலே நீக்கி மங்களாசாஸநத்திலே "வாழாள்" என்று இவர் மூட்டும்போது அருமை பட்டிராது. ஆகையால் ஒன்றுக்கொன்று அத்தனைவாசியுண்டு.

இந்த வாசிகள் தானென்? (உ)"புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந் - புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந்" என்றும் "பிதரம் மாதரம் தாராந் - பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்றும் நீக்கும் காலத்து இந்தத்தாரதம்யம் தான் ஜீவிக்கையாகாதிறே. புத்ரன் முன்னகச்சொல்லவேண்டிற்று, புத்ரன் உண்டாய், பிதா உண்டாக வேண்டுகையாலே. ஆனல் "பிதரம்மாதரம்" என்னும்போதும் "இன்னனுடைய பிதா மாதா" என்னவேணுமிறே. இவற்றினுடைய அநாதரம் தோன்றும்படியிறே "பிதரம்மாதரம்" என்றருளிச்செய்ததும். ஆகையிறே ஔரஸத்துக்குமுன்னே த(ஈ)த்தஸ்வீகாரத்தை அங்கீகரித்ததும். இவை தானெல்லாமென்? தான்பெற்றுளென்னுமது அறியாதவரும் பெற்றுளாக பாவித்து அத்யந்த ஸ்நேஹ பஹுமாநங்கள் பண்ணுகின்றால், ஸ்வீகரித்தவர்களுக்கும் பெற்றவர்களுக்கும் அஜ்ஞாநத்தாலே வருகிற ஸ்நேஹதாரதம்ய பஹுமாநம் சொல்லவேணுமோ?.

(க) மந்த்ரப்ரஶ்நம் (உ) விஹகேந்த்ரஸம்-உஉ

(சித்தமித்யாதி) பிள்ளையுடையநினைவே தனக்குநினைவாய், * அஞ்சவுரப்பாதே ஆணைவிட்டிருக்கையாலே "அசோதை இளம் சிங்கம்" என்கிறது. தத்துக்கொள்ளுதல், தானேபெறுதல் செய்தாளாகில், இப்படி ஸிம்ஹக்சன்றுபோல்வெண்டிற்றுச்செய்யவிடுமோ?

(கொத்தார்கருங்குழல்) திருவாய்ப்பாடியில்பெண்கள்பலரும் ஓரொரு கொத்தாகச் சூட்டுகையாலே, கருங்குழல் - பூங்கொத்து

(சித்தமித்யாதி) தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே, தன்னெஞ்சுக்கு ஒத்துநடக்கும்யசோதைப்பிராட்டியுடையபிள்ளையாய், பால ஸிம்ஹம்போலே அவளுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் (க) "அங்ஙனும் தீமைகள்செய்வர்களோநம்பீ! ஆயர்மடமக்களை" என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாகவாய்த்து நியமித்தது. (௨) "அஞ்சவுரப்பாளசோதையாணைவிட்டிட்டிருக்கும்" என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையாலும் "இளஞ்சிங்கம்" என்கிறது.

(கொத்தாரித்யாதி) உகந்தார் உகந்தபடி சூட்டினபூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய், (௩) "அஞ்ஜநபுஞ்ஜ ஶ்யாமகுந்தளம்"-அஞ்ஜநபுஞ்ஜ ஶ்யாமகுந்தளம்" என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலையுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத்தான ஸிம்ஹம்போலே செருக்கிமேனாணித்திருக்குமவன்.

(தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்து) என்றது - க்ருஷ்ணன் நெஞ்சுக்கு அநுரூபமாயென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு அவள் ஒத்திருக்கும்படியை உபபாதிக்கிறார் (நியமித்தாளாகிலுமித்யாதி). தீம்பிலே கைவளருகையாவது - தௌஷ்ட்யத்திலே மிகவும் மூளுகையென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு ஒத்திருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (அஞ்சவித்யாதி). "உரப்பாள்"-அதட்டாள். "ஆணை" ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம்பண்ணும்படி. "விட்டிட்டு"-என்றது-முழுச்சொல். பாலஸிம்ஹம்போலே அடங்காமைக்கு ஹேதுக்களை யருளுகிறார் (கர்வத்தாலுமித்யாதி).

அப்பூச்சி காட்டும்போது பூங்கொத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளுகிறார் (உகந்தாரித்யாதி). (செருக்கி) கர்வித்து. (மேனாணித்திருக்கும்) அநபிபவநீயனாயிருக்கும். "இளம்சிங்கம்" என்றபோதே இவ்வர்த்தம் ஸித்தித்திருக்க, மீளவும் "கோளரி" என்ன வேணுமோவென்ன வருளிச்

(க) தி-மொ-௧௦-௭-௧௧. (௨) நா-தி-௩-௧. (௩) வா-ஸ்த-௨௩.

மூ.—கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத்
துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்
எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை
அங்கண்ணனைப் பூச்சிகாட்டுகின்றான்அம்மனேயப்பூச்சிசிகாட்டு கின்றான்.

மாறுமல் செல்லுமிறே. (கோபாலகோளரி) தாய்க்கடங்காதானை ஊர்க்கு அடங்கப்புகுகிறான். கோபாலர்க்குமிடுக்குடைத்தான வளம் ஹபுங்கவம் போலே அடங்காமல்திரிகிறவன். (அத்தன்)ஸ்வாமி. (எ)

அவ;—ஸாலபனைவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்

ஸ்வா;—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) குப்ஜை(ஜ)க்குக் கொங்கைபோலேயிறே முதுகில் வலியகூன்இருப்பது. இவளு டைய உடம்பில்வக்ரம்போலே காணும்இவளுடையஅறிவும். இவளு

(அசோதையிளஞ்சிங்கம்-கோபாலகோளரி). * தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்குஅடங்கானிறே. கோள்-மிடுக்கு. (அத்தன்) ஸ்வாமி.கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். .... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) முதுகிலே முலை புறப்பட்டாப்போலே திரண்டு கிளர்ந்து வலிய கூனையுடையளான மந்தரையுடையவசநத்தைக்கொண்டு. காட்டுக்குப்போயிற்றுபித்ரு வசநங்கொண்டாயிருக்க,குப்ஜையுடையவசநங்கொண்டென்பானெ

செய்கிறார் (அசோதையித்யாதி). இத்தால் "இளம்சிங்கம்" என்றது- ஹேது வும், "கோளரி" என்றது - ஸாமர்த்த்யமுமென்று.தோன்றுகைக்காக, மீள வும் அருளிச்செய்தாரென்றதாயிற்று. "தத்துக்கொண்டாள்கொலோ,தானே பெற்றாள்கொலோ, என்னும்படியிருக்குமவனைப் " என்றத்யாஹரித்து - "சித்தமனையாள்" இத்யாதியாக அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே "சித்தமனையா ளித்யாதி- இவன்படி எத்திறம், இவனைத் தத்துக்கொண்டாள் கொலோ, தானே பெற்றாள்கொலோ " என்றத்யாஹரித்து அந்வயமாதல் கண்டு கொள்வது. ... ... (எ)

அரு,—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) "கொங்கையையுடைய் ளான வன் கூனியை" என்று சொல்லலாயிருக்க, கொங்கைபோலேயென்று நிந்தை தோன்றவேண்டியருளுகிறார் (முதுகிலேயித்யாதி). (க) " ஙிஜ்ஷ்ர்ஜ்ஷ நிர்ஜ்ஜூதி-பிதுர்வசந நிர்தேசாத்" என்றுகாட்டுக்குப்போகைக்கு ப்ரதாநஹேது சொல்லியிருக்க, குப்ஜாவசநத்தை ப்ரதாநஹேதுவாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிற சங்காஉறுவாதய்பண்ணிப்பரிஹரிக்கிறார் (காட்டுக்கித்யாதி). "ஙஷ்

(க) ரா-பா-க-உச.

டைய வசநத்தைக்கொண்டு, "மாத்ருபித்ருவசநபரிபாலநம் செய்யப்போனார்" என்கையொழிந்து, குப்ஜாவசநம்செய்யப்போபோய்த்தென்னில்; * கூன்தொழுத்தைக்கடியசொல்லுமுண்டாயிற்று; அந்தக்கடிய சொல்லைக்கேட்டிறே சக்ரவர்த்தி அநுமதி செய்தது. எல்லாத்துக்கும் ஹேது இவளாகையாலே, இவள் சொல்கொண்டே போனாரென்னலாமிறே. பீ(பி)ஜாங்குரந்யாயத்தாலே.

(குவலயத்துங்கக்கரியும்) பூமியிலுண்டான ஆனைகளில்விஞ்சின சத்ருஞ்ஜயன் முதலான வானைகளும். (பரியும்) உச்சைஸ்ரவஸ்ஸுபோலே யிருக்கிறகுதிரைகளும். (இராச்சியமும்) அகண்டகமானராஜ்யமும். (எங்கும்) தாமெழுந்தருளுகிற காடுதானும்.

ன்னென்னில்; (க) " నమన్థరాయా నచమాతురస్యాః దోషేన రాజ్ఞః - நமந்தராயா நசமாதுரஸ்யா தோஷோநராஜ்ஞ:" என்கிறபடியே வநப்ரவேஶ ஹேதுக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் மூந்துறவெடுத்தது இவளையிறே. இவளுடைய வசநத்தாலே * கலக்கிய மாமனத்தனளாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூலம்இதுவாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனாரென்கிறது.

(குவலயத்துங்கக்கரியும்) பூமியில்ஆனைகளெல்லாவற்றிலும்விஞ்சின ஶத்ருஞ்ஜயன் முதலானவானைகளும். (பரியும்) அப்ராக்ருத லோக விலக்ஷணமான குதிரைகளும். (இராச்சியமும்) அகண்டகமான ராஜ்யமும். (எங்கும்) (உ) " ఇక్ష్వాకూణామియం భూమిస్సశైలవనకాననా - இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமி ஸ்ஸஶைலவநகாநநா" என்கிறபடியே எழு

தராயா:" என்கிற வசநத்தில் பரதாழ்வான் விஷாதாதிசயத்தாலே மற்றை ஹேதுக்களைக்கழிக்கும்போது, முந்துற இத்தைக்கழிக்கையாலே இதுவே ப்ரதாநஹேதுவென்று கருத்து. அந்த ப்ராதாந்யத்தை உபபாதிக்கிறார் (இவளுடையவித்யாதி).

" கரியும் பரியும் " என்றது-ஜாத்யேக வசநமென்று கருதியருளுகிறார் (பூமியிலித்யாதி). "குவலயத்துங்க" என்றவிசேஷணம் "கரியும் பரியுமிராச்சியமும்" என்றத்தோடந்வயிக்கிறதென்று திருவுள்ளம். கூனிசொல்

(க)   (உ) ரா-கி-கஅ-டு.

தாமெழுந்தருளுகிறகாடும் பரதனுக்குக் கொடுத்தாரோவென்னில்; வாலி,ராமசரத்தைப்பிடித்துவைத்து,"என்னைக்கொன்றத்தால்உமக்கென்னலாபமுண்டு" என்றுநாநாவான விகல்பவிசேஷங்களைச் சொல்ல, அவன்சொன்னதுக்கெல்லாம் போரும்படி "பரதராஜ்யத்திலே நீப்ராதாவினுடையஸ்த்ரீயைஸ்வீகரிக்கக்கடவையோ? "என்ன; "அந்ததோஷம் அவனுக்குமில்லையோ" என்ன; அப்படிச்சொல்லுவதியாகில் கண்டவிடமெல்லாம் கழுமலையாக்குவேனென்றாரிறே. ஆகையால்காடும்பரதராஜ்யமென்னுதல்; அன்றிக்கே,தர்மத்தாலும் சௌர்யத்தாலும் நீ எறிந்துகொள்ளவல்லதெல்லாம் உனக்குத் தந்தோமென்னுதல். பெருமாள் "நாம்தந்தோம்" என்றாரே,"ஐயர் தந்தார்" என்னுமித்தனையொழியவாயிருக்க, பெருமாள் தந்தாரென்பானென்னென்னில்; சக்ரவர்த்தி கொடுத்தாலும், பெருமாள் அநுமதிவேணுமிறே,* அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதிஇறே.

(வன்கானடையங்கண்ணன்) ஸுமந்த்ரனையும் தேரையும் திருப்பிவிட்டு, * துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரலாய், புகும் வழி தெரியுமித்தனையொழியப் புறப்படும்வழி தெரியாதிறே. அப்படியிருக்கிற காட்டிலே திருவடிகள் நோவ எழுந்தருளுகையாலே அழகிய ஸுலபனென்கிறார்.

ந்தருளுகிறகாடுதானும். (பரதற்கருளி) கைகேயிவராநுகுணமாக சக்ரவர்த்திவசநத்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக்கொடுத்தது.

(வன்கானடை யித்யாதி) ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க வரிதான வலிய காட்டையடைந்த அழகிய ஸுலபனானவன். கட்டினகாப் போடே காடேறப்போகச்சொன்ன விடத்தில், முகத்தில் கருகுதலின்றிக்கே, முடியைத் தவிர்ந்து, ஜடையைப் புனைந்து நாட்டை

லைக்கொண்டோ பரதற்கருளினதென்னவருளுகிறார்(கைகேயி இத்யாதி) (க) "నవనం గన్తుకామస్య త్యజతశ్చవసుంధరామ్ । సర్వలోకాతిగస్యేవ లక్ష్యతేచిత్తవిక్రియా- நவநம் கந்துகாமஸ்யத்யஜதஸ்ச வஸுந்தராம் । ஸர்வலோகாதிகஸ்யேவ லக்ஷ்யதே சித்தவிக்ரியா" என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு அழகையும் ஸௌலப்யத்தையுமுபபாதிக்கிறார் (கட்டினவித்யாதி). ... (அ)

(க) ரா-அ-கக-ருரு.

மூ.—பதகமுதலைவாய்ப் பட்டகளிறு

கதறிக்கைகூப்பி 'யென்கண்ணா! கண்ணா'வென்ன

உதவப்புள்ளூர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த

அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்

அவ.—பெருமிடுக்கன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றானென்கிறார்.

ஸ்வா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமித்யாதி) பதகமுதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட பகவத்பக்தனான ஸ்ரீகஜேந்த்ரன். (க) "ஜஜௌ

விட்டுக் காடேறப்போனபடியை நினைத்து, அழகிய ஸுலபனென்கிறது. அன்றிக்கே, "அங்கண்ணன்" என்றது-(உ) "ராமஃகமலபத்ராக்ஷ" ராமஃகமலபத்ராக்ஷ:" என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களையுடையனென்னவுமாம். அப்போது, "ராஜ்யைஸ்வர்யத்தைவிட்டுக் காட்டில் போகப்போகிறோம்" என்னும்க்லேஶமின்றிக்கே, அகவாயில் ஹர்ஷம்திருக்கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமுதலை) பதகம் - முதலையினுடைய கொடுமை. (ங) "கொடியவாய்விலங்கு" என்னக்கடவதிறே. (ச) "அதன்விடத்தினுக் கனுங்கி யழுங்கியவானை" என்னும்படி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானை நோவுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "பாதகம்" என்கிறத்தை, "பதகம்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய், பாதகத்தை யுடைத்தான முதலை யென்னவுமாம். அதாவது-ஶாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இம்முதலை "ஆனையாலே தன்னுடைய ஶாபமோக்ஷம்" என்றறிகையாலே தன் கார்யஸித்தியளவும் இவன்காலை பிடித்த பிடி நழுவவிடாதேநின்றபடி. (வாய்ப்பட்டகளிறு) அதன் வாயிலே அகப்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பதகமுதலையித்யாதி)(விலங்கு) என்று-திர்யக்காய், முதலையைச்சொல்லுகிறது. கொடுமையை ப்ரமாண பூர்வகம் விசேஷிக்கிறார் (அதனித்யாதி). (விடத்தினுக்கு)விஷத்துக்கு. (அனுங்கி)நோவுபட்டு. (அழுங்கிய) கூப்பிட்ட. (அதாவது) என்றது - பாதகத்தையுடைத்தாகையாவதென்றபடி. (கிடந்ததிறே) என்றவநந்தரம் "ஆகையாலே" என்றுசேஷம். (அதாவது)என்றதுக்கு(நின்றபடி)என்றத்தோடந்வயம். இப்படி கஜேந்த்

(க) விஷ்ணுத-கூக-சகூ (உ) ரா-ஸு-கூ-ரு-எ.

(ங) தி-மொ-ரு-அ-ங. (ச) தி-பள்ளி-உ.

[illegible] ஆகர்ஷதே நிரேக்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே'' என்று நெடுங்காலம் நீருக்கிழுக்க, கரைக்கிழுக்க; "பகவத்பக்தனான கஜேந்த்ரனை விரோதித்தது பாதகமோ? இதுக்கு ஹேதுவானது பாதகமோ'' என்னும் விகல்பம் தோன்றினால், ஸாபோபஹதனாய்ச் செய்ததுமாய், ஸாபவிமோசநஸாபேக்ஷனுமாய்ச்செய்ததுமாகையாலே, இதுக்கு ஹேதுவான பூர்வபாபமே பாதகமாகத்தட்டாயிறே. அன்றாகில் சபித்தவன்மேலே வைக்கையிறே உள்ளது. ஆனாலும் "பதகமுதலே'' என்று-முதலையின்மேலே பாதகத்தை வைத்தாரே.

பட்ட யானையானது தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின் கையிலே அகப்பட்டதாய்த்து. வெளிநிலமாகில்† இதின் அருகு வரமாட்டாதிறே அது.

(கதறியித்யாதி) அதின்வாயிலே அகப்பட்டவிடத்தில் "நம்முடைய பலத்தாலே தள்ளிக்கரையேறுகிறோம்'' என்று (க) "[illegible] கஜ ஆகர்ஷத்தே திரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே'' என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவஸம்வத்ஸரம் அது நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்கச்சென்ற விடத்திலும், அதுக்குத் தன்னிலமாகையாலும், அபிமதஸித்தியாலும் (உ) "முழுவலி முதலை'' என்னும்படி ப(ல)மதிசயித்து, தனக்குத்தன்னிலமல்லாமையாலும், அபிமதாலாபத்தாலும்பலம் க்ஷீணமாய், துதிக்கை முழுத்தும்படியாகையாலே, "இனி நம்மால் செய்யலாவதொன்றுமில்லை'' என்று (ங) "[illegible] - பரமாபதமாபந்நோ மநஸா சிந்தயத்

ராழ்வானைப்பிடிக்கையால் இதுவே பாதகமென்று கருத்து. ஆனைபலவத்தாயிருக்க, அகப்படுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (தன்னிலமித்யாதி).

"கைகூப்பி-கதறி-கண்ணா கண்ணா'' என்றந்வயித்து இந்த காயிகவாசிகங்கள் மாநஸிகமான ததேகரக்ஷகத்வாத்யவஸாயமில்லாதபோது கூடாமையாலே, அதுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி இதுக்கு, ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதித்வங்களைச்சொல்லவேண்டுகையாலே, இவற்றையெல்லாம் ஸப்ரமாணமாக உபபாதித்துக்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறார் (அதன்வாயிலே என்று - தொடங்கி பலகாலும் சொல்ல) என்னுமளவும். (அபிமதஸித்தியாலும்) என்றது-ஸாபவிமோசகனான கஜேந்த்ரன் திருவடிகளை லபிக்கையாலுமென்றபடி. (அபி

(க) விஷ்ணுத-கூக-சக. (உ) திமொ-கு-அ-ங. (ங) விஷ்ணுத-கூக-சஎ.
† (பா) இத்தை நலியமாட்டாதிறே-அது.

கதறிக்கைகூப்பி என்கண்ணா! கண்ணாவென்ன) (க) "நாரா
ஓ! மணிவண்ணா!" என்றாப்போலேயிறே, "கண்ணா!கண்ணா!"
தும். " கதறி " என்பானென்னென்னில்; அதிகாரத்துக்குத்
பல்லாததைச்சொல்லுகையாலே. தகுதிதானென்னென்னில்;
ுக்கு விஷயமான தேவதாந்தர்யாமி யென்னுதல். ஸ்வாந்
மி யென்னுதலிறே.

இந்த ஆபத்து "* மழுங்காத ஞானமே படையாக நீங்கும்"
நெடுங்காலம் சென்றவளவிலும், நீங்காமையாலே, (உ)ஓ்ம்ல

' என்கிறபடியே இத்தசையில் ஸர்வேஶ்வரனையே தனக்கு
ஞக நினைத்து; தன்கையையெடுத்து அஞ்ஜலிபண்ணி, தன்ஆர்
ரல்லாம் தோற்றும்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, "எனக்குநிர்வா
)னவனே!" என்று பலகாலும்சொல்ல.

க) "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராய்"
' கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்;
'என் கண்ணா! கண்ணா!" என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்
ந)"మూలేతి ముక్తపదమాలపతి- மூலேதிமுக்தபதமாலபதி-
ந்த்ரே " என்றுகொண்டு - "மூலமே" என்றுகூப்பிட்டா
ளராணிகர் சொன்னார்களிறே. இவைதன்னில் சேரும்படி
னென்னில்;"மூலம் " என்கிறவிடத்தில் அஶரணஶரண்ய
டனை ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானென்கையாலே,
தப்பர்யாயசப்தங்களையிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களா
ல், எல்லாம் தன்னில் சேரக்குறையில்லை.

ாபத்தாலும்) என்றது-கைங்கர்யாலாபத்தாலுமென்றபடி. வீப்ஸை
பிதம் (பலகாலும்) என்றது.

ாயணத்வத்தையிட்டுக் கூப்பிட்டானென்றும், "எனக்கு நிர்வாஹ
ன்று கூப்பிட்டானென்றும், மூலத்வத்தையிட்டுக்கூப்பிட்டானென்
மூன்று பேருடைய வாக்யங்களும் பரஸ்பர விருத்தங்களென்று சங்
ரிஹரிக்கிறார் (நாராயணா ஓ! வித்யாதி). பௌராணிகரோடேவிரோ
ரித்தது-இப்பாசுரங்களிலும் அர்த்தாத் பரிஹ்ருதமென்று கொள்
வதுக்கு) மூலமென்று கூப்பிட்டதுக்கு. பர்யாயமென்றது - ஏகவிக்ர
ஷ்ட விஷயகமாகையாலே.

சிறி-திருமட-ருo (உ) ஶா-பா-ருகூ-உரு-(ரு)

𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌬𑌲𑌂- திக்பலம்க்ஷத்ரியபலம்'' என்ற விஸ்வாமித்ரனைப்போலே பக்திமார்கத்தை திக்கரித்து ப்ரபத்தி மார்கத்திலேபோந்து, சக்ரவர்த்தி-சப்தவேதியாய் எய்தாப்போலேயிறே "கண்ணா! கண்ணா" என்ற சொல்முடிவதற்கு முன்னே அவன் கண்ணிலே தோன்றும்படி, அந்தঃபுரம் கைநெரிக்க, சத்ர சாமரங்கள் பிற்பட, வெறுந்தரையிலே நாலிரண்டடியிட்டு, பெரிய திருவடியைப் பண்செய்யப் பெறாமல் ஊர்ந்துசென்று நின்று பூர்வபக்தி தன்னையே ஸாத்யமாக்கினானிறே.

(அங்குறு துயர்தீர்த்த) "அங்கு" என்றது-முதலை கவ்வினவிடத்தில். (உறு துயர்) ஆனையின் துயர் ஆனைக்கும் தனக்கும் தக்க

(உதவவித்யாதி) இந்த ஆர்த்தத்வநி திருச்செவிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றும் பதறியெழுந்திருந்து, (க) "𑌅𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌤 𑌚𑌮𑍂𑌪𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌹𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍- அதந்த்ரித சமூபதிப்ரஹித ஹஸ்தம்." இத்யாதிப் படியே ஸேனைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும் பற்றாதே, திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளுகையுமின்றிக்கே, வெறுந்தரையிலேபத்தெட்டடியிட்டபதற்றத்தைக்கண்டு 'இதுக்கடியென்'? என்றுபயப்பட்டு திவ்யாந்தঃபுரம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்செய்யப்பெறாமல், வெறும்புறத்திலே மேற்கொண்டு, "அந்தஆர்த்திக்குஉதவவேணும்" என்னுமத்தைப்பற்றஅவனைப்ரேரித்துவிரைய நடத்திக்கொண்டு சென்று. அந்தப் பொய்கையில் முதலையின்கையிலேயகப்பட்டு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான் பட்டஅதி

"உதவப் புள்ளூர்ந்து" என்கிற விடத்தில் த்வராதிஶயம் தோன்றுகையால், அத்தை பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி "கதறி" என்கிறத்தை கடாக்ஷித்தும், "𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌕𑍁𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑌮𑍍 - கிமிதிசாகுலாந்தঃபுரம்" என்றத்தையும் "நாகணையாய்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இந்தவார்த்தத்வநியித்யாதி). (இத்யாதிப்படியே) என்றதுக்கு (மேல்கொண்டு)என்றத்தோடுஅந்வயம். கீழ் "அஸ்வீக்ருதப்ரணீத மணிபாதுகம்" என்றத்தையும், மேலே "அவாஹநபரிஷ்க்ரியம்" இத்யாதியையும்கடாக்ஷித்து 'கிமிதிசாகுலாந்தঃபுரம்' என்றதுக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பத்தெட்டித்யாதி). (பண்செய்கை) அலங்கரிக்கை. (விரைய) சீக்ரமாக. உறுகை - அடைகையாய், (பட்ட) என்கிறது. "கதறி" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து "துயர்" என்றதுக்குபலிதம் (அதிமாத்ரேத்யாதி). "துயர்" என்றது- ஸாமாந்யஶப்தமாகையால், களேபர

(க) ர-ஸ்த-உ-ருள.

துண்டிறே. அன்றிக்கே, "அங்கு" என்றது - திக்கை முழுத்தும் ப்டியான வாபத்தாய், களகளாசப்தம்தோன்றக்லேசிக்கிற வளவி லும் "நின்றுஆழிதொட்டான்" என்னும்படிநின்றது; இன்னமும் பூர்வோபாஸ்ந வாஸநையிலே புரியுமோவென்றிறே. அந்தப்ரபத்தி ஸ்வீகாரத்திலும் உபாயபுத்தி கழியாதபோது இத்தனை அருமை யுண்டுபோலேகாணும். இத்தனை காலமும் இவனுக்கு நடந்தஶக்தி இன்றுகுலையவேண்டிற்றிறே,இந்தஸ்வீகாரப்ரபத்திதனக்கும். இந்த ப்ரபத்திதனக்கும்பலப்ரதாநம் செய்யவேண்டிற்றுகில்ஸங்கல் பஸஹ ஸ்ரைகதேசமே போருமிறே. இத்தைப்பற்றவிறேபட்டர்"భగవత్స్వ రాజ్ఞైనమః- பகவதஸ்த்வராயைநம:" என்றருளிச்செய்ததும், அங்ஙனன்றிக்கே, இப்படித்வரித்திலனாகில் "மறையும் மறையும்"என்று ரிறே சிற்றுட்கொண்டார்.

(உறு துயர் நீர்த்தவதகன்)நல்விரகறிந்துஉறு துயர்தீர்த்தபெரு மிடுக்கன். அன்றியே, க்ருபாப்ரேரகனாய் ஸங்கல்ப நிபந்தநமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் பின்செல்லும்படியான ஶக்திமானென்னவுமாம். வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (அதகன்) மிடுக்கன். .... (௬)

அவ.—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மாத்ரா துக்கத்தைப்போக்கின. ஸ்ரீ கஜேந்த்ரனுக்குதுக்கமாவது, (க) "నాహం కళేబరస్యాస్య త్రాణార్థం మధుసూదన । కరస్థ కమలాన్యేవ పాదయోరర్పితుం హరేః காஹம்களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந! கரஸ்த கமலாந்யேவபாதயோரர்ப்பிதும் ஹரே:" என்கிற படியே கையிற்பூ,செவ்வியழியாமல் திருவடிகளில்சாத்தப் பெறு கிறிலோமென்னுமது. (அதகன்)மிடுக்கன். இப்படி ஆஶ்ரித ரக்ஷ ணம்பண்ணின ஶக்திவிஶேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. (வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்). .... (௬)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

த்ராணம் அர்த்தமாகில், ப்ரமாணவிரோதம்வருமென்றுவிஶேஷிக்கிறார் (ஶ்ரீ கஜேந்த்ரேத்யாதி). (௬)

(க) விஷ்ணுதர்மே

மூ.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்துரந்த
வில்லாளனை விட்டுசித்தன் விரித்த
சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்
வல்லார்போய் வைகுந்தம் மன்னியிருப்பரே. (௧௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(வல்லாளிந்யாதி) "பாரதம் கைசெய்தவத்தூதன்" என்றவிடத்தில் "என் வருகிறதோ" என்றபயமும், *நூற்றுவர்தம் பட்டயத்தின்மேல் முன்னின்ற வலவல்லியானபயமும், * காயுதிர்கடம்பேறித் தீயபணத்தில் பாய்ந்த பயமும், * இருட்டில் பிறந்துபோன விடத்தில் வந்தபயங்களும், அநுகூலப்ரதிகூலரால் வந்தபயங்களும், * "விழுங்கின தப்பமும் பாலும் தயிரும் தன் பருவத்துக்கு வாக்கியாதோ" என்கிறபயமும், "அசோதை யிளஞ்சிங்கம் - கோபாலகோளரி" என்னும்படி கர்மோத்தரமான வ்யாபாரங்களால்வந்த பயமும், அவதாரத்துக்கும் ஹேதுவாய், அவன் *கானிடை நடந்தபயமும், * ஆனைக்கருள் செய்ய உதவப்புள்ளூர்ந்தபயமும், * வல்லாளிலங்கை மலங்கச்சரம் துரந்தகாலத்து ராக்ஷஸரால்வந்த பயமும் எல்லாம் நிவ்ருத்தமாகைக்காக, திருக்கையில் ஆழ்வார்களைக் காட்டியருள, பூதனா சகடயமளார்ஜுநாதிகளால்வந்த விரோதத்துக்குப்பயப்பட்ட திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்கும் இவர்தமக்கும் அவை பயவர்த்தகங்களாயிருக்கையாலேயிறே "அப்பூச்சி" என்றது.

ஆழ்வார்களைக்காட்டினவாறே,பெண்கள் "அப்பூச்சி" என்றருளக்கூடும். அவர்களுடைய ஸ்நேஹமும் பயபாவனையாகையாலே, (க)"மெய்த்தலேநம்" என்றது முதலாகப்பலவிடங்களிலும்கண்டார்களை யாகிலும், மறக்கவும் "இப்போது கண்டோமே" என்று நினைக்கவும் கூடுகையாலே. இவர்; (உ)"வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்றுதொடங்கிப்பலவிடங்களிலும் ஆழ்வார்களோடே பழகிப்போந்தவர் "அப்பூச்சி" என்பானென்னென்னில்; இவர்க்குஸ்வரூபம் இதுதானேயாய்ச்சொல்லுகையாலே யென்னுதல். பெண்கள்பாசுரத்தைவ்யாஜமாக்கினாலும் இதுதானேயிறே இவர்க்குஸ்வரூபம். ஆனாலும் "அப்பூச்சி" என்கிற பாசுரமில்லேயேயாகிலும் "வயிறு

(க) க-உ-கஉ. (உ) திருப்பல்லாண்டு-உ.

மறுக்கிறாய்"“ அப்பூச்சி”என்கிற விவைதானேயிறேஇவர்க்குயாத்ரை. இவாருளிச்செய்த விடங்களிலும் திருவுள்ளத்தில் கிடப்பதுஇதுதானேயிறே.

(வல்லாளித்யாதி) வலிமை யாலே பறித்துக்கொண்டதாகையாலே “வல்லாளி லங்கை” என்கிறார். (மலங்க)செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டும் படியாக. இலங்கையிலே தேவாரமுமுண்டோ வென்னில்;— ॥“ अग्निहोत्राश्च वेदाश्च राक्षसानां गृहे गृहे - அக்நிஹோத்ராஶ்ச வேதாஶ்ச ராக்ஷஸாநாம் க்ருஹேக்ருஹே ” என்கிறபடியே அவையுமுண்டாதல். அன்றியிலே, அவர்கள் விரும்பினவை அவர்களுக்குத் தேவாரமிறே. (சரம்துரந்தவில்லாளன்) “ராமசரம்” என்றுப்ரஸித்தமிறே. (க)* மாறுநிரைத்திரைக்குமிறே. (உ)“ ஒருவரிருவரோரார்மூவர் ” என்னக்கடவதிறே. (வில்லாளனை) இதுப்ரஸித்தி. (விட்டு சித்தன் விரித்த) இவ்வவதாரத்தில் ஶௌர்யாதிகளைக் கொண்டிறே, எல்லாவவதாரங்களிலும் விரித்தருளிச்செய்ததும், தொடங்குகிறபோதே (ங)“ பாழாளாகப் படைபொருதான்” என்றது முதலாகவிறே மேல்விரித்தது.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வல்லாளிலங்கை) வலிய ஆள்களையுடைத்தாகையாலே, ஒருவராலடர்க்கவொண்ணாத பரிகரத்தையுடைத்தாய்க்கட்டுடைத்தான லங்கையானது. ராவணனென்மதிக்கும்படியான ஆண்பிள்ளைகள் வர்த்திக்குமூரிறே. (மலங்க) செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட்டிப் போக்கிடம்தேடிமலங்கும்படியாக. (சரந்துரந்தவில்லாளனை) திருச்சரங்களைமேன்மேலும்நடத்தின திருவில்லையுடையவனை. இத்தால்-ஈஶ்வரத்வப்பிடாராலன்றிக்கே, அவதாரத்துக்கு அநுகுணமாகநின்று அம்பாலே அவ்வூரையடர்த்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்திருமொழிக்ருஷ்ணாவதாரவிஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச்செய்தது அவ்வவதார

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (வல்லாளித்யாதி) (அடர்க்கை) - மேலிடுகை “வல்லாளன்” என்கிறதைவிசேஷித்து உபபாதிக்கிறார் (ராவணனித்யாதி). “மலங்க’என்றதுக்கு-சித்தவிப்ரமம்அர்த்தமாக்கி உபபாதிக்கிறார்(செருப்புமித்யாதி). (தேவாரம்) ராக்ஷஸர்களுடையஆராத்யதேவதாந்தரம். (பிடாரால்) அபிமாநத்தால்.

(க) திவாய்-எ-ச-எ. (உ) தி·வாய்-அ-கூ-ங. (ங) திரு-பல்லா-ங.

(சொல்லார்ந்த வப்பூச்சிப்பாடல்) ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிதிஹாஸபுராணங்களெல்லாவற்றுக்கும் சொல் நிரப்பமுண்டாவதும் இவ்வப்பூச்சிப் பாடலாலேயிறே. இது தான் காட்டுகிறவன் நிர்பயனாய், கண்டவன் பயப்படுமதிறே அப்பூச்சி. (வல்லார்) இத்தை ஸாபிப்ராயமாக வல்லாரென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவரபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, இச்சப்தமாத்ரத்தையே உத்தேஸ்யமாக ஓதி, ஒதுவித்துப் போருமிதுவே யாத்ரையாக வல்லாரென்னுதல். (போய் வைகுந்தம் மன்னியிருப்பாரே) இவ்வாழ்வாரபிமாநமே வழியாகப்போய் த்ரிபாத் விபூதியிலே சென்று * பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து, "பல்லாண்டு பல்லாண்டு" என்று காலதத்வமுள்ளதனையும் ஏத்துகை பலமாகப் பெறுவரென்கிறார். (க0)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

த்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தைப்பற்றவிறே. "வன்கானடையயங்கள்வான்" என்று இந்த ஐக்யம் கூறும் சொல்லப்பட்டதிறே. (விஷ்ணுசித்தன் விரித்த) பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண அருளிச்செய்தவையான.

(சொல்லார்ந்தவித்யாதி) சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற இப்பத்தையும் ஏதேனுமொருபடிவல்லவர்கள். "சொல்லார்ந்த" என்றது-அதிகரிப்பார்க்கு இதினர்த்தத்திலே போகவேண்டா; சப்தராஸந்தானே அமையுமென்னும்படியிருக்குமென்னவுமாம். (வல்லார்)என்றது-ஸாபிப்ராயமாக வல்லாரென்னவுமாம். (போயித்யாதி) இதினுடையஅப்யாஸமே ஹேதுவாகஅர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே அவனையநுபவித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணிக் கொண்டுயாவத்காலமுமிருக்கப்பெறுவர். .... (க0)

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

—oo✻oo—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய்) என்றது -கவியினுடைய லக்ஷணத்துக்கநுரூபமான சொற்களாலே பூர்ணமாயென்றபடி. சொற்களே புருஷார்த்தத்துக்கு அமையுமென்று, "சொல்லார்ந்த" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அதிகரிப்பார்க்கித்யாதி). ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—:c:—

இரண்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

அரவணைப்ரவேசம்.

அவ.—"அல்வழக்கொன்று மில்லாவணி கோட்டியர்கோன்" என்று-அல்வழக்கொன்று மில்லாதே அறுதியிட்டது தேசமாக்கி, தத்தேசிகனை அவதாரகந்தமாக வந்து நிர்தேசம்செய்து, *நாவகாரியம்சொல்லிலாதவர்களைத்தேசிகராக்கி, கார்யபூதனானவன் அவதரித்த ஊரில் கொண்டாட்டம் ஒக்கநின்று கண்டாப்போலே, மிகவும் உகந்துமங்களாசாஸநம்செய்து, அவதாரத்தவனுடைய திவ்யாவயவங்களைப் பாதாதிகேசாந்தமாக நிரவத்யமான வளவன்றிக்கே, இதுவே பரமபுருஷார்த்தமென்று வந்து நிர்தேசம் செய்து, தாமும் மிகவுமுகந்து தம்போல்வார்க்கும் "காணீர்" "காணீர்" என்றுகாட்டியருளி, இவனுக்கு ஆஜ்ஞாரூபமாகவும் அநுஜ்ஞாரூபமாகவும், ப்ரா

அவ.—ஆழ்வார்களெல்லாரும்க்ருஷ்ணாவதார ப்ரவணராயிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அதிப்ரவணராய், அவ்வவதாரரஸாநுபவத்துக்காக கோ(ஸ)பஜந்மத்தைஅபேக்ஷித்தாகப்பண்ணிப்போந்து, (க)"போகத்தில் வழுவாதபுதுவையர்கோன்" என்கிறபடியேஅவ்வவதாரரஸமுள்ளதெல்லாம்அநுபவிக்கிறவராகையாலே, முதல்மூன்றுதிருமொழியாலே-அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாளந விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடையபாதாதிகேசாந்தமான அவயவங்களி லுண்டான வழகை ப்ரத்யேகமாகத் தானநுபவித்து, அநுபபூஷைக்களையும்தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவள் அவனைத் தொட்டிலிலேற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாயிருக்க, தத்காலம்போலேபாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யசோதாதிகளுடையப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்

அரவணை ப்ரவேசம்;—சீழ்பட்டுக்கும் இத்திருமொழிக்கும் ஸங்கதியருளுகிறார் (ஆழ்வார்களெல்லாரும்த்யாதி). (அநுபவிக்கிறவராகையாலே) என்றதுக்கு (த்ருஷ்டராஞர்) என்றத்தோடே, த்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில்) என்றதந்தோடுமர்வயம்கண்டுகொள்வது. (மூன்றுதிருமொழியாலே) என்றது- (உடையராக்கொண்டுதாமநுபவித்து) என்றதந்தோடந்வயம். (யசோதாதிகள்) என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே அவதாரகாலத்தில் உபலாளித்த

(க) நா-தி-அ-௧௦

ல்வர்;— ப்தி விரக்தரான அதிகாரிகளாகவும் உபயவிபூதியி
லுள்ளாரும உபகரிக்க ப்ரகாரங்களை அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு
தோன்ற அவர்கள் வரவிட்டவற்றையும், அவர்கள் கொடுவந்தவற்
றையும் மேன்மையும் நீர்மையுமான மெய்ப்பாடு தோன்ற அங்கீக
ரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க,

அவன் அங்கீகரிக்கைக்கு ஈடு தொட்டிலேற்றித் தாலாட்டி, ஜ்ஞா
நத்துக்கு ஆஸ்ரயத்திலுங்காட்டில் ஜ்ஞேயப்ராதாந்யத்தைக் கற்
பித்து, அவற்றுக்கு ஜ்ஞேயனிவனை இவ்விஷயமாக்கி, விஷயீகரித்தஜ்
ஞானத்தை (க) "ஜ்ஞாநாஸ்வரூபம்-விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞாந்த நந்தே" என்
கிற ந்யாயத்தாலே ஜ்ஞாதாக்களாக்கி, (உ) "இளமாமதி" என்றும்,
(ந) "விண்டனில் மன்னிய மாமதி" என்றும், உபயவிபூதியிலுள்ளா
ரையும் உபலக்ஷணந்யாயத்தாலே இவன் புழுதியளைவது தொடக்க
மான வ்யாபாரங்களைக்கண்டு தாமும் மிகவுமுகந்து தம்போல்
வாரையும் அழைத்துக்காட்டி, "நோக்கினாகண் கொண்டுபோக
வல்லிகோளாகில் போங்கோள்" என்று முன்பு பச்சைவரவிட்டுத்
தாங்கள்வாராதவர்களையும் 'வந்துகண்டுபோங்கோள்' என்று "உய்ய
வுலகுபடைத்து" என்று ஜகத்காரணப்ரகாசகமான பரமபதம்முதலா
கக்கீழேயருளிச்செய்த திவ்யதேசங்களையும், இதிலருளிச்செய்த திருக்
குறுங்குடிமுதலான திவ்யதேசங்களிலும் ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனும்
நாநாவான அவதாரங்களும் அபதாநங்களுமாகப்ரகாசித்தவனும்
(ச) [𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃- வேதைஶ்ச ஸர்வை ரஹமேவவேத்
யஃ] என்கிறபடியே - "ஸகலவேதஸாரஸ்த்ரேதிஹாஸ புராணங்களா
லும் அறியப்படுமவன் நான்" என்றவனை-கீழ் "நாராயணா வழே
லழேல்" என்றவனாகையாலே (ரு) "நான்மறையின் பொருளை" (சா)
"ஏழுமறைப்பொருளே" (எ) "எங்கள் குடிக்கரசே" என்று வாசக
த்துக்கு வாச்யமும், வாச்யத்துக்கு வாசகமுமாக வகுத்திட்டு,
அவனை (அ) "செப்பவள் நின்றகலம் சேமமெனக்கருதி - ஆயர்கள்
போரேறேயாடுகசெங்கீரை" என்கையாலே லோகத்திலுள்ளார்க்கு

(க) தை-ஆ-நு-க. (உ) க-ரு-க (ந) க-ஞ-சா (ச) கீ-கரு-கரு.
(ரு) க-சா-ந. (சா) க-சா-சா. (எ) க-சா-கய. (அ) க-சா-க.

ப்ரீதி, பக்தி, ப்ராப்திமூலமான ஆசாரங்கள் ப்ரமாணாநுகுணமாகத் தோன்றும்படியாகவும், சொல்லவொண்ணாத ஆஸ்ரித பாரதந்த்ர்யம்தோன்றும்படியாகவும்,"செங்கீரை" என்கிற வ்யாஜம் முதலாக "சப்பாணி, தளர்நடை, அச்சோ, அச்சோ, புறம்புல்கல், அப்பூச்சி" என்கிற வ்யாபார விசேஷங்களை ப்ரார்த்தித்து,

"அவன் இவை செய்யச்செய்ய, அவற்றுக்குத் திருவடிகள் நோம்" என்றும், "தளர்நடையில் விழுந்தெழுந்திருக்கையாலே திருமேனிநோம்"என்றும்,அச்சோபுறம்புல்கல்களாலே தம்முடைய திருமேனியை வன்மையென்று நினைத்து, அத்தாலும் "திருமார்பு நோம்" என்றஞ்சி, "நாம் ப்ரார்த்தித்து என்ன கார்யம் செய்தோம்" என்று அநுதபிக்கிறவளவிலே, தந்நிவ்ருத்த்யர்த்தமாகத்தன் திருத்தோள்களையும் ஆழ்வார்களையும் காட்ட, அவையும் பயாஸ்பத ஹேதுவாகையாலே, அவற்றை அமைத்துத் திருமேனியில் வாட்டத்தை நினைத்துப் "படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிறுனித்தனை

தையுமுடையராய்க்கொண்டநுபவித்து அநந்தரம், அவன் அம்புலியை யழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர்நடை நடக்கை, அச்சோ வென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷிக்கையும், முன்னும் பின்னும் வந்தணைக்கையாகிற பாலசேஷ்டிதங்களையும், தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டு வந்து, கீழ்த்திருமொழியிலே - அவன் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடே அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடின சேஷ்டிதத்தையும் தத்காலத்திலே அவள் அநுபவித்துப்பேசினுப் போலேதாமும் அநுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டரானுர்.

கோபர்க்கிவஸ்திரமென்று கொள்வது. இம்மூன்று திருமொழியையும் அநுபவிதாக்களான யசோதாதிகளுடைய வ்யாபாரபரமாகையாலே, ஒருபேடிகையாக்கி, அநுபாவ்யனுனக்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களை யசோதாபாவனையாலே அநுபவித்தாரென்றுமேலாறுதிருமொழியையும் ஒருசேர்த்தியாகவருளுகிறுர் (அநந்தரமவனித்யாதி). பத்தாம்திருமொழியில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எல்லாருடைய பாவனையாலேக்ருஷ்ணசேஷ்டிதத்தை அநுபவிக்கிற படியைச் சொல்லுகையாலே ப்ருதக்காகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறுர் (அவனித்யாதி).

மூ.—அரவணையா யாயரேறே யம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே
இரவுமுண்ணாது றங்கிநீபோயின்று முச்சி கொண்டதாலோ
வரவுங்காணேன் வயிறசைந்தாய் வனமுலைகள்சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவாய்மடுத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே.

என்று உறங்குகிறவனையெழுப்பி, (௧) "ஜாக்ருஹி - அஹஸ்தக்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையைக் குலைத்து, (௨) "ஜாக்ரூ - அஸ்நாமி" என்கிறபடியே அமுது செய்யவேணுமென்கிறார். .... *

ஸ்வா.—முதல்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) திருவனந்தாழ்வான் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்த வாலலையோ? ஆயரே

∴ இனி, அவன் லீலா வ்யாபாரத்தைப் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக்கிடந்து உறங்குகையாலே "உன்னைப் பிள்ளையைத் தாயறியும்" என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தை யறிந்து, "அம்ம முண்ணத் துயிலெழாயே" என்று அவனை எழுப்பி, நெடும்போதாக முலையுண்ணாமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன்முலைத்தலைகளை உண்ண வேணுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இறாய்த்திருந்தவளவிலும்விடாதே நிர்ப்பந்தித்து முலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தத்பாவ(ஸ்பர்ஶ)யுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புகை முதலானரஸத்தை யநுபவித்துப்பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார் இத்திருமொழியில். .... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அரவணையித்யாதி) மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திரு

"இரவு முண்ணாதுறங்கி" என்றதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்து கொண்டு, இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை ஸங்க்ரஹணவருளுகிறார் (இனியித்யாதி). "இன்றுமுச்சிகொண்டதாலோ" என்றதைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (நெடும்போதாகவித்யாதி). "வனமுலைகள்" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (நெறித்தித்யாதி). நெறித்து - நிமிர்ந்து. "ஓடியோடிப்போய்விடாதே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அவன் இறாய்த்திருந்தவித்யாதி).

அரு;—முதற்பாட்டு.(அரவணையித்யாதி) "அணை" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அரவுபததாத்பர்யமருளுகிறார்(மென்மையித்யாதி). தாவள்யௌந்நத்யாதிகளைவிவக்ஷித்து (தொடக்கமானவை) என்றது. அரவணையாயிருக்கும் தசை

(௧) முண்ட-௩-௧-௪. (௨) கீ-௩-௨௯.

றுன விடத்திலும் பள்ளிகொள்ள வேண்டுகிறது. "சோறு" என்றும் "ப்ரஸாதம்" என்றும் அறியாமென்று நினைத்து, "அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே" என்கிறார்.

வனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையனாயிருந்தானைத் து (க) "[illegible] - நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகத:" என்கிறபடியே அப்படுக்கையைவிட்டுப் போந்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்கு ப்ராதாநனானவனே! அப்படுக்கை வாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டுபோந்தவாவலையோ? ஆயரோறுன விடத்திலும் படுக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறது. அவன்தான் இதர ஸஜாதீயனாயவதரித்தால், (உ) "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே சந்தாநுவர்த்தியாய் அடிமை செய்யக்கடவ திருவநந்தாழ்வானும், அவனுடைய அவஸ்தாநுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடுமிறே. ஆகையால் அங்குண்டான ஸௌகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுக்கு. (அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே) "முலையுண்ண" என்னாதே "அம்மமுண்ண" என்றது-வைசேஷாநுகுணமாக அவன் சொல்லும் பாகரமஞாவாகையாலே. துயில்-நித்ரை. எழுகையாவது-அநுகூலச்சேதபூர்த்திருக்கை. "எழாய்" என்கிறது - எழுந்திருக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தனை.

(இரவுமித்யாதி) ராத்ரியுமன்றே உறங்கி, அவ்வளவுமன்றி

யில் ஆயரோறுகை அநுபபந்நமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணபூர்வகம் ஸயிப்யாதாரத்தைக்காட்டித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (நாகபர்யங்கமித்யாதி). "அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே" என்று எழுப்புகிறபோது "அரவணை" என்று விசேஷித்ததுக்குதாற்பர்யமருளுகிறார் (அப்படுக்கையித்யாதி). ஆயரோறுன இடமிலே அரவானது அணையாயிராமையாலே, அப்படுக்கையில் வாஸனையாலே ஸௌகநித்ரைபண்ணுகிறனென்னக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (அவன்தானித்யாதி). ஆகையாலே படுக்கையைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறனென்று கருத்து. "துயிலெழாயே" என்கிறவிடத்திலே - நித்ரையைவிடாதே யிருக்கிறுயென்றர்த்தமாகில், எழுப்புகிறப்ரகரணத்துக்குச்சேராமையாலே ப்ரார்த்தநாபரமாகவருளுகிறார் (எழாயென்கிறவித்யாதி).

"நீ இரவுமன்றே உறங்கியிருக்க, இன்னும் போயுச்சிகொண்டதாலோ" என்றந்வயித்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ராத்ரியுமித்யாதி). (உறங்கி) என்

(க) ஹரிவம்சே. (உ) க-திருவ-ருக.

(இரவு முண்ணாதுறங்கி நீபோய்) பகலுண்டத்தை மறந்தார் போலே காணும். பகலுண்ணாதார் இரவு முண்ணார்களோ?; எழுப்பினவளவிலும் எழுந்திராமையாலே "கன்றமெழுப்பவொண்ணாது" என்றுவிட்டேன். இன்றும்போயுச்சிப்பட்டதென்கிறார்விடிந்தமாத்ரத்தையேகொண்டு.(வரவுங்காணேன்) "உண்ணவேண்டா" என்னும் போதும், எழுந்திருந்துவந்து "'வேண்டா' என்ன வேண்டாவோ" என்றவளவிலே, எழுந்திருந்துவருகிறவனைக்கண்டு, "வயிறுதளர்ந்து முகம்வாடிற்று" என்று எடுத்தணைத்துக்கொண்டவளவிலே, அழகிய முலைகள் தெறித்துப்பாயத்தொடங்கிற்று. வனப்பு-அழகும்,

க்கே இன்றும் போய் உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தால்தானாகிலுமுண்ணவேண்டாவோ?; விடிந்தவளவேயோ? அப்போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆலும், ஓவுமாகிற அவ்யயமிரண்டும் - விஷாதாதிசயஸூசகம். (வரவித்யாதி) நீயாகவெழுந்திருந்து அம்மமுண்ண வேணுமென்று வரவும் கண்டிலேன்; அபேக்ஷையில்லாமையென்னவொண்ணாதபடி வயிறு தளர்ந்திராநின்றாய். (வனமுலைகள்சோர்ந்துபாய) வனப்பு-அழகும், பெருமையும் முலைகளானவை உன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே தெறித்து, பால் உள்ளடங்காமல் வடிந்துபரக்க. "உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்பால் இப்படி வடிந்துபோக உண்ணாதொழிவதே!" என்று கருத்து.

றவநந்தரம் "இருக்க" என்று அத்யாஹார்யம். (இன்றும்) இந்ததிநமும். (போய்) வந்து. (உச்சிப்பட்டது) மத்யாந்ஹமாச்சுது. தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (ராத்ரியித்யாதி). "வரவும்" என்ற ச(உம்)காரத்தாலே "நான் எழுப்ப எழுந்திருந்து வரவும் காணேன்" என்றஸமுச்சயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸமுச்சேதவ்யாந்தரத்தை அருளுகிறார். (நீயாகவித்யாதி.) "வன" என்றதுக்கு - அழகும், பெருமையும சப்தார்த்தமாகிலும், பால்வடிந்து பெருகுகைக்கு அநுகுணமாகப் பெருமையையபிவ்யக்ஷித்து அருளுகிறார் (வனப்பித்யாதி). "சோர்ந்துபாய" என்பானென்? "வயிறசைந்தாய், வனமுலைகள் - திருவுடையவாய் மடுத்து" என்றால் போராதோவென்ன, "வயிறசைந்தாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). "சோர்ந்து பாய உண்ணாதொழிவதே" என்றத்யாஹரித்து, அந்வயமாதல்; "வனமுலைகள் சோர்ந்துபாய, வயிறசைந்தாய்" என்றந்வயமாதல் இவ்விடத்தில் கண்டுகொள்வது. (உண்ணாதொழிவதே) என்றது-"வயிறசைந்தாய்" என்றதின் பலிதார்த்தம்.

மூ.—

வைத்தநெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரும் நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்றா யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவல்செய்து மூக்குறிஞ்சி முலையுணாயே. (உ)

பெருமையும். (திருவுடையவாய் மடுத்து) பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வாயென்னுதல். திருவாய்ப்பாடியில் (க) "சுருட்டார் மென்குழல்" என்கிறபடியே குழலழகு படைத்தார்க்கெல்லாம் அம்ருதபாநம் பண்ணும்படி ஸாதாரணமான வாயென்னுதல்; அழகிய வாயென்னுதல்; (திரு) அழகு. (திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே) முலையிலே வாய்வைத்து முழுசி வயிற்றிலே உதைத்து அமுது செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். .... (க)

ஸ்வா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) நறுவெண்ணெய் பழுதற உருக்கிவைத்தநெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீராம்படி நன்றாகத்தோய்ந்த தயிரும்; சாய்த்தால்வடிவதாயிருக்கிற

(திருவுடையவாய்மடுத்து) அழகிய திருப்பவளத்தை மடுத்து. திரு - அழகு. இவ்வனமுலையிலே உன்னுடைய திருவுடையவாயை அபிநிவேசந்தோற்ற மடுத்து. (திளைத்தித்யாதி) முலையுண்கிற ஹர்ஷம் தோற்ற கர்வித்துக் கால்களாலே என்னுடம்பிலே உதைத்துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்-பாநம்பண்ணுதல். (க)

வ்யா;— இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) பழுதற வுருக்கிவைத்தநெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்தபாலும், பனிநீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வியிலே கடைந்தெடுத்த

"வாய்வைத்து" என்னாதே "மடுத்து" என்கையாலே (அபிநிவேசம் தோற்ற) என்றது. ... ... (க)

அரு;-இரண்டாம்பாட்டு. (வைத்தவித்யாதி) "காய்ந்தபாலும்" இத்யாதிகளில் காய்கைமுதலானஸம்ஸ்காரயுக்தமாக வருளிச்செய்கையாலே, "வைத்தநெய்" என்றதுக்கும் ஒருஸம்ஸ்காரம்தோற்றவருளுகிறார்(பழுதறவித்யாதி). பழுது -தோஷம். காய்கையினெல்லைநிலத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (செறிவுறவித்யாதி). செறிவுற - நிபிடமாக. (பனி)-குளிர்ச்சி. இதுதயிரில் நீருடைய ஸ்வரூபகதநம். (செவ்வியிலே) என்றது -தயிரினுடைய பரிமள

(க) ௩-க-எ.

தயிரென்னவுமாம். (நறுவெண்ணெயும்) செவ்விகுன்றுமல்கடையும் பக்வமறிந்து கடைந்துவைத்த நறுவெண்ணெயும். (எம்பிரான்நீ பிறந்தபின்னை இத்தனையும் பெற்றறியேன்) ஒன்றும் பெற்றறியே னென்னுதல்; இவைவைத்தபாத்ரங்களில் சிறிதும் பெற்றறியேனெ ன்னுதல்.

"ஆரோகொண்டுபோனார்" என்று-"அறிகிலேன்"என்றவாறே, " எம்பிரான் " என்றபோதை முகவிகாரத்தாலும், " நீபிறந்தபின் னைப்பெற்றறியேன்"என்றதாலும், "என்னைக்குறித்தன்றோநீ இவை யெல்லாம் சொல்லுகிறது"என்றுகோபத்தோடே போகப்புக்கவனை "வா" என்றழைத்தவாறே, "என்னைப்பிடித்தடித்தல் செய்யவன்றோ அழைக்கிறாய்; நான் ஏதுசெய்தேன்" என்ன; (எத்தனையும் செய்ய ப்பெற்றாய்) "உனக்குவேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை" என்ன; " இப்போது சொல்லுகிறாய், உன்வார்த்தையன்றோ?" என்ன; (ஏதும்செய்யேன்கதம்படாதே)"நான்உன்னைஅடித்தல், கோபித்தல் செய்யேன்; நீகோபியாதே வா" என்ன; "வா"என்றவாறே முத்துப்

நறுவிய வெண்ணெயும். (எம்பிரான் நீ பிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன்) என்னுடையநாயனே! நீபிறந்தபின்புவைத்ததொன் றும் பெற்றறியேன். அன்றிக்கே, "இத்தனையும்"என்றது-ஏகதேசமு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியேனென்னுதல்.

"இப்படி என்னைக் களவேற்றுவதே; என்னைப் பிடித்தல் அடித் தல் செய்யவன்றோநீ இவ்வார்த்தைசொல்லிற்று"என்றுகுபிதனாக; (எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்) உனக்கு வேண்டினதெல்லாம்செய் யக்கடவை. (ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே) நான் உன்னைப் பிடித் தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன்; நீ கோபிக்க

த்திலே யென்றாய், பக்வம்தப்பாதகாலத்திலே யென்றபடி. (நறுவிய) ஸூக ந்தியான. "எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை, வைத்தநெய்யித்யாதி - இத்தனையும் பெற்றறியேன்" என்று அந்வயம் தோற்றும்படி ப்ரதீகக்ரஹணம் செய்தருளு கிறார் (எம்பிரானித்யாதி).

மேலே "கதம்படாதே" என்றிருக்கையாலே அதுக்குச்சேரவவதாரிகை யருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). "எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய்" என்றதுக்கு "எல்லாத்தையும் செய்யும்படிப்ராப்தனாய்"என்றுசப்தார்த்தமாய்,அத்தால் பலிதத்தை யருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). முலையுண்கையி லுண்டான திரு

மூ.—தந்தம்மக்க ளழுதுசென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்
வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா! [ன்
உந்தையாருன் திறத்தரல்ல ருன்னைநானொன் றுரப்பமாட்டே
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணாயே. (௩)

போலே யிருக்கிற திருமுத்துத்தோன்ற மந்தஸ்மிதம் செய்துநின்ற வளவிலே, சென்று எடுத்துக்கொண்டு, இவனைஶிக்ஷிப்பதாக நினைத் ததையெல்லாம் மறந்து, அந்தமுறுவலோடே வந்து மூக்காலே முழுசி, முலை மார்புகளிலே முகத்தாலும் மூக்காலும் உரோசிமுலை யுண்ணாயென்கிறார்.

இத்தால்;—வைத்தநெய்யால் - ஸாக்ஷாத் முக்தரையும், காய்ந்தபாலால்-(க)"சொல்லுவதேயோத்தின் சுருக்கு" என்றும், (உ) "நாமநிஷ்டோஸ்ம்யஹம்ஹரே" - நாமநிஷ்டோஸ்ம்யஹம்ஹரே" என்று மிருக்கிற வர்களையும், வடிதயிரால்-சதுர்த்தி உகாரங்களிலே தெளிந்து தந்நிஷ்டராய்- மகாரத்திலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேக யோக்யரான வர்களையும், நறுவெண்ணெயால்-செவ்விகுன்றாமல் இவ்வடைவிலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம்பிறந்து, அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தமான ஆத்மகுணங்களால் பூர்ணராய், மோக்ஷாபேக்ஷராயிருக்கிற வர்களையும் சொல்லுகிறது. .... (உ)

ஸ்வா;-மூன்றாம்பாட்டு.(தந்தமித்யாதி) தெருவிலே விளையாடுகிறபிள்ளைகள் முதலானோர்பலரும் "உன்மகன்எங்களை அடித்தான்"

வேண்டா. (கதம்) கோபம். (முத்தனையவித்யாதி) முத்துப்போலே ஒளி விடாநிற்கும் முறுவலைச்செய்து. அதாவது - கோபத்தைத் தவிர்ந்து ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டென்கை. (மூக்குறிஞ்சி முலையுணாயே) முலைக்கீழே முழுசி, மூக்காலே யுரோசியிருந்து முலையை அமுதுசெய்யாய். .... (உ)

முக மண்டலத்தின்புகரை அநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, "முறுவல்செய்து" என்கிறானென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "கதம்படாதே" என்றதையும் கடாக்ஷித்து "கொண்டு" என்றபதம் அத்யாஹரித்துப் பலிதார்த்தமருளுகிறார் (அதாவதித்யாதி). "மூக்குறிஞ்சி" என்றத்தால் அர்த்தஸித்தார்த்தத்தையருளுகிறார் (முலைக்கீழேமுழுசி) என்று. (முழுசி) என்றது - முட்டியென்றபடி. "உறிஞ்சி" என்றதினர்த்தம் (உரோசி) என்றது. அதாவது- தேய்த்தென்றபடி. ... ... (௩)

(க) உ-திருவ-உகூ. (உ)

என்றுமுறைப்படுவதாக, பிள்ளையையும் கொண்டுவந்து தீம்பேற்றிக் காட்டினவளவிலே, "ஆய்ச்சி! நான் ஒன்றும் செய்திலேன்? இவர்கள் தாங்களாக்கும் இவையெல்லாம் செய்தார்கள்" என்று இவன்பிதனாய் அழப்புகுந்தவாறே, 'இவள் அழுது கொடுவந்தவர்களை அழுகை மாற்றுதல், இவனைசிக்ஷித்தல் செய்யாதே, தன்னைத்தானே நலிந்து கொள்ளப்புக்கவாறே, அவர்கள் தாய்மார் வந்தவர்கள் "இது வென்," என்று விலக்கப்புக்கவாறே, "இங்கேரிலே தந்தாம் பிள்ளைகள் தாய்மார்பக்கலிலே அழுதுசென்றால் தரிப்பர்களோ" என்றது கேட்டு, அவர்கள் போனவாறே, இவனைப்பிடித்து நலிவதாகத்தேடி, இவனழுகையைக் கண்டு உன்மேலே எல்லாரும் தீம்பேற்றி அலர்தூற்ற, அதுவேயாத்ரையாக. (வாழவல்ல வாசுதேவா) "பசுவின் வயிற்றில் புலியாயிருந்தாயீ" என்று கோபித்து, அத்தைமறந்து, உந்தையா

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (தந்தமித்யாதி) ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புக்கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்படிசெய்யலாமோ? தந்தம் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால், அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். (வந்துநின்மேல் பூசல்செய்ய) அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே சிலுகிட்டுப் பிணங்க, (வாழவல்ல) அதில் ஒருசற்று மிளைப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போக (ஶ்ரீ) மாகஇருக்கவல்ல, (வாசுதேவா) வஸுதேவ புத்ரனானவனே!, பசுவின்வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாயீ,

(உந்தையாரித்யாதி) உன்னுடைய தமப்பனாரானவர் உன்னி

அ;—மூன்றாம்பாட்டு (தந்தமித்யாதி) அழுது செல்லுகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஊரிலித்யாதி). "தாய்மார்" என்றத்தை அநுஷங்கித்து "வந்து" இத்யாதிக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). "வாழவல்ல" என்றதுக்குதாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (அதிலித்யாதி). (ஒருசற்றுமிளைப்பு) என்றது - ஒருஇளைப்பில், சற்றும்-ஏகதேசமுமென்றபடி. "தந்தமித்யாதி) - "வாழவல்லவாசுதேவா" என்றஸம்பிவ்யாஹாரத்துக்குவ்யுத்க்ரமேணதாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுவினித்யாதி).

"உந்தையார்" - உன்னுடைய தமப்பனார், "உன் திறத்தரல்லர்" - உன்னுடையவ்யாபாரத்தையுடையரல்லரென்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித்தாத்பர்யார்த்த மருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). (இடையாட்டம்)

மூ;—கஞ்சன்றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்
பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று
அஞ்சினேன்காண் அமரர்கோவே! யாயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய் முலையுணாயே.

ராஸ ஸ்ரீநந்தகோபர் உன் திறத்தரல்லர். உன்னை சிக்ஷித்து வள
ர்க்கமாட்டார்.

(உன்னை நானொன் றுரப்பமாட்டேன்) நானும் உன்னை அதிரக் கோபித்து நியமிக்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா) "நந்தகோபனுக்கென்றே வாய்த்தபிள்ளாய்!" என்று கோபித்து அத்தையும் மறந்து, இவனை எடுத்து "சுரந்தமுலையை-நான்தர, நீஉண்ணாய்" என்று ப்ரார்திக்கவேண்டி நில்லாநின்றதிறே. .... (ந)

ஸ்வா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) பிறப்பதற்கு முன்னே கொலை கருதிப்பார்த்திருக்கிறவன் "திருவாய்ப்பாடியிலே

டையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிக்ஷித்து வளராரென்றபடி. (உன்னையித்யாதி) நிம்பனுனை உன்னை அபலையான நான் ஒரு வழியாலும் திர நியமிக்கமாட்டேன். (நந்தகோபனணிசிறுவா) ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்! (அணி) அழகு. இவன்தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. (நான்சுரந்தமுலையுணாயே) அவை யெல்லாம் கிடக்க, இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். .... (ந)

வ்யாபாரம். அதாவது - பிள்ளையை அடிக்கைமுதலானது. (இட்டெண்ணார்) என்றது - இத்தைஹ்ருதயத்திலே ஒன்றாகவைத்து எண்ணாரென்றபடி. தீழ்வாக்யபலிதம் (உன்னையித்யாதி). (வளரார்) என்றது - வளர்க்கிறவரல்லரென்றபடி. "வாழுவல்லவாசுதேவா" என்றுஸம்போதித்து "உரப்பமாட்டேன்" என்றால் ஸித்தமாயிருக்க, "உன்னை" என்றும், "நான்" என்றும்ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன தாத்பர்யமருளுகிறார் (நிம்பனுனவித்யாதி). "ஒன்று" என்றதினர்த்தம் (ஒருவழியாலும்) என்றது. "அணி" என்றதுக்கு அழகென்றுசப்தார்த்தமாய், நன்றாகவாய்த்தவென்றுபலிதத்தையருளுகிறார் (ஸ்ரீநந்தேத்யாதி). இத்தை தோஷவ்யஞ்ஜகோக்தியாக்கித்தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவன்தீம்பிலித்யாதி). (உளைந்து) க்லேசித்து. "நான்சுரந்த" என்றதுக்கு - இரக்கத்தாலே நான் பால்சுரக்கும்படி பண்ணினவென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யார்த்தமருளுகிறார் (அவை யெல்லாமித்யாதி). ... ... (ந)

வளருகிறான்'' என்று கேட்டால், கொலை கருதிவிடாதிரானிறே. இனி, "இதுக்காவன் இவன்'' என்று தன் நெஞ்சில் தோன்றினக்ருத்ரிம வ்யாபாரங்களெல்லாத்துக்கும்தானே ஸப்தமிட்டுப்புணர்ந்து ஸகடாஸுரனைக் கற்பித்து வரவிட வருகையாலே, "கள்ளச்சகடு'' என்கிறார். பூதனையிலும் களவுமிகுத்திருக்கும் காணும், ஆவேசமாகையாலே சகடாஸுரனுக்கு. (கலக்கழியப்பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோது) சாடுகட்டுக்குலைந்து அச்சுமெதறித்துப்போம்படி பஞ்சிலுங்காட்டில் அதிமார்தவமான திருவடிகளாலே பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று அஞ்சினேன் காண்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) உன்மேலே கறுவுதலையுடையனான கம்ஸனாலே உன்னை நலிகைக்காக கற்பிக்கப்பட்ட க்ருத்ரிமமான சகடமானது. காவலாய்வைத்த சகடம்அஸுராவிஷ்டமாய் வருகையாலே, "கள்ளச்சகடு'' என்கிறது. (கலக்கழிய) (௧) "தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரருடல் வேறாகப்பிளந்துவீய'' என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. (பஞ்சியித்யாதி) பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது "திருவடிகள் நோம'' என்று பயப்பட்டேன்காண்.

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) "கஞ்சன் தன்னால்'' என்றவிடத்தில் தானான தன்மையைக் கம்ஸனுக்கு விசேஷணமாக்கியும், சகடுபுணர்க்கைக்கு ஹேதுவையும் காட்டாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (உன்மேலித்யாதி). ஆயர்களால் கற்பிக்கப்பட்டதேயாகிலும் சகடம், இவனால் அஸுராவிஷ்டமானதாகையாலே, கம்ஸனால் புணர்க்கப்பட்டதென்றுளென்று கருத்து. க்ருத்ரிமமானபடியை உபபாதிக்கிறார் (காவலாகவித்யாதி). "கலக்கு'' என்று - அவயவங்களுடைய கட்டாய், அது அழியும் ப்ரகாரத்தை ப்ரமாணமுகேந உபபாதிக்கிறார் (தளர்ந்துமித்யாதி). இப்படி பஹுப்ரகாரமாக அழியும்படியை உபபாதிக்கையால், * பஞ்சியன்ன மெல்லடியால் பாய்ந்தபோதுண்டான நோவின் அதிஶயத்தாலே பயாதிக்யம் ஸூசிதமென்று கருத்து.

பஞ்சியன்ன மெல்லடியாலும், கலக்கழியப்பாய்ந்தபோது அஸுரன்நசித்து, நானும் ஸுரக்ஷிதனாயிருக்க, நீ அஞ்சுவானென்னென்கிற சங்கைக்கு,

---

(௧) தி-வாய்-௬-௯-௪.

(அமரர்கோவே) அமரருடைய பாக்யத்தாலேயிறே நீ பிழைத்தது என்னுதல்; அன்றிக்கே ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியும்படியான முஹூர்த்த விசேஷத்திலே நீ பிறக்கையாலே யென்னுதல். இப்படி பயநிவர்த்தகங்களைக் கண்டாலும் பயம்மாறுதிறே இவர்க்கு. (ஆயரித்யாதி) பஞ்சலக்ஷம் குடியிருப்பிலும் திரண்டபிள்ளைகளள வன்றுகில், ஓ! ஓ! உன்னை எங்ஙனே நியமித்து வளர்ப்பேன். இங்ஙனே இவர் ஈடுபடப்புகுந்தவாறே "நம்கையிலே கம்ஸன் பட்டதறியீரோ" என்ன; கம்ஸன் பட்டது உன்பக்கல் பண்ணின வஞ்சனையாகிற பாபவலை சூழ்ந்தன்றோபட்டது; "நீ வலைப்படுத்தாய்" என்கிறது-வ்யாஜமாத்ரமன்றோ? அன்றைக்கு நீ பிழைத்தது என் பாக்யமன்றோ வென்னுதல். அன்றிக்கே, "நீ வஞ்சனைசெய்து சிறைப்படுத்திக்கொல்ல, அவன் ப்ராணனிழந்தபடியாலே, நான் ப்ராணன் பெற்றேன்" என்று தேறி, முலையுண்ணாயென்கிறார். .... (௪)

(அமரர்கோவே) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! உன்னைக் கொண்டு தங்கள் விரோதியைப்போக்கி வாழ்விருக்கிற வவர்கள்பாக்ய(மூ?)த்தாலேயிறே, உனக்கொரு நோவுவராமலிருந்ததென்கை. (ஆயர்கூட்டத்தளவன்றுலோ) ஆயருடைய திரள் அஞ்சினவளவல்ல காண் நானஞ்சினபடி. "ஆல், ஓ" என்றவை விஷாதஸூசகமான அவ்யயங்கள். (கஞ்சனையித்யாதி) உன் திறத்திலே வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை, நீ அவன் திறத்திற்செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்திமுடித்தவனே! (முலையுணாயே) இப்போது முலையை அமுது செய்யவேணும். .... (௪)

"அமரர்கோவே" என்றதின் பலிதார்த்தத்தைப் பரிஹாரமாக வருளுகிறார் (உன்னைக்கொண்டித்யாதி). தேவர்கள் பாக்யத்தால் நோவில்லாவிட்டாலும், உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதி ஸ்மயத்தாலே அஞ்சினேனென்று கருத்து. (இருந்ததென்கை) என்றவநந்தரம் "அல்லாதவாயர் அஞ்சினார்களில்லையோ? நீ, 'அஞ்சினேன்காண்' என்று முறைப்படுகிறதென்னென்ன" என்கிற அவதாரிகை அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. (விஷாதஸூசகம்) என்றது-இப்படி க்ருஷ்ணன் பஞ்சியென்ன மெல்லடியால் உதைக்கும்படி சகடாஸுரன் வரவேணுமோவென்கிற விஷாதஸூசகமென்றபடி. "உன் வஞ்சனையால்" என்கையாலே-அவன் வஞ்சனை தோன்றுகையால், அத்தைக் கம்ஸனுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறார் (உன் திறத்திலித்யாதி).(முடித்தவனே) என்றது-"வலைப்படுத்தி" என்றதால் அர்த்தஸித்தம். ... ... (௪)

மூ.—
தீயபுந்திக் கஞ்சனுன்மேல் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழகில்லேன்வாசுதேவா![வேண்டா
தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போக
ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தென் முலையுணாயே. (ரு)

ஸ்வா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயவித்யாதி) ஜந்மாந்தரவாஸநை யாலும், அஸத்ஸஹவாஸங்களாலும், துஷ்டமந்த்ரிகள் வார்த்தை கேட்கையாலும், ஸாதுவான அக்ரூரர்வார்த்தை கேளாமையாலும், ராஜகுலத்திலே பிறந்திருக்கச்செய்தேயும் தனக்கென்று ஓரறிவில் லாமையாலும், ப்ரத்யக்ஷதர்ஶநாபாவத்தாலும், ஸகலப்ராணி விருத்தமான அஸந்மார்க நிரூபகனாகையாலும், இவையெல்லாத் துக்கும் ஹேதுவானகர்பதோஷத்தாலும்,"தீயபுந்திக்கஞ்சன்" என்கிறார். தீயபுந்தியாவது - அஹங்கார மமகார நிபந்தநமாகத் தன்னைத்தானேமுடிக்கவிசாரித்து அத்யவஸித்திருக்கையிறே. இப்படிப் பட்ட புத்தியையுடையவன் நிர்நிபந்தநமாக உன்மேலே அதிகுபிதசவிதஹ்ருதயனாய், விபரீததர்மங்களான மாயாரூபிகளைப்பரிகாரமாக

வ்யா;—ஐந்தாம்பாட்டு. (தீய புந்திக் கஞ்சன்) துர்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக்கொல்லியிறே. (க)* மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதின பாபிஷ்டனிறே. (உன்மேல் சினமுடையன்) "தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு" என்ற அஶரீரி வாக்யத்தாலேகேட்டிருக்கையாலும்,பின்பு துர்க்கை(கூறு)சொல்லிப் போன வார்த்தையாலும் "நமக்கு சத்ருவானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாத ஸ்தலத்திலே புகுந்தான, இவனை ஒருவழியாலே ஹிம்ஸித்ததாய்விடும்படியென்" என்றிருக்கையா

அரு;-அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயபுந்தியித்யாதி) கம்ஸனுடைய துர்புத்தியை கார்யமுகேந உபபாதிக்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). அத்தை ப்ரமாண முகேந விவரிக்கிறார் (மக்களித்யாதி). தீயபுந்தியானாலும் கம்ஸனுக்கு என்மேலே சினமுண்டாகைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷயிலே, "வாசுதேவா" என்றுஸம்போதநையால் "உன்மேல் சினமுடையன்"என்றுஅர்த்தஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே, "உன்மேல்" என்று விசேஷித்ததால் பலிதமான ஹேதுக்களைக் காட்டாநின்றுகொண்டு சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தேவகியுடையவித்

(க) ரு-ரு-க.

வுடையனாய், "எப்போதோ இடம்" என்று சோர்வுபார்த்து மாயா ரூபிகளை வரவிட்டு அவர்களுடைய சூட்சியாகிற வலையிலே அகப் படில் நான் உயிர்வாழ்ந்திரேன்; முடிவன். (சோர்வு) தனியே புறப்படுகை. (வாசுதேவா) உன்னுடையிறே ஸாதுவான வஸு தேவன் முதலானோரையும் அவன் நலிகிறது. உன்னைக்கண்டால் அவன் வரவிட்ட மாயாரூபிகள் விடுவர்களோ?

(காயர்வாய்ச்சொல்கருமங்கண்டாய்சாற்றிச் சொன்னேன்போக வேண்டா) கீழ்"தேவகிசிங்கமே" என்றுசொல்லிவைத்து இப்போது

ஆம், உன்னுடையமேலே மிகவும்க்ரோதமுடையன் அவன். (சோர்வு பார்த்து) அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாயனாய்த்திரியும் அவஸரம் பார்த்தென்கை. (மாயர்தன்னால் வலைப்படுக்கில்) உன்னை நலிகைக்காக மாயாரூபிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் திர்யக்காயும் ஸ்தாவரமாயுமுள்ள வடிவுகளைக்கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சத்தாலே தழுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். (வாழகில்லேன்) நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க க்ஷமையல்லேன்; முடிந்தேவிடுவன். (வாசுதேவா) உன்னுடையிறே ஸாதுவானவரும் சிறைப்படவேண்டிற்று.

(தாயரித்யாதி) தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது - உத்தேஸ்யதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது

யாதி). "சினமுடையன்" என்று மதுப்பு - பூம்நியாகையாலே, (மிகவும்) என்றது. "மாயந்தன்னால்" என்றுவஞ்சனத்தின் தானான தன்மையை உபபாதிக்கிறார் (உன்னையித்யாதி). (நீ அறியாமல்) என்றதுக்கு, (பிடித்துக்கொள்ளில்) என்றத்தோடந்வயம். "வாழ்கைக்கு, கில்லேன் - ஸமர்த்தையல்லேன்" என்று அதுக்குஸ்வரூபமிருக்க, வாழ்ச்சியை மாத்ரத்தைச்சொல்லில் இவள் ப்ரேயத்துக்குக் கொத்தையாகையாலே அருளுகிறார் (நானித்யாதி). பலிதார்த்தம்(முடிந்தேவிடுவன்) என்றது. கண்ணா!என்னாதே "வாசுதேவா" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (உன்னுடையித்யாதி). (அவரும்) என்ற ச(உ)காரம்-விரோதத்திலே. ஸாதுவுக்குச்சிறைவாராதிறே என்றுகருத்து.

"கருமம்" என்றதுக்கு "க்ரியதே இதி - கர்மம் - க்ரியத இதிகர்மம்" என்கிற வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தாய்மாரித்யாதி). தாயர்சொல்லென்னாதே, "வாய்ச்சொல்" என்றத்தால் பலிதமான வர்த்தத்தை ஹேது பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). ஸாக்ஷாத்

தன்னைமாதாவாகச்சொல்லும்போது, (க) "பித்ருத்வம் ஸர்வலோகஸ்ய பித்ருத்வம் கோபலக்ஷயே" (உ)"உந்தையாவனென்றுரைப்ப" "நந்தகோபன் †மைந்தன்" என்று இங்கிதத்தாலே காட்டிறுகைவேணுமிறே. பிறந்தவன்றே"மாத்ருவசநம் கார்யம்"என்று கொண்டவுனக்குஎன் வார்த்தையும் கார்யமென்று கைக்கொள்ள வேணுங்காண். பலரு மறியும்படிபலகாலும் சொன்னேன். லீலாரஸத்தை நச்சியும் போகாதேகொள். (ஆயரித்யாதி) என்னளவேயோ? இவ்வூரிலுள்ளாரெல் லாரும் உன்னையேகாணும்படி அழகிதானதீபம் போலேயானவிளை ந்தர்யாதி குணங்களாலே ப்ரகாஶிதனானவனே!; விளக்குக்கழகு தூண்டாமையும், நந்தாமையும். இப்படியிருப்பதொரு விளக்கு ண்டோவென்னில்; ப்ரதிதியில் ப்ரத்யக்ஷமாத்ரத்தாலே உண்டென்னவுமாம். அநுமாநம் ப்ரத்யக்ஷஸாபேக்ஷமானாலும், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநஸாபேக்ஷமாகாது. ஆயிருக்க இரண்டும் ஸமாநகதர்ஶநத்தாலே ஏகாஶ்ரயத்திலே காண்கையாலே இவைநிரூபியாமல்

பிள்ளைகளுக்கு அவஶ்யகரணீயங்காணென்கை. (சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா) இது தன்னைக்குன்றுங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் போகவேண்டா. (ஆயர்பாடிக்கணி விளக்கே) திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்களதீபமானவனே! அணி - அழகு. இத்தால் "எனக்கேயன்று, உனக்கொரு நீங்குவரில் இவ்வூராக இருள்மூடி விடுங்கிடாய்"என்கை. (அமர்ந்தித்யாதி) ஆனபின்பு

சொன்னது செய்யாதபோது அப்ரீத்யதிஶயம் ஜநிக்கையால் இதுவே அவஶ்யகரணீயமென்று திருவுள்ளம். (இதுதன்னை) போகவேண்டாவென்றது தன்னை. (குன்றுங்குருச்சியாக) கர்ணமூலத்திலே ஏகாந்தமாக. (எல்லாரும் அறியும்படி ப்ரஸித்தமாக) என்றது - ப்ரஸித்திப்ராசுர்யத்தைச் சொன்னபடி. "போகவேண்டா" என்றாலும், இவன் நிம்பனுகையாலே லீலார்த்தமாகப்போகைதவிரானென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "சோர்வுபார்த்து" என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து "போகிலும் தனியேபோகாதே" என்று தாத்பர்யமாகவருளுகிறார் (லீலேத்யாதி). "ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே - போகவேண்டா"என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி "வாழகில்லேன்" என்றதையும் கடாக்ஷித்து, இப்படி க்ருஷ்ணனைவர்ணித்ததுக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதியாலே). (ஆனபின்பு) போகை அநுசிதமானபின்பு. "போகவேண்டா" என்கையாலே

(க) ரா-அ-ருஅ-நுக. (உ) பெரு-எ ந. † (பா) பெற்றனன்;

மூ.—

மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடீகேசா முலையுணாயே. (கூ)

கண்ட மாத்ரமேகொண்டு அணிவிளக்கென்னுதல். அன்றியிலே அபூதமென்னுதல். (அமர்ந்துவந்தென் முலையுணாயே) உன் இஷ்டத்திலே போக்குவரத்து ஸீக்ரகதியானாலும் அழைக்கவரும்போது மந்தகதியாக வேணுங்காண்.

இனி இவர்க்கு முலைப்பாலாவது, ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமாய் மங்களாஸாஸநபர்யந்தமான பக்தி (பு) ரூபாபந்நஜ்ஞாநப்ரவாஹமிறே. * பத்தியுழவனானவனுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் இது தானேயிறே. .... (ரு)

ஸ்வா;—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்கொடிஒருவகைக்கொப்பாயிற்றாகிலும், அதுபோராமையிறே "நுண்ணிடையார்" என்கிறது. (விரியித்யாதி) "விரிகுழல்" என்கையாலே "நீண்டு பரந்து இருண்டு சுருண்டு நெய்த்து" என்றாப்போலே சொல்லுகிற வற்றுக்கெல்லாமுபலக்ஷணம். குழல்மேல்வந்து படிந்து உள்ளே முழுகின

பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்டிதனாய்வந்து, உனக்கென்று சுரந்திருக்கிற முலையைஅமுதுசெய்யவேணும். .... (ரு)

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்களென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸௌக்ஷ்மமான இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். (விரிகுழல்மேல் நுழைந்த வண்டு) விஸ்த்ருதமான குழல்மேலே மதுபாநார்த்தமாக அவகா

வந்ததுருதுருக்கைத் தனத்தைக்கண்டு, "அமர்ந்துவந்து" என்கிறாளென்று, அதுக்கநுகுணமாகவர்த்தமருளுகிறார் (பரபரப்பையித்யாதி). "முலையுணாயே" என்றபோதே "என்" என்றது ஸித்தமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (உனக்கென்றித்யாதி). ... ... (ரு)

அரு:-ஆறும்பாட்டு (மின்னித்யாதி). (ஒருவகைக்கொப்பாக)ப(ஞ்)ங்குராத்வாத்யாகாரேண ஒப்பாக. (ஸௌக்ஷ்மமான) என்றது - மின்னிலும் ஸௌக்ஷ்மமானவென்றபடி. (குழல்) மயிர்முடி. (மதுபாநார்த்தமாக) புஷ்பங்களில்

வண்டுகள் மதுபானம் செய்த செருக்காலே இனிதான இசைகளைப் பாடாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை, பரமபதத்திலும் காட்டிலும் மிகவும்விரும்பிஅந்த இசைகேட்டு இனிதமர்ந்திறேவட பெருங்கோயிலுடையான்கண் வளர்ந்தருளுகிறது. நித்யநிர்த்தாஷஸ்வயம்ப்ரகாஶ அபௌருஷேய ஏகார்த்த நிர்ணயமான ஸகலவேதங்களையும் மங்களாஶாஸநபர்யந்தமாக நிர்ணயித்து (க)"வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தன்" என்றுப்ரஸித்தரானஇவர், இவனுக்குவ்யாபகநாமங்களாய், வேறொருவ்யக்தியில் சேர்க்கவுமரிதாய், அஸாதாரணங்களான "விஷ்ணு, வாஸுதேவன், நாராயணன்" என்னும்திருநாமங்களுண்டாயிருக்க, "வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்தாய்" என்று வஸ்துநிர்தேசம் செய்தாரிறே. இதுவேயிறே ப்ராமாணிகர்க்கும் ஸாக்ஷாத்காரபரர்க்கும் உத்தேஶ்யம்.

ஹித்த வண்டுகளானவை. (இன்னிசைக்குமித்யாதி) மதுபானத்தாலே செருக்கி இனியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலும் காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே; தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேசமாகையாலே திருவுள்ளம் மிகவும் பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமித்தனையிறே பரமபதத்தில்; இங்கு இரண்டும் ஸித்திக்குமிறே.

மதுபாநார்த்தமாக, பரமபதத்திற் காட்டில் இனிதாகவர்த்திக்கையை உபபாதிக்கிறார் (தாழ்ந்தாரித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). இரண்டும் ஸித்திக்கிறது லீலாவிபூதியிலே யாகையாலே, பரமபதத்தில் இதில்லை என்றுகருத்து. (இரண்டும்ஸித்திக்குமிறே) என்றவிடத்தில் (௨)"అహృతసహజదాస్యాస్సూరయః స్రస్తబన్ధావిమలచరమదేహాః ఇత్యమీ రఙ్గధామ। మహితమనుజతిర్యక్స్థావరత్వాశ్రయన్తే సునియతమితిహాస్మప్రాహులేభ్యో నమస్తాత్ - அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யாஸ்ஸூரயஸ்ஸ்ரஸ்தபந்தாவிமல சரமதேஹா இத்யமீரங்கதாம। மஹிதமநுஜதிர்யக்ஸ்தாவரத்வாஶ்ரயந்தே ஸுநியதமிதிஹாஸ்மப்ராஹுரேப்யோநமஸ்தாத் "என்கிற ஶ்லோகமநுஸந்தேயம்.

"நுண்ணிடையார்" என்றத்தாலே, தாழ்ந்தாரானவர்களும், "இன்னிசைக்கும்" என்கையாலே ஸாமகாநபரரான நித்யமுக்தரும் என்றுகண்டுகொள்வது.

(க) ரு-ச-கரு (௨) ர-ஸ்த-க--ருரு.

(உன்னையித்யாதி) உன்னைக்கண்ட பாக்யாதிகர் (க)"[illegible]-ப்ராகதம்" என்னும்படியான வ்யாஸாதிகளுடைய உபாஸநமா த்ரங்களன்றிக்கே, "இதுவேயிழே ஒருபடியாயிராநின்றதீ." என்று விஸ்மிதராய், "இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் - என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ?" என்றுபலகாலும் சொல்லும்படியான வார்த்தையால்வந்தப்ரஸித்தியைஉண்டாக்கித்தந்த. (இருடீகேசா) இந்த்ரியங்கள் வ்யக்த்யந்தரங்களிலே செல்லாதபடி ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அபஹரிக்கவல்லவனே!;

இடையாலே - ஒன்றையும் பொறுதவைராக்யமும், இடைநேர்க்குவது-முலைகள்விம்மிப்பெருத்தாலாகையாலே மிக்கபக்தியையும், "விரிகுழல்" என்கையாலே - நாநவானப்ரபத்திகளை ஏகாஸ்ரயத்திலேசேர்த்துமுடித்துநிஷ்டனாய், ஸாமநாவுமாய் உபதேசிக்கவல்ல ஆசார்யனையும், "மேல்நுழைந்த வண்டு" என்கையாலே - இவற்றுக்

(உன்னைக்கண்டாரித்யாதி) நாட்டில் பிள்ளைகளைப்போலன்றிக்கே, ரூபகுண சேஷ்டிதங்களால் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டவர்கள், "நாட்டிலே பாக்யாதிகைகளாய் விலக்ஷணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவார்களுமுண்டிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டறியாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இவனைப்பெற்ற வயிறுடையவள் இதுக்குடலாக என்னதபஸ்ஸைப்பண்ணினளோ" என்று ஸ்லாகித்துச் சொல்லும் வார்த்தையை எனக்குண்டாக்கித்தந்த. (இருடீகேசா) கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் வ்யக்த்யந்தரத்தில் போகாதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே! முலையுணாயே. (கூ)

"இருடீகேசா" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து "உன்னை" என்றதுக்குவ்யாவர்த்யபூர்வகம் அர்த்தமருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). (கண்டவர்கள்) (ஸ்லாகித்துச்சொல்லும்) என்றந்வயம். "இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள் என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ" என்றந்வயித்துவ்யாவர்த்யபூர்வகமாகவர்த்தமருளுகிறார் (நாட்டிலே பாக்யேத்யாதி). "உன்னைக்கண்டார்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, இருடீகேசபததாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டவர்களுடையவித்யாதி). (உ) "హృషీకాణీన్ద్రియాణ్యాహు స్తేషామీశో యతో భవాన్। హృషీకేశ ఇతిఖ్యాతస్తతో లోకానాం భవిష్యతి - ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண் யாஹுஸ்தேஷாமீஸோ யதோபவாந்। ஹ்ருஷீகேஶ இதிக்யாதம் லோகேநாமபவிஷ்யதி" என்றதநுஸந்தேயம். ... ... (கூ)

பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னுமாசையாலே
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணிணையால் கலக்கநோக்கி
வண்டுலாம்பூங்குழலினார் உன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்
கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்தா! நீ முலையுணாயே. (எ)

குப் பாத்ரமான ப்ரபந்நனையும் “இன்ஸர்வை” என்கையாலே ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞான பக்தி வைராக்ய வைபவங்களை இனிதாகப் பேசி அநுபவிக்கிற வாக்மித்வங்களையும், இவையெல்லாம் காணவும் கேட்கவுமாவது - திருமாளிகையிலேயாகையாலே இத்தை [illegible]க்கருளி இனிதமர்ந்த * வில்லிபுத்தூருறைவாரையும் காட்டுகிறது. (சு)

ஸ்வா;—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) புத்ரஸாபேக்ஷராய் வர்த்திக்கிற ஸ்த்ரீகள் உன்னைக்கண்டால் அபஹ்ருதசித்தைகளாய், “நாம் இப்படி ஒருபிள்ளை பெறப்பெறுகிறோமில்லையே; நமக்குஇது கூடுமோ” என்கிறவாசையோடே தந்தாமுடைய உத்யோகங்களையும் மறந்து நில்லாநின்றார்கள். வேறே யுவதிகளாயிருப்பாராய் வண்டுமுழுகிமுழுகும்படியான செவ்விமாறுத மாலைகளாலே அலங்க்ருதமான குழல்களையுமுடையார் சிலர் தந்தாமுடைய அபிமதங்களா

வ்யா—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பார்யைகளாய் வர்த்திப்பாராய், உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணுமென்னு மாசையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். (வண்டுலாம் பூங்குழலினார் கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி) பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கரையிலேநின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே மதுவின் ஸம்ருத்தியாலே உள்ளே அவகாஹிக்கமாட்டாமல் வண்டுகளானவைமேலேநின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள், தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய ஸமுதாய ஶோபாதர்ஶநம் செய்து, கலக்க நோக்குகையாவது - ஓரவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியையெங்குமொக்கப் பார்க்கை.

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி) “பெண்டிர்வாழ்வார் கண்டவர்கள் நின்னொப்பாரைப்பெறுது மென்னுமாசையாலே போக்கொழிந்தார்” என்றந்வயித்து அர்த்த மருளுகிறார் (ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கித்யாதி). “உலாம்” என்கிறபதப்ரயோகத்தாலே பலிதார்த்தத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளுகிறார் (பெருக்காற்றிலேயித்யாதி).

மூ.—

இருமலைபோ லெதிர்ந்தமல்லரிருவரங்க மெரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேக்கவந்தென் னல்குலேறி
ஒருமுலையை வாய்மடுத்தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையும் முறைமுறையா யேங்கியேங்கி யிருந்துணாயே. (அ)

லே ஸ்பர்சிப்பதாக நினைத்துத்தங்கள்கண்களாலேஸமுதாயசோபா
கர்ப்பகம் செய்து அணைத்தெடுத்து வாகம்ருதஸாபேக்ஷைகளாய்க் கொண்டுபோவதாக வந்து நில்லாநின்றார்கள். நீயும் அவர்களோ டேபோவதாகப்பார்த்து ஒருப்படாநின்றாய். (கோவிந்தா) நீகோவிந்தனாகையாலே அவர்களோடே போகவும் வேணும். போம்போது உண்டுபோகவும் வேணுங்காணென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு (இருமலையித்யாதி) க்ஷீராப்தியிலே வந்து ஒலிவதாகக்கோலி இரண்டு பெரியமலைபோலே கிளர்ந்துவந்த

கீழ் - "பெண்டிர் வாழ்வார்" என்று - பக்வைகளாய் பர்த்ருபரதந்த்ரைகளாய்புத்ரஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச்சொல்லிற்று; இங்கு "வண்டுலாம் பூங்குழலினார்" என்று ப்ராப்தயௌவனைகளாய் போக (ஸ்ரீX) ஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச்சொல்லுகிறது. (உன்னித்யாதி) உன்வாகம்ருதம் புஜிக்கவேண்டி உன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள். (கோவிந்தா). ஸர்வஸுலபனானவனே!. உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இதுசேராது. (நீ முலையுணாயே). அது வேண்டிவைப்படியாகிறது; நீ இப்போது முலையுண்ணவேணும். (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி). வடிவின்பெருமையாலும் திண்மையாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து மல்பொரு

"'வண்டுலாம்பூங்குழலினார்' என்றவிடத்தில் பெண்டிர் வாழ்வாரையே சொல்லுமளவில், 'நின்னொப்பாரைப்பெறுதுமென்னும்' என்று புத்ரார்த்திகளாகையாலே அவர்களுக்கே 'உன்வாயமுதமுண்ண வேண்டி' என்று போகமாகிற பலாந்தரோக்தியையர்த்த்யம்ஸித்திக்கும்; ஒன்றைச் சொல்லில் ஒன்று அர்த்தஸித்தமாகையாலே" என்று திருவுள்ளம்பற்றி கர்த்ருபேதம் தோற்றவருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). (வாகம்ருதம்) என்றது - அதராம்ருதமென்றபடி. "ப்ராக்ருதைகளான இவர்கள் கொண்டுபோக வந்தால் நான் போவேனோ" என்று * மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றதாயாரைப் பார்த்துச் சொல்லவருளுகிறார் (உன் ஸௌலப்யத்துக்கித்யாதி). ... ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி) "இருமலைபோலேதிர்ந்த" என்ற விடத்தில் அபூதோபமையாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, ஸாத்ருஶ்யத்தை

மது கைடபர்களென்கிற இரண்டுமல்லரைத்திருவனந்தாழ்வானாலே உருமாயும்படி எரித்துப் போகட்டா யென்னுதல். கம்ஸனுடைய மல்லர் உன்னைக்கண்டபயாக்நியாலே எரிந்துவிழும்படி செய்தா யென்னுதல். (உன் திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேக்கவந்தென்னல்குலேறி) திருமலிந்து தேக்குமுன்மார்பு திகழ, மலிகையாவது—க்ராமநிர்வாஹகன் முதலாக பஞ்சாஶத்கோடிவிஸ்தீர்ணமான திவ்யமான வளவன்றிக்கே, த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தையாய், "ஸர்வபூதாநாமீஶ்வரீ" என்கிற ஸர்வாதிக்யத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியாராலே நிரூபிக்கப்பட்ட உன்மார்பு திகழ. இத்தால் "அலங்கரியம்பதி" என்னவுமாமே. மலிதல் - கிளப்பம். "தேர்க்கை"-நிரூபகம். "திகழ்தல்"-"ஸ்ரியஃபதி" என்னும் விளக்கம். அன்றிக்கே, "தேக்க" என்றுபாடமாயிற்றாகில், உன்மார்பில் முலைப் பால் தேங்கவென்கிறது. (என்னல்குலேறி) என்னிடைக்கலையிலே வந்தேறியிருந்து. ஒரு முலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒரு முலையைத்திருக்கையாலே பற்றிநெருடி, இரண்டுமுலையையும், மாறிமாறிப் பால்வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தி லடங்காமை

ருவதாக எதிர்ந்த சாணூரமுஷ்டிகராகிறவிரண்டு மல்லருடைய வும் சரீரமானது பயாக்நியாலே தக்த(த்த)மாய்விழும்படி பண்ணின வனே!. (உன்னித்யாதி)! உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காநின்றுள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிகுதி. திகழ்ச்சி-விளக்கம். அன்றிக்கே, "திரு"என்று-பெரிய பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவளெழுந்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள உன்னுடைய மார்வென்னவுமாம். (தேக்க) தேங்க;- முலைப்பாலாலே நிறையும்படியாக. (வந்தென்னல்குலேறி) என்மடியிலே வந்தேறி. (ஒருமுலையித்யாதி) ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு இரண்டு முலையையும் மாறி மாறி, பால் வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தில்

யும் காட்டாநின்று கொண்டு, எதிர்த்துவருகைக்குப்ரயோஜநத்தையு மருளிச் செய்து கொண்டு அர்த்த மருளுகிறார் (வடிவினித்யாதி). முஷ்டியுத்தத் தாலே கொன்றிருக்க, "எரிசெய்தாய்" என்னக்கூடாமையாலே (பயாக்நி யாலே) என்றது. "திருமலிந்து" என்றதுக்கு-இரண்டர்த்தம்;—திருவானது மலிந்து என்னுதல்; திருவாலேமலிந்து என்னுதல். இவற்றைக்ரமேண வருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). ... ... (அ)

அடி.—

அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொள்முத்தம் சிந்தினாற்போல்
செங்கமல முகம்வியர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்தூடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மவிம்ம
அங்கமரர்க்கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுணாயே. (௯)

யாலே விட்டு விட்டென்னுதல்; உடலைமுறுக்கி ஏங்கியேங்கியென்னுதல்; அமரவிருந்துண்ண வேணும். .... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) புழுதி அளைந்த ஆயாஸத்தால் வந்தவேர்ப்புமுகத்திலே காணவந்து அமுது செய்யவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா-; (அங்கமலமித்யாதி) அழகிதாகமலர்ந்ததாமரைப்பூவினுள்ளில் செவ்விமாறாத மதுவெள்ளத்தை வண்டுகளுண்டுகளித்துச்சிந்தினமதுதிவலை முத்துப்போலே. அச்செங்கமலம் போலேயிருக்கிற திருமுகத்திலே வேர்ப்புத்துளிகளரும்ப என்னுதல்; அங்கமலச்செங்கமலமுகத்திலே ஒளியையுடைத்தான முத்துக்கள்சிந்தினாற்போலே வேர்பபரும்பவென்னுதல். அப்போது "கமலம்" என்று ஜலத்துக்குப்பேராம். "அம்" என்று-அழகு. (தீமையித்யாதி) இப் அடங்காமையாலே நடுநடுவே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அமுதுசெய்யவேணும். .... (அ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்வியாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். (போது) புஷ்பம். (அகம்) இடம். (அணியித்யாதி) நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்களானவை சிதறினாற்போலே. (செங்கமலமித்யாதி) சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமுகமானது குறு

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி) "அங்கமலம்" என்றவிடத்தில் "அம்" என்று - அழகாய், இதுக்குஹேதுக்களை அருளுகிறார் (நிறத்தாலுமித்யாதி). (செவ்வி) ஸௌகுமார்யம். (நீர்மை) தெளிவு. மலராவிடில் சிவப்புப்ரகாசியாமையாலே (மலர்ந்த) என்றது. (குறுவேர்ப்பு) ஸ்வேதகணங்கள். (அரும்பும்படி) அரும்புபோலே உத்பந்நமாம்படி. "அங்கமலப்போது" என்றத்தாலே உபமாநம்சொல்லியிருக்க, "செங்கமலம்" என்றது-ஆதராதிசயத்தாலே என்று திருவுள்ளம். "இம்முற்றத்தூடே தீமை

மு.—ஓடவோடக் கிண்கிணிகளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பநாபனென்றிருந்தேன்
ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட் டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! முலையுணாயே. (கூ)

போது முற்றத்தூடேஅங்கமெல்லாம் புழுதியாக அளைய வேண்டா. இப்போது திருமேனியெல்லாம் புழுதியாக முற்றத்தின் நடுவே யிருந்தளைய வேண்டா. (அம்ம) ஆச்சர்யமென்னுதல்; ஸ்வாமி வாசகமென்னுதல். (விம்மவித்யாதி) அந்தஅமரர்க்குவிம்ம அமுத ளித்த வமரர்கோவானவனே! (விம்மல்) நிறைதல். .... (கூ)

ஸ்வா;—பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவித்யாதி) ஓசைக்கிங்கிணிகள்

வேர்ப்பரும்பும்படியாக. (நீமையித்யாதி) இம்முற்றத்துள்ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழு தியளையவேண்டா. (அம்ம) ஸ்வாமி யென்னுதல்; இ பன்சேஷ்டித தர்ஸநத்தால் வந்த ஆஸ்சர்யோக்தியாதல். (விம்மவித்யாதி) துர்வாஸஸ் ஸாபோபஹதராய் அஸுரர்கள் கையிலே ஈடுபட்டுச் சாவாமைக்கு மருந்து பெறுகைக்கு உன்னை வந்தாஸ்ரயித்ததேவர் களுக்கு, அத்தசையிலே வயிறு நிரம்ப அம்ருதத்தை யிடுகையாலே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! (முலையுணாயே) அப்போது அவர்களபேக்ஷைக்காக அதுசெய்தாப்போலே, இப்போது என்னு டைய வபேக்ஷைக்காக நீ முலையுண்ணவேணுமென்கை. .... (கூ)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு (ஓடவோடவித்யாதி) நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்யத்துக் கீடாக செருக்காலே

செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக புழுதியை அளையவேண்டா" என்று அந்வயித்து அர்த்தமருளுகிறார் (இம்முற்றத்துள்ளேயித்யாதி). "அமரர்க்கு அங்குவிம்ம அமுதளித்தவமரர்கோவே" என்றந்வயித்து, "அமரர்க்கு" என்ற துக்கு - "அமரத்வஸாபேக்ஷர்க்கு என்றர்த்தமாக்கி, அதுக்குப்ரஸக்தி பூர்வக மாகச்சப்தார்த்த மருளுகிறார் (துர்வாஸஸ்ஸித்யாதி). (ஈடுபட்டு) க்லேசப்ப ட்டு. "விம்ம" என்றபதார்த்தம் (வயிறுநிறையும்படி) என்றது. இப்படி ஸம் போதித்ததைப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அப்போதித்யாதி). ... (கூ)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவோடவித்யாதி) "ஓடஓட" என்றதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்துகொண்டு, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (நடக்கும்

ஓடவோட ஆடியொலிக்கும் பாணியாலே. (பாணி) த்வநி. கிண்கிணியொலிக்கும்பாணி தாளமாகப் பாடிப்பாடி. அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்தாடி. (வருகின்றாயை) வருகிறவுன்னை, (பற்பநாபனென்றிருந்தேன்) இதிழ(க) "பற்பநாப சப்பாணி" என்றத்தை

பதறி யோடவோட, பாதச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்வநிக்கும் த்வநியாகிற சப்தத்தாலே. (பாடிப்பாடி - அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு - ஆடியாடி) அந்தப் பாட்டுக்குத் தகுதியான நிருத்தத்தை, திருமேனி யிடம் வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. (௨) * கூத்தன் கோவலனிறே. நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடினாற்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற் சதங்கைகளினுடைய வோசைகள் தானேபாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து; அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம்.

(வருகின்றாயைப் பற்பநாபனென்றிருந்தேன்) இப்படி என்னை நோக்கி வாராநின்றுள்ள வுன்னை, (௩) "கொப்பூழி லெழுகமலப் பூவழகர்" என்கிறபடியே வேறோராபரணம் வேண்டாதே திருநாபீகமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றோ; இவ

போதித்யாதி). "பாணியாலே" என்றதினர்த்தம் (சப்தத்தாலே) என்றது. அதாவது - கண்டத்வநியாலே என்றபடி. இப்படியாகாவிடில் த்வநியாகிற சப்தமென்று ரூபகமாகச் சொல்லக்கூடாதிறே. அவன்நடை - கூத்தாயிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (கூத்தனித்யாதி). "கூத்தன்" என்று கூத்தை ரூபகமாகச் சொல்லுகைக்கு உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் (நடக்கிறவித்யாதி). "பாணியாலே" என்றதினர்த்தம் (தாளமாக) என்றது. "பாணி" என்று வாத்யமாய், அதுவே தாளமென்றபடி. இப்பக்ஷத்தில் "பாணியாலே" என்றத்தை-பாணியாகவென்று கண்டு கொள்வது.

"ஓடவோடக்கிண்கிணிகள் ஒலிக்குமோசைப்பாணியாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்றகூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு ஆடியாடிவருகின்றாயை பற்பநாபனென்றிருந்தேன்" என்றந்வயித்து, இஸ்ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்கு ப்ரதமார்த்தாது குணமாகத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). (கொப்பூழ்) நாபி. (வேறொரு) என்றது - இப்படி ஆகர்ஷகமானபத்மநாபத்வம்தவிரவென்றபடி.

---

(௧) ௧-௭-௫. (௨) தி-வாய்-௧௦-௧-௬. (௩) நா-தி-௧௧-௨.

நினைத்து, "பற்பநாபனென்றிருந்திகள்" என்கிறார். ஜகத்காரண வஸ்துவான மேன்மையை நினைத்திருந்திகள். "அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றும்படி பிள்ளைத் தனத்தால் வந்த நீர்மை மாத்ர மன்றிக்கே, அதிமாத்ரமான இக்கலீலாரவ மெல்லாம் வேணுமோ? வாராய்" என்ன; ஓடப்புகுந்தான். தாமும் அழைப்பதாகச் செல்ல, ஓடியோடிப்போகிறதைக் கண்டு "போகாதே கொள்ளாய்; நீ உத்தமனன்றோ? முலையுண்ண வாராய்" என்கிறார். புருஷோத்தமத்வ

னுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டமும் வேணுமோ? "சதங்கைகளோசை யும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமாட்டமுமாயிருந்தபடியென்?" என் று ஆஸ்சர்யப்பட்டிருந்தேனென்னுதல். அழிந்து கிடந்ததை யுண் டாக்குமவனன்றோ, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகி றானென்றிருந்தேனென்னுதல். (ஓடியோடியித்யாதி) இவன் சொ ன்னதின் கருத்தறியாதே, "இவள் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல் லாமல் ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே!" என்று மீண்டு ஓடிபோகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடிக் கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஓடியோடிப் போய்விடாதே, நீ

(வேணுமோ) என்றவநந்தரம் "என்னை ஆகர்ஷிக்கைக்காக" என்றத்த்யாஹாரம், (பாட்டும் ஆட்டமுமாய்) என்றவநந்தரம் "இவன் என்னை ஆகர்ஷிக்கைக்காக" என்று சேஷம். இவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணன் பத்மநாபனாய் ஸேவைஸாதிக்க, இப்படி வித்த (ర్థ) ராகிறாரென்றுகருத்து. "பத்மநாபன்" என்றத்தால் ப்ரஹ்மாதிஜநகன் என்று தோன்றுகையாலே அத்தால் வந்தகாரணத்வாநுகுணமாகத் தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறார் (அழிந்தித்யாதி), நந்தாதிகளையும் கூட்டியருளுகிறார் (நம்முடையஸத்தை) என்று. கீழே "வருகின்றாயை"என்றுசொல்லியிருக்க, "ஓடிப்போய்விடாதே"என்கிறதுக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்னுமாகாங்க்ஷயிலே ப்ரஸக்தியைக்காட்டாநின்று கொண்டு அர்த்தமருளுகிறார்(இவனித்யாதி). (கருத்தறியாதே)என்றது-"பத்மநாபன்" என்றதுக்கு அழகிலும் தங்கள்ஸத்தையை நோக்குகையிலும் தாத்பர்யமென் றறியாதே என்றபடி. ஓட்டமும் ஆட்டமுமாயிருக்குமாகையாலே, (இப்படி ஆடிக்கொண்டு)என்றது. (க) "ఉత్తమః పురుషస్త్వన్యః పరమాత్మేత్యుదాహృతః- உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:" என்று, இதுவும் பரத் வத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதானாலும், "போய்விடாதே" என்றவநந்தரம்

(க) கீதை-௧௫-௭.

மூ.—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாசம் நிகழநாறும் வில்லிபுத்தூர்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே.
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மாவது - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் போலே காணும். இத்தால் (க) "அப்ராப்யமநஸா ஸஹ" என்று வேதங்களுக் கெட்டாமல் மீளுப் போலே பரமனைவிசாக்ரோஸரா யிருக் கிற விவர்க்கும் எட்டாமல் போகலாமோ வென்று தோற்றுகிறது.

"ஓசைக்கிண்கிணிகள் ஓடவோட வாடி ஆடியொலிக்கும்பாணி யாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்றகூத்தை ஆசைந்தசைந்திட்டு ஆடி யாடி வருகின்றாயை, பற்பநாபனென்றிருந்தேன், ஓடியோடிப் போய்விடாதே உத்தமா" என்றநவடம். .... (க௦)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா;—பதினோராம்பாட்டு. (வாரித்யாதி) "ராஜாக்களுக்குஅபி மதமான த்ரவ்யங்களைப்பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினையிட் டுக் கொண்டு திரிவாரைப்போலேயிறே க்ருஷ்ணனுக்கபிதமான புருஷோத்தமனுகையாலே ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாயின்பு என்வசத் திலே வந்து என்முலையை உண்ணவேணு மென்கிறாள். (க௦)

அவ;—நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.—(பதினோராம்பாட்டு). (வாரணிந்த கொங்கையாச்சி) " ராஜாக்களுக்குஅபிமதமான த்ரவ்யங்களைப்பரிசாரகரானவர்கள்கட் டி இலச்சினையிட்டுக்கொண்டுதிரியுமாபோலே, க்ருஷ்ணனுக்குபோக் சொல்லுகையாலே இது நீர்மைக்காமென்றர்த்த மருளுகிறார் (நீ புருஷோத் தமனுகையாலித்யாதி). ... ... (க௦)

அரு;—பதினோராம்பாட்டு. (வாரித்யாதி). "மாதவா ! உண்" என்று சொல்லும்போது "வாரணிந்த" என்று சொல்லக்கூடாமையாலே, இத்தை பூர்வதசையைப்பற்றி வர்ணிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி த்ருஷ்டாந்தமுகேந உபபாதிக்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி). (இலச்சினை) முத்திரை.*வார்பதார்த்

(க) தை-ஆ-௯.

முலைகள் கச்சிட்டுச்சேமித்துவைத்தது'' என்னுமிடம்தோன்ற ''வாரணிந்த கொங்கையாய்ச்சி'' என்கிறார். புத்ரவத் ஸ்நேஹம் நடக்கும்போது ராஜவத் உபசாரமும் வேணுமிறே. (வார்) கச்சு. (மாதவா வுண்ணென்றமாற்றம்) பெரியபிராட்டியாராலே அவாப்தஸமஸ்த காமனானவனையிறே ''முலையுண்ணவா'' என்று - ஆச்சி அழைத்ததும். அவள் அழைத்தப்ரகாரங்களை. (நீரணிந்த குவளை வாசம் நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்) நீருக்கு அலங்காரமாக மலர்ந்த செங்கழுநீரில் மிக்கபரிமளம் ஒருபடிப்படத் தோன்றுகிற ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி) பூமியிலுண்டான ராஜாக்களுக்கெல்லாம் ப்ரதானனான ஸ்ரீவல்லபன் செல்வநம்பிமுதலானார் கொண்டாடும்படியுமாய்

யமானமுலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டிருக்கையாலே வாராலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சி'' என்று ஸலாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். (மாதவா வுண்ணென்றமாற்றம்) ஸ்ரியஃபதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை புண்ணென்ற சப்தத்தை. (நீரித்யாதி) நீருக்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்.

(பாரித்யாதி) பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானனானஸ்ரீவல்லபனும் ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதாநரான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்களளவன்றிக்கே, பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்

தம் (கச்சு) என்றது; ஸ்தநகஞ்சுக மென்றபடி. ''மாதவாஉண்'' என்று சொல்லக்கூடுமோ? மாதவனானல் அவாப்தஸமஸ்த காமனன்றோ வென்கிற சங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ரியஃபதித்யாதி), ''மாற்றம்'' என்றதினர்த்தம் (சப்தத்தை) என்றது. ''அணிந்த'' என்றதின் பலிதார்த்தம் (அலங்காரமாக அலர்ந்த) என்றது. ''அணிந்த'' என்று நீருக்கு அலங்காரமாகச் சொல்லுகையாலும், ''நிகழ்நாறும்'' என்று பரிமளப்ராசுர்யம் சொல்லுகையாலும், ஸாமாந்யசப்தமான குவளை பதத்தை-செங்கழுநீர் என்று விசேஷிக்கிறாரென்று கொள்வது. நிகழ்கை-வர்த்திக்கையாய், அத்தால் பலிதம் (ஒருபடிப்பட) என்றது. ... ... (௧௧)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆராதிகைப்ரஸித்தமான மங்களாசாஸந ப்ரஸித்தியையுமுடையவர். (பட்டர்பிரான்) ஸத்யவாதிகளானப்ராஹ்மணோத்தமர்க்கு உபகாரகரானவர். (பாடல்வல்லார்) இவருடையபா (ஷா) வபந்தமில்லையாகிலும் இவரருளிச்செய்த சப்தமாத்ரத்தையே பாடவல்லார். (சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்ற சிந்தைபெறுவர்தாமே) பாடவல்லார் தாமே சென்றசிந்தைபெறுவர். (சீர்)ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யம். (செங்கண்) உபயவிபூதிநாதத்வத்தால்வந்த ஐஸ்வர்யஸூசகமாதல், பெருமையாதல், வ்யாமோஹமாதல்.

ஜலஸம்ருத்திமாறாத செங்கழுநீரைச் சொல்லுகையாலே மங்களாசாஸநகுணத்திலே ஒருபடிப்பட்டவர்களாகக்களையும், "நிகழ்நாறும்" என்கையாலே அவர்களுடைய ப்ரஸித்தியையும் சொல்லுகிறது. .... (கக)

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த பாடலை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (சீரித்யாதி) ஆத்மகுணங்களாலே அலங்க்ருதனாய், அவயவ சோபைக்கு ப்ரதாநமான சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், இவையிரண்டையும் ஆஸ்ரிதரநுபவிக்கும்படி அவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தை யுடையனா யிருக்குமவன் விஷயத்தில். அன்றிக்கே (சீரித்யாதி) ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்தாலே அலங்க்ருதனாய், இந்நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், ஸர்வேஸ்வரனா யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். (சென்றவித்யாதி) பாடல் வல்லார்தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே ஒருபடிப்படச் சென்ற மநஸ்ஸை யுடையவராவர். (கக)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—:O:—

பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

அரு;—போய்ப் பாடுடைய ப்ரவேசம். பசி தெரியாதபடி உறங்கும் பருவத்திலே அவனை எழுப்பி முலையூட்டின ப்ரகாரமான பூர்வ வ்ருத்தத்தையும், காதுகுத்தும் பருவமான தலைநிலாப்போதைவிட்டு, தன் நோவு தானறி

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து மூன்றாம் திருமொழி
போய்ப்பாடுடைய ப்ரவேசம்.

கீழே "தாயர்வாய்ச்சொல்கருமம் கண்டாய்" என்றும், "தீமை செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா" என்றும், பலவிடங்களிலும் சொல்லிற்றுக்கேட்கிறாரில்லை யென்கிறதுக்கையாலும், ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனான அவதாரத்திலே மெய்ப்பாடுதோன்றும் போதும் ஆஸ்ரிதவசநம் கேட்கவேணுமென்னும் தாத்பர்யம் தோன்றவேணுமென்று ஸ்ரவணேந்த்ரியத்திலே ஸம்ஸ்கார ஸாபேக்ஷ்யுண்டாக அவன் ஆச(ஸ)ரிக்குக்காட்டுகையாலே, இந்த்ரியத்ரஹண ஜ்ஞாநநிரபேக்ஷப்ரகாசகம் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். அவன் இப்படி ஆசரித்தானென்றால், இந்த்ரியத்ரஹண ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷராயிருக்கும் தேஹேந்த்ரியங்கள் ஜந்மலித்தமாகவுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும்,

---

அவ.—கீழ்த்திருமொழியிலே - தன்னுடைய பால்யாநுகுணமாக முலை யுண்ணையை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷித்து, அவன் இறாய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலையூட்டினப்ராகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசித்தாமு மநுபவித்து இனியரானார்;

யும் பருவமான தசையிலே காதுகுத்த நினைத்து, அந்தப்ரகாரத்தைப் பேசுகிற வர்திஷ்பமானத்தையும் அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு ஸங்கதி அருளுகிறார் (கீழென்று தொடங்கி, இத்திருமொழியில் என்னுமளவும்). இத்தால், கீழ்-தன்நோவுதானறியாதபருவமாகவும், இத்திருமொழியிலே தன் நோவுதானறியும் பருவமென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று. (கிடந்துறங்குகிற) என்றது-ஒரு கிடையாகக் கிடந்துறங்குகிற வென்றபடி. (இறாய்க்கை) முலையுண்ணாதே பின் வாங்கிப் போருகை. (பஹுமுகமாக நிர்பந்தித்து) என்றது-பலகாலும் "முலையுணாய், முலையுணாய்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து. (ப்ராப்தியையும்) மாத்ருத்வபா(ஹு)வநையையும், (இனியரானார்) என்றது-ப்ரீதரானாரென்றபடி.

த்ருஷ்டா த்ருஷ்டரூபமான பதார்த்தங்களை ஜந்மஸித்தமான அர்த்த இந்த்ரியங்களாலே குறிக்கொண்டு க்ரஹிக்கும் போதும் ப்ராமாணிகரான பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களாலும், பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களுக்குச் சேர்ந்த வர்த்தமாநாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களாலும், இவ்வநுஷ்டாநங்களில்லையேயாகிலும், த்ராவிடவேதத்துக்குக் கருத்தறியும் மூதுவர் நிர்ணயித்த வாச்ய வாசகஸம்ப்ரதாயத்தாலே வ்யாபகத்வாரா வாசகவாச்யங்களை ப்ரதம மத்யம நிகமபர்யந்தமாக அர்த்த ஸம்ஸ்கரம் பண்ணுவிக்க வல்லவர்களுடைய அநுதாபவசநங்களாலும், அநுஸாரேணைவாநுவர்த்திப்பதே கலை இலங்குவது. (க)[ஸ்ரீ ஸம்ப்ரதாய] அநுஸாரேணைவானஅர்த்தக்ரஹணமபந்த

அவள் அவனுக்குக் காது குத்திக் காது பெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, காதுகுத்துகையாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களையெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தால் அவர்களைஸம்பாவிக்கைக்கீடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, அவனை "காதுகுத்த" என்று அழைக்க, அவன் "நோம்" என்று அஞ்சி, "மாட்டேன்" என்னச்செய்தேயும் அவன் அஞ்சாதபடியான வசநங்களைச்சொல்லியும், அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டியும், உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவளைப்போலே அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு,தத(ஃ)வஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டுதத்காலம்போலேஅவனைக்குறித்துஅழைத்தவப்பாசுரங்களைப் பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராகிறார் இத்திருமொழியில். *

(காதுப்பணிகள்) கர்ணாபரணங்கள். "பணிகளும்" என்ற ச(ஃ)காரத்தை "இட்டு" என்றவிடத்தில் கூட்டுவது. இத்தால் காதுகுத்தியும் பெருக்கியும் பணிகளிட்டு மென்றபடி. (பதார்த்தங்களும்) என்றது - "அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. "நொந்திடுகில்லேன்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து (அவனித்யாதி). "திரியை எரியாமே காதுக்கிடுவன்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளுகிறார் (அவனஞ்சாதபடியித்யாதி). "பேர்த்தும் பெரியனவப்பம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து (அவனுக்கித்யாதி). (உடன் படுத்துகை) ஸம்மதிப்பிக்கை. (அப்பாசுரங்கள்) என்றது-"அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்" இத்யாதியான யசோதையினுடைய பாசுரங்களென்றபடி. ... ... *

(க) ஈஈ-ஆ.